

Giới thiệu Tôi Yêu Nhân Dân Tệ

Truyện Tôi Yêu Nhân Dân Tệ của tác giả Trùng Tiễn Hữu Điều là câu chuyện mang nhiều tình tiết vui nhộn cùng với bất ngờ là truyện sùng nhưng cũng có sự phản công và tấn công của hai nhân vật.

Hắn là thương nhân nên làm gì cũng phải có lời nên đối với cô nếu muốn gì điều phải làm cho hắn vui vẻ trước mới có đến được cô được vui vẻ . Khi cô so sánh mình với nhân dân tệ hỏi anh chọn cái nào thì anh chọn nhân dân tệ đã làm cho cô buồn.

Nhưng cô vẫn chưa nghe câu trả lời sau cùng của hắn khi cô chính là nhân dân tệ của hắn. Mời các bạn theo dõi tiếp tục câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mười tám năm nay, trong mắt người lớn tôi là đứa trẻ thông minh hiểu chuyện, trong mắt thầy cô giáo là một học sinh lễ phép dịu dàng ít nói, trong mắt bạn học là một nữ sinh trầm lặng điềm tĩnh, nhưng ở trong mắt một người, tôi lại bị xé mất cái áo văn minh, lộ ra bản chất cầm thú. Người này chính là đồng đảng của tôi, Liễu Lam Lam.

Liễu Lam Lam nói, cho dù là ai chỉ cần ở dưới ‘hỏa nhân kim tinh’ sáng rực như tia X quang của cô ấy cũng sẽ lộ nguyên hình. Mà nguyên hình của tôi chính là một kẻ bại hoại, lưu manh giả danh trí thức trong ngoài không đồng nhất, xấu xa đến tận xương tủy nhưng có chết vẫn không chịu thừa nhận, mà làm việc thì kích động không nghĩ đến hậu quả, chỉ số IQ bẩm sinh thì chưa phát triển, càng ngày càng lười nhác khờ khạo.....những lời ở trên tôi kiên quyết không thừa nhận, Phật nói không thể đề cao chí khí của người khác mà hạ uy phong của bản thân.

So (vì thế), sự cố bắt đầu.

Lần đầu tiên tôi gặp Ngôn Siêu Kế là ở phòng giáo vụ của trường học. Vì sao tôi ở đó ư? Bởi vì tôi đánh nhau. Sự kiện này khiến cho nhiều thầy cô giáo hoảng hốt đến rơi vỡ mắt kính, bởi vì bình thường tôi coi như cũng là một nữ sinh lễ phép dịu dàng ít nói, gần ba năm qua ở trường trung học này căn bản không có làm chuyện gì khiến thầy cô giáo bận tâm. Ai ngờ lúc sắp đến kỳ thi tốt nghiệp trung học lại lòi ra một sự cố như vậy? Cho nên các thầy cô giáo khẳng khái cho rằng đây là vấn đề của một đương sự khác.

“Ngôn Tô Kính! Mỗi ngày em gây chuyện còn chưa đủ? Bây giờ còn bắt nạt cả nữ sinh! Em, em có muốn hoàn toàn xéo khỏi cái trường này không!” Giáo viên chủ nhiệm giận dữ trừng mắt nhìn một cậu thiếu niên nhuộm tóc năm màu sáu sắc.

“Con mẹ nó, ông đây đã nói không có bắt nạt cô ta! Ông đây xem thường việc bắt nạt con gái!” Cậu thiếu niên căm giận mắng, gương mặt trắng ngần có vài vết bầm tím, hơn nữa lại nằm ngay gần viền mắt.

“Là đàn ông thì phải dám làm dám chịu, Ngôn Tô Kính rốt cuộc em có phải đàn ông không!” Giáo sư Giáp căm giận bắt bình.

“Ông đây là đàn ông”

“Tốt, cậu ta đã thừa nhận cậu ta bắt nạt bạn học.” Giáo sư Át quyết đoán khẳng định. !

“Mẹ nó! Ông đây không có, cô ta đánh ông đây thành ra thế này, các người còn nói tôi bắt nạt cô ta?! Con mắt của các người bị đại bác nổ tung rồi phải không!” Ngôn Tô Kính bị tức giận đến muốn trực tiếp bóp chết đám người ngu si ở trước mặt, ánh mắt phẫn nộ bắn về phía tôi đang lặng lẽ cúi đầu.

Tôi cảm nhận được ánh mắt tràn ngập phẫn hận của Ngôn Tô Kính, ngẩng phắt đầu lên dùng ngón tay ra hiệu với hắn, ngón tay cái chốc xuống.

Hừ, tên ngu ngốc* này, thích trừng thì trừng đi, dù sao mắt của anh cũng không phải Tiểu Lý Phi Dao, đến đi đến đi.

(*Nguyên văn là xóa 13: một kiểu viết lóng của các bạn Trung, nghĩa là xóa B ám chỉ đối phương là kẻ ngốc.)

Trên đầu Ngôn Tô Kính quả thực có thể bốc khói rồi. Trong con người màu đỏ tươi của hắn viết mấy chữ: cô xong đời, xong đời rồi!

Ha ha ha, đúng là buồn cười, tôi thấy người sắp xong đời là anh mới đúng.

“Ngôn Tô Kính! Thu cái ánh mắt trắng trợn của em lại mau, có thầy giáo ở đây em còn muốn bắt nạt người ta! Em đúng là không coi ai ra gì mà, bây giờ em lập tức lập tức gọi phụ huynh đến trường!”

Xong đòi rồi nhá~Đây là tình huống ‘có trăm miệng cũng không biện bạch được’ trong truyền thuyết sao? A..haha...

“Con mẹ nó, một đám ngu đần.” Ngôn Tô Kính cúi đầu mắng một câu, đi ra ngoài gọi điện thoại cho chú nhỏ của mình.

“Xin hỏi Thầy, em có thể đi chưa?” Tội khéo léo hỏi thầy.

“A, Minh Bích à em chờ một chút được không, để cho phụ huynh của Ngôn Tô Kính đến đây, em có thể làm chứng cho thầy chứ?”

“Dạ được, thưa thầy.”

Mặc dù ngoài miệng đồng ý với thầy giáo, nhưng trong lòng lại âm thầm rầu rĩ. Tội chứng minh cái gì đây, Ngôn Tô Kính thực sự bị tội đánh thành như vậy, hơn nữa có phụ huynh nào không đau lòng con cái của mình chứ. Nhưng mà tội không ngờ Giáo sư lại có thể đứng về phía tội, xem Ngôn Tô Kính quả nhiên là tên bại hoại “phân người phân chim bả đậu hủ”. Lại dám ức hiếp vợ yêu Liễu Lam Lam nhà tội, đùa giỡn với tình cảm của vợ tội, tội này phải phạt. Cho nên tội chỉ thay trời hành đạo, không tính là làm xằng làm bậy. Tội thậm chí vũ mình, cho mình thêm chút dũng khí để đối mặt với phụ huynh của Ngôn Tô Kính.

“Chú của em sẽ đến ngay.” Nói xong, Ngôn Tô Kính liền hung dữ trừng mắt nhìn tội.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mắt phải của tội lại không ngừng giật.

Đây là dấu hiệu gì? Trái phúc phải họa, là tai họa! nói vậy nơi này không nên ở lâu, phải lập tức rời đi.

“Giáo sư em nhớ ra rồi! Mẹ em bảo em hôm nay tan học phải về nhà ngay, có việc gấp.” Trên mặt tội ghi rõ “Mau đi em đi đi.”

“Không sao, bây giờ tôi gọi điện thoại cho mẹ em.” Giáo sư Át rất là am hiểu lòng người móc từ trong túi áo trước ngực ra chiếc điện thoại di động Nokia lỗi thời nguyên thủy nhất, hí mắt bắt đầu tìm kiếm cách thức liên lạc của nhà tội.

Không phải chứ? Một cuộc điện thoại thì còn gì nữa, còn không trực tiếp làm bại lộ sao. Đến lúc đó chắc chắn các thầy sẽ cảm thấy nữ sinh này thích nói dối, mà nữ sinh thích nói dối chắc chắn không phải đứa trẻ ngoan, mà đứa trẻ không ngoan đánh nhau với đứa trẻ hư, tiếp theo sẽ liên tưởng đến mức độ chân thực của sự việc lần này....không được không được tuyệt đối không được!

“Thầy ơi thầy ơi! Đừng gọi.” tội kích động la lớn, nhào lên nắm lấy ngón tay cái sắp ấn xuống nút gọi của giáo sư.

Các thầy cô lập tức nghi hoặc nhìn tội.

Đúng là tự đập đá vào chân mà, tội cười ngây ngô vài tiếng mà trong lòng phiền muộn vô kể: “Thầy ơi...mẹ em sẽ biết chuyện em đánh nhau mất....mặc dù em không có đánh anh ta, nhưng chỉ cần em có liên quan một chút xui, về nhà em sẽ bị mẹ em đánh chết, thật đó! Mẹ em rất ghét đánh nhau...”

Thì ra là thế, các thầy cô hiểu ngay, gật gật đầu. Đồng thời Ngôn Tô Kính cũng tỏ vẻ đã hiểu?

Tội nheo mắt lại, tên này hiểu hiểu cái bíp, anh ta muốn làm gì đây....

Lúc này, cửa đột ngột bị đẩy ra.

“Xin chào mọi người.” Một giọng nói hùng hồn vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người, bao gồm cả tội.

Người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen, bộ âu phục càng tôn lên dáng người cao gầy của anh ta. Dưới mái tóc đen dài nửa phần là gương mặt cương nghị lạnh lùng không một nụ cười. Cặp mắt kính nằm gọn trên sống mũi cao thẳng che khuất vẻ xa cách nhàn nhạt trong con ngươi tối đen trong suốt: “Xin hỏi có phải Tô Kính lại gây thêm phiền phức gì cho mọi người không?”

“Đâu có đâu có, là chúng tôi gây thêm phiền toái cho ngài, khiến ngài phải đặc biệt đi một chuyến.” Các thầy cô cười ha ha.

Anh ta mấp máy đôi môi mỏng, khiến người ta không nhìn ra vui giận: “Đúng là tôi phải đặc biệt đến một chuyến.” Ý là: các người thực sự rất phiền toái.

Các thầy cô 囧, đây rõ ràng là lời xã giao thôi mà, sao lại thẳng thừng như vậy chứ.

Yên lặng như tờ, không khí hiện trường hạ xuống đến mức thấp nhất. Xem ra khí thế của người này không chỉ mạnh mẽ bình thường.

Anh ta yên lặng quan sát những người xung quanh một lượt, ánh mắt dừng lại trên người tội thêm một giây, cuối cùng rơi vào trên mặt thẳng chầu nhà mình, hơi nhíu mày.

Cực phẩm, đúng là cực phẩm nha.

Khoảnh khắc nhìn thấy Ngôn Siêu Kế, trong đầu tội chỉ còn lại hai chữ này, sau đó rơi vào trong giấc mơ viễn vông vô hạn, không cách nào tự kiểm chế.

Nếu anh chàng cực phẩm này là của tội thì tốt biết bao à nha à nha. Nhìn cánh tay thật dài kia tựa như có thể ôm lấy thật nhiều tội, nhìn đôi chân thật dài kia tựa như có thể đá ngã ngàn ngàn vạn vạn tội, thật là dài....

Tích tắc tích tắc....thời gian hồng hộc chạy qua, đám lão quạ lão chim vẫn đang nghen ngào.

Trong mắt anh ta lộ vẻ mắt kiên nhân: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này chúng quạ chim mới nhao nhao tỉnh ngộ rồi lại không ai dám lên tiếng.

Thấy thế, Ngôn Tô Kính lập tức kêu oan: “Chú, bọn họ xử oan, bảo con bắt nạt con bé kia!”

“Vậy con có bắt nạt à.” Anh ta liếc tôi một cái, khiến trái tim tôi lỡ một nhịp.

“Bắt nạt cái bịp, bộ dạng đáng buồn thê thê thảm thảm này của con đều do con bé đó ban cho đấy! Làm sao lại trở thành con bắt nạt cô ta được, chú phải phân xử cho con.”

Nghe vậy, khoe môi anh ta như có như không khẽ nhếch lên: “Vậy sao.”

“Đúng vậy đấy đúng vậy đấy đúng vậy đấy đúng vậy đấy....” Ngôn Tô Kính lặp lại như một chuỗi tuần hoàn vô hạn.

Anh ta lạnh lùng trợn mắt liếc Ngôn Tô Kính, giọng Ngôn Tô Kính lập tức im bặt, ngay cả cái rắm cũng không dám thả.

Sự thật không phải như thế, đứng tin lời cậu ta nói.....đám thầy cô hò hét trong lòng.

Ngôn Siêu Kế thông thả dạo bước đến trước mặt tôi.

Các thầy cô hò hét trong lòng: Trò Nhậm Minh Bích, cơ hội cá mận trở mình của em đến rồi đây! Nhất định phải nắm chắc, rửa sạch oan ức cho bản thân đi!

.....

Tôi cúi đầu, như nữ sinh bé bỏng thẹn thùng, nhưng đầu ai biết trong đầu óc tôi đang mơ tưởng viễn vông về một vài hình ảnh bí ối như sau.

Tôi dùng móng vuốt nâng gương mặt xinh đẹp của anh lên, cười ha ha dâm dăng, sau đó chu miệng để lại nước bọt trên làn môi mềm mại của mỹ nhân.

Tôi đẩy mỹ nhân ngã xuống đất, xé sạch quần áo của mỹ nhân, cười nham hiểm hô hô, rồi sau đó như Sói đói khát bỏ nhào vào Cừu...

“Em đang cười gì?”

“Em lời chú của Ngôn Tô Kính ra .....”

Lời này vừa thốt ra.

Mọi người đều khiếp sợ há to miệng, không dám tin nhìn về phía tôi.

Mà anh ta dường như không hề tức giận, ngược lại rất thích thú tiếp tục hỏi tôi đó là ý gì!

“Nghĩa là anh ấy người của em!” Dứt lời, tôi há hê ngẩng đầu lên nhìn mọi người.

Một giây, hai giây, ba giây...

Nụ cười trên khoe môi của tôi cứng đờ, đờ đẫn nhìn sự giật mình kinh ngạc tràn ngập trong mắt anh ta.

“Bây giờ tôi mới biết----“ Ngôn Siêu Kế cười như không cười với tôi, chậm rãi nói: “Thì ra tôi là người của em.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lung la lung lay về đến nhà, tôi vẫn chìm thật sâu trong nỗi ân hận bị đã kích, cho đến ngay cả sắc mặt u ám khác thường mẹ già tôi cũng không chú ý đến.

“Con, về, rồi.” giọng mẹ già như truyền đến từ địa ngục.

Tôi vừa định trả lời, ngược mắt lại bị gương mặt hung dữ của mẹ già làm hoảng sợ: “Mẹ... mẹ sao... sao vậy...?” Chẳng lẽ phẩu thuật thẩm mỹ thất bại rồi hả? phẩu thuật thẩm mỹ thất bại có thể sửa lại mà, thất bại nữa lại sửa, còn thất bại còn sửa...mãi cho đến khi thành công thì thôi! Nhưng mà cũng không cần nhìn con gái thân thân thân thân ái như vậy...buổi tối sẽ bị dọa tè ra giường...

“Con vẫn còn biết mẹ là mẹ của con? Ha ha ha..”

Tôi hoảng sợ nhìn gương mặt của mẹ già bởi vì cười ha hả mà vắn vẹo, cơ thể bắt đầu run rẩy, chẳng lẽ mẹ đa biết...

Bỗng dung mẹ già ngừng cười, lạnh lùng nhìn tôi chăm chăm, nhìn chăm chăm đến nỗi tôi dựng tóc gáy: “Biết mình phạm lỗi chưa?”

F***! Xem ra thực sự tên khốn nạn nào đã tố cáo tôi rồi! Ngón Tô Kính, anh nha chính là đồ ‘hỗn cầu bì cầu thí cầu’ (bồn cầu chứa hỗn hợp phân)!

“Dạ biết, dạ biết!” tôi luôn miệng vâng vâng. Trong lòng tiếp tục ngẫm oán thầm Ngón Tô Kính. Tiểu nhân dê tiện! cư nhiên đâm thọc, lớn tuổi rồi cũng không biết xấu hổ, không phải chỉ đùa giỡn với chú của anh ta một chút xiu trên ngôn ngữ thôi sao, đến mức phải hăm hại tôi thế này ư, mặt người dạ thú! Không bằng cầm thú! Không bằng heo chó! Cả phân bọ cũng không bằng!

“Nói.”

“Con không nên...đánh nhau.”

“Còn có?”

“Còn có?” Tôi nghi hoặc một lúc, ngay sau đó về mặt cảm phần! Ngón Tô Kính sẽ không nói cả cái đó chứ?

“Con cho rằng bảo Thầy đừng nói cho mẹ chuyện con đánh nhau, là có thể ‘man thiên quá hải’ (lừa dối, giấu diếm) được sao?” Trong ánh mắt mẹ già nhìn tôi tràn ngập khinh thường.

Cũng may cũng may, tôi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười lấy lòng nói: “Chính là...con còn không phải sợ mẹ lo lắng mà.” nếu như bị mẹ biết tôi nói ra những lời hùng tráng ‘Kính Thiên Địa Khiếp Thần Sơn’ như vậy với chú của Ngón Tô Kính, chắc chắn không thể không lột da của tôi.

“Dẹp chuyện đó đi, đối với hình phạt do con đánh nhau, mẹ đã quyết định xong.”

Hình phạt...quả nhiên. Nhớ đến lần trước đánh nhau với Côn Tài nhà bên cạnh, kết quả bị mẹ già nhốt ngoài cửa ba ngày ba đêm, ngày ngày đêm đêm cùng tên Côn Tài kia đưa mắt nhìn nhau, nó ăn gì thì tôi ăn cái đó, nó ngủ gì tôi cũng ngủ cái đó.....quả thật so với ăn mầy còn thảm hơn! Àch, đúng vậy, vị Côn Tài này chính là một con dog, soil yellow dog (chó đốm vàng).

Hình phạt lần này là cái gì...thôi! Cùng lắm thì tôi lang thang trên đường phố, ăn gió nằm sương, chính thức gia nhập Cái Bang!

“Con đến làm việc vặt ở nhà đối phương, thời hạn một tháng.”

Hả? làm việc vặt? ha, tôi nghe nhầm ư?

“Con không có nghe lầm, hơn nữa hôm nay liền cút đi cho mẹ.”

Mụ nội nó! Bây giờ tôi hoàn toàn có thể khẳng định, tôi là nhặt được! thử hỏi, trên đời này có cha mẹ nào lại đối xử với con cái của chính mình như vậy aaaaa, lại bảo tôi đi vào trong nhà kẻ thù không đội trời chung làm việc vặt!!! đó còn không bằng để tôi đi đập vào tường!

Nếu mà nói đập vào tường không đau, tôi nhất định không chút do dự nghênh tường mà đập, nhưng mà đập vào tường vừa đau đón lại vừa không được sống, mà tôi lại sợ đau lại càng quý trọng mạng sống, cho nên lúc này tôi đang đứng ở trước cửa nhà họ Ngón.

Hôm nay rốt cuộc thấy được khu nhà cao cấp trong truyền thuyết, so với hình ảnh trong phim chỉ có hơn chứ không kém nha. Nói đi nói lại, nhà của Ngón Tô Kính hẳn đúng là có nhiều tiền sao? mượn cái cửa lớn này mà nói, không biết so với cửa nhà tôi lớn gấp mấy trăm lần.

So ra, tôi chính là một kẻ nghèo hèn từ đầu đến đuôi à nha. Quá tức giận, thật là làm cho người ta tức giận, thật là khiến người Địa Cầu tức giận rồi!

Thả tay xuống nhấn chuông cửa. tôi quyết định không cho kẻ địch xem thường, kiên quyết không cho kẻ địch cơ hội chê cười tôi! muốn để tôi cúi đầu nhận thua nộp vũ khí đầu hàng, không có cửa đâu. Tôi là có phẩm chất, rất rất phẩm chất, bất kì ai so phẩm chất với tôi kém hơn.

Tôi cực kì khinh thường hướng về phía cửa “Hừ - Phụt” một ngụm, cực kì tự nhiên kéo hành lý xoay người rồi đi.

Trong một quán cà phê.

Tôi ngồi an ổn tại chỗ, hai tay đặt trên đầu gối không ngừng xoắn lại xoắn, về mặt bị phần.

Quả nhiên con người đúng là không nên làm chuyện xấu, đặc biệt là tôi. Một giây trước vừa làm chuyện xấu, một giây sau báo ứng đến rồi.

Lúc ấy, khi phi nhỏ xong nhà của Ngôn Tô Kính trong lòng tôi vui sướng biết bao nhiêu, cảm giác so với XXOO còn sướng hơn! Nhưng lúc tôi vừa xoay người, tức khắc lệ rơi đầy mặt.

Một người đàn ông từ trong chiếc xe bánh bao lộ đầu ra, vẻ mặt thích thú khác lạ nhìn tôi.

Người đàn ông này là chú nhỏ của Ngôn Tô Kính.

1, 2, 3... Tôi 囧 rồi, lập tức quay lại chỗ phi nhỏ nước bọt lau mạnh mẽ.

Anh cầm ly nước lên thông thả uống một ngụm, đặt xuống, liếc nhìn tôi một cái.

“...thật xin lỗi.”

“49.”

“Tôi đây lặp lại lần nữa, 50 lần, anh liền tha thứ cho tôi được không?” Tôi đáng thương tội nghiệp nhìn anh ta.

Môi mỏng khẽ mở, giọng điệu lười biếng: “Vì sao?”

F***, đàn ông gì nhỏ mọn như vậy a, tính toán chi li. Quả nhiên, là chú của Ngôn Tô Kính cũng không có gì tốt, không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa!

“Anh thật sự không tha thứ?” tôi nheo mắt lại, giọng nói mang theo chút lưu manh hỏi.

Anh không có trả lời, chỉ là hơi hơi nhếch môi, dường như trong mắt hiện lên một chút ý cười.

Tôi nổi giận, bởi vì trong mắt tôi, vẻ mặt của anh ta chắc chắn là đang cười nhạo tôi!

“Nói cho anh biết, anh tha thứ cũng được, không tha thứ cũng được, dù sao chị đây sống nhiều năm không tìm không phỉ như vậy, hẳn sẽ không vì sự tha thứ hay không tha thứ của người khác mà ăn ngủ không yên!”

Lúc này đến lượt anh ta nheo mắt lại, vẻ mặt mang theo nét nghiêm nghị, đôi con ngươi sắc bén càn quét trên người tôi.

Tôi bị anh nhìn đến dựng tóc gáy, không khỏi vỗ mạnh cái bàn, cho mình thêm can đảm.

Khí thế, ở loại trường hợp nghiêm túc này khí thế là tuyệt đối không thể để đối phương áp đảo!

Nhưng, mọi người trong quán cà phê lại dồn dập ném cho tôi ánh mắt khinh bỉ kì quái, mà sắc mặt anh ta thì xanh mét.

Tôi rầu rĩ, này sai lầm rồi sao? không phải anh ta nên bị khí thế mạnh mẽ của tôi làm khiếp sợ sao, chẳng lẽ sức lực chưa đủ? Nghĩ đến có lẽ đúng như vậy, sức lực chưa đủ!

Bỗng dưng, tôi dừng cầm bốn mắt giao nhau với hắn, 0,1 giây...0,2 giây...0,3 giây....má ơi, thật là ánh mắt đáng sợ!

Đôi mắt không đến một giây, tôi bắt đầu sụp đổ, da đầu tê dại.

Không, không thể chịu thua! Tôi néo mạnh đuôi mình một cái.

Nhìn thấy động tác mờ ám của tôi, trong mắt anh ta lướt nhanh qua một tia cười nhạo.

Không, tôi không nhận được, tôi không muốn tiếp tục kéo dài cách đối xử không phải của con người này.

Tôi hít một hơi thật sâu, tụ khí ở đan điền(vùng dưới rốn), tích tụ công lực toàn thân, vỗ mạnh lên bàn!

.....

Haha! Anh ta ngây ngẩn cả người! anh ta bị tôi dọa sợ rồi!

Sự thật chứng minh một chương trước đó quả thật sức lực không đủ, tôi bây giờ chính là sử dụng toàn bộ sức mạnh, còn sợ không trấn áp được cái dạng người nhỏ nhoi này! Tôi thâm đắc ý nghĩ, nhưng mà, tay của tôi con mẹ nó, muốn đứt! ôi mẹ của tôi, đau chết mất...

Đây chính là cảm giác đau mà vui sướng trong truyền thuyết đi.

.....

Thực ra không chỉ Ngôn Siêu Kế sững sờ, tất cả mọi người trong quán cà phê đều ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn kẻ điên kia đang hung bạo vỗ vỗ cái mặt bàn.

Chợt có thứ gì đó nhẹ nhàng đến gần tôi, sức lực thật nghiêm túc sợ chọc giận tôi, kết cục sẽ đáng thương như cái bàn.

“Vị này...Phiên...phiên ngài dừng...lớn tiếng ồn ào...” Nhân viên phục vụ run run rẩy rẩy chỉ vào bảng cấm ở phía sau lưng tôi, lắp bắp nói: “Ngoài ra....ngài đập vỡ bàn ăn...là đặc biệt đặt mua từ nước Đức...trị giá năm vạn...phiên ngài lát nữa thanh toán...”

Sửng sốt, tôi hoa hoa lệ lệ sững sốt.

Phụt ha ha

Ngôn Siêu Kế không thể kiềm nén cười to ra tiếng.

Tôi 囧, suy bại cuối đầu. năm vạn? tôi lấy đâu ra năm vạn a a. Bây giờ tôi là Cô bé lọ lem đang bị mẹ nuôi ác độc đuổi ra khỏi nhà, không có Bạch Mã hoàng tử đến nghĩ cách giúp tôi, chỉ có thể đối diện với người đàn ông như ‘bà đồng già’ (bà tám) cười ha hả coi tôi như trò cười.

Cuối cùng tiếng cười cũng ngừng, trên mặt anh vẫn mang theo ý cười, đứng lên nói với tôi.

“Tôi phải đi.”

Đi?! Sao anh có thể đi...anh đi rồi tôi làm sao bây giờ! Ai giúp tôi đến tiền! cho dù không giúp tôi đến tiền...cũng phải cho tôi mượn tiền bồi thường nha!

Tôi nghĩ lúc này trong mắt tôi nhất định tràn ngập sự tuyệt vọng, hai mắt trừng lớn nhìn anh ta nhấc chân, tao nhả bước ra bước đầu tiên.

Tôi bằng bất cứ giá nào---“Anh không thể đi!”

“À? Vì sao tôi không thể đi?”

Tôi gấp gáp giống như con kiến bò trên chảo nóng muốn tìm từ ngữ, đứng rồi!

“Bởi vì là anh dẫn tôi đến đây, tôi đánh hư cái bàn anh cũng có một nửa trách nhiệm!”

Anh ta vuốt cằm như có điều suy nghĩ: “Cô nói vậy, hình như cũng có chút hợp lý.”

ừ ừ, tôi vội vàng gật gật đầu, không phải có chút hợp lý, mà là cực kì hợp lý!

Anh cười đến vô hại: “Nhưng tôi không có bảo cô đập cái bàn!”

Nghe vậy, tôi hoảng sợ nhìn anh ta, vội vàng muốn mở miệng nói gì đó, lại nghe thấy anh ta nói: “Nhưng mà thấy cô có phần đáng yêu như vậy, tôi sẽ thay cô bồi thường...”

Tôi liền vô cùng kích động, đang định xông tới hô to ‘vạn tuế’. Xem ra nhà họ Ngôn cũng tồn tại người tốt.....quá cảm

“Một nửa.”

Hả?

Hai cánh tay dang ra dừng lại giữa không trung, miệng tôi mở lớn, đầu óc trống rỗng. Ai có thể nói cho tôi biết, ‘một nửa’ này là có ý gì?

Nhìn thấu nghi vấn của tôi, anh ta cười tít mắt nói: “Không sai chứ, cô nói cô đánh hư cái bàn có một nửa trách nhiệm là của tôi, tôi đây sẽ bồi thường một nửa.”

F***, trên thế giới này làm sao có tồn tại một loại sinh vật cực kì độc ác giống thế này?

Tôi muốn thu lại câu nói trước đó, nhà họ Ngôn không tồn tại người tốt, người trước mắt này lại càng là một tên Đại Ác Nhân, cho tôi một cục kẹo, sau đó lại hung hăng tát tôi một cái!

Quả nhiên cánh rừng lớn chẳng những chim gì cũng có, còn có ‘điều nhân’ (tiếng chửi)! hiện tại nên làm cái gì bây giờ, cứ như vậy mà để tên cầm thú này trở về? nhưng mà tôi không cam tâm a a, tôi không muốn vì không có tiền mà bị đánh hội đồng nha nha, tôi không muốn vì không có tiền mà bị bắt lại nha nha.....

Hay là...có thể giả vờ đáng thương để lừa gạt sự cảm thông của người này...Ừ! Không sai, Phật nói trên thế giới không có người hoàn toàn là tốt, cũng không có người hoàn toàn là xấu.(Phật: lời này không phải xuất phát từ miệng bốn tọa) .

“Anh—anh đẹp trai, anh có thể xem như không có nghe thấy ‘một nửa’ trong lời của em không?” Tôi nước mắt lưng tròng cắn ngón tay.

“Ngôn Siêu Kế.”

Nghiệm Sao Co(máy kiểm tiền)*.....Hả? tôi sững sốt một hồi, mới nhận ra anh ta nói đến tên của anh ta, vội vàng lấy lòng nói: “Nghiệm ca, tên của ngài quả thật rất hay rất khỏe rất mạnh mẽ! vừa nghe là biết ngài là người đại phú đại quý, cuộc sống định sẵn tiền tài như nước...ngài có thể thương xót

thương cảm cho em không, em bị mẹ đuổi ra khỏi cửa nhà, bây giờ trên người không một đồng lẻ loi một mình, hic hic...” Tôi lấy hai tay che mặt, che mặt khóc nức nở.

*Nghiêm sa cơ và Ngôn siêu kể phát âm giống nhau. .khó trách bạn ý nghe nhầm.

Thật ra tôi đang khinh bỉ. Nghiêm Sao Cơ, hừ! thật sự là cái tên thô tục quê mùa ngột ngạt, so với sự tầm thường của tôi hoàn toàn gấp một ngàn một vạn lần. Hạ Ha, Nghiêm Sao Cơ, tôi quyết định thay ánh trắng cười nhạo anh, vĩnh viễn viễn viễn cười nhạo anh.

Đương nhiên nếu anh cứu giúp tôi, tôi sẽ vĩnh viễn viễn viễn biết ơn anh.

“A?”

Nhìn thấy dáng vẻ có hứng thú của anh ta, tôi âm thầm kích động, bắt đầu nổi lên hứng thú chuẩn bị thêm mắm thêm muối nói bản thân mình vô cùng đáng thương, vô cùng thể thảm, vô cùng bị thương. ...nhất định phải chiếm được sự cảm thông của anh ta! nhất định phải!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hóa ra có nhận được thì sẽ có mất đi, mọi người phải nhớ kỹ đây là chân lý muôn thuở không thay đổi.

Tôi giống như con chó mất chủ, à...không, phải nói là hồ lạc giữa biển bị chó khinh. Mặc dù kĩ thuật diễn xuất tỉ mỉ đặc sắc của tôi chiếm được sự cảm thông của anh ta, nhưng mà Nghiêm Sao Cơ cực kì ác độc này lại muốn tôi đến nhà anh ta làm nữ giúp việc...xin hỏi điều kiện cắt đất chịu thua như vậy và mục đích tôi bị đuổi đi có khác gì nhau?

So (vì vậy __!), tôi cương quyết.....chấp nhận, ai bảo tôi là tầng lớp nhân dân lao động bị bóc lột...

Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ trời nhanh, tôi không khỏi đau thương. Vì sao thế giới lạnh lẽo như vậy, vì sao tôi lại thảm thương như vậy, vì sao tôi đây đang ở độ tuổi như gấm như hoa lại phải chịu đựng cuộc sống đen tối như này...

Nghe xong từng chữ như ngọc tôi dồn hết tâm sức trình bày, biểu cảm trên mặt của Nghiêm Sao Cơ anh tuần đường như gọi là vô cùng đồng cảm.

“Hóa ra, em bị người mẹ ‘vô tình’ như vậy đuổi ra khỏi nhà.”

Tôi đặc biệt gạt đầu nặng nề, lấy tay áo lau đi nước mắt lấp lánh ở khóe mắt....àch, hình như không có, bắt đắc dĩ tôi chỉ có thể lấy tay áo lau nước mũi.

Anh ta him híp mắt, giọng nói trầm thấp: “Này, là tay áo của tôi.”

Ồ nhỏ mọn! tay áo của anh cũng là tay áo, tay áo của tôi cũng là tay áo, nếu đều là tay áo thì vì sao phải phân anh chia tôi, chẳng lẽ anh không biết cái gì gọi là thấu hiểu đạo lý sao!

“Anh không thấy tôi rất đáng thương rất thể thảm sao?” Lau sạch nước mũi, tôi ngược mắt nhìn anh ta.

Khóe môi anh ta kéo ra: “Có lẽ.”

Có lẽ? đây là cảm thấy rằng tôi đáng thương, tôi hỏi tiếp: “Vậy anh không định giúp tôi sao? Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp mà!”

“Tôi thấy em sống tự do hơn so với heo.”

F***! Tên điều nhân này, cứ nhiên so sánh tôi với heo, thứ thấp hèn như heo làm sao có thể so bì với tôi, muốn so cũng phải lấy thứ gì đó cao cấp chút chứ, ví như khủng long tuyệt chủng hiếm có. Nhưng bây giờ không phải lúc tôi tranh giành là heo hay khủng long: “Anh phải giúp tôi, nếu không ngày mai tôi sẽ đi nhảy lầu và anh chính là hung thủ giết người!”

“Được.”

“Thật, thật chứ?”

“Không cần ngày mai, bây giờ em đi liền đi.”

F***! Cái tên khốn này, chẳng những không có chút lòng thương cảm nào, mà ngay cả lương tâm cũng bị chó tha. Đối với sinh vật đại gian đại ác cứng

đầu như thế này, tôi chỉ có thể xuất ra tuyệt chiêu sau cùng thôi. Mặc dù tuyệt chiêu này tôi chưa từng dùng thử với người, nhưng tôi nghĩ uy lực của nó hẳn là vô hạn. ...

“Nếu anh không giúp tôi, ngày này năm sau chính là ngày kỉ niệm anh bị cưỡng bức!” Nói xong, tôi rất đặc ý liếc mắt nhìn anh ta, sợ rồi sao sợ rồi sao, sợ thì nhanh chóng đồng ý với bọn đại gia, nếu không làm bọn đại gia tức giận thì. ...

Sắc mặt Nghiêm Sao Cơ hết trắng rồi đỏ hết đen lại xanh. ...

Tôi đã nói mà, kể cả người bình thường cũng không thể đỡ nổi chiêu này, trừ khi không phải người. Tôi âm thầm tiếp tục quan sát vẻ mặt biến sắc của anh ta. nhưng mà... nhìn dáng vẻ then thùng đó của anh ta, tôi không khỏi liên tưởng đến chẳng lẽ anh ta vẫn là ‘xử nam’ (nam trong trắng)! chắc chắn chắc, nhìn bộ dạng một đồng tuổi của anh ta, lại vẫn còn ‘xử’! quả thật so với khủng long còn khủng long hơn nha..

“Tôi đồng ý với em” Anh ta làm ra vẻ bình tĩnh mà nói, nhưng mà vẫn bị ‘hóa nhân kim tinh’ của tôi liếc một cái là nhìn thấu, tôi biết trong lòng hẳn lúc này rất sợ hãi!

Vớ vẩn, còn làm ra vẻ bình tĩnh làm xá gì. Người bình thường nếu biết mình bị XXOO ai không kinh hoàng sợ hãi, huống chi lại còn bị một khủng long như tôi XXOO, kết quả này không chỉ là sống không bằng chết, chính là chết không bằng sống!

“Em đã không muốn đến nhà Tô Kính, vậy đến nhà tôi.” Anh ta dừng một chút lại nói: “Tôi là chú của Tô Kính, đến nhà tôi giúp việc cũng đồng nghĩa với đến nhà Tô Kính giúp việc, như thế một tháng sau là em có thể về nhà rồi.”

“Anh cho rằng tôi dốt sao, nhà anh không phải là nhà Ngón Tô Kính à!” Tôi đặc biệt khinh thường nhìn anh ta.

Hỏi tôi vì sao dám khinh thường anh ta? bởi vì tôi kiên quyết tin tưởng, anh ta đang sợ tình huống tôi có thể đem anh ta XXOO, nếu anh ta sợ tôi, thì tôi không cần sợ anh ta nữa! cho nên có phải tôi rất thông minh không nha, ...

“Tôi không sống chung với người trong nhà.”

Tôi đặc biệt kinh ngạc, đặc biệt kích động, đặc biệt đồng tình nhìn anh ta: “Hóa ra anh cũng bị người trong nhà đuổi ra ngoài à!”

Anh ta mím môi, không có trả lời tôi.

Tôi hiểu rõ, đàn ông đều có cái gọi là lòng tự trọng. Vì cái gọi là lòng tự trọng, bọn họ có thể không cần ăn không cần mặc không cần tiền không cần phụ nữ....cho nên tôi cực kì hiểu lòng người mà không có tiếp tục truy hỏi anh ta nguyên nhân kết quả, nhưng mà chắc hẳn là nguyên nhân cũng không thua kém gì tôi đâu.

“Vậy tôi đến nhà anh làm gì?”

Anh ta cân nhắc rất lâu, chậm rãi nói: “Nữ giúp việc.”

Nữ giúp việc, một đại danh từ của Qbasan (phụ nữ lấy chồng rồi thì phải). Tôi, Nhậm Minh Bích, từ hôm nay trở đi, chính thức trở thành một Obasan, đây là một chuyện tình bí ẩn biết bao nhiêu!

Thật sự quá bi thảm, thật sự làm cho người ta cảm thông, thật sự khiến người Địa Cầu người Sao Hỏa người Mặt Trăng cảm thông. ...

Đột nhiên vang lên bên tai tôi:

“Mỗi tháng tôi sẽ trả lương cho em.”

Vô dụng, tôi đối với cuộc sống đã cảm thấy rất tuyệt vọng, ngay cả anh có tính cho tôi toàn bộ Thế...Lương, tiền lương?!

Oa!đôi mắt sáng của tôi mở to, vui mừng mà nhìn anh ta: “Thật, thật vậy sao?”

Thoáng chốc, hình tượng của hắn ở trong mắt tôi trở nên vô cùng rực rỡ, chói mắt vô cùng, nhưng ở trong lòng tôi thôi, hừ hừ!

Anh ta hừ nhẹ một tiếng xem như trả lời.

“Được.....mẹ đi?” Tôi vâng vâng dạ dạ nhỏ giọng hỏi.

Anh ta hơi nghiêng đầu, nhìn tôi khó hiểu, trong ánh mắt hẹp dài mang theo sự nghi hoặc.

Không thể nào, ngay cả How much anh ta cũng không biết! ha ha, Nghiêm Sao Cơ nhất định chưa từng học qua tiếng Anh! Lại thêm một phát hiện có ích có thể chế nhạo anh ta, thực sự là quá tốt. Tôi không thể đợi được tước tước muốn thừ: “You are pig.”

Xe bắt chợt dừng lại.

Tôi không thất dây an toàn suýt chút nữa đập đầu vào kính, khó khăn ổn định mình, trống ngực lại bắt đầu đập dồn dập, tôi âm thầm mắng lớn trách mình ngu dốt, dù sao cũng phải điều ra rõ ràng tình hình của kẻ địch, lỡ như anh ta biết sao, vậy không phải tôi tự tìm đường chết à.....

Anh ta xoay đầu , lạnh lùng nhìn tôi: “Cô có ý gì?”

Trống ngực ồ ồ định trở lại, tôi không khỏi nói cười vui vẻ, vỗ vỗ bả vai anh ta, vốn muốn định nện nốt đầu óc nhỏ giọt của anh ta, đáng tiếc không có cái gan gấu đó: “Tôi đang khen anh rất đẹp trai mà.”

“You are dog.”

Mặt anh ta hoàn toàn đen xuống.

Tôi bị ánh mắt u ám của anh ta dọa, vội vàng nói: “Tôi đang khen anh xinh đẹp! không có cười nhạo anh không hiểu tiếng Anh....” Lúc đầu tôi còn nghĩ đến câu: anh không bằng heo chó, tuy anh ta không hiểu tiếng Anh, nhưng nhìn nét mặt thẹn quá hóa giận của anh ta, tôi chợt thấy lạnh cả người.

“Cảm, ơn, em, khen, ngợi.” anh ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“không có chi không có chi, có muốn tôi dạy tiếng Anh cho anh không.” Tôi thuận miệng hỏi.

Vì sao thuận miệng ư, bởi vì tôi biết, anh ta nhất định sẽ không đồng ý, bởi vì người cần sĩ diện cây cần vỏ mà, mà người có tiền lại đặc biệt cần loại vỏ này.

Quả nhiên giọng điệu của anh lạnh như băng: “Không cần.”

Tôi ha ha cười nửa mai vài tiếng: “Vậy sau này tôi dùng tiếng Anh khen ngợi anh, anh cũng đừng trách tôi không dạy anh đấy.”

Anh ta không nói gì hừ lạnh một tiếng, khởi động xe, nhanh chóng lao về phía trước.

Tôi vội vàng thắt dây an toàn lên, cũng ngáp miệng không nói gì thêm. Mọi người phải nhớ kĩ: không thể kích động người thẹn quá hóa giận nha...

Xe dừng lại ở một nơi.

Tôi ưỡ ưỡ liếc nhìn ngoài cửa sổ một cái. Sau đó con người của tôi từ nhỏ nhất mở to đến lớn nhất, tiếp theo đó tôi tỉnh táo, tiếp theo đó nữa tôi cả lăm: “Đây, đây là nhà của anh?”

Anh ta không có trả lời câu hỏi của tôi, trực tiếp xuống xe, dùng hạnh động nói cho tôi biết.

Oa, người bị đuổi ra khỏi nhà lại có thể ở một nơi cao cấp như vậy, biệt thự tư nhân nha.

Tôi vội vàng xách hành lý đuổi theo anh ta, miệng kêu to: “Nghiệm Sao Cơ, Nghiệm Sao Cơ anh chờ tôi với.”

Anh ta chợt ngừng bước.

Sau đó xảy ra kỳ tích, mọi người đoán một chút xem là gì nào? Có phải là tôi không dùng bước chân, nên đầu đập vào lưng anh ta?

Bingo! Sai rồi nha, không phải tôi đã nói với mọi người, tình tiết tầm thường như vậy làm sao có thể diễn ra trên người tôi chứ, thực ra thì

Tôi cực kì nhanh chóng dừng bước, nhưng mà hành lý trong tay tôi lại không dừng lại...nó bay vào không trung bằng một độ cong duyên dáng, sau đó tự do rơi xuống với một tư thế đẹp mắt 360 độ.....rầm!

Nó đập vào Nghiệm Sao Cơ.

“Nhậm-Minh-Bích.” Tiếng gầm giận dữ vang lên.

Tôi sợ hãi từ từ bước lùi về sau, nhỏ giọng nói: “Tôi, tôi ở đây.”

“Rất cuộc cô muốn làm gì!”

“Tôi, tôi không có cố ý...là hành lý! Hành lý có mưu đồ quỷ rồi anh, muốn XXOO anh...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Thật thật trọng đi theo sau lưng Nghiệm Sao Cơ, chỉ sợ anh ta tức giận liền tiêu diệt tôi. Nhưng mà...

Hồ hồ hồ! nơi này trang hoàng khí thế quá nha, tình xảo xa hoa đến nỗi cả một cục gạch ở nơi này tôi cũng không mua nổi ....thật là dọa quý mà...bởi vì người đã bị dọa chết rồi nên chỉ có thể dọa quý !.

Len lén nhìn Nghiệm Sao Cơ một cái, sắc mặt của anh ta u ám gần như dọa được quý. Tôi rụt vai, xua tan ý nghĩ đi tham quan ‘khuê phòng’ của anh ta. Ôi, hành lý à hành lý, may thật sự là làm không ít điều ác nha, tự mình đánh anh ta còn làm liên lụy đến người vô tội như tao à, sao tôi lại xui xẻo như thế này a.

Đi hết một hành lang dài, anh ta đứng lại trước một căn phòng nào đó, lạnh lùng mở miệng nhìn tôi: “Đây chính là phòng của em”

Hình như có một con gió lạnh thổi qua.....rất lạnh rất lạnh nha.

Tôi cười lấy lòng, mừng hí hửng bước lên trước, duỗi thẳng cái cổ quan sát phía trong phòng...

à, thật sự là căn phòng đơn giản...ngoại trừ một cái giường và một cái bàn ra thì cái gì cũng không có, ngay cả gương cũng không có! Này này này, sao có thể như vậy chứ!

Anh ta nhìn thấy biểu cảm ghét bỏ của tôi, giọng điệu càng thêm lạnh lẽo: “Em có vấn đề gì sao?”

“Không không không.” Lắc đầu mạnh mẽ, tôi làm sao dám nói tôi có, tôi cũng không phải là không sống nữa.

Trong giây lát, tôi liền nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, căn biệt thự lớn như vậy, sẽ không phải chỉ có mình tôi dọn dẹp chứ?! Dọn dẹp trong ngoài ngoài một lần, đoán chừng một hai ba bốn ngày cũng dùng không đủ....tôi kinh hãi hỏi anh ta: “Ờ đây, ở đây có ai khác không?”

Anh ta mắt kiên nhẫn nhìn tôi: “Không.”

“Vậy chỉ có...tôi và anh?!”

Anh ta càng mắt kiên nhẫn hơn nhìn tôi, từ trên mặt anh ta tôi đã biết đáp án không có! Đây chính là nói, tôi sẽ trải qua mỗi một ngày mệt sống mệt chết của cuộc đời nữ giúp việc.....không! Không không không! Ai mau đến đánh thức tôi, đây nhất định là một con ác mộng...

“Em bắt đầu công việc từ ngày mai.” Đây là giọng nói của ác quý.

“Nhưng mà...”

Anh ta nhíu mày nhìn chăm chăm tôi.

Tôi mắc nghẹn, nghẹn ngào hồi lâu mới nén ra: “Ngày mai...phải đi học.”

Nghe được câu nói của tôi, lông mày của anh ta mới thả lỏng một chút: “Lát nữa tôi sẽ đưa em lịch làm việc.”

Tôi bị ai nằm lăn qua lăn lại ở trên giường, vô cùng đau buồn lặng lẽ rơi nước mắt.

Cuộc đời của tôi sao có thể xảy ra chuyện cực kì tàn nhẫn như vậy, thực là buồn bực, thực là làm người ta buồn bực, thực là khiến người Địa Cầu buồn bực mà!

Là ai khiến tôi thâm trầm như thế này? Tôi phải liều mạng với nó! Không sai, chính là con rùa khốn kiếp Ngôn Tô Kính! Đùa giỡn với tình cảm của vợ tôi, sau đó tôi mới có thể mình anh ta tỉnh số, sau đó nữa anh ta tìm chủ của anh ta đến đối phó tôi, sau đó nữa anh ta lại âm mưu đâm thọc sau lưng tôi, sau đó nữa tôi bị mẹ già vô tình đuổi ra khỏi nhà, sau đó nữa là ở trước cửa nhà Ngôn Tô Kính nhổ nước bọt, sau đó nữa là bị chủ nợ hiện tại là Nghiệm Sao Cơ bắt gian tại trận (Ko phải giường)...làm cho bây giờ tôi sắp....sắp trở thành một nữ giúp việc mệt sống mệt chết... tôi tôi tôi...tôi không muốn sống nữa!

Cốc cốc!

Không có để ý đến tiếng gõ cửa, bởi vì tôi đang ở giữa sự đau buồn đau thương đau xót, nên không nghe thấy ‘ngàn tiếng gọi, vạn tiếng kêu’ của người khác.

Tôi hít một hơi thật sâu, xem cái gối như hai chú cháu của nhà họ Ngôn mà liều mạng đập vào: “Là các người bắt tay ăn hiếp chèn ép tôi, tôi đánh chết các người đánh chết các người....đánh OO của anh, đánh XX của anh, bắt đầu từ bây giờ các người chính là hai thái giám....”

“Em có muốn kiểm chứng xem tôi có phải là thái giám hay không không?” giọng nói âm âm u u từ sau lưng tôi truyền đến.

“Anh chính là thái giám, cả nhà anh chính là thái giám!” Tôi tiếp tục đánh đánh danh, há—xem tôi giáng Thập Bát Chương xuống đây! .

Phía sau có vô số dao nhọn vô hình phóng về phía tôi.

Hình như sau lưng tôi có người? vừa nãy anh ta còn nói thêm câu kiểm chứng thái giám gì đó...dừng động tác đâm đá cái gối vô nghĩa trong tay lại, tôi 囧 rồi.

Không dám quay đầu, chỉ cần nghĩ đến ánh mắt còn lạnh hơn cả Bắc Băng Dương kia, tôi lập tức run rẩy liên tục.

“Quay qua đây.”

Tôi vẫn không nhúc nhích, can đảm xem như không nghe thấy lời anh ta, nhưng thực tế thì...tôi thừa nhận, được rồi, tôi rất hèn nhát...ông trời, vì sao ông toàn để tôi lâm vào tình cảnh xấu hổ như vậy chứ.

“Có gan nói xấu lại không có gan thừa nhận.”

Mặc dù không có nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, nhưng tôi có thể nghe được sự khinh bỉ xem thường miệt thị coi thường từ trong lời nói lạnh lẽo của anh ta. Tôi lại cảm thán ông trời, vì sao toàn để tôi lâm vào tình cảnh thê lương như vậy.

Đột nhiên có một quyển sách đập vào trước mặt tôi. Tôi đỏ mặt hỏi lạnh, chẳng lẽ anh ta muốn dùng quyển sách này đập chết tôi?

Hung khí! Đây là hung khí anh ta muốn mưu sát tôi!

“Đây là nội dung công việc của em.”

Sách? Công việc? nội dung?

Tôi hoảng sợ cứng đờ mà xoay đầu: “Ngài, ngài đùa với tiểu nhân sao?”

Anh cười bí hiểm, biểu cảm của gương mặt đó không chỗ nào là không nói lên. Đúng vậy.

Mặt tôi như đưa đám, tay run rẩy không cầm nổi ‘lịch công tác’ như nặng ngàn cân này. Suy nghĩ thật lâu, tôi quyết định tôi phải phản kháng, trước khi bị cưỡng bức cũng phải có hành động!

“Tôi còn là vị thành niên đây, anh không được phép ngược đãi lao động trẻ em, đó là phạm pháp!”

“Phạm pháp? Ha ha-“

Anh ta giống như nghe được chuyện cười vậy, cười loạn xạ, cười mê mẩn, cười điên cuồng. sau đó đột nhiên thu hồi nụ cười, tàn ác giờ nắm đám lên, tức giận nói: “Ông đây là vương pháp! Em nói thêm một câu nhảm nhí nữa...ông đây liền chém em...” nói xong, anh ta như làm ảo thuật vậy từ sau lưng lấy ra một con dao, giờ thật cao trước mắt tôi, tàn nhẫn chém xuống.

“A—Dừng mà—“

Tôi hoảng sợ từ trên giường ngồi dậy, vội vàng sờ sờ cổ mình cũng may, vẫn còn vẫn còn!

Không ngờ Nghiệm Sao Cơ ở trong mơ lại khủng bố như vậy, như là một địa chủ tàn ác bóc lột nông dân. Nói không chừng giấc mơ này chính là dự báo trước...

Cốc cốc—

Cửa! tôi sợ hãi nhìn về phía cửa, tựa như người phía sau cánh cửa đó còn đáng sợ hơn cả yêu ma quỷ quái.

Hắc giọng một cái, tôi làm ra vẻ bình tĩnh: “Ai đó! Tôi đang ngủ!”

Tiếng gõ cửa dừng lại, một hồi im lặng.

Trái tim tôi nất lên đến tận cổ họng, âm thầm cầu nguyện anh ta mau chóng bỏ đi. Thiên linh linh Địa linh linh, urm urm urm yêu ma quỷ quái, mau biến!

Ngay lúc tôi cho rằng cuối cùng anh ta cũng bỏ đi, thì anh ta lại nói.

“Tôi biết em không ngủ.”

“Tôi ngủ rồi tôi ngủ rồi, có gì để ngày mai hãy nói!” Dứt lời, tôi lại phát ra vài tiếng ‘oa oa’ như con heo.

Anh nói nữa, tôi cũng không có trả lời, chỉ là ‘oa oa’ vài tiếng. Dù sao thì mặc cho bây giờ anh ta có nói gì, tôi cũng chỉ ‘oa oa’ trả lời! nghĩ rằng anh ta cũng không cách bắt tôi.

Ngay lúc tôi cho rằng anh ta đã bỏ cuộc nửa chừng, thì anh ta lại nói.

“Những cái khác tôi sẽ không nói nhiều, em nên nhớ kỹ nếu để tôi nghe thấy ba chữ ‘Nghiệm Sao Cơ’ lần nữa...” Tạm dừng lại, anh mới nói tiếp: “Dừng

mơ tôi sẽ cho em một phân tiền.”

“Oa oa oa~!!!”

Lấy tiền uy hiếp tôi? Đại gia tôi là loại người yêu tiền như mạng sao? oa oa cực kì bất hạnh...tôi chính là vậy! vì vậy đừng mơ không cho tôi một phân tiền!

Hôm sau.

Tôi không quen giường, đêm đầu tiên ngủ tại nhà của Ngón Siêu Kế đặc biệt say sưa, cho nên quá bảy giờ tôi vẫn còn đang chìm trong mộng.

“Oa oa~” Tôi vỗ vỗ “Vật thể không rõ” đang quấy rầy giấc ngủ tuyệt đẹp của tôi.

“Vật thể không rõ” thấy tôi ngủ nướng như vậy, trực tiếp nắm lấy cái mũi của tôi: “Bảy giờ rồi, nên rời giường thôi.”

Cái mũi đột nhiên không cách nào hít thở được, mi mắt tôi rung rung...sau đó tôi há hốc miệng....phù phù....

Dường như “Vật thể không rõ” không ngờ tôi còn có chiêu này, sau khi ngẩn người thì hơi nhếch môi.

Tôi đang dùng miệng ho hấp, đột nhiên cả miệng cũng không dùng được nữa rồi. bởi vì có một thứ gì đó vừa trơn tuột lại vừa ẩm áp trượt vào trong miệng tôi, cùng tôi tranh giành không khí. Thật đáng giận, tôi dùng sức cắn mạnh ‘con cá chạch’ đó.

Không khí quay lại, tôi cũng tỉnh táo rồi. Xoa xoa ánh mắt khô khốc, trước mắt tôi có một bóng dáng không rõ ràng, nhìn kĩ lại

Hù! Cư nhiên là Ngón Siêu Kế!

Sao anh ta, sao anh ta có thể vào trong này? Còn nữa, sao anh ta lại che miệng?

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, anh ta cũng trừng mắt nhìn tôi, hơn nữa là cắn phần trừng mắt nhìn tôi! Lạ nha, anh ta vào khuê phòng của tôi mà còn có lý do tức giận? đạo lý gì thế?

“Anh làm sao vào đây?” tôi nhớ rõ ràng hôm qua đã khóa cửa rồi mà. chẳng lẽ anh ta là đệ tử sau cùng của Mao Sơn đạo sĩ, cho nên có ‘thuật xuyên tường’.

Anh quơ quơ cái gì đó trên tay cái chìa khóa.

Trên trán tôi có vô số vạch đen, hỏi vấn đề của kẻ ngu ngốc: “Sao anh có chìa khóa của phòng tôi?”

Anh ta lại khinh bỉ tôi.

Tôi quên, đây là địa bàn của anh ta. Cho nên phòng của tôi chính là phòng của anh ta, anh ta có chìa khóa là chuyện cực kì bình thường.

“Bây giờ là năm phút.” Anh ta đột nhiên mở miệng, chẳng qua là ngữ điệu nói chuyện có hơi kì lạ, giống như đầu lưỡi trở nên ngắn lại vậy.

Bây giờ là năm phút! Ôi mẹ ơi, muộn tới nơi rồi!

Tôi lập tức bay từ giường lên nói chính xác là từ trên giường lăn xuống, với tư thế không quá tao nhã, không quá duyên dáng nằm sấp trên sàn nhà.

“Quái thú.”

Tôi đau đến răng môi tê dại, trong mắt tràn đầy nghi vấn nhìn phía anh ta. Quái thú gì hả? nói tôi là quái thú ư?

“Anh mới là quái thú, cả nhà anh đều là quái thú!”

Anh ta ý vị sâu xa nói: “Quần lót.”

Sừng sốt mười giây, tôi mới phản ứng được, lập tức giống như có sấm sét giữa trời quang.

Anh anh anh ta ta ta, anh ta nói là quần lót của tôi! Anh ta anh ta, anh ta thấy quần lót của tôi rồi! oh my god god god god!

.....

Sáng sớm xảy ra sự kiện quần lót khiến tôi đỏ mặt đến mang tai không ngẩng đầu được. liên tục không dám nhìn Ngón Siêu Kế, cũng không dám nói chuyện với anh ta...vì vậy cả bữa sáng anh ta đưa cho tôi ăn tôi cũng không có để ý là ai làm?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Tôi đến trường kể lại cảnh ngộ bi thảm của mình cho Liễu Lam Lam nghe, nhưng cô à lại trêu chọc châm chích nói tôi đáng đời, sau đó đi làm chuyện của mình. Trong nháy mắt tôi ‘lừa giận công tâm’ (lừa giận đánh vào tim), Liễu Lam Lam này là cô gái xấu xa không có lương tâm, không biết yêu thương, không biết cảm thông, sao không ngấm lại xem tôi lâm vào tình cảnh ‘trời trách người thương’ thế này là vì ai chứ!

Bị Liễu Lam Lam tàn nhẫn vô tình đã kích nghiêm trọng khiến tôi vào học vẫn còn ngẩn ngẩn ngơ ngơ, mãi đến khi tan học cũng không có thoát khỏi cảm xúc bi thương, đến khi tôi giật mình hoàn hồn thì phòng học đã không còn một bóng người.

F***! Liễu Lam Lam là đồ con gái lòng lang dạ sói, tan học cũng không gọi tôi một tiếng, đồ con gái ‘ăn cây táo, rào cây sung’ như vậy giữ lại có ích gì? Tôi muốn thôi cô ta!!! Tìm vợ hiền khác!!!

Di động trong túi rung mạnh mẽ, tôi lấy điện thoại ra, nhìn dãy số xa lạ.

Vừa đúng lúc, có bao cát chạm ngay nòng súng để trút giận, tôi ấn xuống nút nghe liền găm lên như Sư Tử Hà Đông: “Anh tên gì, bao nhiêu tuổi, có chuyện gì quý à! Có biết tiền điện thoại cực kì mắc hay không! Anh có biết thời gian của bốn đại gia tôi cực kì quý giá hay không hả... nhiều chuyện quý như vậy mà một chuyện anh cũng không biết, anh nên vui mừng vì đại gia tôi đối nhân xử thế luôn luôn ‘giơ cao đánh khẽ’ (nuông tay, nhẹ tay)!”

Một hơi nói xong, tôi đang dương dương tự đắc chuẩn bị cúp điện thoại, tiếp theo tôi nghe được từ trong tai nghe điện thoại di động truyền đến hai chữ rõ ràng lạnh lẽo: “Rất tốt!”

Tút tut tut....đã tắt.

Tôi chờ người, giọng nói này là...của Ngôn Siêu Kế! anh ta vừa mới nói...rất tốt? rất tốt cái rắm, tuyệt đối không tốt chút nào!

Tôi vội vàng tìm kiếm dãy số vừa nãy trong nhật ký gọi đến, gọi lại, trong lòng không ngừng âm thầm cầu nguyện thánh giá của Ngôn Siêu Kế không được tốt, không có nghe thấy giọng tôi và tốc độ đánh rắm nói nhảm của tôi.

Điện thoại được kết nối qua chừng mười mấy giây, nhưng trong di động không có âm thanh, tôi thật thận trọng alo một tiếng, vẫn không có tiếng động, tôi lại lớn tiếng alo alo lần nữa, vẫn là không có tiếng động.

Chẳng lẽ điện thoại bị lỗi ở đâu rồi hả? Nghĩ vậy, tôi không chút do dự đập mạnh điện thoại lên bàn vài cái, sau đó tiếp tục alo vài tiếng.

“Nhậm-Minh-Bích!”

Cuối cùng cũng có tiếng rồi! tôi thở dài một hơi nhẹ nhõm, nịnh nọt nói: “Anh Ngôn, ông chủ Ngôn, lúc nãy điện thoại xảy ra chút vấn đề, nhưng mà đã giải quyết xong rồi! thật đáng xấu hổ ha, anh Ngôn sao có thể gọi điện thoại cho em kia chứ...nhận được điện thoại của anh em thật sự vô cùng vinh hạnh, vô cùng vui sướng, cảm động đến khóc nức nở!”

“Ra đây.”

“Phải rồi! Nước mắt nước mũi của em đều đã chảy ra!”

“Tôi ở trước cổng trường học của em.”

Tút tut tut....lại tắt.

Nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng tôi cũng hiểu ra một chuyện lớn! đó chính là...

Đồng chí Ngôn Siêu Kế đang ở trước cổng trường học, hơn nữa là NOW!

Lại nói anh ta ‘giá lâm’ đến trường học của tôi làm gì, chẳng lẽ tình nhân bé nhỏ của anh ta đang ở trường tôi? Thấy rồi nha, đồng chí Ngôn Siêu Kế lại là trâu già gặm cỏ non?

Không biết vị bạn học ‘cỏ non’ này sẽ là dạng mỹ nhân như thế nào? Tôi mang hoa khô hoa khoa hoa lớp, cỏ khô cỏ khoa cỏ lớp lọc sang một bên, kết luận rút ra được là: mỗi một bạn học mỹ nhân đều có thể là cỏ non!

Còn chưa đi đến cổng trường thì tôi đã thấy ngay một chiếc xe thể thao phong cách bánh bao nổi bật, tôi nhìn trái ngó phải, vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng bạn học cỏ non!

Cái mông vừa rút xuống vị trí tay lái phụ, tôi liền vội vã hỏi anh ta: “Vị bạn học cỏ non kia là ai thế?”

Vốn dĩ sắc mặt của Đồng chí Ngôn Siêu Kế đã đen nay lại càng thêm thâm, ánh mắt u ám nhìn tôi chằm chằm. Tôi rụt vai, oan ức nói: “Không hỏi thì

không hỏi nữa.” Bữa mỗi, nhỏ giọng khinh thường: có gan ăn không có gan nhận. Tôi run lấy bầy, bên trong xe có một hơi thở u ám lạnh lẽo. Tôi nghe thấy anh ta chầm chọc:

“Người nói chuyện ngu xuẩn nhất trường.”

Mười giây sau đó tôi mới phản ứng kịp, thì ra anh ta đang trả lời câu hỏi của tôi, không khỏi kinh ngạc một lúc, hóa ra đồng chí Ngôn Siêu Kế có khẩu vị như vậy! lại thích ngốc nghếch! Chẳng lẽ vì đầu óc ngu ngốc sẽ càng làm nổi bật lên đầu óc thông minh lanh lợi của anh ta? ừm, Chắc là như vậy rồi! tôi đúng là càng ngày càng thông minh, có thể đi phân tích trạng thái tình cảm của người khác!

Đồng chí Ngôn Siêu Kế mặt không đổi sắc lái xe, tôi vô cùng vui vẻ nói chuyện với anh ta, khai thông mức độ sâu. Sâu thật sâu nha, sâu không lường được, đối thoại như sau:

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Ăn cơm.”

“Chúng ta đi đâu ăn cơm?”

“Nhà hàng.”

“Chúng ta đi nhà hàng nào ăn cơm?”

“Nhà hàng XX.”

“Nhà hàng XX ở đâu?”

.....

...

Sau khi cơm rượu no say, tôi ra sức đề nghị đồng chí Ngôn Siêu Kế cùng nhau đi tản bộ, anh ta hỏi tôi: đi đâu, tôi mạnh mẽ tiến cử sở thú. Anh không nói hai lời trực tiếp lên đường ‘hồi phủ’ (về nhà).

Vì sao không đi sở thú vậy?

Vì sao không đi sở thú chứ?

Vì sao không đi sở thú hả?

Vì sao không đi sở thú thế?

.....

Suốt dọc đường đi tôi liên tục hỏi anh ta, anh ta liên tục không trả lời tôi...không còn cách nào, tôi chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ tôi buồn bã rầu rĩ ngấm nhìn anh ta, trong mắt là nỗi bi thương sâu thẳm thẳm.

Đồng chí Ngôn Siêu Kế bị tôi cảm hóa, vì thế không chịu nổi vỗ trán than oán, sắc mặt thống khổ, xem ra nỗi buồn thăm thẳm của tôi đã kích động đến anh ta, khiến anh ta cảm động lây...

Tôi đã nói tôi giả vờ u buồn cực kì thành công mà, chỉ có Liễu Lam Lam mới nói tôi giả vờ u buồn giống như người bị chứng táo bón vài chục năm. Cái ví dụ này thật sự là ghê tởm đáng ghét mà, cho dù tôi có vừa đau khổ vừa nhìn mình trong gương, thì kết quả rút ra được so với ví dụ chết tiệt này vẫn là ghê tởm hơn...

Cuối cùng, dưới biểu tình u buồn như bị chứng táo bón vài chục năm của tôi đồng chí Ngôn Siêu Kế cũng bằng lòng đến sở thú, nhưng kế hoạch biến hóa khó lường, bởi vì trời đột nhiên mưa mà bị lỡ. Nhưng mà tôi sẽ khắc ghi sâu trong lòng, tuyệt đối sẽ không nhắc nhở anh ta mọi lúc mọi nơi, mà tôi chỉ trưng ra vẻ mặt u buồn oán hận khổ sở mà nhìn anh ta mọi lúc mọi nơi.

Mỗi một ngày sống dưới ánh mắt u buồn của tôi.

Hôm nay tôi đặc biệt buồn, vô cùng buồn, cực kì buồn, Ngôn Siêu Kế chịu không nổi ném đĩa ăn xuống, lớn tiếng quát: “Nhậm Minh Bích! Mới sáng sớm cô đừng có dùng vẻ mặt này nhìn tôi!! Em không ăn sáng thì thôi đi! Còn làm mất khẩu vị của tôi!! Hôm nay là Chủ Nhật, lát nữa tôi sẽ dắt em đi sở thú được chưa! Bất chấp mưa gió!!”

Tôi buồn bã lắc đầu...

Gương mặt anh ta vắn vẹo, tức giận gầm lên: “Rất cuộc em muốn thế nào?!”

Tôi đặc biệt buồn, vô cùng buồn, cực kì buồn mở miệng:

“Tôi, táo bón rồi.”

Đúng vậy, tôi bị táo bón, tôi đã bốn ngày không thấy có dấu hiệu tốt, vì vậy tôi vô cùng buồn bã. Ngón Siêu Kế vì để lấy lại nụ cười hoạt bát cởi mở như thường cho tôi, liền mang tôi đến một bệnh viện. ....’giang tràng’ (hậu môn, ruột) cũng khá nổi tiếng.

“Bác sĩ, tôi sẽ không phải là sắp chết chứ?” Tôi buồn bã nhìn về mặt sáng tỏ của bác sĩ, thì thầm lẩm bẩm.

Về mặt vốn không đổi sắc của bác sĩ rõ ràng giật giật.

Ngón Siêu Kế hung hăng liếc tôi một cái, hỏi: “Cô ấy làm sao vậy?”

“Bệnh nhân này vì có thói quen ăn uống không tốt, sinh hoạt không tốt, tâm trạng quá mức uất ức hoặc kích động khiến cho sự phản xạ bài tiết không sản sinh nên dẫn đến bị táo bón. ...trở về ăn thực vật thanh mát hạ nhiệt, không nên ăn thức ăn vật bấy bạ, ngủ sớm dậy sớm và vận động nhiều. ...cầm toa đi lấy thuốc.”

Thói quen ăn uống, sinh hoạt của tôi đều không được tốt? tâm trạng uất ức nhất định không phải, cảm xúc kích động thì nghĩ đến bạn học cò non của đồng chí Ngón Siêu Kế mới hưng phấn. ...từng câu từng chữ sau đó của bác sĩ liền khiến trái tim tôi lạnh hết một phần, chờ bác sĩ nói xong, trái tim tôi liền biến thành rau trộn dưa. Tôi thề, sau khi Ngón Siêu Kế nghe xong lời của ‘điều y sinh’(tiếng chữ) này, chắc chắn sẽ khiến tôi mỗi ngày như ngồi tù, không cho tôi ăn thức ăn ngon, không cho tôi ăn đồ vật, không cho tôi ngủ trễ, không cho tôi dậy trễ, còn để tôi uống nước liên tục, để tôi vận động liên tục, đó thực sự là địa ngục trần gian.

Tôi vừa định phản bác nói bác sĩ bịa đặt lung tung, thì Ngón Siêu Kế đã nói cảm ơn với bác sĩ rồi kéo tôi rời đi.

Ngón Siêu Kế đi rất nhanh, tôi phải bước đi bước chạy, vội vã giải thích với anh ta.

“Anh Ngón, anh đừng nghe lời bấy bạ của bác sĩ kia, anh phải tin tưởng em, thói quen sinh hoạt của em vẫn luôn giống anh.”

Xem ra tôi rất thông minh, nói thói quen sinh hoạt giống anh. Tôi bị táo bón, anh cũng bị táo bón, anh không táo bón, thì tôi cũng không táo bón.

Ngón Siêu Kế liếc tôi một cái: “Phải không?”

Tôi trịnh trọng gật đầu.

Lúc tôi ở quầy lấy thuốc, bác sĩ y tá người bệnh tới tới lui lui trao đổi xì xèo nhìn chúng tôi chăm chăm. Được rồi, tôi thừa nhận, mọi người chủ yếu là nhìn Ngón Siêu Kế, nhất là về mặt lãnh khốc của anh ta, dẫn đến vô số phụ nữ già trẻ bàn tán xì xèo.

“Thật không nhìn ra, đáng vẻ người đàn ông kia vậy mà lại bị táo bón.”

“Không phải đâu, tôi nghe bác sĩ nói anh ta bị ung thư đại tràng (ruột già), còn là thời kì cuối.”

“Quả thật là trời ghen tị với ‘hồng nhan’ mà!”

Đám con gái xem TV quá nhiều này bàn luận trước mặt người ta cũng không giảm nhỏ âm lượng một chút, chẳng lẽ không thấy sắc mặt đồng chí Ngón Siêu Kế khó coi giống như đang bị táo bón sao.

Những mà tính đến cùng thì nếu không phải vì tôi, anh ta cũng không phải bị người ta chỉ trỏ sau lưng như vậy, còn bị ung thư đại tràng thời kì cuối. Anh ta có thể trút giận lên đầu tôi không? Nghĩ đi nghĩ lại, rất có khả năng này. Tôi cần phải làm chút gì đúng không, vì cuộc sống tốt đẹp của tôi sau này.

“Anh Ngón, đừng nghe các cô ấy nói vớ vẩn, cũng đừng nghe bác sĩ vừa rồi nói bấy bạ được không?” Tôi nịnh nọt nháy mắt mấy cái với anh ta.

Ngón Siêu Kế không nhìn thành thạo lấy thuốc do y tá đưa, xoay người rời đi.

Tôi vội vàng đuổi theo, ôm lấy khuỷu tay anh, cọ cọ lên cánh tay anh, làm nũng nói: “Người ta không có bị táo bón mà.”

Phía sau truyền đến một tràng tiếng thét chói tai

“Thì ra cô gái bên cạnh người đàn ông kia bị ung thư đại tràng!”

Tôi giật dử voay đầu rống to: “Cô mới bị ung thư đại tràng, cả nhà cô đều bị ung thư đại tràng!”

Sau đó xoay lại, dáng vẻ then thùng động lòng người kéo lấy cánh tay Ngón Siêu Kế lắc lắc: “Anh Ngón, anh phải tin tưởng người ta nha”

Ngón Siêu Kế không có phản ứng gì, nhưng mà khóe môi dường như hơi hơi nhếch lên. ...

Hực, ông bác sĩ kia cho tôi uống cái thuốc gì vậy? không phải thuốc sủ! còn lấy của tôi 130 đồng bạc, quả thực là lừa gạt tiền mồ hôi xương máu của bà đây mà! mặc dù người trả tiền là quý ích ki Ngón Siêu Kế, nhưng mà anh ta nói phải trừ vào tiền lương của tôi đấy.

Sử dụng mỹ nhân kế, khổ nhục kế, 36 kế đều không có tác dụng, cuối cùng tôi chỉ có thể cắn góc áo nước mắt lưng tròng nhìn anh ta.

Ngôn Siêu Kế vô cùng lạnh lùng chinh chinh vật áo, mỉm cười nói: “Chỉ cần những ngày tiếp theo, em có thể phối hợp với yêu cầu của tôi, chẳng những tôi không trừ tiền của em mà còn tăng lương cho em.”

Nghe vậy, tôi mắc nghẹn...

Biết rõ ràng trên đời này không có bữa cơm nào ăn mà không phải trả tiền...nhưng mà, tôi vẫn không nhận được bị hấp dẫn: “Tăng...bao nhiêu?”

“20%.”

“50% đi.”

“Được một tác lại muốn lần một thước? Rất tốt, 10%.”

“Ồi mẹ ơi! Không muốn không muốn, 30% đi.”

“Không tăng thêm.”

Quả nhiên, 20% này không dễ gì có được nha. Mỗi tối 10 giờ đi ngủ, tôi không ngủ anh ta liền trừ trừ trừ tiền lương, tôi giả vờ ngủ một lần kết quả bị anh ta túm được, hậu quả là tôi khổ sở cầu xin anh ta đừng trừ tiền, anh ta đồng ý, nhưng mà có thêm điều kiện là phải ra ngoài chạy bộ. Buổi tối 10 giờ chạy bộ trong vườn hoa, đoán chừng cũng chỉ một mình tôi thôi, nhưng mà vì tiền bạc, cắn răng nhận, ai có tiền thì chính là đại ca. Sau hi chạy trong số về mệt mỏi nằm xuống liền ngủ.

Sáng sớm 5 giờ rưỡi thế nào cũng kêu tôi rời giường chạy bộ, không chạy hơn một tiếng đồng hồ thể không bỏ qua, lần nào cũng trêu chọc nói thân thể tôi giống như bà lão 70 tuổi, f***! Rõ ràng tôi chỉ mới có mười bảy tuổi thôi được không, cái tuổi như hoa này cư nhiên lại bị nói thành bà già 70 tuổi là muốn thế nào, là muốn làm tôi tức chết sao! tôi tức chết tôi tức chết rồi!

Không chỉ vậy, thức ăn mỗi ngày cũng biến thành giống thức ăn của bà già 70 tuổi! tôi mới mười bảy tuổi thôi nha, là tuổi đang lớn, mà đồ ăn mỗi bữa đều lấy rau cải làm món chính, căn bản không thấy bóng dáng của thịt cá, quá bị phần, tôi muốn ăn thịt ăn thịt ăn thịt.

Được rồi, không được ăn thịt thì thôi, dù sao tôi cũng không phải ké theo chủ nghĩa ăn thịt.

Nhưng mà vì sao, vì sao cứ qua nửa tiếng đồng hồ liền bắt tôi uống một cốc nước sôi lớn? chẳng lẽ anh ta không biết điều này sẽ khiến cho số lần đi toilet của đại gia tôi tăng cao sao? chẳng lẽ anh ta không biết điều này sẽ khiến tôi không thể không chế nhu cầu sinh lý ư? Chẳng lẽ anh ta không biết điều này sẽ khiến tôi ở trên lớp, từ biệt danh nhân dân tệ trở thành Niệu Vương (vua nước tiểu) ư?!!

Anh ta không biết.

Anh ta biết, cũng giả vờ như không biết, mỗi ngày cứ hạnh hạ tôi theo lẽ thường.

Ngày mai là chủ nhật hiếm có, có thể ngủ một giấc thật ngon. Buổi tối ngủ tôi liền nhồi nhét đầy lỗ tai, hơn nữa còn lấy cái muôi gỗ gõ cái bồn sắt, gõ bao nhiêu lần tôi cũng không có nghe thấy bất kì một chút âm thanh nào, ngay cả tiếng gáo thét của Ngôn Siêu Kế cũng không có nghe thấy. anh ta lên lầu quở mắng tôi, tôi giả vờ như nghe rất rõ, mặc kệ anh ta nói gì tôi đều gạt đầu. Anh ta nghi ngờ nhìn tôi một lúc lâu, kéo tôi ra ngoài, sau đó tôi mới hiểu được mình lại bị anh ta ném đi chạy bộ.

Vừa đúng lúc, càng chạy càng khỏe mạnh, ngủ càng giống như chết. Dù sao tôi cũng hạ quyết tâm, ngày mai tôi phải ngủ thẳng đến Địa Cầu có bị phá hủy cũng không dậy.

Ha ha ha ha!!!

Hôm sau.

Tôi không cam tâm tình nguyện đứng dậy từ trên mặt đất, đầu óc vẫn còn đang mơ mơ hồ hồ. Tên tiểu nhân dê tiện Ngôn Siêu Kế này, cạy mở phòng tôi...được rồi, anh ta có chìa khóa, đó là sai lầm của tôi, tôi nghĩ rằng ngoại trừ hai cái chìa khóa cướp được lúc trước thì không còn cái nào khác, hơn nữa mỗi tối ngủ Ngôn Siêu Kế đều bắt tôi mở cửa, không được khóa cửa, càng khiến tôi tin rằng hai cái kia là chìa khóa duy nhất.

Lại nói, sau khi Ngôn Siêu Kế bước vào phòng tôi, kêu tôi vài tiếng mà không thấy động tĩnh gì, liền biết tôi giờ trò ở lỗ tai.

Ráy tai bị anh ta lấy đi mang đến bồn sắt...chuyện sau đó mọi người biết rồi đấy.

Chạy trong công viên hết nửa tiếng, tôi mệt mỏi không chạy nổi, la làng muốn dừng lại nghỉ ngơi. Ngôn Siêu Kế không cho, bảo rằng tôi làm trái với quy tắc không trừng phạt là không được, đừng mơ được nghỉ ngơi..

Cái tên này! Sao lại đáng ghét như vậy! Tính toán chi li như vậy chứ!

“Tôi muốn nghỉ ngơi! Muốn nghỉ ngơi ngay!”

“Vậy thì trừ tiền!”

Lại là chiêu này! Trừ tiền? đàn ông xấu xa keo kiệt đây mà, cư nhiên bóc lột một bệnh nhân bị táo bón, một chút lương tâm cũng không có.

Muốn trừ tiền của tôi, nằm mơ đi.

Tôi lập tức nằm trực tiếp lên mặt đất không đứng dậy, người đến kẻ đi trên đường nhao nhao nhìn chăm chăm tôi, thậm chí có vài người có lòng tốt muốn gọi 120 cấp cứu. Có thể tưởng tượng xem sắc mặt Ngôn Siêu Kế táo bón cỡ nào, nhẫn tâm nhưng không thể hạ quyết tâm rồi đi, chỉ có thể trừng mắt hung tợn nhìn tôi.

“Mau đứng lên, còn giống cái gì nữa!” Ngôn Siêu Kế khom người kéo cánh tay của tôi, sắc mặt thối tha như phân vậy.

“Không muốn!” tôi quay đầu không nhìn anh ta.

Cảm thấy có một tầm mắt mang tên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đang căm phẫn nhìn tôi, tôi nói thầm trong lòng, ai bảo anh muốn trừ tiền của tôi.

“Không trừ tiền của em, mau đứng lên, nếu không thì đừng mơ tôi cho em một xu nào.”

“Tôi còn muốn nghỉ ngơi.”

Sắc mặt Ngôn Siêu Kế lại thay đổi, ánh mắt oán giận nhìn tôi, cuối cùng đầu không lại hành động vô lại của tôi, gật đầu.

Tôi thấy thế lập tức nhảy dựng từ mặt đất dậy, muốn cho Đồng chí Ngôn Siêu Kế đang oán giận một cái ôm lớn, nhưng không ngờ một cú loạng choạng liền ngã gục xuống đất.

Ngôn Siêu Kế tưởng tôi còn đang tự biến tự diễn, nên không thèm để ý đến tấm lòng của tôi. Tôi chỉ có thể tự mình bò dậy tự trên mặt đất, nhưng mắt cá chân truyền đến đau đớn khiến tôi lại gục xuống đất—

“A! Đứng!”

Nhắm hai mắt chờ đợi cú tiếp đất đau đớn trong dự tính, nhưng một giây sau đó tôi liền cảm thấy được có một đôi tay mạnh mẽ đón được tôi, may mắn tránh khỏi lần thứ 3 tiếp xúc thân mật với mặt đất, anh ta tức giận nói: “Em còn muốn làm gì nữa!”

Tôi không dám mở to mắt đối diện với vẻ tức giận của anh ta, chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Tôi trật chân rồi!”

Trầm mặt trong chốc lát, tôi lén lút mở một khe hở nhỏ nhìn anh ta, đúng lúc thấy Ngôn Siêu Kế điều chỉnh tư thế của tôi, dùng lực một chút tôi liền bay lên trời!, vội vàng ôm lấy cổ của anh ta.

Ngôn Siêu Kế nghiêm mặt nhưng cơn giận vẫn còn sót lại chưa tan, mà thì bởi vì mắt cá chân đau nên mặt trắng bệnh, trong lòng có chút khó chịu, không biết là bởi vì mình hay là vì anh ta...

Về đến nhà anh ta, Ngôn Siêu Kế đặt tôi xuống ghế sofa liền đi lên lầu.

Co rút trên sofa, trong lòng tôi lại càng khó chịu. Anh ta cứ ném tôi xuống như vậy rồi chẳng thèm quan tâm? Đồ đáng chết không lương tâm, uống công cho chúng ta ở chung với nhau nhiều ngày như vậy, không có cảm tình thì cũng có giao tình chứ, ít nhất cũng phải hỏi một câu có đau không chứ, mặc dù thường ngày tôi lừa gạt anh ta không ít, nhưng lần này người ta bị thương thật mà...

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống.

Nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy một bóng dáng đang đến gần tôi.

Dường như anh ta thấy rõ nhiều vệt nước mắt loang trên mặt tôi, Ngôn Siêu Kế nhanh chóng bước về phía tôi.

Đặt hộp y tế trong tay xuống, anh ta hơi lắp bắp: “Sao vậy...có phải rất đau hay không?”

Tôi lắc đầu rồi lại gật đầu.

Về mặt Ngôn Siêu Kế rồi rầm, không rõ ý của tôi, thật ra tôi cũng không hiểu rõ ý của mình.

Nhìn thấy hộp y tế bên cạnh, tâm tình của tôi dễ chịu một chút, thì ra anh ta không có bỏ mặc tôi.

Ngôn Siêu Kế thở dài một hơi, ngồi xuống bên cạnh tôi, lấy chân tôi đặt lên đầu gối của anh ta. Nhìn thấy mắt cá chân sưng to như cái bánh bao, anh khẽ đựng nhẹ, tôi liền đau đến nhe răng trợn mắt: “Đau! Đau! Đau!”

Mặt Ngôn Siêu Kế lại thối ra, mắng một câu đáng đời, rồi cầm lấy hộp y tế lục lọi tìm kiếm.

Tôi đột nhiên có chút bất an, kéo lấy áo anh ta: “Chúng ta...đi bệnh viện đi.”

“Không phải lần trước em nói sau này sẽ không đến nữa sao?” Anh ta nói mà cũng không có ngẩng đầu lên, tiếp tục tìm kiếm.

“Lần này...ngoại lệ.”

“Tìm thấy rồi...trước kia trong nhà tôi có người ngã bị trật bẹn họ đều dùng rượu thuốc này, hiệu quả rất tốt.”

Chi thấy anh ta tìm được một chai rượu thuốc có nhãn hiệu XX, vặn nút ra, đổ rượu thuốc vào lòng bàn tay, sau đó thoa đều lên chân tôi rồi bắt đầu xoa bóp

Tiếng thét chói tai của tôi liên bật ra khỏi cổ họng.

“A!!!”

“Đau!!!”

“Chịu đựng một chút.”

“Không cần! a,a không cần..! hu hu...mau...lấy tay của anh ra!!..”

“Đau chết mất...hu hu...Ngôn Siêu Kế!!! Tôi hận anh!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Người chết nói không sai, tái ông mất ngựa chưa chắc không phải phúc. Những lời này bây giờ tôi đã rất thấu hiểu, bởi vì do chân đau nên cuối cùng tôi không cần phải thức dậy mỗi sáng để chạy bộ, hơn nữa hôm nay đồng chí Ngôn Siêu Kế dường như tìm thấy lương tâm, lại còn nói muốn dẫn tôi đi ăn một bữa no nê, hơn nữa còn không hạn chế tôi ăn bất cứ cái gì, quả thực làm tôi ngạc nhiên đến đập bàn. Mặc dù ngay sau đó tôi đã làm như vậy, giống như những Quan Đại Nhân khi thắng đường trên TV ấy, vỗ mạnh lên cái bàn học của anh ta.....mẹ tôi ơi! Đau chết mất! tôi há miệng muốn thét ra tiếng, lại nhìn thoáng qua vẻ mặt âm trầm của đồng chí Ngôn Siêu Kế, lập tức cái rắm cũng không dám phóng...

Nói đi nói lại, chẳng lẽ tình yêu của anh ta và vị bạn học cỏ non thần bí kia đột nhiên phát triển hay là say goodbye, cho nên muốn tôi cùng anh ta ăn mừng một trận hoặc là thương tiếc một lúc?

A...Không! không thể nghĩ đến cái này...nghĩ đến gian tình trắng trợn của bọn họ...tôi sẽ không ngừng hưng phấn...một khi cảm xúc không ổn định, chẳng phải tôi lại sa vào trong vực sâu tào bôn nữa rồi ư? A...không không không!

Mặc kệ kết quả của bọn họ có như thế nào, ha ha, đối với tôi mà nói đều có lợi không hại, cuối cùng tôi cũng có thể huyết tẩy những ngày chịu đối đến đói khát nghiêm trọng!

Nếu bây giờ Thượng Đế đặt một con vịt trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ nhào lên bắt lấy nó lột sạch, sau đó...thả nó ra, một con vịt không có lông, để nó trần truồng khắp nơi, ha ha ha!

-----đây là một buổi tối xảy ra gian tình-----

Đèn thủy tinh lỏng lẫ và rực rỡ phát ra ánh sáng nhạt, toàn bộ nhà hàng có vẻ tao nhã mà tĩnh mịch, giai điệu saxophone trôi dạt trong không khí, từng chút từng chút rót vào trong tâm hồn người nghe. Mỗi một chỗ đều được trang hoàng đẹp đẽ xa hoa, không chỗ nào là không nói lên cho tôi biết một tin, nơi này, đến đây đều là người có tiền! Ngôn Siêu Kế cũng chính là người có tiền!

Nhìn đi! Ngay cả bộ đồ dùng phát ra ánh sáng bạc gần như có thể chọc mù mắt tôi, nhưng mà khiến tôi bị thọc mù mắt chính là cửa chính ‘Viêm Thịnh’, phát ra ánh sáng vàng lấp lánh lỏng lẫ rực rỡ, nghe nói là dùng vàng thật xây nên, ở nơi này còn được khen ngợi là “Tiểu Dubai”.

Choáng nha, tên Ngôn Siêu Kế này cũng có quá nhiều tiền đi? Cự nhiên chạy đến ‘Viêm Thịnh’ trong truyền thuyết ăn một bữa cơm! Đây là nhà hàng cao cấp nhất, xa hoa nhất, sang trọng nhất...nghe nói một lần chi tiêu ở nơi này ít nhất là hơn năm vạn đó nha nha!

Anh ta không đau lòng cho một tờ ông nội Mao màu hồng, nhưng tôi đau lòng! Đau lòng muốn chết! Tôi không ăn nữa! Anh trực tiếp đưa tiền cho tôi! Tôi túm lấy quần áo của anh ta, nói như thế.

Ngôn Siêu Kế cực kì khinh thường ném cho tôi một cái liếc mắt, sau đó bắt lấy móng vuốt của tôi đang túm quần áo của anh không nặng không nhẹ kéo xuống, đặt trong bàn tay to của anh...trong phút chốc tôi hoa hoa lệ lệ sững sờ quên mất phản kháng. Sau đó khi tôi kịp thời phản ứng thì không chỉ

không có tránh đi mà chường của anh ta, hơn nữa còn đỏ mặt trăm năm khó thấy a a a .

Bây giờ nhớ lại, biết vậy lúc đầu chẳng làm, lúc ấy tôi nên vút mạnh ma chường của anh ta về phía sau, hung hãn cho anh ta một cái tát, sau đó hung hăng nói cho anh ta biết: Tôi là nữ! anh là nam!.

Có phải mọi người thấy thật khó hiểu đúng không, không sao, tôi sẽ giải thích cho mọi người nghe. Bởi vì tôi là nữ, anh ta là nam, cho nên chúng tôi không thể ở chung một chỗ, giải thích xong.

Cho nên lúc ấy tôi rất lập trường cho anh ta một cái tát, nói rõ ràng với anh ta: chúng ta không có khả năng!

Ach được rồi, ở trên chỉ là ý nghĩ tưởng tượng của tôi mà thôi. Dùng móng heo của tôi chạm lên gò má cao quý của Ngôn Siêu Kế, dù có cho tôi mượn một trăm lá gan chó tôi cũng không dám làm, đó cũng chỉ có thể trở thành một trong những mộng tưởng của tôi suốt cả đời này.

Lại nói, sau khi tôi bị hành động nắm tay của Ngôn Siêu Kế làm kinh ngạc, chỉ có thể ngây ngốc bị anh ta dắt đi, anh ta dắt tôi đi như đang dắt chó vậy đi đến bàn có một Đại mỹ nhân và một Tiểu mỹ nhân thì dừng lại.

Tôi đưa mắt trừng anh ta, không phải anh ta thích đàn ông sao? sao rồi, bây giờ nhìn thấy hai mỹ nữ liền khôi phục giới tính, muốn ăn sạch cả lớn lẫn nhỏ ư?

“Tiểu Ngôn, anh đến rồi.” Đại mỹ nhân nhìn Ngôn Siêu Kế, vẻ mặt dịu dàng tao nhã mở miệng.

Ngôn Siêu Kế mặt không đổi sắc gật đầu.

Ai da không xong, có gian tình! Nếu không thì sao ánh mắt của mỹ nữ này nhìn Ngôn Siêu Kế sao giống như muốn nhỏ nước vậy.

Chẳng lẽ Ngôn Siêu Kế thực không phải gay, bởi vì bị phụ nữ làm tổn thương, vì vậy mới bị bẻ cong...rất có thể.

Waiter (bồi bàn) đang muốn kéo ghế giúp chúng tôi thì bị Ngôn Siêu Kế nâng tay ý bảo lui xuống, sau đó anh ta tự tay đặt tôi vào chỗ ngồi mà anh ta tự mình kéo ra, hơn nữa còn thân mật tự mình vén những sợi tóc rơi trước trán tôi, cuối cùng tôi lại đỏ mặt trăm năm khó gặp lần hai.

Câu nói ‘được thương yêu mà sợ hãi’ đã không đủ để hình dung tâm trạng mệnh mông của tôi lúc này, phải nói chính xác là vô cùng lo sợ. Choáng nha, anh ta bị chuột rút rồi....A...~ tôi hiểu mà, anh ta đang tỏ ra phong độ cho hai mỹ nhân đối diện này xem.

Quả nhiên hai vị mỹ nữ yếu điệu này nhìn đến hành động kia mặt liền biến sắc, nhưng mà đại mỹ nhân duyên dáng sang trọng rất nhanh lấy lại dáng vẻ tự nhiên, còn tiểu mỹ nhân còn lại thì vô cùng khinh thường nghiêng đầu nhìn tôi: “Anh Kế, cô ta là ai vậy?”

Phụt! anh gà (Kê=gà)! Ha ha ha! Tôi không nhìn được liền cười ra tiếng.

Đại mỹ nhân nhũ mào, lẳng lẳng lên án tôi bất lịch sự, mà tiểu mỹ nhân thì trực tiếp quát mắng trừng tôi: “Này! Cô cười cái gì mà cười!”

“Đóa Đóa, người khác bất lịch sự chị không quan tâm, nhưng bản thân em phải chú ý, không được cười châm chọc.”

“Chị, thực xin lỗi.”

Lời trách cứ này tuy là nói với tiểu mỹ nhân, nhưng đại mỹ nhân trong lúc nói luôn không chớp mắt nhìn chằm chằm tôi.

Phập—phập---phập! mũi tên bắn lén không ngừng hướng về phía tôi.

Ngay cả người phản ứng chậm chạp như tôi còn hiểu được, đây là ra oai phủ đầu với tôi đây mà.

Nhóm mỹ nữ này nha, tôi không phải, tôi không phải là tình địch thật của các người nha, bạn học cò non thần bí mới đúng là nhân vật chính nha, tôi chỉ là một cái bia đỡ đạn đáng thương thôi nha. Hãy nhìn vai nam chính của chúng ta đi, đang có bộ dạng như việc không liên quan đến mình, lại còn nghiêm túc lật xem thực đơn, không có chút dấu hiệu nào là sẽ chìa tay giúp đỡ tôi.

Dùng đầu gối đụng anh ta một cái, ý bảo anh ta tranh thủ thời gian giải thích một chút, kết quả anh ta vẫn không phản ứng.

Này nha, người này sao ngay cả lương tâm tình thương cảm thông đều không có vậy!

Lúc tôi đang do dự có nên lên tiếng giải thích cho sự trong sạch của tôi hay không thì Ngôn Siêu Kế cuối cùng cũng ngẩng đầu, không nhanh không chậm nói: “Xem thực đơn đi, tha hồ chọn không cần khách sáo.”

Hai vị mỹ nhân lớn bé cực kì nghe lời lẳng lẳng lật xem thực đơn.

Tại sao tôi không có? Là phân biệt đối xử sao! tôi ở dưới bàn thọc thọc cánh tay anh ta, dùng ‘khẩu hình’ không tiếng động nói với anh ta: của tôi đâu?

Ngôn Siêu Kế tỏ vẻ nhũ mào không hiểu, còn giữ lấy tay tôi đang thọc anh ta nắm trong tay đùa giỡn. này, người này đang làm gì vậy....là trên ghẹo trong truyền thuyết sao?!

Dùng sức dùng sức lại dùng sức.

Tôi không kéo tay mình về được, chỉ có thể lẳng lặng than thầm ở trong lòng: bàn tay tội nghiệp! mẹ xin lỗi con nhé, để con rơi vào ma chường lại không có bản lĩnh cứu con trở về...

Thấy vẻ mặt ai oán của tôi, Ngôn Siêu Kế nghiêng người nói bên tai tôi: “Tôi đã giúp em chọn tốt rồi, sẽ không để em bị đói đâu.”

Đôi mắt sáng lên, tôi muốn hỏi anh ta đã chọn cái gì, đầu gối người này dựa vào sát như vậy, kết quả tôi vừa quay người liền hoa hoa lệ lệ hôn anh ta.

Đúng lúc hai vị mỹ nhân lớn nhỏ đối diện đang khép thực đơn lại cùng nhau ngẩng đầu.

Đừng đừng!!!

Thiên lôi trên trời cuộn cuộn kéo đến, cảnh tượng cầu huyết trong truyền thuyết.

Hai vị mỹ nhân lớn nhỏ đều không thể tin được, kinh ngạc, tức giận, phần nộ trùng to mắt nhìn tôi chăm chăm, thật giống như tôi phạm phải một chuyện tày đình trời đất không tha. Thật ra cũng chỉ là để các cô ấy thấy ông chủ Ngôn bị tôi cường bạo đùa giỡn cướp đoạt ở ngay trước mắt các cô ấy mà thôi.

Ước chừng qua vài thế kỉ như vậy, Ngôn Siêu Kế không có di dời cái đầu tao nhã cao quý đi, mà tôi cũng không có di chuyển cái mồm to như cái bô, vẫn duy trì cái tư thế này. Hai vị mỹ nhân lớn nhỏ đều bị chọc tức không nhẹ, không chỉ bởi vì tôi chiếm được tiện nghi của Ngôn Siêu Kế, còn có Ngôn Siêu Kế bằng lòng để tôi chiếm tiện nghi!

Tôi xấu hổ dõm môi, nói đùa: “Ha ha ha...lần da không tẹt! không tẹt...”

Ngôn Siêu Kế híp mắt có vẻ sâu xa, nhìn chăm chăm tôi đến dựng tóc gáy.

Đôi môi đỏ mọng của đại mỹ nhân khẽ mở muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng, vẻ mặt âm đạm. Mà tiểu mỹ nhân còn lại thì: “Hai người hai người...” cả buổi, dưới cái nhìn lạnh như băng của đại mỹ nhân cũng ngậm miệng lại.

Sau đó ánh mắt các cô ấy nhìn tôi giống như coi tôi là kẻ đại gian đại ác vậy, hoàn toàn không còn nét vui vẻ với tôi.

Bạn học cò non à...bạn chưa từng xuất hiện mau xuất hiện đi, đến cứu vớt tôi, tôi không muốn làm vật hi sinh đáng thương đâu!

Quan trọng nhất là để tôi thấy được diện mạo thật nữa nha!

Tôi và hai vị mỹ nhân lớn nhỏ đều bị nụ hôn sét đánh cầu huyết kia làm chấn động khiến cả bữa tối không yên lòng, ăn không biết ngon, chỉ có Ngôn Siêu Kế của chúng ta đoán chừng là ăn no uống tốt, còn nhiều lần mỉm cười với tôi, nụ cười khiến tôi phát lạnh từng cơn.

Ngôn Siêu Kế lại lần nữa quay mặt nở nụ cười mê người với tôi, cả người tôi chấn động vội vã cúi đầu, vô thức cảm nhận xiên mạnh thức ăn trong chén, da mặt dày từ trước đến nay không ai địch lại lại nóng lên. Lần thứ n trong đầu hiện lên da mặt tốt mềm mại mịn màng bóng loáng ông chủ Ngôn, a a a! tôi thật sự hôn anh ta ta ta nha!

Ồ! Thực quá đáng sợ!

Thực sự là quá đáng sợ!

Thật ra hôn anh ta không đáng sợ, đáng sợ là! Tôi! Vẫn! Muốn! Hôn! Anh ta!

Kết quả này còn kinh khủng hơn so với để tôi bị tảo hôn, tôi cứ nhiên lại có ý nghĩ bậy bạ với Ngôn Siêu Kế.....mặc dù nói trước là tôi cũng đã có ý nghĩ bậy bạ với rồi, nhưng mà vẫn chưa tính thực sự hành động. lần này đánh bậy đánh bạ, lại khiến thú tính ẩn sâu trong linh hồn của tôi bị kích động bộc phát, thực sự là đáng sợ!

Có lẽ trên đường trở về tôi biểu hiện quá rõ ràng, mặt rối rắm, mặt rầu rĩ, mặt u buồn cùng hàng loạt vẻ mặt cực kì phức tạp khác đã khiến cho Ngôn Siêu Kế khó chịu.

Ngôn Siêu Kế còn chưa về đến nhà liền dừng xe, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn tôi.

“Nhậm Minh Bích, không phải là em hôn tôi sao, tôi không có đòi em chịu trách nhiệm, em cần gì trưng ra vẻ mặt vô cùng thống khổ như vậy?”

“Không, không phải!”

“Vậy rốt cuộc là em bị gì?”

“Cái đó...”

“Nói trọng điểm...”

Tôi không thèm quan tâm: “Anh nhắm, nhắm mắt lại! tôi nói!”

Trong nháy mắt trên mặt Ngôn Siêu Kế xuất hiện biểu tình tan vỡ, trừng mắt tôi một cái rồi mới nhắm mắt lại.

Làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp như thiên thần trong truyện tranh, hai mắt khép lại khiến cho lông mi khẽ lay động.

Oa! Ngôn Siêu Kế giống như đang chờ tôi đến ‘sùng ái’, trái tim tôi không kiềm chế được không ngừng đập mạnh bùm bùm, nhin không được nuốt một ngụm nước bọt, dường như Ngôn Siêu Kế nghe thấy tiếng động nuốt nuốt của tôi, lông mi xinh xắn tú khẽ giật giật, may mà không có mở mắt ra.

ồ! Tôi ra tay trước thì chiếm được lợi thế!

Nhưng mà...hôn chỗ nào? Trán? Mắt? Mũi? Hay là... Môi?!

Nghĩ đến đây, trái tim tôi quả thực muốn phá ngực mà nhảy ra. Bịch--Bịch---Bịch---!!!!

Hôn đi! Trong lòng có một giọng nói tà ác đang gào thét.

Không được hôn! Chẳng lẽ cô đã quên anh ta chỉ thích đàn ông thôi sao! Đột nhiên trong lòng vang lên một giọng nói chính nghĩa khác.

Cô có thể bẻ thẳng anh ta mà! Phía tà ác nói, dù sao anh ta cũng bị bẻ cong, cô cứu vớt người đàn ông này đi!

Nếu đã như vậy thì... vậy thì bẻ đi! Phía chính nghĩa cảm thán nói.

Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi! Hai giọng nói đồng thời hò hét.

Hạ quyết tâm, tôi nhắm mắt lại chu môi đến gần anh ta---

“Nhậm Minh Bích, em muốn làm gì đó?” Ngôn Siêu Kế không có kiên nhẫn chờ đợi nên đã mở mắt ra, liền nhìn thấy tôi đang duy trì dáng vẻ ngu si, tựa như muốn vô lễ với anh ta vậy!

“Sao anh, mở, mở mắt vậy, nhanh lên, nhắm lại!” Tôi cà lăm gào lên, tôi còn chưa hôn được nữa mà.

Ngôn Siêu Kế như cười như không, châm chọc nói: “Em tính hôn trộm tôi?”

“Ai muốn hôn, hôn anh chứ!” Tôi cố gắng chứng minh mình là vàng thật không sợ lửa: “Tôi, là tôi! muốn hôn anh đấy!”

Nghe thấy lời nói không biết xấu hổ của tôi, trong mắt Ngôn Siêu Kế hiện lên một tia kinh ngạc, tiếp đó gương mặt anh tuấn nở nụ cười thâm hiểm:

“A? Em dám?”

Nghe thấy câu nói không biết xấu hổ của anh ta, tôi xù lông rồi.

Đây quả thực là khiêu khích trắng trợn mà!

F***! Đại gia có lông gì mà không dám! Anh mới là người bị ăn đậu hủ!

“Tôi có gì mà không dám!”

Một giây sau, tôi liền bị câu nói như làm nũng của Ngôn Siêu Kế làm tức chết.

“Vậy em hôn đi—“

Trái tim bé nhỏ của tôi lại lần nữa chịu đả kích nghiêm trọng! mẹ kiếp! chẳng lẽ phải chịu đựng thế này!

Mà tôi vẫn nghĩ rằng anh ta là công (là gay nằm phía trên), dù sao anh ta cũng ở cùng với bạn học cô non, người bình thường đều cho rằng Ngôn Siêu Kế có vẻ là ở phía mạnh cường tráng, ai mà biết được.....quả nhiên không thể nhìn người bằng tướng mạo! Công thụ(nằm trên, nằm dưới) không thể phán đoán loạn!

Ông chủ Ngôn cư nhiên là thụ(nằm dưới)! là phía bị đè ép... nói một cách khác, khi bị ***** phải ừm ừm ừm----

Ôi trời! quá kinh bạo rồi!

Đầu óc không thể khống chế được suy nghĩ viễn vông đến tình cảnh Ngôn Siêu Kế và bạn học cô non cùng ở trên chiếc giường long trọng...hai tay của Tiểu thụ Ngôn bị cà-vạt trói chặt, Công cô non cầm roi da trong tay, tàn phá bừa bãi trên người tiểu thụ Ngôn.

Phập—phập---phập---

Trên mặt có cảm giác đau đớn, tôi tức giận trừng mắt Tiểu thụ Ngôn đang véo gò má tôi:

“Anh làm gì đó?!”

Về mặt Tiểu thụ Ngôn chán ghét: “Tôi đang muốn hỏi em làm gì đấy? sao đột nhiên lại chảy máu mũi?”

Máu mũi?! Tôi sờ sờ cái mũi một chút, quả nhiên thấy một chút đỏ thẫm, phối hợp với ngón tay dài trắng nõn của tôi, thật có mỹ cảm nha.

“Nhậm Minh Bích! Khi nào thì em mới bỏ cái tật xấu này? Hờ tí là lấy quần áo tôi lau nước mắt chà nước mũi, bây giờ còn lấy tay tôi lau máu mũi?!”
Ngôn Siêu Kế không chịu được rút tay về, cực kì căm ghét rút giấy ra lau.

Nói không được nói vậy, anh nghĩ đi, tôi vì nghĩ đến cảnh JQ của anh cùng bạn học cò non mới chảy máu mũi, nói cách khác chính là máu mũi của tôi chảy vì anh, tôi vì anh chảy máu mũi thì lấy tay anh lau máu mũi cũng không có gì quá đáng nha. Mọi người nói, tôi phân tích rất có đạo lý đúng không!

“Äi, anh nhẹ chút, nhẹ chút!” Một tay anh ta giữ lấy đầu tôi, tay còn lại thô lỗ chà lau cái mũi tôi.

“Thật sự nhìn không ra.” Bị ép phải chịu đựng ‘độc thủ’ của anh ta, tôi nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của Ngôn Siêu Kế lẩm bẩm tự nói.

Ngôn Siêu Kế vừa giúp tôi lau máu mũi vừa thuận miệng: “Nhìn không ra cái gì?”

Tôi hờ hết trong lòng: nhìn không ra anh là tiểu thụ đấy!

Đầu có lại động hiện lên hai thân thể trắng lóa.....không xong, tôi cảm thấy trong lỗ mũi có một chất lỏng âm ẩm chảy ra.

“Nhậm Minh Bích! Trong cái đầu của em rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Tôi nhếch miệng cười với Ngôn Siêu Kế, không quan tâm đến vẻ mặt thối tha của anh ta liền lấy cái tay sạch sẽ khác lau máu mũi. Tôi nghĩ cái gì ư, còn không phải là tình cảnh anh cùng bạn học cò non XXOO à ....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Lần đầu tiên vì một người đàn ông hơn nữa lại là một người đàn ông đồng tính luyến ái, lần đầu tiên đại gia tôi trần trụi cả đêm không ngủ được. Trong đầu tôi đều toàn là gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cùng thân hình nhỏ bé đẹp đẽ của Ngôn Siêu Kế, còn có hình ảnh anh vô cùng thẹn thùng nói ‘Vậy em hôn đi—’ cứ chiếu đi chiếu lại vòng vo vô tận trong đầu tôi.

Tức thời trong lòng tôi liền vô cùng hối hận, lúc ấy đại gia nên không chút do dự khinh bạc cưỡng hôn anh ta rồi chiếm tiện nghi của anh ta, ăn đậu hủ của anh ta.....bây giờ thì hay rồi, do do dự dự chần chờ một lúc lâu đến ngay cả cái rắm cũng không hôn được!

Chớp mắt nghĩ đến sự thật không bàn luận anh ta là gay, lại cảm thấy bản thân mình may mắn vì không bị sắc đẹp quyến rũ đến đầu óc hôn mê mà vô lễ với Tiểu thụ Ngôn, dù sao cũng phải bẻ thẳng cho Tiểu thụ Ngôn trước, mọi việc phải nghĩ kỹ rồi mới thực hiện, tránh dọa đến bạn học Tiểu thụ Ngôn.

Nhưng nếu nói Ngôn Siêu Kế là thụ, tại sao lại để tôi hôn anh ta? Tôi vô cùng vô si quên mất chính mình tuyên bố nói muốn hôn anh ta, chỉ nhớ đoạn Ngôn Siêu Kế đòi hôn.....hơn nữa dường như quan hệ giữa anh ta và hai vị mỹ nhân lớn nhỏ cũng không giống vậy, chẳng lẽ anh ta xoi cả nam lẫn nữ?

Cảm xúc rối rắm cứ lặp đi lặp lại như vậy, ngay mai hai mắt tôi nhất định mang theo cái vành đen vô cùng lớn đi học, Liễu Lam Lam nhìn thấy bộ dạng ‘sức cùng lực kiệt’ của tôi, nhất định sẽ có vẻ sung sướng khi thấy người gặp họa, kéo tôi hỏi đông hỏi tây, bởi vì ở trong mắt cô ả tôi là thứ đồ không tìm không phải mà cũng là lòng lang dạ sói, thế nào cũng không biết được cái gì là mất ngủ.

“Tôi hôm qua cậu đi làm chuyện trộm cướp ‘thương thiên hại lý’(không có tính người) gì à?”

Tức giận, tôi là loại người như vậy sao! tôi pia liếc cô ả một cái ủ rũ lắc đầu.

“Vậy là cậu giết người phóng hỏa à?”

Tức giận, tôi hung hăng trừng mắt cô ả, Tôi là loại người này sao! Tôi là loại người này sao! cho dù phải, cũng không thể nói ra!

“Cũng phải, cậu luôn chỉ là bù nhìn có ‘tặc tâm’(lòng làm chuyện xấu) chứ không có ‘tặc đảm’(gan làm chuyện xấu)!”

Lật bàn!!! Tôi tức sùi bọt mép! Lửa giận ngút trời: “Có người nào lại tổn thương người ta như vậy, cậu là phụ nữ của đại gia!!! Cậu còn không có lương tâm!! Không cần nói, nhất định là bị chó ăn hết rồi!”

Liều Lam Lam lập tức có bộ dạng như nàng dâu nhỏ, vâng vâng dạ dạ nói: “Còn không phải bị cậu ăn hết sao?”

Cô gái đáng chết này nha, lại còn nói tôi là chó!!! Tôi phát điên nhắm vào cổ của cô ả mà cắn mạnh.

“A!! Nhân dân tệ! nói cậu là chó thì cậu đúng là chó mà!! nhả ra!! Không được cắn mình!”

Gâu! Gâu! Gâu gâu gâu! Cắn chết cậu! cắn chết cậu! cô gái xấu xa!

Sau cùng tôi nói với Liều Lam Lam, hình như tôi thích một người đàn ông già bị gay hơn nữa lại là thụ.

Liều Lam Lam kinh hoàng đến không khép cảm lại được, lắp bắp: “Thật là...trẻ tuổi khẩu vị nặng mà...”

Tôi bi tráng gạt đầu, mê mang nhìn bầu trời xa xăm vô cùng u buồn: “Vậy mình rút cuộc...có nên cứu vớt anh ta hay không?”

Khóe miệng Liều Lam Lam giật giật: “Là tàn sát thì có, nhưng mà nếu anh ta bị nhân dân tệ ***** của mình nhìn trúng, coi như anh ta may mắn...nhưng lại càng xui xẻo...đi thôi! Mình ủng hộ cậu bẻ thẳng cho anh ta!”

Ánh mắt bắt đầu sáng lên, tôi bỏ nhào vào Liều Lam Lam, hung hăng hôn cô ả một cái: “Mình cũng nghĩ như vậy đấy!”

Sau đó chúng tôi liền lâm vào bàn luận kịch liệt mãnh liệt quyết liệt nhiệt liệt xem bẻ thẳng Tiểu thụ Ngôn như thế nào.

Bên kia Ngôn Siêu Kế đang làm việc bỗng dừng rừng mình một cái, cầm lấy áo khoác trên ghế mặc vào, lúc nhìn thoáng qua khung hình nhỏ trên bàn thì ánh mắt trở nên dịu dàng, ngón tay thon dài sạch sẽ khẽ vuốt ảnh chụp một hồi mới tiếp tục vui đầu xử lý công việc.

Trong khung hình là một cô gái nhỏ ôm gấu bông cười sáng lạn.

Sau khi té bả não từ thương vô số, tôi và Liều Lam Lam rốt cục soạn ra được một bộ: Kế hoạch tác chiến cứu vớt Tiểu thụ Ngôn làm đường lối bước.

Chúng tôi nhất trí kiên quyết tin tưởng rằng dưới sự cứu vớt của tôi, tiểu thụ Ngôn nhất định sẽ nhảy từ hố lừa kia đến hố lừa này của tôi.

Bước đầu tiên tác chiến: ① Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Lại nói động lòng như không động lòng, vì để Tiểu thụ Ngôn trong thời gian ngắn nhất nhảy vào hố lừa của tôi, hơn một nửa thời gian trên lớp tôi liền nhịn không được giả vờ đau bụng xin phép giáo viên.

Giáo sư vô cùng thấu tình đạt lý để tôi đi ngồi cầu...F****! Ai nói đau bụng phải đi ngồi cầu.....mục đích vĩ đại của tôi chính là đi về.

Nếu đã như vậy thì tôi chỉ có thể xuất ra đòn sát thủ, sử dụng vẻ mặt u buồn xuất thần nhập hóa nhất của tôi....được rồi, mọi người muốn nói là vẻ mặt tảo bôn cũng được.

Một giây sau giáo sư liền bị tôi giết trong nháy mắt, bàn tay to vung lên chấp nhận cho tôi về nhà, trước khi đi còn vô cùng thành khẩn dạy bảo, dặn dò trăm lần: “Trò Nhậm, có biết thân thể là tiền vốn của cách mạng không? Bị bệnh phải lập tức chữa trị ngay...bệnh viện ở giao lộ XX điều trị bệnh trĩ chứng tảo bôn rất hiệu quả, nhất định phải đi xem đấy.”

Mẹ kiếp! miệng giáo sư ông sao lại độc như vậy!

Tôi bất đắc dĩ gạt gạt đầu với giáo sư, thuận tiện liếc mắt ai oán nhìn Liều Lam Lam một cái, cô gái kia đang cười trộm. Hừ! thích cười thì cười đi! Đại gia đi cứu vớt Tiểu thụ Ngôn vậy!

Một đường trộm cắp trở về chỗ ở của Ngôn Siêu Kế, tôi hưng phấn khác thường, nhất là nghĩ đến sự việc vĩ đại mình sắp làm.

Vừa vào cửa liền tiện tay ném túi sách đi, tôi đi thẳng đến khuê phòng của Ngôn Siêu Kế...thờ hờn hờn đứng trước cửa khuê phòng của anh ta, lần lượt điều chỉnh hô hấp của mình rồi nắm lấy ‘tay cầm’ (ổ cửa), nhắm mắt xoay, một tiếng động rất nhỏ vang lên, cửa đã mở một khe nhỏ. Ha ha ha, lại không có khóa cửa...mọi thứ thuận lợi như vậy, xem ra ông trời đã ngầm đồng ý khen ngợi cho hành động của tôi.

Rón ra rón rén đi vào khuê phòng thơm ngát của Ngôn Siêu Kế, tìm tôi đập mạnh thành thịch, tôi cảm thấy tâm trạng giờ phút này giống như là đang nhìn trộm mỹ nam tắm rửa vậy. Hậu tri hậu giác nghĩ đến bây giờ không có một bóng người nào ở đây, tôi làm gì phải cẩn thận như vậy?

Ừm, xem ra tên Ngôn Siêu Kế này rất thích sạch sẽ nha..

Tôi ưỡn ngực nghênh ngang bắt đầu điều tra xung quanh, đi chân không trên sàn nhà lát đá cẩm thạch đen trắng đan xen, cảm xúc lạnh lẽo khiến tôi hơi run rẩy, vội vàng tìm dép của Ngôn Siêu Kế mang vào. Dép lê quá lớn mang trên chân có chút buồn cười, nghĩ đến đây là dép Ngôn Siêu Kế mang, mặt tôi hơi nóng rần lên không ức chế nổi.

Giữa phòng ngủ đặt một chiếc giường Kingsize màu đen cỡ lớn, chăn gối được gấp ngay ngắn trên giường cũng có màu đen. Tôi nhìn xuống ý muốn kích động nhào lên lăn lộn, đánh giá những món đồ trang trí khác, bên cạnh ban công đặt một cái bàn thủy tinh đen nhánh hương mộc, tôi bước qua nhẹ nhàng chạm đến nó, động tác tiếp theo mở ngăn kéo của bàn đọc sách ra.

Ha ha, tôi chính là muốn tìm kiếm bí mật nhỏ bé của anh ta.

Trong ngăn kéo có không ít dụng cụ tình xảo nha...tiện tay cầm lấy một chiếc hộp tình xảo....phía trên mặt viết Cohiba Behike?

Mở ra, bên trong cất giữ ngay ngắn những điều...xì gà? Không có hứng thú khép nắp lại, trước mắt sáng lên khi tìm thấy một cái bóp tiền nam, hơn nữa là mẫu LV nha....Tôi theo bản năng nhìn trái nhìn phải xem có người hay, sau khi xác định không lầm là an toàn thì mới hưng phấn mở bóp tiền của Ngôn Siêu Kế ra.

,

Tôi cười gian rút ra một tấm thẻ chứng minh thư. Mặc kệ mỗi người có lên kính hay không lên kính, dù sao thì ảnh chụp chứng minh thư đều sẽ không đẹp để, đoán chừng không khác gì ‘di ảnh’ (ảnh người chết) mấy. Tôi đã chuẩn bị thật tốt để cười nhạo ảnh chụp của Ngôn Siêu Kế, nhưng mà người này trong chứng minh thư lại tuyệt đối không khó nhìn chút nào, mặc dù vẫn là nét mặt lãnh lãnh đạm đạm, nhưng vẫn cứ xinh đẹp động lòng người, ‘Thiên sinh lệ chất’(trời sinh đã đẹp) là để chỉ anh ta đây mà.

Tôi phần hện tiếp tục nhìn xuống.

Khi nhìn thấy rõ ràng con số trên chứng minh thư....thân thể tôi chấn động lại chấn động rồi chấn động không ngừng...

Năm sinh Ngôn Siêu Kế vừa nhìn qua liền lớn hơn tôi rất nhiều....đại nào bắt đầu cộng trừ....12 tuổi....

Choáng!! Tôi biết tuổi Ngôn Siêu Kế không nhỏ....nhưng không ngờ anh lớn hơn tôi nhiều như vậy!! gương mặt xinh đẹp trẻ trung của Ngôn Siêu Kế nhìn thế nào đi nữa cũng chỉ giống như hai mươi ba hai mươi bốn tuổi....nhưng mà!! anh ta cư nhiên là 29 tuổi!! chính là người sắp phải chịu tang!! ! ㄟrz! !

Sau đó nhìn đến sinh nhật anh ta là ngày hai mươi tháng năm...20.5? hôm nay là...ngày 13 tháng năm, cách sinh nhật của anh ta vừa đúng thừa lại một tuần...Nhét chứng minh thư của anh lại bóp tiền rồi đóng ngăn kéo. Sau đó tôi hốt hoảng cũng không biết chính mình phải làm cái gì, bị tuổi tác của Ngôn Siêu Kế kích động nghiêm trọng.

Khi tôi bừng tỉnh thì chính mình lại đang đứng trước tủ quần áo của Ngôn Siêu Kế, mà không biết tủ quần áo đã bị ai mở ra? Mà trong tay tôi cầm...o.o cư nhiên lại là một chiếc quần lót đen...đây là là...quần lót của Ngôn Siêu Kế...

“Nhậm Minh Bích, em đang làm gì ở phòng tôi đó?”

Theo bản năng liền nhét món đồ cầm trên tay vào túi, xoay người liền nhìn thấy vẻ mặt tức giận của chủ nhân căn phòng đang đứng ở cửa, tôi ngây ngốc cười với anh: “Tôi không có làm gì cả...giúp, giúp anh dọn dẹp phòng thôi...”

-----quần lót của đồng chí Ngôn Siêu Kế bị trộm-----

Lần thứ n+1 oán hận ông trời vì sao cứ toàn để tôi lâm vào tình cảnh xấu hổ, luống cuống, mặt mặt như vậy chứ, uống công tôi còn nói ông trời giúp tôi một tay, hóa ra chỉ là tình tiết vẫn còn ở phần sau. May mà lúc ấy tôi đủ nhanh tay lẹ mắt đem giấu quần lót đi, nếu không bị Ngôn Siêu Kế nhìn thấy lại cho rằng tôi là tên biến thái cuồng quần lót. Nhưng mà dù bị anh nhìn thấy cũng không có gì phải lo lắng, tôi cũng sẽ nói là tôi đang giúp anh sắp xếp quần lót thôi mà...hơn nữa bây giờ tôi cũng không cần phải bối rối nghĩ cách làm sao để xử lý nó!!

Trước mắt, quần lót của Ngôn Siêu Kế đã nằm trong tủ quần áo của tôi ba ngày rồi, có lẽ nó vẫn còn có thể tiếp tục nằm nữa...

Vật về với chủ? Ồi mẹ ơi, tuyệt đối không được. Nếu trả quần lót ở trước mặt Ngôn Siêu Kế, anh chắc chắn sẽ nghĩ rằng tôi trộm quần lót của anh....mặc dù thật sự là tôi trộm.

Vứt bỏ nó ư? Nhưng mà lỡ như không cẩn thận bị Ngôn Siêu Kế phát hiện...vậy cũng xong đời...xem ra chỉ còn một cách, chính là len lút trả quần lót về? nhưng mà...từ lần bị Ngôn Siêu Kế phát hiện tôi lục lọi trong khuê phòng của anh ta, anh ta liền ra lệnh cho tôi sau này không được tiến vào phòng anh nữa...quan trọng nhất chính là khuê phòng của anh bị khóa lại rồi!!

Không nói gì nhìn quần lót trên tay....àch, chính xác mà nói thì quần lót của Ngôn Siêu Kế.....hoàn toàn không biết phải xử lý nó như thế nào.

Tôi có một thắc mắc nghĩ mãi không ra, lúc ấy tôi đang bị số tuổi vượt mức thanh niên của Ngôn Siêu Kế đánh đến thần hồn điên đảo. Nhưng mà vì sao tôi lại theo bản năng mở tủ quần áo của anh ta? Theo bản năng lấy quần lót của anh ta chứ?!! Chẳng lẽ bản năng của tôi lại bị ôi xấu xa như vậy...

“Nhậm Minh Bích, rốt cuộc em đang làm cái gì!”

Giọng của Ngôn Siêu Kế!!

Tôi lập tức giấu chiếc quần lót màu đen xuống dưới đáy gối, đồng thời Ngôn Siêu Kế cũng vừa mở cửa ra, về mặt anh không vui nhìn tôi.

o.ó....làm gì mà sử dụng loại ánh mắt ấy nhìn tôi, chẳng lẽ anh ta phát hiện tôi trộm quần lót của anh ta rồi hả? tôi hoảng sợ nhìn anh.

Mặt anh càng thêm thối ra, bước từng bước về phía tôi, về mặt tức giận.

Tôi bỏ nhào xuống ôm lấy cái gối, về mặt tuyệt vọng nhìn anh.

“Tôi gọi em cả buổi rồi, sao em không trả lời?” Ngôn Siêu Kế cúi đầu, hai cánh tay chống ở hai bên tôi, giọng điệu vô cùng khó chịu: “Em ăn cơm còn muốn tôi ‘ba xin bốn mời’? hay là muốn ‘kiểu tám người khiêng’ mời em xuống?”

Trái tim nhấc lên thật cao của tôi rồi cuộc cũng hạ xuống, về mặt tôi như được giải thoát: “Tôi lập tức, ngay lập tức xuống.”

Anh hí hóp mắt, đánh giá tư thế tôi ôm cái gối: “Em ôm cái gối làm gì thế?”

Ôi mẹ ơi, đừng có trêu chọc người ta như vậy mà! trông ngực mới vừa ổn định liền bắt đầu đập thịch thịch thịch, tôi lắc đầu mạnh mẽ: “không có gì! Không có gì! Tuyệt đối không có gì!”

“À...” Anh cái hiểu cái không gật đầu, liền xoay người bỏ đi: “Mau xuống ăn cơm.”

Sư cô ơi, lại chọc đại gia như vậy!!! tôi thả cái gối ra vuốt vuốt ngực. Một giây sau---

“A—”

Ông chủ Ngôn vốn đã rời đi đến nửa đường lại quay lại, nhanh như chớp nhào qua giật lấy cái gối của tôi: “Tôi muốn nhìn xem rốt cuộc cái gối này có trò trống gì!”

Tôi một bên gắt gao ôm chặt lấy cái gối, khóc không ra nước mắt: “Cái gối không có trò gì đâu mà!!!” chẳng qua là dưới đáy gối có quần lót của anh mà thôi!! Xin ông chủ Ngôn anh hãy thương xót đi, tha cho tiểu nhân một con đường sống đi!! Tôi sẽ cảm ơn anh, cảm ơn cha anh mẹ anh, cảm ơn cả nhà anh, cảm ơn mười tám đời tổ tông của nhà anh!!

“Lấy người em ra.” Ngôn Siêu Kế mặt không đổi sắc nói.

“Không muốn! tôi không muốn!!” Tôi oán hận nói. Coi như tay anh bị tôi ngăn cản, coi như tay anh bị thân thể của tôi ngăn cản, coi như tay anh bị bộ ngực của thân thể tôi ngăn cản.....tôi cũng quyết không bỏ ra!!

“Rất tốt.” NGôn Siêu Kế đột nhiên nhếch môi cười với tôi. Nụ cười khiến tâm trạng tôi hoảng hốt, anh ta muốn làm làm làm gì...

Mặt tôi rần rần đỏ bừng.

Có một bàn tay thon dài bắt lấy ngực bé của tôi...

Tên tiểu nhân đê tiện này!! Thừa cơ chiếm tiện nghi của tôi!! .....bao giờ cũng là đại gia chiếm tiện nghi của người khác, nào có ai khác chiếm tiện nghi của tôi!

Trong nháy mắt tôi không thềm quan tâm, buông cái gối trong lòng ra, nhào về phía anh ta---

Ngôn Siêu Kế bị tôi đẩy ngã, chúng tôi cùng lúc bị té xuống dưới giường, tôi không có chút đau đớn nào, bởi vì có một cái đệm thịt người ở phía dưới tôi.

Tôi níu chặt lấy cổ áo của anh ta, ở phía trên nhìn xuống anh ta, tương đối đắc ý vênh váo: “Ai bảo anh ăn đậu hũ của tôi!”

Ngôn Siêu Kế bữu môi xem thường: “Em chỉ có vậy mà cũng gọi là đậu hũ? là bã đậu thì có.”

Tôi giận dữ! sao tôi lại là bã đậu rồi! tôi bị anh ta làm kích động, tiếp đó lại làm một chuyện ngu xuẩn, mang hai bàn tay của anh ta đặt lên hai bên ngực của tôi, mỗi bên một bàn tay.

“Anh nhìn đi! Anh xoa đi! Đây là bã đậu hả!”

Không đợi anh có hành động, tôi liền xoạt một tiếng kéo lấy quần áo của anh, thò tay sờ mó một trận trên lồng ngực bóng loáng mịn màng của anh, lớn tiếng kêu gào: “Đây mới là bã đậu này!”

Về mặt Ngôn Siêu Kế co giật, vô cùng im lặng với hành động của tôi. Tay anh nhanh chóng rời khỏi ngực tôi, một tay vòng lên trên đề cổ tôi xuống, tôi nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh: “Em sờ sờ cho tốt lại, xem có phải là bã đậu hay không, hử?” Tay kia của anh thì mang móng heo của tôi đến trước ngực anh vuốt ve nhẹ nhàng.

Sờ nữa thì cũng là bã đậu...oa, cứ nhiên lại có cơ bụng nha. Tôi đếm đếm...một múi hai múi ba múi.....sáu múi nha!!!

Thật là nhìn không ra mà...tôi hất tay anh ta ra, tự mình chạm rãi mò mẫn tìm kiếm.

Có cơ bụng khá lấm nha, stop! Tôi có ngực, anh không có!

“Thích không?” Anh ta cúi đầu hỏi.

“Thích cái gì?” Tôi vừa ăn đậu hủ của anh ta vừa nghi hoặc.

“Thứ em nhìn thấy chạm đến.”

“Cũng không thích lắm.” Tôi bất mãn nói.

Ngôn Siêu Kế sừng sốt, vừa muốn nói gì đó liền bị tôi chặn lời: “Tôi thích cấp độ càng sâu thêm nữa!”

“A? Cấp độ sâu?”

“Giống vậy này----” nói xong, tôi liền hôn lên đôi môi mỏng đang hơi kinh ngạc của Ngôn Siêu Kế. Theo dự tính thì Ngôn Siêu Kế sẽ ở trong tình huống nghẹn cần treo sợi tóc này tránh khỏi miệng tôi, sau đó cho tôi một cái tát, tức giận phui áo bỏ đi.

Cảm xúc mềm mại dưới đôi môi nói cho tôi biết tôi đã hôn anh ta, hơn nữa ở khoảng cách rất gần cũng không thấy dấu vết tức giận hiện lên trong ánh mắt tối đen như mực của anh ta, ngược lại còn mang theo chút ý cười?

Anh ta cười gì? Cười kỹ thuật hôn kém cỏi của tôi. ...tôi híp mắt, há mồm cắn anh ta một cái thật mạnh. Trong mắt Ngôn Siêu Kế xuất hiện lửa giận, tôi cho rằng anh ta muốn cắn lại tôi một cái, liền vội vàng rút lui.

Bàn tay của Ngôn Siêu Kế giữ chặt lấy đầu tôi, không cho đầu tôi dôi đi, tôi trơ mắt tức giận nhìn môi anh kề sát môi tôi. ...đừng cắn. ...tôi. ...

Anh ta nhẹ nhàng hôn sâu lên cánh môi tôi, mức độ dịu dàng đủ khiến tôi nảy sinh ảo giác cho rằng anh ta đã thâm mến tôi nhiều năm. ...àch, được rồi, đó chỉ là tôi ‘sì tâm vọng tưởng’(mơ mộng viễn vọng). Trên môi thoáng đau đớn, tôi giận, anh ta cắn tôi!!

Tôi đang há mồm muốn mắng chửi anh ta. ...O.ó. ...đầu lưỡi của anh ta trượt vào trong miệng tôi. ...

Đầu lưỡi của anh ta còn còn còn. ...trêu chọc đầu lưỡi của tôi. ...? sau đó tôi đột nhiên liền có cảm giác lâng lâng như được lên trời trong truyền thuyết. ...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ha ha ha. ...hắc hắc. ...ha ha. ...

“Bốp!” A! trên đầu đau đớn, tôi tức giận! kẻ nào không muốn sống nữa dám đánh đại gia? Tôi quay đầu trừng mắt kẻ đánh lén tôi Liễu Lam Lam.

Liễu Lam Lam hai tay chống nạnh vẻ mặt khinh bỉ nhìn tôi, món đồ cầm trên tay chính là hung khí đã đập vào tôi, sách Sổ học. Tôi khóc, vốn dĩ Sổ học đã không cách nào tốt lên được, cô ả còn lấy sách Sổ học gõ lên đầu tôi, cố tình muốn tôi trở thành kẻ dốt Sổ học ư? quả thật độc nhất là lòng dạ đàn bà mà.

“Cậu vốn là kẻ ngốc mà, cậu nhìn cậu lúc đi học đi về mặt ngu xuẩn cười không ngừng? nào bị rút gân à?” Không chờ tôi có chút phản ứng, giây tiếp theo Liễu Lam Lam đã thay một bộ mặt nhiều chuyện: “Lần trước trở về kết quả tập kích bất ngờ như thế nào?”

Ai~~ quả nhiên, phụ nữ trơ mắt không đáng sợ, đáng sợ chính là cứ trơ tới trơ lui.

Tôi làm ra vẻ thần bí, ngoắc ngoắc ngón tay với cô ả, Liễu Lam Lam giống như con chó tiến lại gần, trong lòng tôi cân bằng, nhỏ giọng nói ở bên tai cô ả: “Mình trộm quần lót của anh ta.”

“Hả?! cậu trộm của anh ta----” Liễu Lam Lam hét chói tai ra tiếng, ánh mắt cả lóp tụ tập lại đặt trên người chúng tôi, tôi vội vàng mở miệng giải thích: “Mọi người bận rộn cái gì thì bận rộn cái đó đi, chúng tôi đang thảo luận tình tiết trong phim điện ảnh.”

Mọi người thiết một tiếng, không chú ý đến chúng tôi nữa.

Mẹ tôi ơi, nếu tôi không kịp thời che cái miệng rộng lớn giọng của cô ả lại, vậy chuyện tôi trộm quần lót của người ta không chừng thiên hạ đều biết rồi, sau này ở trong mắt mọi người tôi nhất định trở thành đạo tặc quần lót, mỗi người nhìn thấy tôi đều sẽ giữ chặt quần lót của mình, sợ tôi ‘hạ độc thủ’ với nó. Nghĩ đến đây, tôi nghĩ lại còn rùng mình cảm hận trừng mắt Liễu Lam Lam.

Cô ả cũng tự biết thẹn, kéo móng heo của tôi xuống, dè dặt can trọng nói ở bên tai tôi: “Cậu thật sự trộm quần lót của anh ta?”

Tôi trịnh trọng gật đầu.

“Oa, thật là không nhìn ra, Nhậm Minh Bích ơi Nhậm Minh Bích, cậu không phải là kẻ biến thái chứ?” Về mặt Liễu Lam Lam không thể tưởng tượng nổi, kinh ngạc: “Trộm được quần lót của đàn ông già lại là tiểu thụ khiến cậu hưng phấn đến vậy sao? Đi học vẫn cười ngây ngô không ngừng...”

Tôi đập bàn! Dựa vào đâu mà nói tôi vui vẻ là do trộm được quần lót của anh ta! Nói giống như tôi thật sự là một kẻ cuồng quần lót vậy! Tôi vui vẻ là vì ngày hôm qua tôi đã thành công vô lễ với Ngôn Siêu Kế có được không?!!

“Mẹ nó, cậu mới là tên biến thái! Dù sao mình cũng không biết phải nói như thế nào rồi....cậu nói xem quần lót này mình có nên trả lại cho anh ta hay không?”

“Trả lại cho anh ta làm gì, tự cậu giữ lại cất giấu đi....sau này còn có thể nhìn vật nhớ người a!”

Đại gia đây! Quần lót? Nhìn vậy nhớ người?! sư cô ơi, tôi không có loại đam mê này! Tôi nghiêng rằng kèn kẹt tùm cồ cồ ả, trước khi cô ả tắt thở mới buông ra tiếp tục hỏi: “Qua ba ngày nữa là sinh nhật của anh ta, bước thứ hai chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Liễu Lam Lam nhất thời theo không kịp dòng suy nghĩ của tôi, xoa cái cổ của mình, mặt đỏ ửng nhìn tôi.

“Đàn độn.” Tôi khinh bỉ bỏ mặt cô ả, trong bụng nảy ra một ý niệm

Cửa hàng.

Tôi dứt khoát lôi kéo Liễu Lam Lam đang chần chừ do dự tiến vào khu....quần lót nam.

Trước mắt đầy rẫy quần lót Lâm Lang, chúng tôi nhìn đến mặt hồng tím đập. Người bán hàng **** sớm đã coi nhưng không thấy gì, mặt mỉm cười hỏi chúng tôi cần gì. Chúng tôi cùng lúc thốt ra:

“Mua cho bạn trai cô ấy.”

“Mua cho cha tôi.”

Về mặt tôi xấu hổ: “Cũng là mua cũng là mua mà, ha ha ha.”

Ý cười trên mặt người bán hàng **** càng sâu, giới thiệu với chúng tôi một vài kiểu sản phẩm...quần lót mới và bán chạy. Giới thiệu với chúng tôi cùng đến nơi: đây là kiểu quần lót có vài vóc co giãn rất tốt, thấm mồ hôi, chức năng thoáng khí tốt, hơn nữa một phần trước dùng quần còn được lược bớt bao gồm các mặt....hai tiểu nữ sinh e lệ chúng tôi nghe đến vô cùng vô cùng xấu hổ, vội vàng xua tay nói với chị ta để chúng tôi tùy ý xem.

Liễu Lam Lam vỗ vào tay tôi, nghi hoặc hỏi: “Sao cậu lại không cần, mình không cảm thấy ánh mắt của cậu sẽ tốt hơn so với hàng chị ta giới thiệu?”

Tôi hừ một tiếng, không quan tâm đến nghi vấn của cô ả, tự mình bước tới.

“Cậu đi đâu vậy? đó là khu trẻ em mà!” Liễu Lam Lam giữ bước chân tôi lại, chỉ vào ba cái chữ to đùng trên cái bảng nói.

Tôi nói thầm vào lỗ tai Liễu Lam Lam ý tưởng của tôi, Liễu Lam Lam nghe đến tắc lưỡi.

Khu trẻ em thì sao? đại gia chính là muốn mua quần lót của khu trẻ em!

Lựa chọn vài cái quần lót, tôi gọi người bán hàng **** đến, có chút ngượng ngùng hỏi: “Mấy cái quần lót này có cỡ lớn hơn chút nữa không? Tôi đột nhiên muốn mua vài cái cho cháu tôi....ha ha ha, nhưng mà nó là Tiểu mập mập, ha ha ha...”

Liễu Lam Lam nhìn tôi không nói gì, sau đó im lặng nhìn người bán hàng **** cầm hàng rời đi, rồi quay sang làm động tác khinh bỉ với tôi.

Ha ha...thích khinh bỉ thì khinh bỉ đi, người khinh bỉ đại gia nhiều vô số, không biết cậu có thể đứng hàng đầu không.

Tôi vừa đi vừa nhảy trên vỉa hè, khoảng cách giữa tôi và Liễu Lam Lam luôn duy trì hơn một mét, nói rằng sợ bị xem là bạn của kẻ điên. Tôi cũng không để ý, dù sao người nói chuyện với kẻ điên thì cũng không tốt hơn chỗ nào: “Mình nói cậu này, tại sao lại quyết định tặng quần lót trẻ em vào sinh nhật của người ta?”

Tôi dừng bước, tròn mắt nhìn cô ả: “Cậu đã hỏi bao nhiêu lần rồi?”

“Lần cuối cùng!”

“Vậy mình cũng trả lời lần cuối cùng, mình chính là tặng quần lót trẻ em cho anh ta.” Để anh ta có giác như được quay về thời tuổi thơ, ngụ ý quá tốt.

“...xác định, khẳng định và chắc chắn?”

Tôi mất kiên nhẫn vừa định nổi bão, một chiếc xe chọt dừng lại bên cạnh chúng tôi, tôi thận trọng đánh giá một lượt, rõ ràng là rất giống với chiếc bánh bao của Ngôn Siêu Kế nha....

Cửa kính xe hạ xuống, bỗng nhiên xuất hiện vẻ mặt nhìn không mấy tốt lắm của Ngôn Siêu Kế.

“Ôi? Sao anh lại ở đây?”

“Lời tôi nói lúc sáng, em quên hết rồi hả?”

àch...ò.ó...anh ta nói gì? Nắm tóc, hình như anh ta nói muốn đến đón tôi tan học ấy...tôi thực sự quên không còn một mảnh.

Anh ta nhìn thoáng qua Liễu Lam Lam: “Người này là bạn học của em?”

“Xin chào, em là bạn học kiêm bạn thân của Nhậm Minh Bích.” Liễu Lam Lam gật đầu với Ngôn Siêu Kế.

“Chào em, ngày thường phiền em chăm sóc cô ấy.” Đây là tình huống gì vậy, nói thật giống như cha tôi vậy....tôi tròn trắng mắt, nhưng không ngờ bị Ngôn Siêu Kế túm, anh ta hung hăng trừng tôi một cái. Tôi co rúm lại, kéo tay áo của Liễu Lam Lam, cô ả lén lút chọc chọc vào thắt lưng tôi, nhẹ nhàng nói ở bên tai tôi: “Ôi, không tệ nha..”

“Lên xe, tôi đưa hai em về nhà.”

Liễu Lam Lam sau khi nhìn thấy Ngôn Siêu Kế liền trưng ra dáng vẻ thực nữ về nhà, Ngôn Siêu Kế bắt đầu thăm vấn:

“Lời của tôi, có phải em đều vào tai này ra tai kia, vào tai trái ra tai phải hay không?”

Tôi lắc đầu mạnh mẽ, có cũng không thể thừa nhận.

“Lần sau mà cho tôi leo cây nữa, coi tôi làm sao xử lí em.” Ông chủ Ngôn lạnh lùng pia tôi, tôi liền lập tức lấy lòng: “không không không, tôi đảm bảo tuyệt đối không còn lần nào nữa. Nếu có thì anh cho tôi leo cây lại...được không?”

Ngôn Siêu Kế hơi cong môi, chỉ vào gò má mình: “Vây bây giờ cho em một cơ hội để bù đắp.”

Rầm rầm rầm-----

Cái này là quyền rũ nha, quyền rũ trắng trơn nha, ông chủ Ngôn đang quyền rũ tôi nha. Tim tôi nhảy kịch liệt, chậm rãi đến gần anh ta, nhanh chóng chụp một cái lên mặt anh ta rồi rời khỏi.

Nụ cười của anh ta càng sâu hơn, thoáng nhìn thấy cái hộp trong ngực tôi: “Đó là gì?”

Tôi còn đang đắm chìm trong sắc đẹp và sự quyến rũ của anh ta, liền trả lời theo bản năng: “Đây là quần...quả sinh nhật cho anh!” bùm miệng, thiếu chút nữa bật ra hai chữ quần lót.

Sau đó Ngôn Siêu Kế cười càng thêm rực rỡ, rực rỡ đến chọc mù mắt tôi, rực rỡ đến nỗi tôi chảy máu mũi, tôi vội vã dùi tằm mắt, che chặt hai mắt vài cái mũi của mình.

Cũng may anh ta không có hỏi tôi quà tặng trong cái hộp là gì, thở phào mạnh một hơi.

.....

Về đến nhà, ông chủ Ngôn ngồi trên sofa tâm trạng đặc biệt tốt, hạ lệnh: “Em đi nấu com”

Đề tôi đi nấu com? Thân thể tôi hết chấn động lại chấn động, kinh ngạc nhìn anh ta, anh ta bảo vào ‘đằm rằm hang hỏ’ đi?

Ngôn Siêu Kế thấy tôi ngẩn người không nhúc nhích, môi mòng khê mở: “Sao còn chưa đi?”

Nhìn vẻ mặt như là chuyện đương nhiên của anh ta, trong nháy mắt tôi cảm thấy chuyện đương nhiên của anh ta thì chính là chuyện đương nhiên. Ở nhà anh ta lâu như vậy...dường như tôi chưa từng làm com nha...? Cũng không có giúp anh ta giặt quần áo...? cũng chưa từng kéo....tôi sẽ cảm thấy kinh ngạc cũng là rất bình thường thôi.....ách o.O, được rồi, tôi làm thì tôi làm

Bước chân tôi đặc biệt nặng nề, bước từng bước một đến vực thẳm có tên là Nhà bếp. (Té)

Bình bình bang bang----

Nghe tiếng vang từ nhà bếp truyền đến, Ngôn Siêu Kế nhú mày, sau đó dường như nghĩ đến cái gì đó lông mày liền giãn ra, có chút vui vẻ xem bộ phim cầu huyết trên truyền hình.

....

Trên bàn ăn to như vậy mà chỉ đặt có hai cái chén gì gì đó đen đen, Ngôn Siêu Kế nhú chặt mày, có chút không thể tin nổi hỏi tôi: “Trò gì đây?”

Anh hỏi tôi trò gì đây hả, tôi định gọi nó là com rang trứng màu đen, thực ra thì com rang trứng không giống com rang trứng....vì sao nó có màu đen ư?

Có lẽ là vì tôi xị xì-dầu(nước tương) quá nhiều. ... hình như cũng gần nửa chai xì-dầu. ...thật ra tôi cũng không muốn xị nhiều như vậy, chẳng qua là trượt tay liên liền liền. ...

“Em cảm thấy cái này có thể ăn được sao?”

“Có thể...”

“Em thật sự cảm thấy cái này có thể ăn được sao?”

“Có thể mà...”

“Vậy em có thể ăn cho tôi xem không?”

“Không thể...” Ngôn Siêu Kế nhìn tôi không nói gì, tôi cũng không nói gì nhìn anh ta.

Tôi đột nhiên rất uất ức: “Tôi cũng không muốn mà, ai bảo anh muốn tôi nấu cơm chứ, có biết ‘không bột đổ gột nên hồ’ hay không. Tôi không nhìn thấy bất kì nguyên liệu nấu ăn nào ở trong tủ lạnh cả, chỉ còn lại hai quả trứng. Tôi cũng đành phải làm cơm rang trứng. Trời biết cơm rang trứng chính là món không sở trường nhất của tôi. ...bởi vì hồi nhỏ ăn cơm rang trứng bị mắc nghẹn, nên tôi cực kì ghét cơm rang trứng. ...không biết làm cơm rang trứng cũng bình thường thôi...” Vừa dứt lời nước mắt của tôi liền lộp bộp rơi xuống.

Thấy vậy, Ngôn Siêu Kế cũng không biết làm thế nào, hét đứng lên rồi ngồi xuống, trong giọng nói có chút run rẩy: “Em, em đừng khóc.”

Vấn đề là tôi đã khóc rồi có được không, hít hít nước mũi. Hai mắt đẫm lệ, trong lúc mông lung tôi nhìn thấy anh ta bung chén cơm rang trứng đen thui kia lên bắt đầu ăn từng miếng từng miếng, không thèm quan tâm đến việc lau nước mắt liên sừng sốt ngăn anh ta: “Anh đừng ăn mà, cái đó ăn không được đâu!”

Ngôn Siêu Kế trả lời không rõ ràng: “Ngon. ...đấy...”

Tôi phì, nín khóc mỉm cười. Cái người ngốc nghếch này, bản thân mình ngốc nghếch thì thôi đi, còn hại tôi trở thành kẻ ngốc, hơn nữa lại là kẻ ngốc vừa khóc vừa cười.

Tôi lau nước mắt, cầm lấy chén cơm rang trứng còn lại bắt đầu ăn.

Thật ra dường như cơm rang trứng cũng không có đáng ghét như vậy. ...chỉ là vô cùng mặn!!!

Về sau tôi vẫn cứ chán ghét cơm rang trứng, bởi vì quá mặn, hại tôi khát nước liên uống nước liên tục, mà Ngôn Siêu Kế cũng thế.

Giữa đêm giữa hôm, mỗi lần chúng tôi vừa mới nằm ngủ liền vì phải kiềm nén nước tiểu mà tỉnh ngủ, quả thực là hành hạ mà.

Tôi không chịu nổi, Ngôn Siêu Kế cũng không chịu nổi, kết luận cuối cùng là: “Sau này em không được phép làm cơm rang trứng nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Ngày hai mươi tháng năm

Hôm nay là sinh nhật ông chủ Ngôn của chúng ta đấy, thật là hưng phấn nha....Bây giờ lại càng hưng phấn không thôi, bắt đầu từ 0 giờ 0 phút ngày hai mươi tháng năm, tôi vì muốn làm người đầu tiên chúc mừng Ngôn Siêu Kế, nên đặc biệt đợi đến đúng 12 giờ, nhắn cho anh ta một tin: ông chủ Ngôn, sinh nhật vui vẻ nha!!!

Tít tít, trả lời rất nhanh, đoán chừng Ngôn Siêu Kế vì chờ tin nhắn chúc mừng này của tôi mà không có đi ngủ aaaa

Tôi vô cùng dương dương tự đắc mở tin nhắn:

Còn chưa ngủ, trừ tiền.

Trong nháy mắt đó lòng tôi lạnh thật lạnh, sự nhiệt tình đầy ắp kia bị anh ta tàn nhẫn dập tắt. Sao anh ta lại như vậy hả, tôi thức khuya là vì ai hả, cư nhiên đối xử với tôi như vậy! Tôi giận tím mặt nổi giận dưng dưng tiến về phòng anh ta, vỗ mạnh vào cánh cửa.

Chỉ một tiếng cửa liền mở ra, vừa lúc lý trí cũng quay lại. Tôi vốn đứng thẳng muốn bùng nổ sau khi nhìn thấy Ngôn Siêu Kế liền yên ắng rồi, đi chân không đứng trước mặt anh ta, mặt nhăn nhó nhỏ nhỏ cả buổi cũng không biết nói gì, cuối cùng nghẹn ra một câu: “Sinh nhật vui vẻ!” Liền nhanh chân chạy về phòng.

Tôi nhào lên giường ra sức lăn lộn, ăn năn hối hận: sao tôi lại vô dụng như vậy hả hả hả! Sợ Ngôn Siêu Kế như là chuột sợ thấy mèo, voi sợ thấy chuột vậy. ....thật mất mặt mà hu hu hu. . .

Nếu tôi là con trai, sớm muộn gì cũng bị Ngôn Siêu Kế giày vò đến liệt dương không thể xuất tinh rồi. Tôi còn tuyên bố, phải bẻ thẳng anh ta. . . . Trước khi bẻ thẳng anh ta có lẽ tôi đã bị anh ta bẻ thành hai khúc rồi hu hu hu. . .

Tít tít.

Tôi cầm lấy điện thoại di động, xem tin nhắn.

Ngủ mau, không được làm ầm ĩ.

Tôi chán động sao Ngôn Siêu Kế biết tôi đang làm ầm ĩ.

Tôi nhanh chóng trả lời anh ta: chắc anh không có lắp đặt camera trong phòng tôi chứ?!

Anh ta hồi âm: .....đối tượng đó cũng không thể là em.

Mẹ kiếp! ý anh ta là nói tôi muốn mặt không có mặt, muốn dáng người cũng không có dáng người, muốn cái gì thì không có cái đó! Tôi nhanh chóng ấn lên bàn phím F***, chọc giận tôi thì cần thận đại gia tôi qua giết rồi XXOO anh xong lại OXXX nữa!!

Sau một lúc lâu anh ta mới trả lời: Em dám sao? Đến, đến đây đi, tôi chờ em.

Choáng nha! Xem thường đại gia như vậy! Khốn kiếp.

Một lần nữa không thèm mang dép, tôi hùng hổ vọt tới trước cửa phòng của anh ta, vỗ mạnh vào cánh cửa phòng anh ta.

Cạch cửa phòng của anh ta lại mở ra lần nữa, nhìn tôi như cười như không. ....mặc dù tôi không nhìn thấy, nhưng tôi biết nét mặt lúc này của anh ta.

Không được sợ. . .tôi cắn hận ngất vào đùi mình, tự mình tiếp thêm dũng khí, sau đó mở miệng tràn đầy khí thế: "Anh. . .chúc anh sinh nhật thật vui vẻ haaa!" Lại chuẩn bị nhanh chân chạy trốn lần nữa.

Không ngờ còn chưa đi được mấy bước thì đã bị một lực mạnh mẽ kéo vào trong lòng ngực ấm áp nóng hổi, Ngôn Siêu Kế cúi đầu thở ra bên tai tôi: “Không phải em chuẩn bị đem tôi đi XXOO rồi lại OXXX sao?”

Một luồng điện xuyên qua thân thể, tôi cười gượng vài tiếng: “Sao tôi dám làm bản anh chứ!”

“Nếu tôi cho phép em làm bản thì sao?”

Đất bằng dậy sóng, đầu óc tôi nổ tung mơ mơ màng màng, lắp bắp nói: “Ngài, ngài đang nói đùa sao?”

Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, thân hình nhỏ bé kiện mỹ, còn có sáu múi cơ bụng trắng loáng kia nữa nha, anh ta nói anh ta cho phép tôi làm, làm bản! tôi đột nhiên phát hiện trong lỗ mũi có một dòng chất lỏng ấm áp muốn trào ra, vội vàng lấy tay che lại.

“Tôi thật sự đang nói đùa.”

Khốn kiếp mà.

Sáng sớm, hai mắt tôi lại bất ngờ có dính thêm hai vòng đen tròn thật lớn ở vành mắt, đi học, trong óc đang tính toán xem hôm nay phải làm sao xin Chủ nhiệm lớp nghỉ học. Dù sao cũng là cấp ba rồi, vậy mà Chủ nhiệm lớp không chịu cho chúng tôi xin nghỉ mỗi ngày, ở trong mắt ông ta tốt nhất là mỗi ngày đều liêu mạng đi học, liêu mạng đi học, rồi liêu mạng đi học. Nói với ông ta phải kết hợp lao động và vui chơi, ông ta sẽ để bạn chạy bộ vòng quanh sân thể dục, sau đó để bạn đảm nhiệm việc ra trận tìm hiểu nhà của dân chúng, sẽ để bạn ném thư mùi vị ‘kết hợp lao động và vui chơi’ của ông ta.

Nghe nói hôm nay là Valentine’s Day Internet nha. . .

Nghe nói hôm nay Chủ nhiệm đặc biệt khó nói chuyện, xin phép thì phải có phụ huynh gọi điện.

Nghe nói hôm nay trong lớp có bạn học không định lên lớp, quyết định trực tiếp trốn tiết đi hẹn hò.

Nghe nói hôm nay. . .

Rốt cuộc tôi nên dùng cách nào đây hả hả hả?

...

Trên lớp, thừa lúc giáo viên Ngữ Văn còn đang viết chữ trên bảng đen, tôi ném một tờ giấy cho cái bàn bên cạnh cái bàn bên cạnh cái bàn bên cạnh Liễu Lam Lam: Minh muốn trốn học.

Sau đó cô nàng thừa lúc giáo viên đang cúi đầu, vút tờ giấy về: Muốn chết hả? cậu không biết những người trốn học hôm nay đều sẽ bị xử phạt nghiêm khắc à?

Minh biết, nhưng mà mình không còn cách nào, mình nhất định phải trốn học. Khi tôi ném tờ giấy đi, giáo viên Ngữ Văn cùng lúc ngẩng đầu, thấy tôi là học trò ngày thường có vẻ ngoan ngoãn, trừng mắt nhìn tôi một cái rồi tiếp tục giảng bài.

Công lực tận dụng mọi thứ của Liễu Lam Lam luôn mạnh hơn tôi, cho nên cô nàng căn bản sẽ không bị phát hiện: Sinh nhật của Tiểu thụ Ngôn?

Đúng vậy, vì để tiến gần thêm một bước bẻ thẳng anh ta, mình nhất định phải trốn học. Lúc viết những lời này, tôi đặc biệt kích động, thế nên tôi hoàn toàn coi nhẹ sự tồn tại của giáo viên, tờ giấy được ném đi về ra một độ cong duyên dáng, sau đó vào trong tay giáo viên Ngữ Văn.

Trên tấm kính của giáo viên Ngữ Văn hiện lên một ánh trắng, cuối cùng cùng biến thành một tiếng đing.

Oh my god!!! Ôi mẹ ơi, tôi hoảng sợ nhìn động tác của giáo viên Ngữ Văn---đừng đọc!!! đừng đọc mà!!!

Vô cùng hoảng sợ trừng mắt nhìn giáo viên Ngữ Văn mở tờ giấy, ông ta đọc nội dung trên tờ giấy rất có trật tự:

“Minh phải trốn học.”

“Muốn chết hả? cậu không biết những người trốn học hôm nay đều sẽ bị xử phạt nghiêm khắc à?”

“Minh biết, nhưng mà mình không còn cách nào, mình nhất định phải trốn học.”

“Sinh nhật của Tiểu thụ Ngôn?”

“Đúng vậy, vì để tiến gần thêm một bước bẻ thẳng anh ta, mình nhất định phải trốn học.”

Đưa tay nâng mắt kính, giáo viên Ngữ Văn tiếp tục nói: “Từ đoạn đối thoại trên tôi biết được hai tin tức: Em muốn trốn học, đến sinh nhật người khác. Còn Tiểu thụ không giống như tên người, có vẻ giống biệt danh. Mà từ bẻ thẳng này là gì, có lẽ Thầy ‘tài hèn học ít’ không hiểu được là ý gì, em có thể giải thích cho thầy một lần không?”

Lúc này, toàn bộ bạn học đã cười đến ‘thiên hoa loạn trụ’ (hoa rơi loạn xạ).

Che mặt, tôi mất hết mặt mũi

“Tôi trở về nhất định sẽ dạy dỗ em ấy.” Ngôn Siêu Kế nói xong câu đó với Chủ nhiệm lớp liền dắt tôi ra khỏi trường. Tôi quay đầu nhìn trường học dần dần nhỏ đi, Liễu Lam Lam ở bên cạnh cửa sổ lớp vẫy tay rồi giơ ngón cái lên với tôi, đoán chừng cô nàng lại cho rằng đây là một kế hoạch rời trường hoàn mỹ do một tay tôi thiết kế?

Trời biết, mặc dù tôi rất muốn rời khỏi trường học, nhưng tuyệt đối không dùng đến loại phương pháp này nha!!! Hu hu hu~~~ không chỉ tên tuổi một đời của đại gia bị sụp đổ hủy hoại, bây giờ toàn thế giới đều biết tôi thích một người đàn ông là gay!!

Oh my god god god god!!!!

Hơn nữa gay này cũng biết tôi muốn bẻ thẳng anh ta. . .hu hu hu. . .tôi không muốn bị Ngôn Siêu Kế bẻ thành hai khúc đầu mà mà!!!!

Len lén nhìn sắc mặt Ngôn Siêu Kế, nghiêm túc lạnh lùng, tờ giấy trong tay bị nắm chặt đến nhăn nhúm. Ông chủ Ngôn rõ ràng rất tức giận, hơn nữa tức thật tức giận nha.

Tôi ngồi nghiêm chỉnh, cố gắng bày ra dáng vẻ nghiêm túc nhận lỗi, anh ta hừ lạnh một tiếng, tôi không khỏi run lên.

Ngồi trên chiếc xe bánh bao yêu thích của Ngôn Siêu Kế đã lâu, anh ta vẫn chậm chạp không khởi động máy, nắm chặt tay lái một lúc lâu không nhúc nhích, sau đó quay sang nói với tôi: “EM!” lại không có đoạn sau.

Tôi? Tôi làm sao? A..A..aaaa!! đúng rồi, tôi phải tự thú, thẳng thắn được khoảng hông, kháng cự bị nghiêm trị mà!

Tôi giật nhẹ ống tay áo của anh ta, tội nghiệp đáng thương nói: “Tôi biết tôi sai rồi. . .Đừng tức giận được không?”

Ngôn Siêu Kế ném cho tôi một cái nhìn thờ ơ, giọng nói lạnh lẽo: “Vạy sai gì?”

Hu hu!! Thật hung dữ mà! tôi ghen ngào, tôi cũng không biết đã sai cái gì? Dù sao nhận sai cũng không sai: “Tôi sai hết rồi!”

“À?” giọng điệu ôn hòa, dĩ nhiên đang chờ tôi thẳng thắn tự thú. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, chần chừ nói: “Tôi không nên ném giấy trong lớp. . .”

“Còn có?”

“Tôi không nên ném giấy ở trước mặt giáo viên...”

“Còn có?”

“Tôi tôi...tôi không nên viết giấy!”

Nhìn thấy sắc mặt Ngôn Siêu Kế càng ngày càng xanh mét, tôi sợ hãi nói tiếp: “Tôi nên nghiêm túc đi học, không nên nghĩ đến trốn học...” Thôi rồi! sắc mặt Ngôn Siêu Kế gần như đã mốc meo hết trơn, chẳng lẽ tôi nói sai gì sao?!

Ai đến nói cho tôi biết?! Rốt cuộc tôi sai ở đâu hả?!! Tôi phải nhận lỗi gì đây hả?!!

“Nhậm Minh Bích!” Ngôn Siêu Kế gầm nhẹ, trong giọng nói đều là tức giận.

“Tôi đây! Tôi đây!” Tôi vội vàng đáp, trong lúc ông chủ Ngôn tức giận thì ngàn lần lần đừng ngỗ nghịch, phải lấy lòng phải khen ngợi phải ca tụng...nhưng có trời biết, bây giờ tôi thật sự sợ muốn chết, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

“Tôi hỏi em!”

“Anh hỏi, anh hỏi!”

“Từ đâu mà em biết tôi là gay?” Ngôn Siêu Kế gầm lớn, vứt tờ giấy trong tay về phía cửa sổ xe, tờ giấy hôn lên cửa sổ một cái rồi nhẹ nhàng rơi xuống, lẳng lặng nằm ở bên cạnh chân tôi.

Tôi bị tiếng gầm thét của anh ta dọa sợ, gần như đã quên phải trả lời câu hỏi của anh ta, cũng không hiểu vì sao anh ta lại hỏi vấn đề này...chẳng lẽ chuyện anh ta là gay bị tôi nhìn thấu là gay nên thẹn quá hóa giận sao? càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể! Nếu không thì anh ta cần gì nổi nóng dữ dội như vậy?!

Tôi bỗng nhiên cảm thấy kết cục của tôi cũng sẽ giống như tờ giấy này, cuối cùng sẽ lẳng lặng nằm ở bên cạnh chân của anh ta.

“Trả lời tôi!” Anh ta lại rống.

Tôi suýt chút nữa bị anh ta làm nghẹn, ngay cả nói cũng không ra tiếng: “Tôi...tôi không biết.”

Tôi nhỏ giọng biện bạch: “Thực ra là gay cũng không có gì không dám gặp người ta....bây giờ cũng dần dần được mọi người bằng lòng chấp nhận rồi mà...vì vậy anh không nên tức giận...” Dưới cái quắc mắt trừng mi đầy tức giận của Ngôn Siêu Kế, giọng của tôi càng lúc càng nhỏ, cuối cùng dứt khoát ngậm miệng lại. Đường như tôi càng nói càng sai thì phải...? Vậy dứt khoát cái gì cũng không nói! Như vậy nhất định không sai!

Ngôn Siêu Kế nhắm mắt xoa mũi, có phần kiềm nén lửa giận của chính mình: “Ý của tôi là, em dựa vào đâu mà cho rằng tôi bị ‘đồng tính luyến ái’(yêu người cùng giới tính)?”

Tôi lại mắc nghẹn, đầu óc nhanh chóng lướt qua một vòng. Cuối cùng quả thật không tìm thấy bất kì hành động nào của Ngôn Siêu Kế trông giống như người bị đồng tính luyến ái...?! Hôn nữa lúc trước khi hỏi anh ta bạn học có non là ai, anh ta cũng chỉ trả lời là kẻ đàn nhất trường, cũng không có nói bạn học có non là nam...vì sao tôi lại coi anh ta là gay hả hả hả?!

Tôi tôi tôi vì sao lúc đó lại coi anh ta là gay vậy?!

A~~ đúng rồi~~~ đúng thế~~~ tôi biết rồi!

Bởi vì thời đại này ngày nay...càng ngày càng có nhiều soái ca đều là gay...tựa như NIC* trong cũng là gay...cho nên tôi cũng xem anh ta như là một thành viên trong số đó...

“Tôi sai rồi!” Tôi cúi đầu buồn bã nhận sai, thái độ vô cùng nghiêm chỉnh và chân thành.

Nhưng mà lửa giận của ông chủ Ngôn hoàn toàn không giảm sút, lời nói lạnh nhạt như hung thần ác sát vẫn y như trước: “Tôi muốn biết nguyên nhân gì khiến em nghĩ rằng tôi là gay? Ok?”

“Có thể không nói ra được không...?” Hai tay tôi xếp thành hình chữ thập nước mắt chảy ròng ròng van xin khẩn cầu anh ta. Thật hi vọng lúc tôi chết có thể giữ được ‘toàn thân’(cơ thể hoàn chỉnh, không bị cắt xén), không bị băm cho chó ăn.

“Đừng để tôi nói lần thứ ba.”

Tôi hít sâu một hơi, mang nguyên nhân khiến tôi cho rằng anh ta là Gay nói nhanh hết một lần, sau khi nói xong lập tức bịt chặt hai mắt, đợi anh ta bẻ tôi thành hai khúc...mặt trời thật đẹp, không biết ngày mai tôi còn có thể nhìn thế ông hay không!

Chương 10

Ông chủ Ngôn nói, nếu tôi còn muốn nhìn thấy mặt trời của ngày mai, thì hôm nay anh ta bảo sao nhất định phải nghe vậy, không được có may may có tí phản kháng nào.

Có thể giữ lại cái mạng nhỏ nhoi này, tôi đương nhiên đồng ý ngàn lần, nguyện ý vạn lần, dù có lên núi đao xuống biển lửa....cái này có lẽ thôi đi.

“Ông chủ Ngôn, tiếp theo chúng ta phải đi đâu vậy..?” Tôi cười lấy lòng anh ta. Sau đó Ngôn Siêu Kế miêu tả đáng về lúc bấy giờ của tôi, nói rằng giống như má mì gặp được kim chủ vậy, chỉ hận không thể mang hết vốn liếng ra.

“Cách gọi này cũng không tệ, sau này cứ gọi vậy đi.”

Tôi lập tức gật đầu liên tục: “Chỉ cần anh thích là tốt rồi! đừng nói là ông chủ Ngôn, ngay cả Ngôn tổ tông tôi cũng bằng lòng gọi.”

Trên mặt Ngôn Siêu Kế đầy vạch đen, xua tay: “Bắt đầu từ bây giờ, không có sự đồng ý của tôi, không được mở miệng nói chuyện.”

“Không thành vấn đề.”

Ngôn Siêu Kế nhíu mày nhìn tôi, tôi vội vã bịt miệng, gật đầu gật đầu lại gật đầu, chứng tỏ rằng tôi đã hiểu.

Xe rẽ vào khúc quanh, cũng không phải là đường về nhà, tôi vừa định mở miệng hỏi thì nhìn thấy nét của Ngôn Siêu Kế, liền lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

.....

Siêu Thị.

Tôi phụ trách việc đẩy xe đẩy, nhìn Ngôn Siêu Kế không ngừng bỏ cái này bỏ cái kia vào trong xe, một hồi lại sai tôi đi đông lấy món này, một chút lại sai tôi đi tây cầm món nọ, quả thật coi tôi như chó mà chỉ tôi chỉ lui, anh ta thì thích thú vui vẻ, tôi thì khổ không tả được.

Ai bảo hôm nay anh ta là Đại ca! Đại gia nhin!!!

Cuối cùng, anh ta cúi người nói một câu ở bên tai tôi, nghe xong tôi xù lông, lại không thể nào nổi giận.

Anh ta anh ta anh ta.....lại muốn tôi đi lấy ‘áo mưa’! hơn nữa là mỗi loại nhãn hiệu mỗi loại kích cỡ mỗi loại mùi vị...mỗi thứ lấy mười gói!

Ôi mẹ nó, anh ta căn bản là đang chơi ác với đại gia mà!

“Đừng quên lời của mình đã nói, cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa cho tôi..?” Ngôn Siêu Kế không nhanh không chậm nói xong, cuối cùng còn nhẹ nhàng thổi một hơi ở bên tai tôi, mà tôi lại vô cùng vô cùng vô dụng, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Trước khi đi, ánh mắt tôi vô cùng bi thương nhìn ông chủ Ngôn—Ngôn Siêu Kế, hi vọng anh ta có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban hành, đừng nhẫn tâm đẩy cô gái bé nhỏ trẻ tuổi xinh đẹp hiền lương thực đức tôi đây vào chỗ chết....F***! Anh ta lại giễu cợt coi như không thấy tôi, quay đầu chỉ biết xem ti mí giá tiền---thức ăn cho chó!

Đay quả thật là chế nhạo tôi một cách trắng trợn mà!! chẳng lẽ so ra tôi lại thua kém gói thức ăn cho chó?!

Hít vào, thở ra, lại hít vào, lại thở ra.

Tôi là Ninja Rùa, tôi là Ninja Rùa, tôi là Ninja Rùa...Tôi lập lại nhần mạnh với chính mình, không chỗ nào là tôi không nhin.

Ngôn Siêu Kế, coi như anh có gan, tôi nhin!! anh hãy cầu nguyện đừng để ngày nào đó lại rơi vào tay đại gia, nếu không thì anh sẽ muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không, cầu xin gì cũng không được, hừ hừ!!

Nhìn trái nhìn phải nhìn trước nhìn sau....mục tiêu là kệ hàng hóa, hiện tại xung quanh lại đang không có một bóng người, nếu bây giờ không rat ay thì còn đợi đến lúc nào!

Tôi nhanh chóng vọt đến trước kệ hàng, mang toàn bộ ‘áo mưa’ lọt vào trong tầm mắt ở trên cửa hàng gom vào cái giỏ đang xách trên tay, mặc kệ rất

cuộc đã lấy ba gói năm gói hay mười gói hay hai mươi gói...

Cái giỏ dần dần đầy... ‘áo mưa’, tôi sụt sịt một hơi, cầm lấy cái ‘áo mưa’ cuối cùng trên kệ hàng bỏ vào trong giỏ chuẩn bị rút lui, xoay người--

Mẹ tôi ơi! Ai có thể nói cho tôi biết hai người đàn ông mặc áo đen có dáng vẻ khổng lồ này.....xuất hiện từ lúc nào vậy hả?!

Bọn họ đang há mồm tròn mắt nhìn tôi, sau đó nhìn đến kệ hàng không còn món đồ gì, sau đó lại nhìn đến ‘áo mưa’ đang tràn ngập cái giỏ của tôi.

Oh my god! Đều do tên Ngôn Siêu Kế kia hại, mắt mặt, quá mắt mặt mà. Tôi cố sức bày ra bộ dạng dường như không có việc gì xách cái giỏ vòng qua rồi đi.

“Chờ một chút.”

Hai vị mãnh nam áo đen bỗng dừng ngăn cản đường đi của tôi, tôi cả kinh bất giác lùi về sau vài bước, lắp bắp: “Anh, các anh muốn gì?”

Một vị mãnh nam áo đen trong đó xoa tay nở nụ cười với tôi, một nụ cười bi ối! tôi nghe thấy hắn ta nói: “Cô gái xinh đẹp...nhiều áo mưa như vậy....em dùng hết sao? có muốn bọn tôi giúp đỡ...”

Hu hu!! Tôi gặp phải ‘sắc lang’(sói hao sắc) rồi! hơn nữa không chỉ là một! mà là hai ‘đại sắc lang’ màu đen! Ngôn Siêu Kế anh là tên khốn kiếp! nếu không phải anh đề ra chủ ý cúi bấp này trên chộc tôi, sao tôi có thể lâm vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm và đáng sợ như vậy chứ. Hu hu, nếu tôi xảy ra chuyện gì, thành quỷ tôi cũng không tha cho anh đâu!!

Mặc dù trong lòng tôi sợ hãi gần chết, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng hung dữ: “Không cần! tôi nói, nói cho các anh biết, ông xã nhà tôi rất lợi hại! vì thế không, không cần các anh giúp đỡ! Tôi phải, phải đi rồi! ông xã tôi còn đang chờ tôi!”

Tôi dè dặt lướt qua bọn họ rồi bỏ đi, tìm đập mạnh, quả nhiên đi chưa được mấy bước lại bị bọn họ ngăn cản, người đàn ông áo đen còn lại trực tiếp ra tay tóm lấy tôi, tôi thét chói tai: “Không được chạm vào tôi! ở đây, ở đây là nơi công cộng...”

Khi tay của người đàn ông áo đen kia sắp chạm đến tôi thì bị lại một bàn tay trắng nõn thon dài bắt lại, sau đó tôi nghe được giọng nói nhàn nhạt của Ngôn Siêu Kế: “Lá gan của cô ấy hơi nhỏ, các anh không nên dọa cô ấy.”

Hu hu, tôi vứt bỏ đồ trên tay, mạnh mẽ nhào vào trong lòng ngực của Ngôn Siêu Kế, dùng sức ôm lấy anh ta, ngửi được mùi hương của anh ta thì bỗng nhiên không còn sợ hãi nữa. Ngôn Siêu Kế mở tay ôm tôi, vừa ôm chặt lấy vừa vỗ lưng an ủi tôi.

Cái giỏ rớt xuống đất, áo mưa liên tiếp tràn ra.....chỉ thấy người đàn ông muốn bắt tôi trước đó nhặt hai cái áo mưa lên rồi bỏ vào trong giỏ của hắn.

“Thật xin lỗi, tính tình người an hem của tôi hơi nóng nảy...chúng tôi chỉ muốn nói một chút với vị ***** này, có thể....để lại hai cái ‘áo mưa’ cho chúng tôi không?” Người đàn ông áo đen nói xong liền nở nụ cười bi ối với chúng tôi.

Tôi theo bản năng co rúm lại, anh ta càng ôm chặt lấy tôi, trong đầu tôi từ từ suy nghĩ lời hắn nói. ạch. ....nói vậy là bọn họ chỉ muốn tôi....để lại cho bọn họ hai cái áo mưa?

Về đến nhà tôi liền đẩy cửa ra chạy vào phòng, không thèm quan tâm đến Ngôn Siêu Kế ở phía đang gọi to. Tôi nhào lên giường liền vùi mặt vào trong gối, ra sức dầm dĩa cái giường. Đàn ông xấu xa đáng chết! già mà không nên nét! đáng giận đáng giận đáng giận!! đáng ghét đáng ghét đáng ghét!!

Cốc cốc---

Tôi chợt ngồi dậy, vung quả dấm về phía cánh cửa. Gõ cửa cái gì mà gõ cửa, không phải anh có chìa khóa sao, hừ, còn ra vẻ quân tử cái gì.

“Còn đang tức giận sao?”

Vô nghĩa! Nếu là anh thì anh không giận chắc, còn cười nói?

“Thật xin lỗi.”

Xin lỗi có ích, vậy còn cần cảnh sát làm gì?

“Coi như hôm nay là sinh nhật tôi, đừng tức giận, có được không?”

Tôi quán là ngày sinh nhật hoặc ngày giỗ của anh, đại gia không muốn để ý anh.

“Tôi biết sai rồi.”

Bây giờ mới biết sai sao? sớm giờ làm cái gì, bây giờ----muộn rồi!

“Tại vì em coi tôi là Gay, tôi tức giận nên nhất thời quên mất phải có chừng mực, tôi đảm bảo không có lần sau nữa, được không?”

Là trong giọng cầu xin của Ngôn Siêu Kế có tia đáng thương tội nghiệp, hay là tôi nghe nhầm vậy? nhưng mà bây giờ tôi cũng không còn tức giận như

vậy, chỉ là không muốn dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy.

“Thật xin lỗi đã làm em tổn thương, em không muốn thấy tôi, vậy tôi đi ra.”

Đi ra? Nhanh như vậy đã bỏ cuộc nữa chừng? anh ta không vài lời nan nỉ nữa sao?

Tôi ‘cạnh’ một tiếng mở cửa, vừa định mắng thì giương mắt liền nhìn thấy vẻ mặt cười trộm của anh ta, tôi mới biết hòa ra mình bị lừa, tôi sa sầm mặt chuẩn bị đóng cửa lại bị một tay của anh ta ngăn cản.

“Bỏ ra.” Tôi tức giận trừng anh ta.

“Không bỏ.” Ngôn Siêu Kế cực kì vô lại nói, nét mặt rạng rỡ: “Đừng tức giận được không?” Mỹ nam kế? vô dụng!

Tôi đưa mắt liếc xéo anh ta, im lặng bày tỏ: anh muốn tôi không tức giận thì không tức giận, nghĩ hay thật.

“Vậy hôm nay đừng nổi giận với tôi, ngày mai lại giận được không?”

còn có thể như vậy sao? ...được rồi, coi như hôm nay là sinh nhật hai mươi chín tuổi của anh, đại gia tôi không chấp nhứt với anh.

Nhà bếp.

Ngôn Siêu Kế dựa vào cửa nhìn tôi ở bên trong bận đông bận tây, không mẫn không nhát mở miệng: “Thật sự không cần tôi giúp sao?”

Tôi vội vàng tranh thủ thời gian đáp lại một câu: “Còn thật hơn so với ngọc trai.”

Anh ta nhún nhún vai, vào phòng khách xem kênh tài chính và kinh tế, thỉnh thoảng tôi có thể cảm thấy tầm mắt của anh ta chuyển hướng về phía tôi rồi dừng lại rất lâu.

Hừ! khinh thường đại gia chứ gì, để đại gia làm anh kinh ngạc, ha ha, để anh biết cái gì gọi là ‘Bất minh tắc dĩ Nhất minh kinh nhân’*, ha ha .

*bình thường không làm, vừa làm liền khiến người ta kinh ngạc.

Oa...oa..oa--- nước sôi--- hạ nôi hạ nôi--- hắc hắc hắc hắc...

Khi tôi mang món Gà xé cay, Cá chép chua ngọt(, Tôm Long Tỉnh, Thịt bằm hương cá, Vây cá mập khô vân vân có đủ sắc hương vị trong từ điển món ăn lên bàn, ông chủ Ngôn vẫn luôn che dấu cảm xúc không có nhiều biểu cảm cho lắm bỗng có biểu tình sùng sốt, ngạc nhiên, khiếp sợ nghiêm trọng thật thỏa mãn lòng hư vinh của tôi.

Dường như tôi có thể thấy được sự sung bái từ trong mắt anh ta...Ach, được rồi, đây chỉ là tự tôi hoang tưởng thôi.

Trên bàn cơm, ông chủ Ngôn hơi hơi tò mò, người ngay cả cơm rang trứng cũng không biết như tôi đây, sao có thể làm nhiều món ăn như vậy. Giọng điệu mang theo nghi ngờ khinh bỉ tôi, tôi lập tức vỗ mạnh xuống bàn chỉ vào chóp mũi của anh ta, trách cứ: “Anh----trên mũi anh là gì vậy? màu đen? Sao đột nhiên có một vật đen dài vậy?”

Ông chủ Ngôn mặt không đổi sắc chỉ chỉ vào trong chén của tôi, A...hóa ra là rong biển. nhưng mà rong biển sao có thể chạy lên mũi anh ta...chẳng lẽ do tôi vừa nãy vỗ bàn..

Tôi cầm đũa đưa qua vón định gấp rong biển xuống, không ngờ trượt tay, chiếc đũa chọc vào trong lỗ mũi của ông chủ Ngôn!!!

Guang mặt tuần tú của ông chủ Ngôn lập tức đen xì, ánh mắt bắn về phía tôi như hận không thể ăn tôi vào bụng.

Tôi run rẩy lấy chiếc đũa và sợi rong biển chết tiệt kia của mình về, khúm núm quỳ lụy với ông chủ Ngôn: “Tiểu nhân...không kiềm lòng được...”

Lúc tôi đang quần quai không biết phải làm thế nào để tự cứu mình dưới ánh mắt như nước sôi lửa bỏng của ông chủ Ngôn thì di động của anh ta vang lên.

Tôi vội vàng chân chó: “Điện thoại của ngài vang, điện thoại của ngài.”

Anh ta ném cho tôi một cái liếc mắt, sau đó nhận điện thoại nói được hai câu liền đứng dậy đi đến cạnh cửa sổ.

Bỗng nhiên tôi thấy hơi thở ở xung quanh anh ta trở nên lạnh lẽo, tôi không nghe rõ anh ta nói gì, nhưng mà giọng điệu vô cùng lạnh lẽo cứng nhắc.

Chẳng lẽ vì tôi chọc mũi anh ta, anh ta tức giận? không đúng nha, vừa rồi chọc anh ta cũng không thấy anh ta thay đổi dữ dội như vậy.....hình như là vì cuộc điện thoại...tâm trạng của anh ta đột nhiên quay 180 độ.....Ach là ai gọi điện thoại vậy..?

Lúc này ông chủ Ngôn đã cúp máy đi đến trước mặt tôi, tôi muốn hỏi nhưng không dám hỏi, anh ta nhìn tôi một cái rồi nói với tôi: “Thật xin lỗi, tôi về phòng trước.”

Liền không chút lưu luyến nào xoay người bỏ đi, tiếp đó trái tim tôi hết xoắn lại xoắn, nhìn kĩ một bản đồ ăn, tôi đột nhiên đặc biệt muốn tức miệng mắng chửi cái người đã gọi cú điện thoại kia, không biết lựa thời điểm chút nào .

Không được, tâm trạng của ông chủ Ngôn không tốt, tôi nhất định phải nghĩ cách. Cầm lấy điện thoại di động, tôi bấm số của Liễu Lam Lam. . .

Muốn đại gia này nghĩ cách lãng mạn, quả thực là ‘tiền dâm hậu sát’ (cường trước giết sau) tể bào não của tôi. Liễu Lam Lam ngoại trừ nói lời vô nghĩa thì vẫn là nói lời vô nghĩa, nói gì mà: “Cậu học cách tạo ra lãng mạn ở trên tivi làm trái tim anh ta rung động...” rồi treo máy.

Mẹ kiếp, thật khinh bỉ cô ả.

Huống chi trên tivi toàn là con trai tạo lãng mạn để theo đuổi con gái, còn tôi thì sao, coi như có xảy ra chuyện gì, cũng phải lấy lại niềm vui cho ông chủ Ngôn.

Đây là một thách thức, đây là một thách thức khó khăn, đây là một thách thức vô cùng khó khăn.

Phóng hỏa đùa chur hầu, để có được một nụ cười của Bao Tự. Vì có được nụ cười của ông chủ Ngôn, đại gia bắt chấp hết thảy.

.....

Xông vào phòng lục tung mọi thứ, đào ra tất cả tiền giành giùm của mình, tôi leo lên xe đạp phóng ra ngoài.

Lãng mạn! lãng mạn! lãng mạn! đại gia ghét hai chữ này! ToT

Đại gia không mua nổi 999 đóa hoa hồng. ....đánh phải mua 999 ngọn nến cho đủ số.

Vô cùng kích động chạy vào trong siêu thị, tôi hét to: “Người đâu, nhanh chóng gói 999 ngọn nến cho đại gia!” những người có liên quan bị dọa đến sững sờ rồi sững sờ, sau đó cấp tốc gom hết tất cả ngọn nến trong siêu thị đến, cố gấn gom đủ 999.

...

Nhưng vì sao trong siêu thị chỉ có 912 ngọn nến hả hả? còn 87 ngọn nến ở nơi nào??

87, đàn độn. Tôi giận, ngay cả ngọn nến ở đây cũng nói tôi là kẻ đàn độn không có thành tựu!!

Chạy hết các cửa hàng lớn nhỏ, rốt cuộc cũng gom đủ 999. nhưng mà ông trời ơi, nhiều nến như vậy tôi làm sao mang về nhà đây.....

Đối diện cửa sổ khuê phòng của ông chủ Ngôn là một bãi cỏ, cũng may không phải bãi biển. Từ xa nhìn đến khuê phòng của ông chủ Ngôn, rèm cửa sổ khép chặt. Àch, cũng tốt, dễ dàng làm việc.

Tôi cầm một cái xẻng nhỏ, ngồi trên mặt đất không ngừng đào khoét, đào đào khoét khoét tôi lại nghĩ: 999 ngọn nến----nghĩa là tôi phải đào 999 cái hố---ôi mẹ tôi ơi!!

Nhìn thời gian, bây giờ là 19 giờ 37 phút.

Còn hơn 3 tiếng, nghe nói ông chủ Ngôn sinh ra lúc 11 giờ tối nha

Cố gấn phấn đấu—go! Go! Go!

.....

Khi tôi nhét toàn bộ nến vào hố, trong lòng tôi bỗng dâng lên một loại cảm xúc tự hào! Òa òa òa~~~~

Ngọn nến trên mặt đất được xếp thành hình một đóa hoa, bên trong bông hoa có hai hàng chữ: Ông chủ Ngôn (hàng trên) sinh nhật vui vẻ (hàng dưới).

Vì sao tôi không xếp hình trái tim ư, bởi vì tôi cảm thấy trái tim quá tầm thường...được rồi, tôi thừa nhận hoa càng tầm thường hơn, nhưng người ta đều dùng trái tim, đại gia luôn muốn đặc biệt một chút mà!

Được được, vô cùng tầm thường thì vô cùng tầm thường, tuy mọi người nói thế nào, tâm trạng đại gia tốt nên không so đo với mọi người.

Nhưng mà nét cuối cùng của chữ vui vẻ, hình như là không có đủ ngọn nến trong dự tính. Không sao, đại gia đã nghĩ ổn, đến lúc đó tôi nằm trên mặt đất vẽ ra nét cuối cùng, perfect!

Bây giờ mấy giờ rồi? tôi lấy điện thoại ra xem. ....màn hình điện thoại đã bị bùn đất che kín hoàn toàn thay đổi!

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đen tối khiến tôi hoàn toàn không nhìn rõ. Mặc kệ, mau thấp nến.

.....

Má ơi! Tình huống gì đây!!

Tôi mới vừa thấp lên năm ngọn nến, một con gió vô tình thổi qua----tắt!!

Thấp lại. Ngọn thứ nhất.....ngọn thứ hai...thứ ba.....ngọn thứ chín, không tắt, tôi thở phào một hơi.....ngọn thứ mười-----tắt!!

Roi lệ ! ông trời, đừng đối xử ác với tôi!!!

Đại gia hiếm khi lãng mạn một lần!!! ông để tôi lãng mạn một lần được không!!!

Oán giận dậm chân một cái, tôi tiếp tục thấp nến!

Lúc tôi thấp ngọn nến thứ năm mươi, tôi sụt sịt khấn cầu, đừng có gió..... đừng có gió..... đừng có gió.....một giây sau, tôi nhìn thấy sợi tóc nhẹ nhàng lung lay theo gió.....tôi hoảng sợ nhìn tóc mình nhẹ nhàng tung lên, rồi chậm rãi rơi xuống.

Nến tắt---1 cây.

Thở phào một hơi, cũng may gió không lớn. Các con, các con thật kiên cường, vẫn sừng sững không tắt trong gió.....tôi thật kiêu ngạo vì các con.....ngọn nến bị tiêu diệt kia, tôi đặc biệt khinh thường em, một chút tiền đồ cũng không có!

Lúc tôi thấp toàn bộ nến lên, tôi lại rơi lệ nữa rồi. không phải vì chúng nó bị gió thổi tắt, mà là tôi đã nhanh chóng thấp xong rồi.....tôi vội vàng lấy điện thoại ra, chà mạnh màn hình tìm số điện thoại của ông chủ Ngôn. Nhưng mà càng gấp tôi lại càng không tìm thấy, không có số điện thoại của ông chủ Ngôn....chẳng lẽ bị gió thổi đi rồi ư ?

Chẳng thèm gọi điện thoại, tôi trực tiếp đứng phía dưới hướng về phía cửa sổ của ông chủ Ngôn gọi to: “Ông chủ Ngôn!! Anh ra đây!! Mở cửa sổ!!”

Không có động tĩnh.

“Ngôn Siêu Ké! mau mở cửa sổ!”

Không có động tĩnh.

Chẳng lẽ ông chủ Ngôn ngủ...oh my god, tôi không muốn chịu bị kịch nha, gia tăng mã lực tôi gào thét hí: “Ông chủ Ngôn dậy đi cháy kia!! Mau mở cửa sổ đi!!”

“Có lũ lụt kia! Anh lại không mở cửa sổ ra lũ lụt liền ngập vào đó!!” Lúc này không nên đặt câu hỏi Logic với tôi!! Ông chủ Ngôn không mở cửa sổ!! huh u hu...

“Ngôn Siêu Ké! ông chủ Ngôn! Ngôn đại gia! Hu~ anh mở cửa sổ ra đi...”

Sư Tử Hà Đông rống nhiều lần như vậy, mà ngay cả một chút động tĩnh vẫn không có, chẳng lẽ tôi cứ phải chịu một đại bi kịch....hu hu, tôi không muốn đầu mà!!

Tôi buồn bã xoay người, sau đó tôi chấn động, ông chủ Ngôn đang đứng ở nơi cách tôi không xa, ánh mắt sáng ngời nhìn tôi chằm chằm.

Trong giây phút này tôi quả thực muốn nhảy dựng lên hoan hô, và tôi cũng đã làm như vậy rồi. Bay nhanh nhảy đến bên cạnh chữ “Vui vẻ” làm nét bút sau cùng, tôi nằm trên mặt đất cười ngây ngô với ông chủ Ngôn.

Bi kịch xảy ra.

Giây phút tôi vừa mới nằm xuống, một con gió thổi qua, ngọn nến nè.....tắt hết.

Nụ cười trên mặt tôi cứng lại, dần dần chuyển hóa thành vẻ mặt trái khổ qua bi phẫn.

Ông chủ Ngôn bước từng bước một đến bên cạnh tôi, kéo tôi. Tôi có nhận ra một gương mặt cười ha ha với anh ta, anh ta nhủ thầm.

Đừng đã kích người ta như vậy chứ, tôi bủ môi.

Bàn tay to nhẹ lau sạch mặt tôi, tôi không rõ nguyên do nhìn anh ta. Ông chủ Ngôn vô cùng dịu dàng nói: “Nhìn xem em thật giống như Tiểu Hoa Miêu, mới vừa lăn lộn trên đất trở về.”

Oa~~ thật dịu dàng thật dịu dàng mà...

Đôi mắt liếc ngược lên nhìn về mặt vô cùng dịu dàng của ông chủ Ngôn, trái tim tôi đập thình thịch thật kịch liệt, tôi rất muốn ngã xuống đất lăn lộn nha...

Trước khi tôi đi lăn lộn trên đất, Ngôn Siêu Ké nâng gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tôi lên, sau đó môi của anh ta phủ xuống...

Oh my god!! Đây là chứng minh! Đại gia lãng mạn thành công sao!!!

Khoảnh khắc tôi và ông chủ Ngôn cùng Kiss, ngọn nến xung quanh phực một tiếng cháy lên...đây là tình huống gì?!

Ách đó chỉ là ảo tưởng của tôi.....ha ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Đến giữa trưa ngày hôm sau mới tặng quà cho anh ta.

Tôi lấy tự điển món ăn của ngày hôm qua từ trong tủ lạnh ra, sau khi hâm nóng chính là bữa trưa hôm nay của chúng tôi, ông chủ Ngôn nhà tôi nói không thể lãng phí thức ăn, hơn nữa là lần đầu tiên tôi...àch, món ăn lần thứ hai tôi nấu vì anh ta lại càng không thể lãng phí hi hi.....

Vui vẻ ăn sạch món ăn của đêm qua, tôi cũng chưa nhớ chút gì đến quà tặng vẫn chưa đưa cho anh ta. Mà ông chủ Ngôn vừa thông thả ăn vừa thờ ơ nói: “Không phải em còn có chuyện chưa làm sao?”

“Không có đâu!”

“Thật là không có?”

Tôi nghiêng đầu nghĩ một chút, trả lời khẳng định: “Cái đó thật sự là không có mà!”

Sắc mặt ông chủ Ngôn trầm xuống, có chút tức giận: “Cái đó có thể có.”

Ách? Tôi thận trọng quan sát sắc mặt của anh ta, có chút không rõ: “Có có...vậy nhất định là có, có thể nhắc nhở tôi một chút xiu không?”

“Quá sinh nhật của tôi.”

a..a...a...!! hóa ra là cái này! Tôi nhếch môi cười: “Có có có, chắc chắn có, com nước xong liền đưa cho anh.” May mà anh ta nhắc nhở, nếu không thì tôi hoàn toàn quên rồi.

ông chủ Ngôn gạt đầu, vẫn là dáng vẻ lạnh nhạt, chẳng qua là tôi vẫn bị phát hiện tốc độ ăn com của anh ta nhanh lên chút chút, ông chủ Ngôn ngưng xấu hổ thật đáng yêu mà.

Com nước xong xuôi, ông chủ Ngôn ngồi trên sofa vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng mà tôi biết trong lòng của anh ta nhất định đặc biệt khẩn trương kích động, chỉ là ngại biểu hiện ra ngoài.

“Nhận nhận nhận!” Tôi lấy quà tặng từ phía sau đưa đến trước mặt anh ta, trong mắt anh ta lóe lên tia vui sướng bị tôi bắt được. He he he, tôi đã nói anh ta còn rất chờ mà đấy mà.

Nhận quà rồi ông chủ Ngôn vội vã mở bao gói ra...được rồi, thật ra anh ta vẫn rất thông thả bình tĩnh, ngay cả tháo dây ruybăng cũng tao nhã đến thế.....nếu như đôi thành cỏi quần áo thì, *gào thét*!!! Nghĩ đến hình ảnh ông chủ Ngôn cỏi áo tháo thắt quần, tôi liền không kìm lòng được kích động chảy máu mũi.

Lúc này ông chủ Ngôn đã mở lớp đóng gói thứ 3 ra, hình như có chút mất kiên nhẫn, trực tiếp xé lớp đóng gói sau cùng.

Oh my god!! Ông chủ Ngôn bạo lực cũng thật có mị lực(sức hấp dẫn) nha!!

Ách---sắc mặt của ông chủ NGôn có phần bất thường? Giật giật? kinh hoàng? Kinh ngạc? dù sao cũng chính là rối loạn lung tung.

“Đây là trò quỷ gì?”

“Quần lót Ultraman(siêu nhân điện quang) đó!” Tôi vô cùng hào hứng nói: “Loại Ultraman nào cũng có, Ultraman Leo, Ultraman Ace, Ultraman Deyja vân vân.”

Ông chủ Ngôn lên giọng, không dám tin hỏi: “Đây là món đồ em tặng tôi?”

“Đúng rồi! thích không?”

“.....”

Ông chủ Ngón trầm mặt thật lâu mới nói: “Tôi còn nhớ rõ quần lót quái thú của em.”

Tôi gật đầu gật đầu lại gật đầu.

Ông chủ Ngón nghiêng người: “Em muốn tôi đánh em sao?”

“... ”

Tôi không rõ nguyên nhân nhìn anh ta, anh ta cũng không giải thích, chỉ cười đặc biệt thâm hiểm.

Thật lâu về sao tôi mới biết được anh ta nói rằng: Siêu nhân điện quang đánh Tiểu quái thú!

Thời gian hồng học trôi qua.

Một ngày nọ Chủ nhiệm lớp phát cho chúng tôi bảng nguyện vọng thi vào trường đại học, tôi mới giật mình cảm thấy trường cấp ba sớm sẽ ân sủng chúng tôi, cho đến bây giờ tôi cũng không có cảm giác căng thẳng của thời cấp ba, so với những học sinh ngày này vui đầu khổ học, tôi có thể nói là ‘hoang dã vô độ’ (ăn chơi sa đọa). nhìn chằm chằm quy định cứng nhắc trên bảng nguyện vọng, tôi rút, trong đầu một mảnh hỗn độn, Bắc cực lập tức xuất hiện Nam cực lập tức xuất hiện, bóp một tiếng Liễu Lam Lam đánh vào sau đầu tôi, tức giận mắng mồm: “Bắc cực Nam cực có đại học sao, cậu đúng là kẻ ngốc!”

“Vậy mình phải làm gì đây?” Tôi nằm bò lên cái bàn yếu ớt nói, tôi vẫn cho rằng tôi cách đại học rất xa xôi, cái ý nghĩ tựa như bây giờ tôi còn đang học tiểu học ấy. quá đột ngột, thật thật quá đột ngột, thật sự là quá đột ngột quá đột ngột, tôi còn chưa chuẩn bị chút tâm lý nào!

“Đột ngột cái mốc! Mình thấy cậu thật không biết cái gì cả! mình hỏi cậu, cậu cam lòng rời khỏi nhà ông chủ Ngón của cậu?”

Một lời thức tỉnh người trong mộng, tôi lập tức đứng lên chỉ trời thề thốt: “Tôi cam lòng đó là không thể!”

Liễu Lam Lam vô cùng khinh thường trợn mắt: “Vậy cậu đăng kí đại học S trong thành phố đi.”

Đại học S là trường đại học không cao không thấp nằm giữa hạng nhất và bình thường, đối với loại người không có tiến thủ như tôi là một lựa chọn không sai, tăng thêm chút điểm mới có thể đậu.

“Vậy còn cậu?”

“Đại học M ở tỉnh bên cạnh.”

“Wow!”

“Rất giỏi phải không!”

“Ừ ha...hợp lại là SM nha!”

“Bóp!” kết quả tôi lại bị pia, roi lê.

.....

Sau khi tan học, mẹ già đã lãng quên tôi rất lâu và cũng bị tôi quên lãng rất lâu lại gọi điện thoại cho tôi.

“Nhậm Minh Bích!! Không phải con ở nhà người ta chơi tới quên trời quên đất chứ? Cả nhà cũng không cần về? cả mẹ già cũng không cần luôn hả?”
Kim khâu của mẹ già vừa mở liền ào ào đánh cho tôi cái tội danh.

Nói thật, nghe được giọng mẹ già, nếu không có hiện thị cuộc gọi, tôi còn tưởng rằng là người phụ nữ chanh chua của nhà nào đó. Trong thế giới của bà, mục tiêu chính là bồi dưỡng tôi thành một con người có học thức hiểu biết lễ nghĩa dịu dàng hiền lành lương thiện đáng yêu nhu nhu nhược nhược, nhưng không biết sao tôi lại đi làm đường lạc lối...mượn lời Liễu Lam Lam mà nói: là một kẻ bại hoại, lưu manh giả danh trí thức trong ngoài không đồng nhất, xấu xa đến tận xương tủy nhưng có chết vẫn không chịu thừa nhận, mà làm việc thì kích động không nghĩ đến hậu quả, chỉ số IQ bẩm sinh thì chưa phát triển, càng ngày càng lười nhác khờ khạo, cuối cùng rêu rao là một người trẻ tuổi có khẩu vị nặng.

Tôi nắm cổ họng làm nũng với điện thoại di động: “Con rất nhớ người nha...! Mẹ ”

“Mẹ...cho phép con hôm nay về nhà.” Giọng mẹ già rõ ràng run rẩy, cuối cùng rơi rụng.

Mẹ già không biết chút gì gọi tình thú, thảo nào một năm bốn mùa cha luôn đi công tác không trở về nhà. Tôi hậm hực hờn dỗi nghĩ, cầm chiếc điện thoại mới của ông chủ Ngón vừa mua cho tôi, nhìn không được bẹp môi cười ngây ngô hi hi. Di động của tôi bị bùn đất vô tình làm nhục vào ngày sinh nhật đó

của anh ta, mặc dù đã tẩy sạch sẽ, nhưng ông chủ Ngôn bị sự lãng mạn của đại gia làm rung động nên hào phóng bỏ tiền mua cái mới cho tôi, thì đại gia lập tức nghĩ đến kiểu dáng thịnh hành nhất mới nhất đã lâu, *gào khóc*.

Bấm số của ông chủ Ngôn, tôi vô cùng thận trọng: “Alo~ ông chủ Ngôn~”

Điện thoại bên kia: “.....”

Tôi thận trọng kiên trì cố gắng: “Hello~ ông chủ Ngôn~”

“....”

Tôi nghi hoặc. sao không có tiếng động? vừa nãy trò chuyện với mẹ già vẫn không có vấn đề gì mà, chẳng lẽ chột hòng? xảy ra trục trặc? ? Oh my god, chẳng lẽ điện thoại mới mua lại phải gặp ‘độc thủ’ tàn nhẫn của tôi, đối phó với loại tình huống này chán hẳn mọi người đều biết rồi đập đập liên tục, mỗi lần thử nhất định linh nghiệm. nhưng đây là điện thoại ông chủ Ngôn mua cho tôi mà, huh u, không nỡ đâu....

Dưới loại tình huống này tôi chỉ có thể hét lớn vào microphone: “Ông chủ Ngôn! Anh nghe thấy không” khi tôi hô xong thì người đi đường dồn dập liếc mắt nhìn tôi, ánh mắt quái gở.

Che tai nghe của di động, tôi hét hung dữ lớn tiếng hét lớn với bọn họ: “Nhìn gì mà nhìn! Chưa từng thấy điện thoại hòng à?” Bị uy phong của tôi làm khiếp sợ, người qua đường Át người qua đường Giáp nhao nhao cấp tốc tránh xa, người qua đường Bính tiến lên liếc mắt đánh giá tôi: “Tôi thấy là đầu óc cô bị hòng mới phải.”

Nhe răng trợn mắt nhìn bọn họ đi hết, tôi mới đặt điện thoại đến bên tai, về mặt gương ngừng trong nháy mắt.

“Tôi nghe thấy.” cuối cùng giọng nói tuyệt mỹ của ông chủ Ngôn cũng truyền vào lỗ tai, nhưng mà thanh tuyết(đường truyền âm thanh) hình như không ổn định lắm?

Hóa ra là vậy, có lẽ loa âm thanh không hoạt động, tôi hí một tiếng hô to vào di động: “Ông chủ Ngôn! Hình như loa âm thanh của điện thoại này hòng rồi! tôi phai gào thét anh mới nghe thấy!!”

Ông chủ Ngôn không chịu nổi khê quát: “Nhậm Minh Bích! Điện thoại không hòng, nhưng em mà rống nữa, màng nhĩ của tôi sẽ bị phá hòng!”

Tôi ghen lời sừng sốt, khúm núm nói: “Anh nghe thấy sao...?”

“Nghe thấy.” ông chủ Ngôn tức giận nói.

“A...” tôi úy khuất cúi đầu, vô thức đá đá cục đá dưới chân chơi, không quan tâm dùng sức cục đá liên bay ra ngoài.

“Em gọi điện thoại là vì thủ chức lượng trò chuyện của di động sao?”

“Đương nhiên không---a!” Tôi thét chói tai, nhìn thấy một nam sinh chạy xe đạp từ trường học vọt đến, mà cục đá vừa mới bị tôi đá bay ra ngoài liền bắn vào trên bánh xe của cậu ta---

“Rầm—”

Té....xe...rồi...

“Sao vậy?! xảy ra chuyện gì rồi hả?! Nhậm Minh Bích! Nhậm Minh Bích! Nói chuyện!!” Bên tai truyền đến lời hỏi thăm lo lắng của ông chủ Ngôn.

“Không...không có gì...!” Tôi trả lời theo bản năng, ánh mắt nhìn “Một đồng” nằm bò trên mặt đất ở phương xa.

“F***! Tên thói tha nào dám ám toán ông đây!” Nam sinh ngã trên mặt đất xoa cánh tay đứng dậy, tức giận dò xét chung quanh, sau đó cậu ta nhìn thấy tôi, tôi cũng thấy cậu ta---Ngôn Tô Kính!

“Lại là cô!! NHậm Minh Bích!”

“Là ai?” ông chủ Ngôn dừng một chút, nghi hoặc: “Là ai đang gọi tên em?”

Xong...đôi...rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Ông chủ Ngôn sờ sờ đầu tôi, có phần bất đắc dĩ nói: “Hôm nay em về nhà trước đi.”

Ngôn Tô Kính ở bên cạnh mở to hai mắt không dám tin chỉ vào chúng tôi: “Hai người, hai người---hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ông chủ Ngôn liếc mắt pía cậu ta, Ngôn Tô Kính liền xấu hổ rút ngón tay của mình về.

Tôi vô cùng khinh bỉ xem thường Ngôn Tô Kính, không phải anh ta vừa thấy ông chủ Ngôn cũng có bộ dạng lén lút sợ sệt đó sao, có lẽ là ánh mắt của tôi chạm đến nỗi đau của Ngôn Tô Kính, anh ta tức giận nhảy dựng lên muốn túm lấy tôi, tôi vội vàng núp sau lưng ông chủ Ngôn, chỉ nghe thấy tiếng Ngôn Tô Kính gào thét: “Nhậm Minh Bích! Cô có gan thì đừng trốn! con mẹ nó cô đi ra cho tôi, ông đây muốn tính nợ mới lần nợ cũ một lần với cô!”

“Đủ chưa?” Ông chủ Ngôn trầm giọng quát, Ngôn Tô Kính kia liền ngoan ngoãn không dám náo loạn, vẫn cứ cắn tức ánh mắt của tôi, thế phải bằm tôi thành trăm ngàn mảnh.

“Em dọn đồ về nhà đi.” Về mặt ông chủ Ngôn nghiêm túc, tôi thấy cũng hơi sờ sợ, vội vàng bỏ rút lui chạy lấy người.

Lời kháng nghị bất mãn của Ngôn Tô Kính vang lên ở phía sau: “Chú nhỏ! Sao chú phải bảo vệ cô ta? Không dạy dỗ cô ta một chút con thật không cam lòng!”

Tôi không sao nghe được câu trả lời của ông Ngôn, đột nhiên rất tò mò không biết ông chủ Ngôn sẽ trả lời như thế nào nhỉ. ....

Thật cẩn thận bước vào trong nhà, nhìn xung quanh không thấy có gì thay đổi, không khác gì mấy so với mấy tháng trước.

Một cây roi pía vung tới trước mặt tôi. Cũng may thân thủ của tôi nhanh nhẹn, đúng lúc nẩy về sau, tránh khỏi nguy hiểm.

“A, còn phản ứng tốt.” mẹ già bước đến từ sau cửa, lấy roi lại.

Trên trán tôi xuất hiện vài vạch đen, trên đời này sao lại có người mẹ nào quái lạ như thế. Một tháng không gặp, vừa mới về nhà liền mượn roi kiểm tra khả năng phản xạ có điều kiện của tôi ==

Thái Hậu ngồi xuống ghế, tôi vội vã bưng trà dâng đến tay bà, bà hài lòng gật đầu: “Phát biểu chút cảm nghĩ trong 1 tháng này nghe.”

Tôi nuốt ngụm nước bọt, thấp thòm lo âu nói: “Trải qua khoảng thời gian hơn một tháng này....con đã hiểu rõ ‘dụng tâm lương khổ’ của mẹ.....sau này nhất định không dám gây chuyện phiền phức nữa!”

Thái Hậu khẽ lắc đầu thổi trà nóng, không nhanh không chậm đặt câu hỏi: “Còn có?”

Còn có?!

Tôi chau mày rù mặt cắn cắn ngót tay, vắt sạch óc suy nghĩ xem còn có cái gì

Tự hỏi tự hỏi tự hỏi.....sau đó trong đầu tôi hiện lên một chuỗi nốt nhạc.....ách, âm điệu có vẻ rất chân thật-----

Giai điệu quen thuộc, tôi thậm kê không ổn

Quả nhiên mây phượng của Thái Hậu nhú lại, cao cao tại thượng ra lệnh: “Nhận, mẹ muốn nghe.”

Lệ rơi đầy mặt móc điện thoại ra, Lão Thái Hậu nhìn đến điện thoại mới của tôi, tinh quang trong mắt chớp lóe. Nhìn màn hình hiện lên dãy số xa lạ, trong lòng tôi đột nhiên có dự cảm không lành.

Lão Thái Hậu thấy tôi rề rà không nhận điện thoại, trực tiếp đoạt lấy điện thoại của tôi, nhấn xuống nút phóng đại âm thanh---

“Nhậm Minh Bích! Tôi nói cho cô biết! đừng tưởng có chú nhỏ bảo kê cô, thì tôi sẽ buông tha cho cô! Tốt nhất cô nên cầu nguyện đừng để tôi bắt gặp một mình cô! Nếu không tôi sẽ để cô đẹp mặt!”

Giọng điệu hung tợn kiêu căng ngông nghênh truyền ra từ di động chính là của Ngôn Tô Kính!!! Tên khốn kiếp!!

Điện thoại là do Ngôn Tô Kính ngắt máy hay do mẹ già ngắt máy, tôi không biết mà cũng chẳng muốn biết. tôi chỉ muốn biết, tôi có thể chết kiểu nào đẹp mặt hơn chút không? Không đẹp cũng không sao, chỉ cần đừng thiếu tay thiếu chân là được rồi/(T o T)/~~

“Nhậm Minh Bích con thật giỏi, ngày đầu tiên về nhà liền cho mẹ một niềm vui bất ngờ.”

.....

Cố gắng chà đất cố gắng lau tường cố gắng giặt quần áo nấu cơm. ....hu hu, cuộc sống quay về nhà quả thật như là địa ngục!

Một cô gái trẻ tuổi có dung mạo như hoa giống tôi đây, sao có thể làm những công việc nặng này. ....được rồi, thật ra tôi cũng đã làm quen, từ nhỏ đã sống dưới sự áp bức lạm dụng uy quyền của mẹ già, dĩ nhiên tôi đã có thể một tay ôm trọn bất kì việc nhà nào.

Ngẫm lại cuộc sống ở nhà ông chủ Ngôn quả thực là nghỉ phép nha, tôi rất muốn quay trở lại nhà. . .

Ông chủ Ngôn, tôi rất nhớ ngài oa, tôi rất muốn nghe giọng nói tuyệt mỹ động lòng người của ngài oa, nhưng di động anh ban cho tôi đã bị mẹ già tịch thu, hu hu hu. . .

“Nhậm Minh Bích, con đừng nguyên vọng thi vào trường cao đẳng là trường quân đội đi.”

Một tiếng nổ san bằng đất đai, tôi bị nổ đến thịt nát xương tan, học máu mà chết.

“Quân. . . trường quân đội?!” Tôi hú tiếng sói, thoáng thấy sắc mặt mẹ già hiện ra vẻ tức giận, tôi lập tức hạ giọng: “Mẹ già à, mẹ, mẹ nói lộn phải không?”

Trường thể dục cũng được mà, tại sao cứ phải là trường quân đội?! chẳng lẽ mẹ già hi vọng tôi học tập cống hiến như cha?

Oh no oh no oh no!! oh oh oh no no no!!!

“Sao, con không muốn?” Trong giọng nói của mẹ già rõ ràng có ý chỉ cần tôi nói không liền rắc rắc tôi.

“Không không không, quyết định của mẹ già bao giờ cũng có ý nghĩ sâu xa cả!”

Nhưng mà tôi có ngàn cái vạn cái triệu cái không muốn mà!!! tôi không muốn trở thành thứ đầu óc ngu si tứ chi phát triển danh xứng với thực đầu mà!

Đêm khuya yên tĩnh.

Tôi lén lút đi đến bên cạnh điện thoại ở phòng khách, ban ngày, ở dưới con mắt của mẹ già tôi căn bản không dám chạm vào điện thoại. tôi không nhận được, không nghe được giọng của ông chủ Ngôn, tôi sẽ như núi băng rạn nứt.

Bấm một chuỗi con số đã ghi nhớ trong lòng, tôi im lặng chờ đợi điện thoại kết nối.

“Alo. . .” Giây phút thanh âm trong trẻo của ông chủ Ngôn vừa truyền vào trong tai tôi lập tức xúc động đến rơi lệ, bùm miệng, tôi cố gắng bình ổn sự kích động trong lòng.

“Alo. . . Minh Bích?” Ông chủ Ngôn có chút không chắc chắn hỏi.

“Ưm ưm là tôi, hu hu, ông chủ Ngôn tôi rất nhớ anh.” Tôi hạ giọng khóc lóc kể lể nói.

“Mấy ngày nay tôi gọi điện thoại cho em, sao em không nhận, hôm nay sao lại còn tắt điện thoại?”

Tôi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ nói chuyện khề cau mày của ông chủ Ngôn lúc này, hu hu hu, người ta vẫn chưa thỏa mãn việc chỉ có thể nghe thấy giọng nói của ông chủ Ngôn đâu, tôi muốn gặp người. . .

“Điện thoại di động bị mẹ tôi lấy đi rồi. . . ông chủ Ngôn, anh đang ở nhà sao?” Nói xong tôi lại cảm thấy mình hỏi thật vô nghĩa, ông chủ Ngôn là một tiên sinh vô cùng tốt, nửa đêm không ở nhà thì có thể ở đâu? Quán bar họp đêm tán gái sao? ha ha ha ha-----điều đó tuyệt đối không thể!!

“Bây giờ tôi không có ở nhà.” Ông chủ Ngôn thấp giọng nói.

“Mẹ kiếp! chẳng lẽ bây giờ anh thật sự đang ở quán bar họp đêm? Tán gái?!” Tôi vô thức kéo cao giọng lên đến quãng tám, chẳng lẽ ông chủ Ngôn thừa sự là quỷ quân từ ra về nghiêm chỉnh?!

Thiếu sự giám sát của tôi, hằng đêm senh ca với người đẹp trong ngực, từ nay vua chẳng còn lâm triều!!

“Em ra ngoài, nhớ mang giày.” Nói xong câu này, ông chủ Ngôn liền gác điện thoại.

". . .

Tình huống gì đây. . . tôi mờ mịt đặt điện thoại xuống, chấm dứt những ý nghĩ mien man bất định ở trong óc. Ngẫm lại vẫn làm theo lời ông chủ Ngôn, mang giày vào rón rén mở cửa chuẩn đi.

Gió lạnh vù vù vù vù, tôi rút đầu vai nhìn trái phải, ông chủ Ngôn bảo tôi ra đây làm gì chứ? Chẳng lẽ đêm nay có mưa sao băng trăm năm mới gặp. . .

Bỗng nhiên có một đôi tay từ phía sau vòng lấy tôi.

Sắc lang! nói đùa sao, cảm giác này nhất định là---ông chủ Ngôn!

“Sao lại mặc áo ngủ chạy ra vậy hả?” Giọng điệu của ông chủ Ngôn mang theo chút trách cứ, tiếp đó anh ta cởi áo khoác của mình xuống choàng lên trên người tôi.

Tôi nhào vào trong lồng ngực của anh ta, mặt cọ cọ ở trước ngực của anh ta, ngửi mùi của anh ta, ông chủ Ngôn mặc cho tôi làm bừa, bàn tay to một chút lại một chút vuốt đầu của tôi.

“Người ta rất nhớ anh đó...” tôi ngẩng đầu nhìn anh ta làm nũng: “Mỗi ngày người ta đều muốn trực tiếp phóng đến nhà anh, nhưng Thái Hậu nhà tôi nói trong vòng 20 phút từ sau khi tan học vẫn chưa về nhà thì đừng về nữa.....bà thật xấu mà..”

Ông chủ Ngôn chỉ cười không nói, gương mặt tươi cười vẫn xinh đẹp như trước, tôi cười ngây ngô với anh ta.

“Ông chủ NGôn, Lão Thái Hậu muốn tôi ghi danh trường quân đội kia!!! Anh nói xem có phải nào của bà bị rút gân rồi hay không.....tôi muốn thi đại học SI!” Cuối cùng tôi dùng ánh mắt kiên định nhìn ông chủ Ngôn, vì ông chủ Ngôn và cũng vì bản thân tôi, tôi muốn phản kháng thể lực xấu xa không dân chủ!

Ông chủ Ngôn khẽ cười ôm chặt tôi, nói nhỏ bên tai tôi: “Không sao, mọi thứ hãy giao cho tôi.”

Trời đêm tối đen, có đầy sao to điểm.

Bầu không khí lãng mạn như vậy, làm sao có thể không xảy ra chút gian tình chứ, tôi cười gian.

Ngượng ngùng nháy mắt vài cái với ông chủ Ngôn, ông chủ Ngôn vô cùng phối hợp cúi đầu đến gần tôi, cực kì dịu dàng nói: “Có cát bay vào trong mắt em sao?” Mỗi móng khẽ mở giả vờ giúp tôi thổi cát trong mắt.

Chẳng lẽ đại gia tôi biểu hiện rất kém cỏi? Tôi tức giận đấm anh ta một đấm, kéo đầu anh ta xuống trực tiếp đưa mồm sỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Vội vàng ăn xong bữa sáng liền xách túi lên bỏ chạy, lúc rời khỏi bàn cũng ‘thuận thủ khiên dương’(tiện tay dắt dê) bỏ năm cái bánh bao ba chén sữa đậu nành vào túi sách.

Mẹ già ở sau lưng rống như Sư tử Hà Đông: “Nhậm Minh Bích! Bây giờ mới có bao nhiêu giờ chứ? Đi học sớm như vậy?!”

“Đi sớm đọc sách!?” Tôi trả lời mà cũng không quay đầu lại.

“Sao trên bàn chỉ còn lại hai cái bánh bao? Con ăn một hơi tám cái à?”

Không có trả lời câu hỏi của mẹ già nữa, nhanh chóng chạy qua ngã rẽ, tôi chống đầu gối thở một hơi rồi một hơi, ngẩng đầu quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa ông chủ Ngôn đang đứng dựa vào trước xe mặt mỉm cười nhìn tôi.

Tôi sửa sang lại vạt áo, ngẩng đầu ưỡn ngực sải bước đi về phía anh ta. Chẳng qua là đi chưa được vài bước thì tôi lại cúi đầu ngượng ngùng, bước từng bước từng bước nhỏ chậm rãi lết đến trước mặt anh ta.

“Ra ngoài sớm như vậy, mẹ em không có hỏi em sao?” tôi nghe thấy trong câu hỏi của ông chủ Ngôn chứa đựng ý cười.

Cúi đầu, móng lợn của tôi ở phía sau lưng vằn xoắn, không có ý tốt đáp: “Bà tưởng rằng tôi đến trường sớm đọc sách...”

“Lên xe, tôi đưa em đến trường học.”

.....

🚗rz! !

Ông chủ Ngôn à, không phải tôi thật sự muốn đi đọc sách đâu....người ta chỉ là hơi ngại gặp mặt anh!! Chim chóc.khác thức dậy sớm là vì ăn sâu, còn chim chóc tôi đây là vì hẹn hò cùng ngài đây ạ!!

Nhưng mà ông chủ Ngôn không biết tâm tư ‘điều nhân’(tiếng chửi) của tôi, trên đường lái xe cũng không thả chậm tốc độ.....làm cho 5 phút đồng hồ sau tôi liền đứng lảng lạng trước cổng trường học----

Ông trời chứng giám!! Tôi thật sự không phải đến đọc sách!!

“Đi học bài đi, chăm chỉ chút.” Ông chủ Ngôn vỗ vỗ đầu tôi, chuẩn bị rời đi.

Tôi giữ chặt lấy ông tay áo của anh ta, nhét năm cái bánh bao và 3 chén sữa đậu nành vào trong ngực anh ta, xoay người bỏ chạy.

Thở hổn hển chạy đến phía sau một vách tường, lén lút ló nửa cái đầu ra định nhìn trộm ông chủ Ngôn, kết quả lại thấy đã sớm không còn một bóng người, chỉ có một ít bụi bặm bay lên rồi rơi xuống. Tôi lập tức phóng ra, trông ngóng nhìn theo chiếc xe tuyết trần của anh ta rồi đi.

Đàn ông già không biết tình thú!!! Hừ!!!

Kết quả là năm giờ rưỡi, tôi nằm bò trong lớp học ngáy khò khò. Vừa ngủ vừa chửi mình ăn no không có chuyện gì làm, để giường lớn mềm mại không ngủ chạy đến trường học nằm bò trên cái bàn này, thật là bệnh hoạn.

Lúc tôi bị bạn học đánh thức, thì thời gian đã qua 1 giờ đồng hồ. vị này là lớp trưởng luôn đến sớm nhất mới vừa bước vào trong lớp học, phát hiện có một sinh vật không rõ đang nằm bò trên bàn học, cảm thấy cả kinh: Còn có người đến sớm hơn cậu ta!!! Chẳng lẽ thứ tự xếp hạng nhất trong lớp của cậu ta đã tràn ngập nguy cơ?

Đến gần vừa nhìn, liền phát hiện tôi là thứ ngày thường đến muộn lập tức thở ra, nghĩ thầm: đoán chừng bạn học Nhậm Minh Bích bị mộng du đến trường.

Vỗ vỗ bờ vai tôi, thấy tôi không chút phản ứng, lớp trưởng không chút khách khí kêu to: “Nhậm Minh Bích, mẹ bạn gọi bạn về nhà ăn cơm!”

Lúc này ở trong mộng tôi đang nhìn lên ông chủ Ngôn tấm rùa. ....bị giật mình như vậy, thân thể chấn động. Thoảng cái dáng vẻ ông chủ Ngôn trong mộng biến thành Lão Thái Hậu, tôi kêu oa một tiếng, đánh một đấm vào gương mặt hung dữ của Lão Thái Hậu.

“A---“

Lớp trưởng lau máu mũi, ánh mắt căm phẫn liên tục càn quét người tôi: “Nhậm Minh Bích ới Nhậm Minh Bích, tôi có lòng tốt gọi cậu dậy.....cậu cậu. ....vậy mà cậu lại đánh lên tôi.”

Có người nhờ anh gọi tôi sao? Ai bảo anh tự mình đa tình? Rõ ràng tôi muốn nhìn lên thân thể trần truồng như nhộng của ông chủ Ngôn, bị anh kêu một tiếng liền mất hết. trong lòng thì nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng tôi vẫn không ngừng xin lỗi lớp trưởng: “Thật xin lỗi, xin lỗi...” vụng trộm nhìn chiếc mũi sụp xuống của lớp trưởng, hoảng sợ khi phát hiện hình như chiếc mũi càng lúc càng sụp xuống!!

Lớp trưởng vẫn còn thờ phỉ phò, bộ dạng rất có thiện ý không bỏ qua, tôi do dự hỏi: “Nếu không thì, tôi cho cậu đánh lại một đấm?”

Nghe vậy, trong mắt lớp trưởng hiện lên một chùm sáng: “Thật sao?!”

Tôi có chút bị thương: “Đền đây đi!”

“Vậy cậu cũng đừng trách tôi ra tay không nể tình!” lớp trưởng lớn tiếng nói xong, một quả đấm liền đánh về phía tôi.

Nghìn cân treo sợi tóc.

Nhìn thấy quả đấm kia đánh về phía tôi, tôi vô ý thức né sang bên cạnh. ....mà phía sau lưng tôi là vách tường trắng ngần cứng rắn.

“A!!!”

Tôi quay đầu không dám nhìn lớp trưởng đang kêu khóc inh ỏi, vách tường hình như hơi hơi lõm vào một tí, có thể nghĩ được tay của lớp trưởng sẽ đau thành dạng gì. Nhưng nghĩ đến một đấm này nếu đánh vào người tôi. ....ách, nhất định là vô cùng đau, cũng may tôi tránh nhanh.

“Cậu không sao chứ, lớp trưởng.” tôi giả vờ lo lắng nói. Con trai đánh con gái đều không phải thứ tốt! mặc dù là tôi đề nghị cho anh ta đánh lại một đấm, nhưng mà đó cũng chỉ là nói chút thôi, ai biết được anh ta lại thật sự muốn đánh tôi. Hừ hừ, bây giờ chỉ biết hối hận thôi.

“Nhậm Minh Bích!! Mẹ nó cô đùa tôi!” lớp trưởng gào thét, không ngừng xoa nắm tay của mình nhảy lên nhảy xuống.

“Không phải... cái đó, tôi chưa chuẩn bị tốt. ....nếu không thì, cậu đánh lại một đấm nhé?” Tôi có ý xấu đề nghị, thầm nghĩ để cho anh ta đánh thêm một đấm vào tường nữa.

Lớp trưởng hung hăng trừng mắt với tôi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Thôi! Người lớn không chấp nhất sai lầm của trẻ nhỏ, trai tốt không đấu với nữ!”

Từ đó về sau lớp trưởng hề nhìn thấy tôi là liền nhượng bộ lui binh giữ một khoảng cách.

Trong giờ học Chủ nhiệm hạ lệnh, ngày mai phải nộp bảng nguyện vọng thi vào trường Đại học.

Tôi mày ủ mặt ê khóc lóc kể lể với Liễu Lam Lam, hiện nay mẹ già vẫn một lòng muốn tôi ghi danh vào trường quân đội, chán nản chết người.

Liều Lam Lam nhẹ nhàng nói lời châm chọc: “Trường quân đội? Cái đó cũng không tề đâu, nhưng mà cha cậu. ....sau này có tương lai nha ha ha ha...”

Đập bàn!!!

Tôi trợn mắt nhìn: “Đại gia không cần tương lai, đại gia chỉ cần ông chủ Ngôn! Cậu đừng đứng nói chuyện không biết suy nghĩ!”

“Nếu không thì cậu cũng một khóc hai nháo ba thất cổ đi? Ba mẹ cậu cũng chỉ có mình cậu là con gái cưng, nói không chừng sẽ đồng ý!”

Tôi hí hửng, suy nghĩ biện pháp cưỡi bắt khả thi của Liều Lam Lam. Không nên không nên, theo tình cách của Lão Thái Hậu, sẽ trực tiếp đánh chết tôi trước....hồi nhỏ bị cây roi kia đánh qua một lần rồi, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ vô cùng.

Tít tít..

Lấy điện thoại di động ra, kiểm tra tin nhắn, người gửi đến: ông chủ Ngôn

Tan học đừng chạy lung tung, tôi đến đón em.

Liều Lam Lam rướn cổ lên liếc trộm nội dung tin nhắn của tôi, tôi trừng mắt với cô à một phen liền nhanh chóng cất điện thoại, Liều Lam Lam ở một bên cười gian xảo: “Không xong rồi, có gian tình.”

.....

.....

Chịu đựng hết chương trình học dài đằng đẵng buồn chán, cuối cùng cũng đợi đến tan học.

Tôi sống vai cùng Liều Lam Lam còn chưa đi đến trước cổng trường học, đã nhìn thấy ông chủ Ngôn đứng dựa vào chiếc xe, vẫn tuấn dật xinh đẹp tao nhã động lòng người như xưa, tầm mắt của nam sinh nữ sinh chỗ gần chỗ xa đi qua bên cạnh anh ta đều dính lại trên người anh ta không rời đi.

Nhìn gì đó, ông chủ Ngôn là của đại gia, tất cả không được nhìn! Tôi rất muốn rống lên như vậy, nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy,....tôi sẽ không xấu hổ, chỉ là tôi muốn rụt rè trước mặt ông chủ Ngôn. ....nhưng mà chiếc xe bánh bao màu trắng của ông chủ Ngôn sao trở thành màu đen vậy..? chẳng lẽ anh ta đi phun sơn đen-----

Lúc này Liều Lam Lam chọc chọc tôi, thấp giọng nói: “Xem ra ông chủ Ngôn nhà cậu còn là một nhân vật có tiền, lần trước thấy anh ta lái Bentley, bây giờ thì đổi sang Maybach Zeppelin, chắc chắn...”

Ặc, là đổi xe, thảo nào cảm thấy không dài như trước.

Tôi còn nhớ trong gara của nhà anh ta còn có vài chiếc ấy. So(vì vậy), Liều Lam Lam nói sai rồi, ông chủ Ngôn không phải nhân vật có tiền, mà là nhân vật vô cùng có tiền!!

Liều Lam Lam cợt nhả nói thầm bên tai tôi, sau đó lập tức chạy đi, tôi tai hồng mặt đỏ vừa thẹn vừa tức trừng mắt nhìn bóng dáng ở phía xa phất tay với tôi.

Cô nàng cư nhiên nói với tôi. ....sóng mũi của ông chủ Ngôn cao thẳng, cánh mũi rộng, đoán chừng phương diện XXOO nhất định mạnh mẽ, nhất định có thể thỏa mãn tôi!!!!

Tôi làm ra vẻ bình tĩnh đi về phía ông chủ Ngôn, trong đầu lại hiện lên câu nói của Liều Lam Lam, ánh mắt không nhịn được đánh giá ông chủ Ngôn. Tôi lại khẳng định một sự thật: ông chủ Ngôn thật xinh đẹp mà, muốn sắc đẹp có sắc đẹp, muốn đáng người có đáng người, muốn cái gì cũng có cái đó.

Dùng câu nói mà Lý Đại Nhân nói với Trình Hựu Thanh trong , ông chủ Ngôn thế này thật sự xinh đẹp, đẹp đến nỗi nhìn hoài không chán.

Cơ thể dưới lớp âu phục phẳng phiu, chẳng những tôi đã nhìn qua hơn nữa còn sờ qua. Làn da bóng loáng, cơ bắp vạm vỡ, rắn chắc, còn có cơ bụng sáu múi. ....um, thật mắc cở!!!

“Nhậm Minh Bích, đầu óc em lại nghĩ đến thứ gì không lành mạnh đó?” ông chủ Ngôn chán ghét lấy khăn giấy lau vết máu ở dưới mũi tôi.

Tôi trầm ngâm không nói. Ách, tôi lại bị sắc đẹp của ông chủ Ngôn làm cho đầu óc mê muội, máu mũi hoàn toàn không thể ngừng được.

Làm sao đây, làm sao đây, bây giờ tôi rất muốn nhào vô ông chủ Ngôn!!!! Vưu vật tuyệt trần thanh cao như ông chủ Ngôn đây nhất định không muốn theo bản đại gia. ....nếu không thì đại gia ‘Bà Vương Ngang Thượng Cung’(cưỡng ép)? Nhưng lỡ như ông chủ Ngôn thả làm ngọc vỡ cũng không làm ngời lành, vì bảo vệ trinh tiết mà tự sát thì sao. ....có lẽ khi đêm đen gió mạnh, có thể bỏ thuốc ông chủ Ngôn

“Nhậm Minh Bích! Rốt cuộc em có nghe tôi nói hay không!”

Ông chủ Ngôn phát uy.

Tôi bị uy vọng của ông chủ Ngôn làm hoảng hốt, vội vàng gật đầu gật đầu lại gật đầu.

“VẬY em nói cho tôi biết, vừa rồi tôi mới nói gì?”

Tôi ghen hòng, về mặt mơ màng nhìn anh ta. Tôi rất muốn nói: không biết, ngài có thể lập lại lần nữa không, nhưng mà tôi không có lá gan đâu nha..

Ông chủ Ngôn hừ lạnh, xoay tay lái chạy trên chặng đường quen thuộc.

.....

Tôi cho rằng ông chủ Ngôn chỉ đơn giản là đưa tôi về nhà mà thôi, nhưng tôi xuống xe anh ta cũng xuống xe, tôi cho rằng anh ta chỉ đơn giản là muốn nói lời tạm biệt với tôi mà thôi, tôi đi đến trước cửa anh ta cũng sóng vai cùng tôi đứng trước cửa nhà tôi, tôi cho rằng anh ta chỉ đơn giản là không nỡ xa tôi mà thôi. ....nhưng mà vì sao tôi bước vào nhà, ông chủ NGôn cũng bước vào!

Tôi chợt lui chân, nhanh chóng chạy ra ngoài chỗ cách cửa chính vài mét, ông chủ NGôn cũng không có ra đây theo tôi, anh ta đứng tại chỗ nhìn tôi với vẻ sâu xa.

Ai có thể nói cho tôi biết bây giờ đang xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ ông chủ Ngôn muốn ‘cải trang vì hành’ ....tìm hiểu nhà của tôi?

“Nhậm Minh Bích, con trở về không vào nhà mà đứng ngó ở đó làm gì?”

Tôi nghe thấy giọng nói của Lão Thái Hậu từ phía sau truyền đến, cả người bỗng dưng cứng ngắc.

Tiếng bước chân bạch bạch càng trở nên rõ ràng, vang dội ở bên tai tôi, tầm mắt của tôi chậm rãi chuyển từ trên người ông chủ Ngôn đến trên người Lão Thái Hậu, lại chuyển ngược từ Lão Thái Hậu đến trên người ông chủ Ngôn

Trước có sói sau có hổ, tiến thoái lưỡng nan(tiến không được mà lùi cũng không xong).

Tôi vội vã ngăn chặn đường đi của Lão Thái Hậu, liên tục kêu ba tiếng:”Mẹ! mẹ! mẹ!”

Lão Thái Hậu bị vẻ nhiệt tình của tôi làm giật mình, lúc đầu sừng sốt tiếp đó lại quát lớn: “Nhậm Minh Bích! Không phải con lại gây rắc rối gì nữa chứ?”

“Không! Không! Không! Sao con có thể chứ, chẳng qua là...chẳng qua là vừa rồi thấy trong nhà hình như.....bị cướp rồi! nên kêu mẹ trước, trước hết đừng đi vào!” tôi lau mồ hôi trên trán, yếu yếu ớt ớt nói.

“Cướp?! tên cướp nào không muốn sống nữa!? cả gan dám ra oai trên địa bàn của bà đây! Mau tránh ra, dê bà đây vào trừng trị hần!”

Nghe vậy Lão Thái Hậu giật không nén được, đẩy tôi ra liền muốn xông vào, tôi sống chết ôm lấy bà, quay đầu không ngừng nháy mắt với ông chủ Ngôn. Mau đi đi! Mau đi đi mà!

Ông chủ Ngôn hình như hiểu ‘dụng tâm lương khổ’ của tôi, nở nụ cười xinh đẹp với tôi.

“Nhậm Minh Bích, con thả bà đây ra!”

Ngăn trái ngăn phải là để che khuất tầm mắt của mẹ già: “Đừng đừng, mẹ, an toàn là trên hết an toàn là trên hết, chúng ta báo cảnh sát----không không, chúng ta gọi hàng xóm đến giúp đỡ nha!”

“Bác gái, xin chào.”

Tôi nghe thấy từ phía sau truyền đến lời chào hỏi nho nhã lễ phép của ông chủ Ngôn, đầu óc bỗng dưng ngừng hoạt động. Lão Thái Hậu nhân cơ hội đẩy tôi ra, cầm lấy cây chổi ở một bên vọt vào nhà: “Bác gái cái móc mày ấy, tên cướp mày! Nộp mạng đi!”

Lão Thái Hậu giờ cây chổi đánh về phía ông chủ Ngôn, ông chủ Ngôn vẫn mỉm cười không né tránh, xẹt qua trong mắt tôi che giấu vẻ tức giận như con sóng mãnh liệt. Tôi xoay người ôm đầu, không dám nhìn cảnh tượng nhìn thấy mà ghê người này.

“Bốp!!!”

Âm thanh ông chủ Ngôn vững vàng chạm đến cây chổi.

Trên trời chợt có vài con quạ bay qua, quạ quạ quạ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Tôi dùng túi nước đá chườm lạnh cho trán của ông chủ Ngôn, trán của anh ta rõ ràng sưng đỏ rần rần, ánh mắt oán trách rơi vào trên người Lão Thái Hậu đang ở một bên tỏ vẻ như không có chuyện gì.

“Nhìn mẹ làm gì? Là ai nói trong nhà có cướp hả!” Lão Thái Hậu nói đúng tình hợp lý.

“Nhưng con chưa nói ông chủ---anh ấy là cướp mà!” Tôi tức giận dựng râu trợn mắt. Lão Thái Hậu rat ay thật ngoan độc, nếu cây chổi mà biến thành đao, ông chủ Ngôn của nhà tôi chẳng phải cũng bị chém thành hai khúc sao!!

“Đừng trách bác gái, là lỗi của tôi, lần đầu mạo muội làm phiền, có thể được bác gái dạy dỗ là vinh hạnh của con.” Về mặt ông chủ Ngôn thân nhiên, tựa như người bị đánh không phải là anh ta vậy.

Tôi ghen hòng nhìn trần trời, ông chủ Ngôn bị đánh đến choáng váng sao, sao có thể cúi đầu quy phục với Lão Thái Hậu.

Lão Thái Hậu có chút hài lòng gật đầu, nghênh ngang kiêu ngạo nói với tôi: “Nhậm Minh Bích, con ra ngoài mua xì-dầu về.”

...

Mua xì-dầu?! tôi nhớ rõ xì-dầu trong nhà còn có thể dùng để đánh rắm trong một khoảng thời gian mà!

Lão Thái Hậu rõ ràng muốn bắt tôi rời đi!

Tôi rung đùi đắc ý, không đi không đi. Lỡ như tôi vừa mới đi, Lão Thái Hậu ở sau lưng ‘hạ độc thủ’ với ông chủ Ngôn, cuối cùng ‘hủy thi diệt tích’(xóa sạch chứng cứ) cục sưng thì sao...ông chủ Ngôn còn chưa đi theo(theo đuổi) tôi, không thể cứ chết như vậy được!

Ông chủ Ngôn nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, đi đi.”

Té lăn lộn, vì sao cả ông chủ Ngôn cũng muốn tôi đi! Chẳng lẽ anh ta không sợ thiếu đi một phần che chở của tôi thì sẽ bị Lão Thái Hậu đầu độc sao...

Lúc tôi vội vàng vác mười chai xì-dầu từ trong siêu thị về nhà, nghĩ thầm Lão Thái Hậu tuyệt đối không có cơ hội bảo tôi đi mua xì-dầu nữa. ông chủ Ngôn, anh phải chịu đựng, tôi lập tức đến cứu anh ngay!

Ầm một tiếng đẩy cửa ra, tôi hoảng sợ phát hiện trong phòng khách không có người.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ...ông chủ Ngôn đã gặp phải bất trắc? trong đầu tôi hiện lên hàng loạt kiểu chết của ông chủ Ngôn, bị treo cổ, bị bóp chết, bị chôn sống đánh chết, bị thuốc độc độc chết....cuối cùng mẹ già khiên thi thể của ông chủ Ngôn cho chó ăn...

Oh my god

“Nhậm Minh Bích, để con đi mua xì-dầu sao liền rầu rĩ như con chó vậy?”

Lão Thái Hậu từ trong bếp đi ra, trên người còn dính phải chút vết máu. Tôi hoảng sợ biến sắc, ông chủ Ngôn quả, quả nhiên gặp phải bất trắc...oa hu!!

Tôi nhào đến trên người Lão Thái Hậu, ra sức lắc lắc bả vai của bà: “Sao mẹ có thể làm như vậy! sao mẹ có thể làm như vậy!”

Lão Thái Hậu tát một cái pia tôi té xuống đất, sau đó tôi liền thấy bóng dáng thướt tha mềm mại của ông chủ Ngôn đang bận rộn trong bếp.

...

Chuyện gì xảy ra...

Tôi đứng dậy xông về phía ông chủ Ngôn, vũng vàng ôm anh ta giờ trò sờ mó vài lần.....ách, ngoại trừ cái trán sưng đỏ, thân thể của anh ta hoàn hảo không sót mề gì.

Vậy vết máu trên người Lão Thái Hậu là cái gì?

“Thu lại ý nghĩ đần độn bi ối của con, máu trên người mẹ là do giết gà, có phải con cho là mẹ bắt cậu ta-----“ lấy tay làm động tác cắt cổ, Lão Thái Hậu tính tình quái gở nói.

Tôi kiên định lắc đầu, diễn hình theo kiểu gió chiều nào thổi theo chiều nấy, không dám lên tiếng nữa sợ chọc giận Lão Thái Hậu.

Lão Thái Hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn chúng tôi một cái, tức giận bước ra khỏi bếp.

Ông chủ Ngôn cúi người giữu cột ở bên tai tôi: “Hóa ra em sợ tôi gặp chuyện không may như vậy à, có phải yêu tôi rồi hay không, hửm?”

Tôi xù lông giống như con mèo bị dẫm trúng đuôi vậy, không ngừng lắc đầu mạnh mẽ.

Ông chủ Ngón bung lầy hai bên gò má nóng lên của tôi, gương mặt anh tuần gần như dán lên tôi: “Chẳng lẽ em không cần chịu trách nhiệm với tôi sao? vừa nãy em lại ở trước mặt mẹ sờ mó tôi triệt để như vậy.”

Tôi cảm thấy lửa đốt đã lan từ đôi gò má đến toàn thân tôi, ông chủ Ngón cứ nhiên gọi Lão Thái Hậu là mẹ!! còn muốn tôi chịu trách nhiệm!!!

Thấy tôi im lặng ngưng ngừng, ông chủ Ngón cúi đầu thở dài: “Xem ra em cũng ghét tôi.”

“Không có! Tuyệt đối không có!” Tôi lập tức biện bạch, thoáng nhìn thấy ông chủ Ngón cười liên tục, càng thêm xấu hổ cúi đầu.

“Em không biết tôi có hơi già so với em sao?” Ông chủ Ngón nói sâu xa.

Tôi gật gật đầu, thoáng nhìn thấy ánh mắt ai oán của anh ta thì lắc đầu mạnh mẽ, vắt hết óc suy nghĩ muốn nói lời uyển chuyển một chút: “Mặc dù anh sắp 30...nhưng mà một chút cũng không nhìn ra anh lớn hơn tôi 12 tuổi! hơn nữa.....thật ra tôi rất muốn...” đặc biệt là ông chủ Ngón đang mặc tạp dề, sắc đẹp thay cơm, khiến tôi rất muốn chà đạp đó đó đó!!!!

“Rất muốn cái gì? Hừm?” nét mặt ông chủ Ngón dịu dàng.

Chăm chú nhìn vào ánh mắt tràn đầy khích lệ của ông chủ Ngón, tôi liền: “Tôi rất muốn đẩy gục anh.”

Trong nháy mắt bầu không khí im lặng đến kì lạ.

Ách, có tôi quá phóng túng đã dọa đến phụ nam ông chủ Ngón đang hoảng

Tôi thầm tức thầm giận mình cần phải dùng từ khéo léo hơn, thì dụ như nói viết nào là muốn cùng ông chủ Ngón chàng chàng thiếp thiếp ôm ôm ấp ấp ngọt ngọt ngào ngào như vậy mới đúng!

Qua 1 phút rồi lại 2 phút rồi lại 3 phút rồi lại 4 phút.....

Ông chủ Ngón mỉm cười, nhẹ nhàng ngắt chóp mũi của tôi, xoay người tiếp tục bận rộn với bữa trưa.

...

Chỉ như vậy.....hết? tôi trừng mắt nhìn bóng dáng yếu điệu mê người của ông chủ Ngón hừ lạnh một tiếng, tức giận bước khỏi phòng bếp.

Không hiểu phong tình!

Không hiểu phong tình!

Ông chủ Ngón một chút cũng không hiểu phong tình! Không biết tình thú là cái gì!

Tôi cắn hận nhai đồ ăn trong miệng, cảm tức đối diện với người đàn ông đang tạo nhả dùng cơm, anh ta không có chút phản ứng nào, tôi càng tức giận cắn phần hận thứ cần trong miệng không phải là thịt của anh ta!

“Nhậm Minh Bích! Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi hả! ăn cái gì cũng đừng phát ra tiếng động lớn như vậy! cũng đừng có nhìn chằm chằm người ta không chớp mắt!” chiếc đĩa vừa ngã ngổng ngang trên bàn, Lão Thái Hậu liền quát lớn.

Cả người tôi chấn động, ủy khuất rớt đầu, trong lòng buồn giận thành bệnh tật. ông chủ Ngón không chịu đáp ứng lời treu ghẹo trắng trợn của tôi thì thôi đi, vì sao mẹ của người ta đều là lòng dịu dàng xương yếu ớt giọng mềm mại lời nhẹ nhàng, còn nhà tôi sao lại cầu thả nói năng thô lỗ như vậy? quá tức giận, thật khiến người ta tức giận, thật khiến người Địa Cầu tức giận

“Bác gái nói đúng, Minh Bích nên học tập bác gái nhiều hơn.” Ông chủ Ngón mở to mắt nói dối, mặt không đỏ thờ không gấp ‘vuốt mông ngựa’(nịnh bợ) Lão Thái Hậu.

Đại gia, hai người này thông đồng làm việc xấu định cùng làm tôi tức chết sao!

Lập tức lòng đầy cảm phần đầu óc bốc khói, mở miệng phản bác thì lời nói liền phun từ miệng ra.

“Học tập mẹ cái gì? Hừ! sẽ không giặt quần áo nấu cơm, sẽ không dọn dẹp nhà cửa, sẽ không khéo hiểu lòng người, sẽ không...”

Liệt kê một đồng khuyết điểm thiếu sót xấu xa của Lão Thái Hậu, tôi càng nói càng vui sướng, hoàn toàn không có ý muốn ngậm miệng, cũng hoàn toàn không có chú ý đến nét mặt giận dữ như mưa bão nổi lên của Lão Thái Hậu.

Trong lúc nhất thời bầu không khí không có ai đáp lại lời quả trách của tôi đối với Lão Thái Hậu, chờ tôi nói đến miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng ngậm miệng nghỉ ngơi thì Lão Thái Hậu cười lạnh.

“Tiểu Ngôn! Bác đồng ý yêu cầu của con, con lập tức đóng gói mang đũa ngiệt tử này đi đi, lập tức biến mất ở trước mặt bác!”

Nghe vậy, hoảng hốt nhìn hai người đó xét một vòng. Bọn họ ở sau lưng tôi thực hiện cái...cái hợp đồng gì?!

Nghe vậy, trong mắt ông chủ Ngôn hiện lên một tia tinh quang gật đầu với Lão Thái Hậu, như có như không nhếch miệng cười vười tôi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Kết quả là đại gia tôi đã trở lại nhà của ông chủ Ngôn, về phần rốt cuộc bọn họ đã đạt thành hợp đồng gì thì tôi vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Mặc cho tôi đeo bám dai dẳng đe dọa dụ dỗ ông chủ Ngôn thế nào, anh ta vẫn thờ ơ, giữ miệng kín như bưng.

Hừ hừ! được lắm, vậy thì đừng trách đại gia tôi sử dụng thủ đoạn phi pháp, hắc hắc hắc hắc...

Đêm khuya vắng lặng.

Ngày này nhất định là một đêm đầy mỹ vị.

Kim giờ kim phút đang chỉ mười hai giờ, rốt cuộc tôi cũng nhìn thấy ánh đèn dưới khe cửa của phòng ông chủ Ngôn biến mất, trong nháy mắt con gà trong lòng tôi nhảy hết sức hăng hái sôi trào lửa dục mãnh liệt thiêu đốt cả người.

Về phần tôi muốn làm gì, mọi người còn chưa rõ sao, dĩ nhiên là thực hiện lời tuyên bố hào hùng của tôi đẩy ngã ông chủ Ngôn!!

Ha ha ha ha!!

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bên trong một vùng tối đen, chỉ có một chút ánh trăng chiếu xuyên thấu qua cửa sổ.

Nhón chân lên chạy vào trong khuê phòng của ông chủ Ngôn, hình như có chút trắng trợn à, sau nghĩ một chút, tôi nằm xuống trên mặt đất bò về trước, ngoạ nguyê từng chút từng chút như con giun tiến về trước.

Phù phù phù phù...

Lúc tôi rốt cuộc ngoạ nguyê đến bên giường của ông chủ Ngôn, thì đã mệt đến dang rộng tay chân nằm bẹp thở dốc tại chỗ, trong lòng vô cùng cảm thán: Oa, hóa ra làm giun lại mệt như vậy!

Nghi ngại một lúc, tôi từ trên mặt đất di chuyển thân thể len lén bò lên trên giường của ông chủ Ngôn chuẩn bị ‘đánh bất ngờ’ nhào vào ông chủ Ngôn!

....

Ông chủ Ngôn thật gầy và nhỏ nha, đề ở phía dưới mà một chút cảm giác tồn tại cũng không có...

Ách, nghi ngờ lục lợi dưới chân.

F***! Gầy nhỏ gì, chút cảm giác tồn tại cũng không có gì! Chính xác là không tồn tại thì có! Để chứng minh không nói bừa, tôi lật cái chăn ném khỏi giường

Quả nhiên không có ai!

Ông chủ Ngôn đi đâu rồi?!

Ông chủ Ngôn của nhà tôi đi đâu rồi!?

Ông chủ Ngôn sắp bị tôi đẩy ngã đi đâu rồi?!

“Nhậm Minh Bích.” Giọng nói âm trầm u ám từ phía sau bay đến: “Em ở trên giường của tôi làm gì? Còn nữa, cái chân của tôi dắc tội với em sao?”

A----

Tôi chân động, quay đầu chợt hô: “Sao anh lại ở đây?!”

Bên trong không gian đen tối có một ánh mắt tức giận dán vào trên người tôi.

“Đây là phòng của tôi, cảm ơn, mặt khác tôi đứng ở sau lưng em, xin em đừng nhìn cây đèn bàn nói chuyện với tôi”

Ách, tôi đưa tay sờ mẫn vật thể phía trước, lạnh lẽo không có nhiệt độ, hình dạng thật giống cây đèn bàn, không khỏi kinh ngạc: “Ông chủ Ngôn! Bị anh nói trúng rồi, anh thật thông minh!”

Ông chủ Ngôn dường như rất khó chịu, đối với lời ca ngợi của tôi thì làm ra vẻ bình thường chẳng thèm ngó đến, rất lâu sau cũng không có trả lời tôi. Tôi chân chừ do dự kế tiếp phải làm thế nào, tiếp tục nhào đến sao...

Nhưng mà tình huống trước mắt không có nằm trong tính toán của tôi a a a ...

Ông chủ Ngôn cười nhạo, đến cạnh tôi: “Nhậm Minh Bích, trẻ như vậy không đi ngủ, chạy đến phòng tôi muốn làm chuyện xấu sao?”

Tiếng bước chân rất nhỏ lại mang đến một áp lực rất nặng nề cho tôi.

Đẩy ngã...

Không đẩy ngã...

Đẩy ngã...

Không đẩy ngã...

A a a! tôi muốn điên rồi! vì sao ông chủ Ngôn không dựa theo tình tiết đã tưởng tượng chứ!! Nếu anh ta bước đến theo ý nghĩ của tôi, sớm đã bị tôi đẩy ngã rồi, chứ không phải tra hỏi tôi. Vì thế tôi rất không vừa lòng: “Vì sao anh không ngủ trên giường!”

Bỗng dưng anh ta ngồi xuống giường, tôi vẫn không nhìn thấy rõ anh ta, chỉ cảm thấy vị trí bên cạnh lõm xuống, tôi cũng tiện thể hướng về phía anh ta.

Hơi thở ấm áp phả trên mặt tôi, tôi run nhẹ lấp bắp: “Ông chủ Ngôn...”

Ông chủ Ngôn cười khê: “Ừm, là tôi, lần này em không đoán sai.” Cuối cùng anh ta thở nhẹ một hơi với tôi, dòng điện mang theo hương vị bạc hà nhàn nhạt lập tức khiến cả người tôi run rẩy.

Có giọt nước rơi xuống cổ tôi, xuôi dòng chạy dọc xuống lưng tôi, sự lạnh lẽo kích thích tôi càng run rẩy lợi hại hơn, cùng càng lấp bắp lợi hại hơn: “Anh...anh mới tắm xong sao..”

“Chúc mừng em lại trả lời đúng, thật hiếm thấy nha.”

Mái tóc có phần ẩm ướt của ông chủ Ngôn chạm đến cổ tôi, từng giọt nước cũng chen lẫn trượt vào trong cổ áo của tôi, cảm giác lạnh lẽo tùy ý khiến đầu tôi rối rắm, chỉ có thể tiến theo bước chân của ông chủ Ngôn: “Em đến...là muốn thực hiện lời hứa hồi sáng sao?” tiếng nói trầm thấp mang theo tia hấp dẫn.

Tôi ngần ngừ gật đầu, cũng không biết ông chủ Ngôn có thấy được hay không.

“Có phải rất muốn...rất muốn đẩy ngã tôi hay không?” trong giọng nói lại có thêm một tia khàn khàn.

Tôi vẫn ngần ngừ gật đầu.

Ông chủ Ngôn thấy buồn cười, tôi cảm nhận được bàn tay to của anh ta đang vuốt ve gương mặt tôi, dẫn dắt từng bước: “Vậy em muốn như thế nào, đẩy ngã tôi?”

Trực tiếp đẩy ngã ấy!

Còn muốn đẩy ngã như thế nào? Chẳng lẽ đẩy ngã cũng giống OOX có rất nhiều.....tư thế?

Dường như nhìn thấu được nghi vấn của tôi, ông chủ Ngôn rất bất đắc dĩ thở dài: “Em đã không biết, vậy tôi đây làm mẫu cho em một lần được không?”

(°o°)

Ôi ôi ôi.....ông chủ Ngôn muốn làm mẫu cái đẩy ngã có rất nhiều tư thế cũng như OOX cho tôi?!

Sau đó tôi có thể sao chép cách thức OOX của ông chủ Ngôn để đẩy ngã ông chủ Ngôn...

Đương nhiên là ngàn lần được! vạn lần được! tôi gạt đầu mạnh mẽ, một giây sau tôi bị ông chủ Ngôn đẩy ngã ở trên giường.

Tôi loáng thoáng có thể nhìn thấy mặt của anh ta, nhưng không thấy rõ về mặt của anh ta, ánh mắt của anh ta giống như đang tỏa sáng vậy..

Ông chủ Ngôn thật nặng nề, đề đến nỗi tôi không thở nổi, quan trọng là ngực bé của tôi bị đè mất rồi!!

Hu hu hu, trả ngực bé lại cho tôi, tôi xoay người đẩy cơ thể ông chủ Ngôn, sau đó tôi hoảng sợ khi phát hiện cơ thể ông chủ Ngôn nặng hơn....đây là tình huống gì vậy?

Tôi vừa định lên tiếng kháng nghị, môi mỏng lạnh băng nhưng cực nóng của ông chủ Ngôn ngấm lấy môi tôi.

Tôi kinh ngạc há miệng thở dốc, đầu lưỡi của anh ta liền nhanh chóng trượt vào càn quét trong khoang miệng của tôi, đoạt lấy đầu lưỡi của tôi cùng nhau khiêu vũ với anh ta...

Dựa vào kĩ xảo cao siêu của ông chủ Ngôn, chẳng bao lâu sau tôi đã bị hôn đến lảo đảo quên hết mọi thứ, cánh tay lúc đầu kháng cự anh ta chẳng biết từ lúc nào đã chuyển sang níu chặt lấy quần áo của anh ta.

Lúc tôi cho rằng tôi sẽ trở thành người bởi vì hôn môi không thở được mà chết, thì cuối cùng ông chủ Ngôn cũng thả môi ra, ngược lại đánh úp về phía tai, cổ, thậm chí là ngực tôi.

Gương mặt nóng hổi nóng hổi nóng hổi, tim đập nhanh, suy nghĩ hỗn loạn đầu óc trống rỗng, chỉ có thể mặc cho anh ta dẫn dắt tôi tìm đến thế giới chưa biết này.

Ông chủ Ngôn khẽ chống người, cởi quần áo của tôi, sau đó là đồ lót, cuối cùng tôi cảm nhận được bàn tay to của anh ta đặt lên trên ngực bé của tôi....còn dùng sức xoa nắn cầm nắm.

Ách, ông chủ Ngôn xem ngực bé của tôi thành bột mì sao.....trong lúc nghi hoặc khó hiểu chuẩn bị hỏi ra miệng thì hành động của ông chủ Ngôn khiến tôi quyết định vẫn nên làm người cảm điếc thì hơn.

Ông chủ Ngôn lại giống như một đứa bé mút lấy ngực bé của tôi, cả người tôi hoàn toàn đỏ rần, không ngừng nóng lên.

Ông chủ Ngôn cũng phát hiện nhiệt độ cơ thể tôi biến cao, không chỉ không buông tha tôi, càng đùa giỡn thân thể tôi trầm trọng hơn ==

Thật xấu hổ mà, ông chủ Ngôn sao lại trêu chọc tôi như vậy, tôi lại còn có cảm giác thoải mái...

“Ừm...” Tôi không nhận được thốt ra một tiếng rên rỉ.

Đột nhiên ông chủ NGôn dừng lại tất cả động tác, bịt miệng tôi, đặt đỉnh đầu cao quý của anh ta chôn ở hõm cổ của tôi nặng nề thở dốc.

Ách....ông chủ Ngôn bị làm sao vậy?

Tôi đưa tay lên ôm lấy thắt lưng của ông chủ Ngôn, lại bị anh ta hét lớn một tiếng: “Đừng nhúc nhích.”

Tôi gạt mình, cánh tay không ôm lấy mà cũng không có buông ra, có chút sợ hãi: “Ừm ừm ừm...” ý là: ông chủ Ngôn...anh làm sao vậy?

Ông chủ Ngôn cũng phát hiện phản ứng của mình dọa tôi sợ, ôm chặt tôi khàn giọng nói: “Đừng sợ, tôi sẽ không làm...như thế với em...thời cơ chưa đến.” nói xong anh ta hôn lên trán tôi.

Lát sau tôi đẩy đẩy anh ta, không có phản ứng.

Lẽ nào ông chủ Ngôn ngủ mất rồi? nhưng mà tôi còn muốn hỏi mấy chuyện mà!

Anh vốn không làm gì với tôi mà...

Chẳng phải anh chỉ làm mẫu làm sao đẩy ngã thôi sao..

Anh sẽ không làm thế với tôi là vì thời cơ chưa đến, vậy thời cơ đến thì anh sẽ thế nào...

Cuối cùng, anh làm gì mà ngủ còn phải bịt miệng tôi thế hả hả hả...

.....

Hôm sau.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu xuống trên giường, tôi thoải mái lật người chuẩn bị ngủ tiếp. bỗng dưng tôi cảm thấy có gì đó đánh vào mông tôi, rồi lại còn đánh vào mông tôi nữa, đau quá đau quá,

Tôi che mông của mình rồi lật người, mắt vẫn không mở.

“Nhậm Minh Bích, mau rời giường!”

Tôi nhóp nhép miệng, mới sáng sớm ông chủ Ngôn liền ở phòng tôi làm loạn cái gì vậy chứ, tôi rút cái tay che mông ra, che lố tai.

“Nhậm Minh Bích, tôi cho em một cơ hội cuối cùng, nếu không mau rời giường thì đừng trách tôi sử dụng thủ đoạn không bình thường.” Giọng điệu của ông chủ Ngôn vô cùng không ui.

Tôi ‘bằng’ một tiếng ngồi dậy từ trên giường, hô lớn: “Tôi dậy tôi dậy!” trong tiềm thức, tôi vô cùng sợ thủ đoạn bất bình thường của ông chủ Ngôn, lúc trước ngủ nướng liền phải chịu ‘độc thủ’, ông chủ Ngôn sẽ đặt những cục đá ở vị trí mẫn cảm nhất của bạn, cưỡng ép để bạn lạnh đến tỉnh.

Cho dù bây giờ là mùa hè, nhưng nghĩ đến cảm giác lạnh lẽo kia, vẫn cảm thấy mát từ đầu đến chân.

“Mát của em vẫn còn nhảm.”

Nghe được câu nói cay nghiệt vô tình của ông chủ Ngôn, tôi chỉ muốn đập tường, tôi cũng đã ngồi dậy cũng đã chứng minh mình tỉnh rồi, làm gì nhất định phải mở mắt, tôi ‘lòng bất cam tâm bất nguyện’ lấy tay mở mí mắt nặng ngàn cân ra, đôi mắt vô hồn nhìn bóng người mơ hồ ở phía trước.

Thấy vậy, ông chủ Ngôn dờ khóc dờ cười.

.....

Sáng sớm sau khi hoàn toàn tỉnh táo, tôi phát hiện tôi cư nhiên ngủ ở trong khuê phòng của ông chủ Ngôn một đêm!

Hôm đó tôi liền nói tin tức kinh thiên động địa(trời đất rung chuyển) kinh thế hãi tục(trần gian rung chuyển) kinh đào hải lãng(mặt nước rung chuyển) này cho Liễu Lam Lam biết, cô nàng cũng kinh ngạc nha, sau đó liền bình tĩnh lại, vừa vuốt cằm vừa cười gian xảo, ghé vào lỗ tai nói thầm: “Cậu chắc chắn cậu đã ăn sạch sành sanh ông chủ Ngôn nhà cậu?”

Ách...ăn sạch sành sanh...

Tôi mắt mác lác đầu..

Liễu Lam Lam ‘thiết’ một tiếng, lại nói: “Vậy cậu bị ông chủ Ngôn nhà cậu ăn sạch sành sanh?”

Ách...cũng coi là vậy...

Tôi gạt đầu kiên định, ở trước ánh mắt hoài nghi của Liễu Lam Lam, tôi thấp giọng nhẹ lời kể lại hết mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua cho cô ả biết.

Liễu Lam Lam lại ‘thiết’ một tiếng, cô ả nói cái đó cùng lắm chỉ được coi là ‘Món khai vị’.

Tôi giật mình lập tức hỏi kĩ xem thế nào mới được coi là ‘Món chính trọng điểm’, Liễu Lam Lam cười bí ẩn, lấy giấy bút ‘xoạt xoạt’ viết một tờ giấy đặt vào trong lòng bàn tay tôi, tận tình khuyên bảo nói: “Cầm đi về nhà học tập, rèn luyện cho thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Khép chặt rèm cửa sổ, không lộ một kẻ hở.

Tim đập thình thịch thịch, cảm giác lén lút lút khiến tôi hưng phấn.

Cấp tốc chạy đến ngồi xuống trước máy tính, lịch chuột, nhấn hai cái vào browser, nhập địa chỉ website mà Liễu Lam Lam đưa cho tôi, dựa theo trình tự cô nàng đã nói, tải phần mềm truyền hình. Tải xong tôi lại nhập một địa chỉ của website khác, sau đó lập tức bấm ra mấy cửa sổ, phía trên phần lớn đều là vẽ nhân vật Anime hoặc là 3D, bên cạnh viết Chủ nhân hãy dạy tôi, chủ nhân xin đánh tôi...

Ách, nếu là về nữ nam hoặc mãnh nam thì có lẽ tôi còn có hứng thú. Đóng những website quảng cáo trò chơi vô dụng này lại.

Trọng điểm xuất hiện

Tầm mắt dừng lại trên website một giây, webpage lập tức bị tôi tắt đi.

Là “Cắm trẻ em” trong truyền thuyết đó đó đó.....đáng ghét mà mà mà....

Hít sâu, thở ra, hít sâu, thở ra.

Tôi ở trong lòng nhấn mạnh mình nhiều lần, nhất định phải thấy được ‘Món chinh trọng điểm’ mà Liễu Lam Lam nói, lần sau ‘Ăn sạch sành sanh’ ông chủ Ngồn!

Hóa ra đây là ‘Trang-web-khiêu-dâm’ trong truyền thuyết.

Nhìn sơ lượt những hình ảnh cắm trẻ em trước mắt, những hình ảnh cực kì dâm dục lọt vào trong tầm mắt, đặc biệt nổi bật là nơi tư mật của nam nữ khiến người ta muốn ói.

Phim để cử, nhẹ nhàng nhấn vào bộ phim XX bị người cường bức.

Trong lúc chờ đợi, tôi khẩn trương đeo tai nghe chuẩn bị sẵn sàng.

Đầu tiên trong tai nghe truyền đến chút tạp âm, trên màn hình máy vi tính lập tức xuất hiện một nhà kho bị bỏ hoang, có một người đàn ông dây dưa với nam người đàn ông, nói thể này hình như hơi mâu thuẫn kì quái, nhưng đúng là một người đàn ông dây dưa với năm người đàn ông...

Một người đàn ông là Thụ...năm người đàn ông là Công...

Thụ nam giống như hoảng sợ lùi từng bước về phía sau, ánh mắt dâm uế của năm Công nam cường tráng nhìn chăm chăm bộ ngực cùng bắp đùi của hán, bước từng bước đến gần hán.

Chợt Thụ nam bị vấp ống thép té xuống mặt đất, vừa lắc đầu vừa chống xuống nền đất lùi về sau. Trong chốc lát, hai Công nam đã dồn hán đến gần góc tường, không còn đường để chạy.

Một Công nam trong đó nói tức lý oa a gì đó, sau đó liền đưa bàn tay ngăm đen thô ráp xoa nắn ngực của Thụ nam.

Tôi bĩu môi khinh thường, Thụ này ngực còn chẳng có xoa nắn cái rắm ấy.

Thụ nam kêu a không cha a không cha a mãi, một Công nam cực kì xấu xí ngậm lấy miệng hán, vờn đầu lưỡi ghê tởm liếm láp lưỡi của hán, hai tay của Thụ nam yếu ớt chống đỡ, lại bị Công nam xấu xí túm được đặt ở miệng của chính mình, ép chặt lại.

Bắp đùi của Thụ nam bị hai Công nam khác tách ra, quần tuột xuống đến đầu gối, lộ ra chiếc quần lót ren màu đen, một lớp mỏng manh trong suốt căn bản không che được gì cả, hai bàn tay bản thiếu tấn công vào vị trí bí ẩn nhất của Thụ nam...

Chất lượng hình ảnh càng lúc càng tốt, không có chơi khăm ghép, nên cảnh tượng dâm dục không chịu nổi rất chi là rõ ràng, tôi có phần muốn ói nhưng lại không nhịn được tiếp tục xem.

Một Công nam cởi quần ra, cư nhiên không mặc quần lót ở trong, một vật khổng lồ xấu xí trực tiếp bật ra, tôi tròn to mắt, không thể tin được nhìn chăm chăm cây gậy đồ chơi kia.

Màu đen, khoảng chừng 15cm, nhưng mà rất thô, cỡ cánh tay của tôi. Tôi hơi giật mình không khỏi thấy kì quái, thô như vậy thì có phải người đàn ông trong phim A này là một kẻ béo phì không?

Đột nhiên có một bàn tay vịn lên bờ vai tôi, tôi gãy ra theo bản năng, không gãy ra được, tôi mất kiên nhẫn há mồm muốn chán vắn là ai, cũng trong nháy mắt đó, trái tim tôi gần như ngừng đập.

Tay....tay của ai đặt trên vai tôi...

Ngẩn ngơ hồi lâu, tôi vẫn không dám động, cũng không dám quay đầu, thế nên tôi không biết rốt cuộc người ở phía sau tôi là ai.....

Thật ra trong lòng tôi đã có dự cảm không lành.....

Lén nhìn bàn tay trên vai, đập vào trong mắt đầu tiên là móng tay được chăm sóc sạch sẽ, sau đó là ngón tay thon dài trắng nõn, đẹp như là một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Không cần tôi nói, chắc chắn bạn cũng biết đó là-----tay của ông chủ Ngồn!

Oanh, trong nháy mắt mặt tôi đỏ bừng, cảm giác nóng rát lan tràn đến vành tai.

Đột nhiên trong tai nghe mơ hồ truyền đến chút âm thanh, ư a a ....., tôi thảm kê không xong.

Trên màn hình Công nam và Thụ nam đã bắt đầu vận động OOX, Thụ nam bị đặt trên mặt đất, Công nam nâng hai chân của Thụ nam lên cắm chuẩn

xác không sai lầm XX của mình vào trong OO của Thụ nam, nghên ngang đi chuyển, tiếng thân thể va chạm chui vào trong lỗ tai tôi, trên mặt tôi lại càng xấu hổ không chịu nổi.

Tôi vội vàng dùng chuột tắt cửa sổ truyền hình lại, nhưng vì khẩn trương hoảng hốt mà vấp phải sai lầm, biến thành full-screen(mở lớn màn hình) .....hơn nữa, lúc này trên màn hình đang chiếu cảnh nam nam đây đưa bộ vị!

Để sét đánh chết tôi đi!

Tôi tháo tai nghe ném qua một bên, cúi đầu không dám lên tiếng.

Bàn tay như tác phẩm nghệ thuật kia nhanh chóng lách chuột tắt bộ phim khiến tôi không chịu nổi, tiện thể tắt cả máy vi tính.

Tôi cắn mạnh môi dưới, đầu óc một mảnh hỗn loạn, không biết phải đối mặt với ông chủ Ngôn như thế nào.

A, lần đầu xem phim cấm đã bị ông chủ Ngôn bắt được....ô ô ô!!!!

Ông chủ Ngôn nửa ngồi xuống, tôi vụng trộm liếc nhìn anh ta một cái, sắc mặt xanh mét. Tôi nhanh chóng thu hồi tầm mắt không dám ngẩng đầu lên nhìn anh ta nữa, sự tức giận dày đặc trong mắt anh ta khiến tôi rùng mình.

“Ai cho em xem cái này?” Ông chủ Ngôn lời nói căm phẫn sắc mặt giận dữ.

Tôi không dám trả lời, đầu cúi càng thấp. Người ta chỉ tò mò thôi. ....chẳng lẽ anh chưa từng xem qua sao? tôi có một ngàn ý nghĩ hỏi lại anh ta như vậy, nhưng có một vụn cái không can đảm.

“Em mới bao lớn? mà xem thứ này?”

“Em sai rồi...” tôi nhỏ giọng nhận lỗi, rất không đồng ý với cách nói của anh ta, Liễu Lam Lam nói lúc cô nàng mười sáu tuổi thì đã xem qua rồi, bây giờ tôi cũng sắp mười tám tuổi, vì sao không thể nhìn một chút xú, thỏa mãn lòng hiếu kỳ thôi mà.

“Em thật sự biết sai rồi?” Giọng của ông chủ Ngôn đã hạ thấp xuống, trầm giọng bắt đầu nói: “Bây giờ em đã lớp mười hai rồi, cần phải nghiêm túc học hành hơn, chứ không phải nghĩ đến những thứ sa đọa thế này? Biết không?”

“Biết biết.....” tôi gật đầu mạnh, nịnh nọt nói: “Ông chủ Ngôn, anh đừng tức giận được không?”

Ông chủ Ngôn liếc nhìn tôi một hồi cuối cùng gật đầu, tôi thở ra. Một giây sau tờ giấy đặt trên bàn bị anh ta cầm lấy, tôi kinh hãi. Tờ giấy do Liễu Lam Lam viết.....

Quả nhiên sắc mặt của ông chủ Ngôn lại bắt đầu khó coi, trầm trọng hỏi: “Cái này là ai viết cho em?”

Tôi do dự có nên khai báo đại danh của Liễu Lam Lam ra hay không, ông chủ Ngôn đã mất kiên nhẫn đứng dậy, tôi thốt ra theo bản năng: “Liễu Lam Lam---”

Ông chủ Ngôn híp mắt nhìn kĩ tôi, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Trong lòng tôi âm thầm nói với bạn tốt: thật xin lỗi vợ, không phải mình cố ý liên lụy đến cậu đâu, chỉ tại khí thế của ông chủ Ngôn quá mạnh mẽ, mình không chống đỡ nổi....

Sự kiện xem phim cấm không thành, tuy ông chủ Ngôn nói tha thứ cho tôi, nhưng vẫn phải xử phạt tôi. Ai, cuối cùng đại gia vẫn không biết “Món chính trọng điểm” là gì.....chẳng lẽ tôi phải học Công nam trong phim cấm “bạo” hoa cúc* của ông chủ Ngôn?

*nghe mấy bạn đọc đam mỹ nói là “lỗ” dưới

tuyên bố rằng không thể nào, huống chi ông chủ Ngôn cũng không phải Thụ.

Nói vậy.....ngược lại tỷ lệ tôi bị “bạo” hoa cúc là rất lớn!!! không muốn đâu! Đại gia không muốn bị “bạo” hoa cúc đâu!!

Thời gian lặng lẽ nhẹ nhàng trôi qua.

Lão Thái Hậu cư nhiên đồng ý cho tôi ghi danh dự thi đại học S!!!

Vì sao....

Lần trước rốt cuộc bọn họ đã đạt thành cái hợp đồng quý gì ở sau lưng tôi? Lão Thái Hậu luôn là nói một không hai, ngoan cố cố chấp. ông chủ Ngôn đã thuyết phục thế nào để Lão Thái Hậu cho phép tôi thay đổi nguyện vọng. ....chẳng lẽ ông chủ Ngôn dùng mỹ nhân kế? khổ nhục kế? hay là hết thấy 36 kế

“Nhậm Minh Bích! Em lại ngăn người rồi, mau làm bài đi!”

“Vâng vâng...nhưng mà đề bài này hình như đã làm hai lần rồi...”

“Em cũng làm sai hai lần.”

“...”

Dưới sự đốc thúc nghiêm khắc ác nghiệt của ông chủ Ngôn, tôi cũng bắt đầu thời kì ‘nước tới chân mới nhảy’ chạy nước rút trước kì thi vào đại học.

Nhưng mà có sự hướng dẫn tận tình của ông chủ Ngôn, cũng không coi là khó khăn mấy, thành tích cũng hồng học tăng lên, muốn thi đậu đại học S hoàn toàn không thành vấn đề ông chủ Ngôn mặt không biểu cảm hất nước lạnh vào tôi: “Chỉ với thành tích này của em, nhiều lắm chính là miễn cưỡng đủ lên thôi.”

Cái này còn chưa phải khó nghe nhất, bức bối nhất chính là anh ta nói đầu tôi mất linh quang, những sai lầm phạm phải luôn phạm lại lần hai, con đàn hơn so với heo.

F***, đại gia tôi nào có đàn như vậy. hừ! rõ ràng là chỉ số thông minh của mình quá cao, còn đi khinh thường chỉ số thông minh của người ta thấp, loại người này thật quá-ác-độc-mà!

.....

Hôm nay ngày bảy, ngày mai ngày 8, chính là lúc thi đại học.

Nói không căng thẳng chính là gạt người, tôi hít sâu giọng vầy vầy tay với ông chủ Ngôn ở bên ngoài sân, kiểu tráng sĩ chặt tay bước vào trường thi.

Buổi sáng thi môn đầu là Ngũ Văn, lúc bài kiểm tra được phát xuống, tôi có chút bị hù dọa. không phải vì độ khó rất cao, mà là đề bài giấy trắng mực đen rõ ràng đa số đều là trọng điểm ông chủ Ngôn khoanh tròn cho tôi, ép tôi học thuộc lòng. Lúc đó tôi còn tức giận bất bình, anh ta nói rằng không chắc sẽ thi tôi cũng vẫn phải thuộc. Bây giờ tôi thật muốn hoan hô:

Ông chủ Ngôn muôn năm!

Ông chủ Ngôn muôn muôn năm!

Ông chủ Ngôn muôn muôn muôn năm!

Tiếng chuông bắt đầu cuộc thi vừa vang lên, tôi nhanh chóng viết xoạt xoạt trên bài thi, ‘hạ bút như có thần’ chính là nói tình cảnh hiện tại của tôi đi, kết kết kết..

Khoảng nửa tiếng, tôi đã giải quyết xong mấy phần đầu của bài thi, hơn nửa lòng tin tràn đầy. nhưng phần còn lại, là viết văn.

Liếc nhìn đề bài làm văn, tôi sụp đổ, lòng tin như núi đè ép tôi, viết văn luôn là điểm yếu của tôi.

Oa, còn viết về cuộc đời và cuộc sống gì đó, phát điên.

Tôi cắn bút, tự hỏi phải bắt đầu viết như thế nào, trong đầu hiện lên gương mặt xinh đẹp của ông chủ Ngôn...

Cuộc đời cái gì chứ, cuộc đời của tôi nhất định phải có ông chủ Ngôn.

Cuộc sống gì chứ, cuộc sống của tôi nhất định không thể thiếu ông chủ Ngôn.

Nếu không có ông chủ Ngôn, cuộc đời của tôi sẽ không trọn vẹn, nếu không có ông chủ Ngôn, cuộc sống của tôi sẽ không hoàn mỹ...

.....

Ra khỏi trường thi, lọt vào trong tầm mắt tôi là biển người cha mẹ phụ huynh của thí sinh đang lo lắng chờ đợi ở ngoài trường thi. Tôi quét mắt nhìn một vòng, liền thấy bóng dáng của ông chủ Ngôn, bóng dáng nổi bật thu hút người như vậy đứng trong biển người, rất dễ dàng bị nhìn thấy.

Lúc này anh ta đang dùng vẻ mặt thân nhiên nhìn chăm chăm tôi, tôi kinh ngạc là lòng, chẳng lẽ tôi cũng nổi bật như ông chủ Ngôn? Bởi vậy anh ta liếc một cái liền nhìn thấy tôi? Hay thật ra anh ta không nhìn thấy tôi, chỉ là nhìn về hướng này thấy tôi mà thôi...

Vì chứng minh cho nghi vấn của tôi, tôi liền chui vào trong biển người, một hồi chạy đông một hồi chạy tây.

Ông chủ Ngôn nhú mày, tầm mắt di chuyển theo bóng dáng nhảy động của tôi.

Dừng lại bước chân chạy ngược chạy xuôi, tôi đứng tại chỗ mặt đắc ý cười với anh ta.

Kết luận là: hóa ra tôi và ông chủ Ngôn chói mắt như nhau!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cuộc thi kéo dài liên tục hai ngày, ông chủ Ngôn đều đứng ở ngoài trường thi chờ tôi kết thúc cuộc thi, cùng nhau về nhà.

Sau mỗi lần thi anh ta cũng không có hỏi tôi tình hình thi cử thế nào.....nhưng mà tôi rất muốn nói, tôi cảm thấy tôi phát huy cực kì tốt! ách, được rồi, thật ra là đa số các đề bài đều là ông chủ Ngôn nói hết lần này đến lần khác, còn nhiều lần nhấn mạnh tôi không được quên công thức, không hiểu rõ liền áp dụng ‘thay vỏ mà không thay ruột’, ôn lại học thuộc lòng rồi ôn lại học thuộc lòng rồi lại ôn lại học thuộc lòng.....vì thế nên tôi nằm mơ cũng không thấy được thân thể sắc, hương, vị đều đủ của ông chủ Ngôn, toàn bộ biến thành công thức định lý đang nhảy múa ca hát.

Hiện tại----đại gia-----đã được---tự do-----ha ha ha ha-----

Hơn nữa đại gia xác định nhất định và khẳng định, muốn đậu Đại học S hoàn toàn không thành vấn đề, ha ha ha

Ông chủ Ngôn không còn dỗi nước lã nữa, mà là mặt mỉm cười chiều chuộng để mặc tôi quấy rối nổi điên.

Tôi thấy lòng ngứa khó chịu, ý nghĩ đầy ngả anh ta lại rục rịch.

Tôi lấy lòng đến gần ông chủ Ngôn, mặt nịnh nọt: “Ông chủ Ngôn---“

Anh ta cũng chẳng ngước mắt lên, chỉ lười biếng ừ một tiếng.

Tôi vờ vờ tay, không biết mở miệng thế nào: “Ông chủ Ngôn, cái kia..”

“Ừm.” Ông chủ Ngôn vẫn không nhìn tôi, giọng điệu càng thêm lười biếng, chỉ chuyên tâm vào tờ báo.

F***! Chẳng lẽ đại gia còn không bằng một tờ báo sao!

Vô cùng bất mãn với việc không chú ý của anh ta, tôi đoạt lấy tờ báo của anh ta, ném xuống dưới đất ra sức giẫm đạp giẫm đạp giẫm đạp---

Ông chủ Ngôn cảm lấy một tờ báo khác chuẩn bị đọc.

Tôi tiếp tục cướp, tiếp tục đạp---

Anh ta như không có chuyện gì chuẩn bị lấy tờ báo thứ ba. Tôi giận, cái mông trực tiếp ngồi xuống chồng báo thật dày, từ trên cao nhìn xuống anh ta, xem anh lấy thế nào!

Cuối cùng ông chủ Ngôn cũng ngước mắt, bên môi giãn ra một nụ cười: “Nhậm Minh Bích, em làm gì vậy?”

Tôi hừ nặng một tiếng: “Không có gì!”

Ông chủ Ngôn cười càng rục rờ: “Vậy có thể dời cái mông của em qua một chút không? Em ngồi lên tay tôi...”

Đz . . . . .

Tôi nhanh chóng nhấc mông lên, để ông chủ Ngôn rút tay ra.

Ông chủ Ngôn cực kì ngoan ngoãn rút tay mình về, rất không ngoan ngoãn ‘tiện tay dắt dê’ cầm theo một tờ báo.

Giận!

Sao có thể như vậy!

Tôi chợt nhào qua, cầm lấy tờ báo trên tay ông chủ Ngôn vứt ra sau, ông chủ Ngôn cũng rất phối hợp để mặc tờ báo trong tay bị tôi lấy rồi vứt đi, sau đó như cười như không nhìn tôi ở trong ngực.

Tôi khụ vài tiếng ra vẻ bình tĩnh, cố gắng làm cho mặt mình nghiêm túc: “Ông chủ Ngôn, em...”

“Hửm?” Kéo dài âm cuối, rõ ràng đang chờ câu sau của tôi.

Thở bật ra, tôi không thể kiềm nén để giọng mình không run rẩy được: “Ông, ông chủ Ngôn. ...em muốn... ấy ă nh (đấy ă nh anh)...” ba chữ cuối căn bản mơ hồ không rõ.

“Đấy ă nh tôi?” đôi mắt hẹp dài của ông chủ Ngôn mang theo ý cười, lông mi dài dài chớp chớp, mê hoặc trái tim tôi đập thình thịch thình thịch.

Do dự một chút liền khẽ gật đầu, tôi ngượng ngừng dòi tằm mắt.

“Vậy em học được....đấy ă nh tôi thế nào chưa?”

Tiếng nói mê người của ông chủ Ngôn tựa như sợi lông không ngừng gãi tôi, tôi lắc đầu, móng heo vô ý thức vạch vạch ở trên người ông chủ Ngôn, một vòng tròn lại một vòng tròn.

“Còn chưa học được?...muốn tôi làm mẫu lần nữa sao?” giọng ông chủ Ngôn đột nhiên trở nên khàn khàn trầm thấp. oa oa oa, tôi nghe mà nhiệt huyết sôi trào, suýt chút nữa liền gật đầu.

Mặc dù rất muốn bắt chước hết thầy gật đầu, nhưng mà đây còn chưa phải mục đích cuối cùng của tôi, cho nên tôi liều mạng lắc lắc đầu.

Ông chủ Ngôn sững sốt, nhìn tôi không hiểu ra sao.

Tôi nhỏ giọng nói: “Bởi vì...em vẫn chưa biết....món chính trọng điểm là khái niệm gì...”

“Sau đó?” Ông chủ Ngôn hí mắt đánh giá tôi, dường như đã biết tôi muốn nói gì sau đó?

“Có thể....để em xem hết cái kia hay không..”

“Để em xem hết cái gì?” Ông chủ Ngôn hừ lạnh, mặt không vui.

“Chính là...chính là...”

Thở bật ra, tôi trầm giọng kêu: “Chính là để em xem hết phim cấm lần trước chưa xem hết!”

Gương mặt tuấn tú của ông chủ Ngôn biến thành màu đen, nghiêm mặt lạnh lùng: “Không thể nào!”

Vì sao vậy!

Vì sao vậy!

Vì sao vậy!

Tôi tức giận cắn phần trũng mắt nhìn anh ta, chọc lồng ngực của anh ta: “Không xem sao em biết được....sao ăn sạch sành sanh anh được hả?!”

Ông chủ Ngôn xoa thái dương, nói lời chân thành: “Em còn chưa đủ 18 tuổi, ngoan, đừng liều lĩnh.”

Hừ! chưa đủ 18 tuổi.

Hừ! Liễu Lam Lam 16 tuổi đã xem qua.

Hừ! đại gia không tin 18 tuổi thì anh liền cho đại gia xem!

Hừ! hỏi ý kiến anh là cho anh mặt mũi!

Hừ! đại gia có thể lên xem!

“Nhậm Minh Bích, nếu để tôi phát hiện em lên xem, em nhất định phải chết.” Ông chủ Ngôn lạnh lùng bổ sung thêm một câu.

Trời ơi!

Đất ơi!

Vì sao vậy!

Tôi tức giận không muốn sống---cắn ngón tay, hai mắt đầm lệ nhìn ông chủ Ngôn.

Ông chủ Ngôn xoa gương mặt tôi, dụ dỗ an ủi: “Chờ đến ngày em 18 tuổi....tôi để tùy em xử lý được không?”

Nghe vậy, hai mắt tôi sáng lên, ánh mắt sáng ngời nhìn anh ta: “Giữ lời?”

“Chắc chắn.”

.....

Sau khi kì thi đại học kết thúc, các bạn học khác đều đã lên kế hoạch trải qua kì nghỉ hè như thế nào, mà tôi thì vạch ngón tay đếm xem còn bao nhiêu ngày nữa tôi mới đủ 18 tuổi.

Bí phần chính là, kết quả còn tận 182 ngày nữa tôi mới trưởng thành. Gần nửa năm chứ bao lâu, thời lâu như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh chuyện xấu có được hay không, kế hoạch luôn không kịp biến hóa, tôi khóc không ra nước mắt.

Bí phần! vì sao Lão Thái Hậu không sinh tôi ra sớm nửa năm!

Chẳng lẽ không thể sinh trước thời hạn sao?

Kinh nguyệt kỳ thì lại đánh bắt ngờ trước thời hạn-----

Sáng sớm hôm nay thức dậy, tay tôi liền chạm đến một vết ẩm ướt. Trong lòng giật mình, cũng đã mấy trăm năm tôi không tè dầm, chẳng lẽ hôm nay tôi ‘cái lão hoàn đồng’ về thời trẻ con, tè dầm.

Khi tôi thấy rõ trên tay mình có vết máu hồng hồng, cả người giật mình, hóa ra là kinh nguyệt kỳ tập kích trước thời hạn, máu nhuộm gra giường...

Một sự kiện bí thối cỡ nào a

Lén lút ôm lấy gra trải giường, lén lút đi vào phòng giặt đồ, lén lút vứt gra trải giường cùng quần áo vào trong máy giặt...

Tôi cho rằng hết thể này đây đã đủ thần không biết quỷ không hay rồi, không ngờ ông chủ Ngôn còn thần không biết quỷ không hay hơn.

Hóa ra anh ta ở ngay trong phòng giặt đồ phơi quần áo.

Bỗng nhiên bây giờ trên tay anh ta đang phơi quần lót, bỗng nhiên tôi nhớ lại anh ta bị tôi trộm mất quần lót, bỗng nhiên tôi thấp thòm không yên nói đùa: “Thật trùng hợp nha...ông chủ Ngôn....lại gặp mặt rồi chúng ta thật có duyên nha~”

Anh ta pia liếc tôi một cái, tiếp tục phơi.....quần lót.

==

Ngượng ngùng rụt vai sờ mũi, ở trước mặt một ‘hoàng hoa khuê nữ’ tôi đây phơi quần lót, anh ta cũng không thấy xấu hổ sao?! vậy tôi cần gì phải ngượng ngùng? Nghĩ vậy, tôi lại nói: “Ông chủ Ngôn---quần lót của anh thật đẹp mắt nha—”

Ông chủ Ngôn ngừng lại động tác trong tay, xoay người mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm tôi: “Nhậm Minh Bích, em ngủ thẳng đến 12 giờ thì thôi đi, có thể đừng chỉ nói những lời vô sĩ hay không?”

Lời vô sĩ...

Tôi có nói lời vô sĩ sao...

Tôi rất thật lòng khen ngợi.....quần lót của anh ta.....đẹp mà thôi.

....

“Nhậm Minh Bích, tối nay các bạn học tụ họp, buổi chiều bọn mình ra ngoài thay đổi hình tượng một phen, buổi tối để mấy kẻ ăn nhiều kia giặt mình.....lát nữa 2 giờ đến đường XX gặp mình, nhớ mang theo bóp tiền ha.”

Liễu Lam Lam nhanh chóng nói xong, nhanh chóng gác điện thoại, không cho tôi một không gian để lên tiếng.

Tôi quay đầu nhìn sang ông chủ Ngôn ngồi trên sofa, im lặng hỏi ý anh ta, với giọng nói tổ chức của Liễu Lam Lam đoán chừng vừa nãy ông chủ Ngôn cũng nghe thấy cả rồi.

Quả nhiên ông chủ Ngôn chuyển tầm mắt từ kênh kinh tế trên Tv sang đến trên người tôi, tôi khẩn trương ngồi ngay ngắn, dáng vẻ nghe theo sự chỉ đạo của cấp trên.

“Được, đi đi.” Ông chủ Ngôn gật đầu.

Liễu Lam Lam nói phải mang theo bóp tiền, mặc dù tôi không lo ăn không lo mặc, nhưng thật sự là ‘viêm màn túi’ lắm lắm nha

Chỉ có thể tìm ông chủ Ngôn tài trợ, tôi rất không có ý tốt mở miệng: “VẬY....”

Bộ dạng ông chủ Ngôn tôi biết, cười: “Tôi không phải bóp tiền của em sao.”

Cho nên lúc chạm mặt với Liễu Lam Lam, sau lưng tôi còn có ông chủ Ngôn đi theo.

Liễu Lam Lam mỉm cười gật đầu với ông chủ Ngôn, sau đó lờ tôi sang một bên thấp giọng chất vấn: “Cậu mang ông chủ Ngôn nhà cậu đến đây làm chi? Khoe khoang à?”

Tôi bất đắc dĩ phui phui tay: “Có tiền chính là anh cả, ai bảo đại gia mình chỉ là một kẻ nghèo túng chứ.”

Ông chủ Ngôn mặt không chút biểu cảm nhìn hai bọn tôi thì thầm với nhau, lúc tầm mắt bắn đến trên người Liễu Lam Lam, rõ ràng không vui.

Liễu Lam Lam dường như cũng phát hiện ra điểm này, vụng trộm hỏi tôi: “Ông chủ Ngôn nhà cậu hình như có thành kiến với mình?”

Tôi chớp mắt mấy cái, vụng trộm trả lời: “Anh ta biết tờ giấy là cậu đưa cho mình.”

“Tờ giấy gì?” Liễu Lam Lam nghi ngờ hỏi, tiếp đó nghĩ đến cái gì sau đó ghen hòng nhìn trân trối: “Sẽ không là... tờ giấy... lần trước mình viết cho cậu...”

“Đúng vậy.” tôi gật đầu nặng nề

Liễu Lam Lam tròn mắt nhìn.

Tôi ưỡn khuỷu bĩu môi, cũng có phải tôi có ý đâu, muốn trách thì trách quan uy của ông chủ Ngôn oai nghiêm, tôi hoảng sợ mà mà mà..

Liễu Lam Lam hung hăng tròn mắt nhìn tôi một cái, liền lôi kéo tôi bắt đầu ‘bôn ba khắp nơi’ đổ máu.

Tôi biết nếu không phải có ông chủ Ngôn ở đây, cô ả nhất định muốn phanh thây tôi một trận.

Ông chủ Ngôn đúng là phúc tinh của tôi mà !

Tiếp đó, quần chúng trên đường cái sẽ nhìn thấy khung ảnh thế này, hai nữ sinh bé bỏng mặt phấn khởi phát hiện thứ mình thích sẽ kêu to chạy đến, theo sau là một đại soái ca tao nhã thành thực, mặc dù sắc mặt có chút thối ra.

Không khỏi khiến người ta cảm thán, tuổi trẻ thật tốt.

Nhưng mà nói đi nói lại, mọi người đoán xem vị soái ca này với nữ sinh nào trong đó là một đôi.

Lúc tôi nghe được người phục vụ nhỏ giọng thảo luận vấn đề này, tôi rất muốn hô to: Đương nhiên là tôi.

Đáp án rõ ràng như thế rồi còn cần đoán sao? ánh mắt của ông chủ Ngôn nhìn chăm chăm tôi tràn ngập dịu dàng yêu thương! Rơi vào trên người Liễu Lam Lam là nghiền răng nghiền lợi!

“Cậu thấy mình mặc cái này đẹp không?” Liễu Lam Lam mặc một chiếc váy trắng, xoay một vòng ở trước mặt tôi.

Đẹp thì sao, đẹp ông chủ Ngôn cũng không thích cậu, tôi khinh bỉ nhìn cô nàng.

Có lẽ là ánh mắt tôi kích thích cô ả, sắc mặt cô ả cứng đờ, chuẩn bị nổi bão. Tôi lấy lại tinh thần, tiến lên quan sát trên dưới cô ả, vội nói: “Không phải đẹp, mà là vô cùng vô cùng đẹp.” Cuối cùng kém theo một nét mặt vô cùng chân thành.

Liễu Lam Lam hài lòng gật đầu, lại xoay vòng ở trước mặt kiếng đánh giá chính mình.

Thật ra Liễu Lam Lam mặc váy trắng đặc biệt đẹp, đặc biệt giống thực nữ, chỉ cần là người không quen cô nàng, đều sẽ bị vẻ ngoài của cô nàng mê hoặc.

Tôi bị Liễu Lam Lam kích thích cũng có chút muốn mặc váy nha, nhưng mà đại gia mình bản thân mình mấy cân mấy lượng, vẫn không nên làm trò cười cho thiên hạ thì tốt hơn, tránh bị Liễu Lam Lam và ông chủ Ngôn khinh bỉ.

Bỗng nhiên ông chủ Ngôn ngồi ở một bên đứng dậy đi về phía tủ quần áo ở sau tôi.

Tôi tưởng rằng ông chủ Ngôn muốn làm gì đó, làm tôi giật cả mình, hậu tri hậu giác nhớ đến, đây là khu trang phục nữ, ông chủ Ngôn ở bên khu trang phục nữ tìm cái gì, chẳng lẽ anh ta muốn...

“Đi thử đi.”

Một chiếc váy hồng đưa đến trước mặt tôi.

Dòng suy nghĩ của tôi bị ông chủ Ngôn cắt ngang, tôi ngây ngốc nhìn chiếc váy ở trước mắt này, lại ngẩng đầu nhìn ông chủ Ngôn, rồi cúi đầu nhìn chiếc váy...

A a a--!!!

Sấm giữa trời quang!!!

Loại cầu thả như đại gia sao có thể mặc váy chứ....

Ông chủ Ngôn không cho tôi cơ hội cự tuyệt, nhét váy vào trong ngực tôi, đẩy tôi đến phòng thử đồ, đại gia bị ép lên sàn...

Váy hồng....

gào khóc, nhìn thật đẹp....

Nhưng mà đại gia mặc vào sẽ rất khó coi...

Nén lệ thay chiếc váy hồng nồn nà này, tôi run rẩy kéo cửa, chuẩn bị ngênh đón sự chế giễu của nhân dân--

Ách, làm gì đều dùng loại ánh mắt này nhìn tôi...

Chẳng lẽ đại gia xấu đến nước đó...

Lùi bước chân, tôi chuẩn bị trở về phòng thử đồ thay đồ cũ...

Cánh tay bị giữ chặt, tôi thấy trong mắt ông chủ Ngôn lóe lên chút tình quang...

Anh ta nói: “Rất đẹp.”

Tôi kinh ngạc, có phải là nghe lầm hay không...

“Nhậm Minh Bích, woa, lần đầu thấy cậu....tươi mát động lòng người như vậy!” Liễu Lam Lam cũng đang ngẩn ngơ hoàn hồn lại gọi tôi.

Tươi mát động lòng người?

Hình như không phải nghĩa xấu....

Ha ha ha.....

Tôi cười ngây ngô.

Chẳng lẽ đại gia mặc váy rất đẹp?

Một người phục vụ đi đến, trên mặt mang theo thán phục: “***** mặc chiếc váy này thật sự rất đẹp, tựa như đo người làm theo yêu cầu vậy. Thật ra chiếc váy hồng này cũng rất kén người, trước đó cũng có rất nhiều người nhìn trúng nó, nhưng mà....” cô ấy mỉm cười lắc đầu.

“Thật sự đẹp sao?” Tôi vâng vâng dạ dạ nhìn ông chủ Ngôn, hi vọng nhận được sự khẳng định của anh ta.

Câu trả lời của ông chủ Ngôn là trực tiếp đẩy tôi đến trước gương.

Tôi do dự vài giây mới nâng tầm mắt nhìn thẳng vào mình.

Chiếc váy hồng phấn càng làm tôn lên làn da trắng nồn vô cùng mịn màng của tôi, éo váy ngăn chặn hoàn hảo đúng chỗ, cư nhiên tạc(tạc tượng) đại gia thành vóc người nổi bật đáng về mềm mại thướt tha!

Woa...

F***...

Woa f***...

Đại gia cư nhiên cũng nữ tính như vậy!!!

Tôi ngượng ngùng vút cho ông chủ Ngôn một ánh mắt quyến rũ, cúi đầu nhìn nhãn trên quần áo: giá 3333 nhân dân tệ!

.....

.....

Sư cô ơi! Lỗ khảm oa!!

Ông chủ Ngôn mặt không đổi sắc lấy thẻ tính dụng ra, mặt không đổi sắc lấy vài bộ quần áo có giá khác nhau hơn một ngàn, mặt không đổi sắc trả tiền

luôn cả bộ quần áo mà Liễu Lam Lam mua. Cuối cùng, chúng tôi rời đi trong nét mặt tươi cười hân hoan: “Hoan nghênh lần sau lại đến” của người phục vụ, Liễu Lam Lam vui vẻ ung dung gật đầu, tôi lệ rơi đầy mặt lắc đầu.

Sư cô ơi! Lỗ khảm oa!!

Hừ! các người bị hổ chứ không phải tôi, không sai. Đúng là ông chủ Ngôn bị hổ, là ông chủ Ngôn nhà tôi, hừ hừ!

Ông chủ Ngôn thấy vẻ mặt tức giận căm phẫn của tôi, có chút buồn cười, anh ta cúi đầu hỏi tôi một việc.

Ách...

Tôi ở trong gió lệ rơi đầy mặt...

Ông chủ Ngôn hỏi tôi...vừa nãy làm gì trốn mắt với anh ta.....

Hộc máu...

Tan tành...

Người ta rõ ràng vứt một ánh mắt quuyền rũ mà!!! sư cô ơi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Ban ngày sau khi đi dạo của hàng xong, Liễu Lam Lam đề nghị nói đến tiệm hót tóc thay đổi tạo hình, cô nàng nhuộm một đầu màu vàng tôi nhuộm một đầu màu đỏ.

Tôi gật đầu nói được kích thích xúc động bóp chết ở trong đôi mắt nguy hiểm của ông chủ Ngôn, thăm thờ dài nói với thợ cắt tóc: “Tôi chỉ muốn cắt sửa tóc một chút.”

Ánh mắt của ông chủ Ngôn lúc này mới hài lòng dòi về trên tờ báo, tiếp tục ở một bên giữ vai trò là công cụ trả tiền lên sàn sau cùng.

Liễu Lam Lam ngồi ở vị trí bên cạnh chọc chọc tôi, vẻ mặt vô cùng khinh bỉ liếc mắt tôi.

Tôi duỗi thẳng móng heo véo vào thắt lưng cô ả, còn dám khinh thường đại gia.

Liễu Lam Lam dám đến cửa hiệu hót tóc cao cấp như vậy, chẳng phải là buột ông chủ Ngôn nhà tôi phải trả tiền....hừ! đại gia mới vô cùng khinh thường cô!

Liễu Lam Lam cười đắc ý với tôi, chỉ vào mẫu tạo hình nào đó ở trên tạp chí nói với thợ cắt tóc đẹp trai bên cạnh: “Tóc của tôi phải trở thành như thế này, còn màu nhuộm này, thuốc nhuộm sậy gì đó phải cho tôi loại tốt nhất, giá cả không thành vấn đề.”

Tôi căm tức nhìn cô ả. Mẹ kiếp! Liễu Lam Lam này nha, thật không biết xấu hổ!

Thợ cắt tóc bên cạnh tôi cũng cầm lấy một quyển tạp chí khuyên nhủ: “Cô gái xinh đẹp, cô có muốn thử thay đổi luôn không, kiểu tóc uốn hoa lê này rất hợp với cô...”

Tôi nhìn thoáng qua kiểu tóc trên đầu nhân vật trong tạp chí, nước miếng đều đã chảy ra ngoài, nhìn rất được nha.

Lúc này ông chủ Ngôn ngẩng đầu, có vẻ không rõ nhìn kĩ tôi.

Tôi vội vàng lắc đầu với thợ cắt tóc.

Hu hu...

Thật ra người ta cũng muốn đổi kiểu tóc...

Thợ cắt tóc gật đầu, không tốn thêm nước bọt nữa, cầm lấy dụng cụ cắt sửa chuẩn bị xử lí tóc của tôi. Tôi hâm mộ nhìn Liễu Lam Lam một lúc nói cái này một lúc lại nói cái kia với thợ cắt tóc.

Chẳng biết ông chủ Ngôn đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào, anh ta cúi người đến gần quan sát tôi.

Tôi giật mình, sau đó lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười nhếch môi với anh ta, mảy rậm sáng sủa của ông chủ Ngôn khẽ cau lại.

Méo miệng, tôi nhớ rõ đâu có trêu chọc làm ông chủ Ngôn mất hứng đâu.

Anh ta nhẹ giọng hỏi tôi: “Rất muốn đổi kiểu tóc?”

Giọng điệu ôn hòa không giống như là tức giận, đây là thăm dò?

Tôi vội vã lắc đầu.

Lông mày của anh ta càng nhíu chặt.

Lòng của tôi co lại theo, miệng càng méo lợi hại hơn: “Tôi, tôi thế tôi không muốn đổi kiểu tóc!”

Bàn tay trắng nõn thon dài của ông chủ Ngôn xoa mặt tôi, kéo cái miệng méo xuống của tôi đi lên, tức giận nói: “Muốn thì muốn, đừng lừa dối ý nguyện của mình với tôi, biết chưa?”

Buông mặt, ông chủ Ngôn nói chuyện với thợ cắt tóc cho tôi.

Tôi kinh ngạc đến không khép miệng được.

Trong lòng chậm rãi hiện lên một loại cảm giác.....gọi là ‘mở cò trong bụng’....

Hòa ra ông chủ Ngôn không vui là vì.....tôi trọn mắt nói lời bịa đặt....

Hừ? mọi người chê cách nói của tôi không lãng mạn? ai nha, đừng nhắc lãng mạn với một kẻ cực què mùa như đại gia được không.....dù sao có ông chủ Ngôn nhà tôi lãng mạn như vậy là đủ rồi....ha ha ha...

Tám giờ tối bạn bè tụ họp, ông chủ Ngôn không có bám dính tôi nữa....được rồi, là không có giám sát tôi nữa, chẳng qua là trước khi đi dặn dò tôi: không được uống rượu, nếu nhất định phải uống, chỉ được phép uống một chút, cuối cùng tiệc tụ họp kết thúc thì gọi cho anh ta.

Ừm, thật đáng yêu nha, ông chủ Ngôn giống như bà vợ đang dặn chồng ra ngoài xã giao vậy.

Tôi lập tức cười tít mắt kéo cổ ông chủ Ngôn xuống, nhón chân chụm lên mặt anh ta: “Bà xã, ông xã ra ngoài nha!” bỏ lại câu này, tôi lướt nhanh chạy ra ngoài.

Vừa chạy vừa quay đầu quan sát nét mặt của ông chủ Ngôn, thối a a a.

Ha ha ha ha...

Xa xa tôi liền thấy Liễu Lam Lam đứng ở cửa 2BKTV liêu mạng vẫy tay với tôi. Tôi híp mắt đánh giá cô nàng, Liễu Lam Lam lộ ra gương mặt nhỏ nhắn thanh tú trang điểm đậm đà rất yêu kiều, mái tóc màu nâu uốn gọn sóng xòa ở trên vai, mặc bộ đồ bó màu đen làm trắng da, phát họa những đường cong lồi lõm hứng thú của cô nàng, giày ống màu đen càng tôn lên bắp đùi vô cùng gợi cảm.

Tôi bủi môi khinh thường. Tốt lắm, cả người từ trên xuống đều là tiền của ông chủ Ngôn nhà tôi, cô gái đáng chết, hừ hừ hừ.

Liễu Lam Lam hoàn toàn không cảm nhận được sự khinh bỉ của tôi, lôi kéo tôi nhanh chóng tiến vào trong 2BKTV. Lại nói vì sao KTV này phải tên là 2B? chẳng lẽ ông chủ của KTV này khá 2B? hay là người bước vào KTV của ông ta đều là 2B?

“Có phải thấy hôm nay mình đặc biệt gợi cảm hay không?” Liễu Lam Lam vô cùng phấn khởi hỏi.

Tôi lại càng bủi môi khinh thường, không trả lời câu của cô ả. Có vẻ như từ đầu Liễu Lam Lam cũng không chờ câu trả lời của tôi, liền nói tiếp: “Nhất định phải, dù sao thì ngày hôm nay mình nhất định là gợi cảm nhất.”

Được rồi, mới này cô ả không phải hỏi tôi, hoàn toàn là tự hỏi tự trả lời.

Đẩy cửa phòng đặt trước mà lớp chúng tôi đang ở đó ra, trên cơ bản tất cả mọi người đều đến đông đủ, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía chúng tôi---

“Các cô ấy là ai?”

Ách, không nhận ra sao? bọn tôi đến mức thay đổi hoàn toàn sao?

“Hình như là...Liễu Lam Lam và Nhậm Minh Bích?”

“Oa, thật sự là khác biệt!”

“Tôi cũng nhìn không ra là các cô ấy, giống như thay đổi cả người...”

Liễu Lam Lam giật nhẹ cánh tay tôi nháy mắt vài cái với tôi, không tiếng động nói rõ: mình muốn chính là hiệu quả này.

Tôi rất im lặng nhìn cô nàng.

Bỗng nhiên lại có người ồn ào: “Người đến trễ phải làm gì?”

“Phạt rượu!”

“Phạt rượu!”

“Phạt rượu!”

Tôi mặt đưa đám nhìn Liễu Lam Lam xin cứu giúp: “Ông chủ Ngôn không cho mình uống rượu...”

Ánh mắt Liễu Lam Lam khinh bỉ ngã về tôi, vỗ vỗ bộ ngực: “Nhìn cậu chỉ có chút tiền đồ này.... yên tâm, hôm nay chiếm lợi của ông chủ Ngôn nhà cậu, tôi nay mình đỡ giúp cậu.”

Ánh mắt Liễu Lam Lam khinh bỉ ngã về tôi, vỗ vỗ bộ ngực: “Nhìn cậu chỉ có chút tiền đồ này.... yên tâm, hôm nay chiếm lợi của ông chủ Ngôn nhà cậu, tôi nay mình đỡ giúp cậu.”

Tôi vui vẻ gật đầu, bắt lấy bàn tay đang vỗ mạnh trước ngực bé của tôi, nói thầm: muốn vỗ thì vỗ ngực bé của bản thân đi, đừng đến bắt nạt nhà mình.

Sau đó Liễu Lam Lam đã bị đám người kéo đi uống rượu.

Tôi tìm một vị trí có vẻ yên tĩnh ngồi xuống, nhìn bọn họ điên tới điên lui.

Đột nhiên có người ngồi vào vị trí bên cạnh tôi, tôi liếc mắt nhìn người nọ.

Ách, là lớp trưởng....

Chẳng phải anh ta luôn chỉ sợ không kịp tránh tôi sao....

Lớp trưởng nói chuyện rất không tinh táo, xem ra uống không ít....

“Cô, hôm nay, hôm nay rất đẹp!”

Ách, lớp trưởng uống khá nhiều nha....

Tôi thừa nhận hôm nay tôi rất đẹp, nhưng mà bạn lớp trưởng khen ngợi có phải là vì để tôi khen lại anh ta không....

“Cảm ơn... anh cũng rất đẹp...”

Lớp trưởng cười ngây ngô ha ha, cười đến bắt đầu nắc nức: “Hức... hức... hức!”

....

Tôi cực kì im lặng di chuyển sang bên cạnh, lại bị anh ta một phát túm được, lớp trưởng hô to: “Đừng đi! hức-----!”

Anh ta gọi cực kì lớn, khiến các bạn học ở gần chung quanh tôi tập liếc mắt về phía bọn tôi, tôi xấu hổ cười cười với bọn họ, vội nói không có chuyện gì không có chuyện gì để bọn họ tiếp tục vui chơi.

Đội ánh mắt của đám bạn học đều đã trở lại với chuyện ban đầu, tôi mới nhe răng trợn mắt đe dọa lớp trưởng: “Mau buông tay, nếu không tôi đánh anh.”

Lớp trưởng mím môi ủy khuất, bộ dạng muốn khóc: “Tiểu Bích... Tiểu Bích...”

Tiểu Bích???

Đây là gọi tôi phải không???

Tôi mạnh mẽ rùng mình một cái, cho đến bây giờ cũng không biết cái tên của mình có thể bị gọi đến ghê tởm như vậy!

Tôi bắt đầu vẫy bàn tay lợn mợn trên cánh tay, nhưng hiệu quả quá nhỏ. Lớp trưởng còn kêu: “Tiểu Bích tiểu Bích”, tôi mắc ói.

Nhìn bạn học chung quanh, không ai để ý đến bọn tôi, tôi cười lạnh một tiếng, liền đánh một đấm vào mặt lớp trưởng

“A---“

Lớp trưởng che mặt ai đã một tiếng, ánh mắt của bạn học xung quanh lại tụ tập trở lại, tôi mỉm cười trấn an bọn họ: “Không có chuyện gì, trên mặt anh ta có một con muỗi, tôi thay anh ta đập chết.”

Lúc tầm mắt của các bạn học sắp chuyển đi, lớp trưởng lộn chết kia lại nổi điên quát lên:

“Huh u! Tiểu Bích...đừng đi!”

Một đám ánh mắt nhiều chuyện lần thứ hai vây đến.

Lớp trưởng say như chết đứng lên, giơ cao hai tay, nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, anh ta nắm chắc thời cơ cao hứng phát huy: “Tiểu Bích! Anh thích em! Từ lần trước bị em đánh một đấm...anh liền thích em!” La xong lại phịch một tiếng ngã xuống.

Cầm của mọi người kinh ngạc rớt xuống, tầm mắt tới tập chuyển từ trên người lớp trưởng đến trên người tôi.

Tôi cũng cả người chấn động, hoảng sợ nhìn lớp trưởng bần nhảo đã nằm dài ra đất, vừa hoảng sợ nhìn ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa, xem kịch vui, nhiều chuyện của các bạn học.

Tôi yếu yếu ớt ớt mở miệng: “Anh ta uống say rồi....đơn giản là đang nói bậy nói bạ...”

Mọi người nhất trí: “Cắt---“

....

Liễu Lam Lam cũng đã bị chuốc không ra dáng nữa, say khướt lác lư qua ôm lấy tôi: “Tiểu Bích...tiểu Bích...”

Lệ rơi...

Mới nãy bị lớp trưởng làm loạn đề ra ‘lời yêu’, mọi người đều “Tiểu Bích tiểu Bích” trêu chọc tôi...

Tôi đỡ lấy thân thể ngã đông ngã tây của Liễu Lam Lam, có chút áy náy. Một câu nói phóng khoáng của cô nàng, khiến rượu phải do tôi uống toàn bộ đều vào bụng cô nàng...

“Minh muốn...điều...” Liễu Lam Lam nói một câu mơ hồ không rõ.

Tôi nghe không rõ, hỏi lại lần nữa cô nàng muốn gì.

“Minh muốn! điều điều!” Liễu Lam Lam dựng người dậy hồ to, hồ xong liền trượt xuống.

Lúc này cuối cùng tôi cũng nghe rõ, cô nàng muốn đi tiểu

Một tay tôi ôm eo của Liễu Lam Lam, đồng thời đem một cánh tay của cô nàng choàng qua cổ tôi, bước một đường lung la lung lay về phía WC.

Dọc đường còn có các bạn học khác cũng say khướt ôm lấy chân tôi, hoặc ôm lấy chân của Liễu Lam Lam cản trở đường đi của bọn tôi: “Lại nữa! Lại nữa! Móa!”

Đây là chuyện gì xảy ra vậy...

Một đám con nít điên cuồng giật giật...

Gõ gõ cửa, tôi lo lắng đặt câu hỏi: “Liễu Lam Lam, cậu xong chưa? Có muốn mình giúp đỡ không?”

Trả lời tôi là tiếng nôn mửa của Liễu Lam Lam

Tiếng nôn mửa kéo dài một hồi lâu, sau đó là một im lặng, tôi đập đập cửa, hỏi: “Liễu Lam Lam! Cậu khá hơn chưa?”

Cánh cửa cách một tiếng mở ra, Liễu Lam Lam sắc mặt tái nhợt xuất hiện, cười ngây ngốc với tôi.

Đứa nhỏ này là uống đến choáng hay là nôn đến choáng...

“Minh không sao! mình vẫn còn uống được!”

Uống cái mốc cậu ấy! dứt khoát uống cho chết cậu đi!

Tôi đi qua muốn đỡ cô nàng, lại bị cô nàng đẩy ra: “Đỡ cái gì mà đỡ! Minh không, không say!”

Liễu Lam Lam nôn xong rõ ràng có vẻ tỉnh táo, còn có thể chế giễu tôi, mặc dù nói chuyện giống bị cà lăm.

“...Lớp trưởng kia...cư nhiên thích cậu...ha ha ha..”

“Bởi vì...anh ta bị cậu đánh một đấm...cho nên thích cậu...”

“Nói cho mình biết! ông chủ Ngôn nhà cậu...có phải cũng từng bị cậu đánh đúng không...ha ha ha...”

Tôi cố gắng kiềm nén cơn tức giận của mình, nói với bản thân không thể so đo với một người say rượu, hơn nữa cô nàng uống rượu hơn phần nửa là vì tôi.

Ra khỏi toilet, Liễu Lam Lam đột nhiên đứng lại không đi.

Tôi bực mình, cô à lại bị sao nữa?!

Liễu Lam Lam kéo cổ tôi qua, chỉ vào một nam sinh phía trước nói: “Cậu xem! Soái ca!”

Tôi nâng trán, không lời nói: “Cậu nhìn bóng lưng nhìn liền biết người ta là soái ca?”

“Hừ! mình biết liền!” Liễu Lam Lam lén lút đến gần bên tai tôi, dùng giọng nói tự cho là ‘rất nhỏ’ nói: “Cậu nhìn anh ta...mông rất vênh kìa...”

Mẹ tôi ơi!

Liễu Lam Lam! Đại ***** của tôi, loại lời này cậu bí mật nói một chút là được rồi, cậu cần gì phải hét ra như vậy chứ chứ chứ!!!!

Quả nhiên, toàn bộ người chung quanh đều dùng ánh mắt khác thường bắn về phía bọn tôi.

Mà bóng lưng nam sinh phía trước rõ ràng cứng đờ, sau đó xoay người với tốc độ vô cùng thông thả----

Mẹ tôi ơi!

Cái mặt quay này---giống như...giống như...

Ngôn Tô Kính!!

Lúc này Liễu Lam Lam một phát đẩy tôi ra, lưng la lưng lay nhào về phía Ngôn Tô Kính, miệng vẫn kêu: “Soái ca...soái ca....em đến đây...”

Liễu Lam Lam ngu xuẩn này!!!

Tôi khẩn trương đuổi theo, hi vọng có thể ngăn cản Liễu Lam Lam làm ra chuyện say rượu loạn tính gì đó....

Tôi khẩn trương đuổi theo, hi vọng có thể ngăn cản Liễu Lam Lam làm ra chuyện say rượu loạn tính gì đó....

Không đúng nha.....tôi nhớ rõ.....lúc đầu biết Ngôn Tô Kính là vì...anh ta vứt bỏ Liễu Lam Lam...vậy bây giờ chẳng phải là kẻ thù gặp nhau liền đổ mắt...

Trong lúc bước chân của Ngôn Tô Kính không ngừng lùi về sau thì thân thể Liễu Lam Lam ngừng bước tiến, cúi đầu che mặt khóc nức nở.

Ngôn Tô Kính sững sốt, ngừng động tác lùi về sau, con mắt liếc về phía tôi sững sốt, đánh giá quần áo tôi từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc tiếp đó liền biến thành khinh thường.

Liễu Lam Lam đang cúi đầu khóc lúc này ngẩng đầu, nhìn về mặt hung dữ của Ngôn Tô Kính, “Oa” một tiếng nhào tới.

Rầm---

Tiếng Ngôn Tô Kính bị đẩy ngã trên đất, trong mắt anh ta hiện lên một tia tan tành, quay đầu gào thét với tôi: “Mỗi lần gặp cô thì không có chuyện tốt!”

Tôi cười xung sướng khi thấy người gặp họa, đáng đời anh xui xẻo.

Ai bảo vì anh mà tôi hai lần ba lượt chịu sự trừng phạt của Lão Thái Hậu, ha ha ha...

Liễu Lam Lam ôm chặt lấy Ngôn Tô Kính dưới thân không buông ra, Ngôn Tô Kính đẩy mấy cái vẫn chưa đẩy ra, thở hổn hển gào lên với Liễu Lam Lam, Liễu Lam Lam lại chỉ bĩu môi ghé vào trên người Ngôn Tô Kính ngày ồ ồ. nhất định anh ta không ngờ được sức lực của Liễu Lam Lam rất lớn, trừ khi Liễu Lam Lam tự nguyện, bằng không ai đẩy cũng không ra, ha ha ha....

“Nhậm Minh Bích, cô mau kéo cô gái này ra cho tôi!”

“Chẳng phải cô ấy là bạn gái trước của anh sao? anh giúp chăm sóc một chút thì chết à?” Tôi lạnh lùng liếc anh ta.

“Ông đây ở đâu ra bạn gái trước! Ông đây còn chưa từng quen bạn gái... mẹ nó cô quản ông làm gì! Mau kéo cô ta ra.”

“Chưa từng quen bạn gái... Ngôn Tô Kính, cậu đừng có trợn mắt nói dối.” Về phần lý do thoái thác của anh ta từ đầu đến cuối tôi tuyệt không tin tưởng, hừ! lại còn không dám thừa nhận!

Liễu Lam Lam vẫn hết như bạch tuột dính trên người Ngôn Tô Kính, miệng không ngừng nói mớ: “Soái ca... soái ca... anh rất giống người tình trong mộng của tôi...”

Vì thế, tôi lại càng không tin tưởng lời viện cớ của Ngôn Tô Kính, càng thêm khinh bỉ anh ta không phẩm chất dám làm không dám chịu, càng thêm ngưỡng mộ phẩm chất của ông chủ Ngôn nhà tôi.

Phải rồi, buổi tụ họp cũng sắp phải kết thúc. Tôi lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số của ông chủ Ngôn.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, giọng ông chủ Ngôn từ trong điện thoại truyền ra: “Buổi tụ họp kết thúc?”

Tôi gật đầu, sau đó phát hiện ông chủ Ngôn căn bản không thể nhìn thấy, vội vàng sửa thành: “Vâng vâng, kết thúc.”

“Uốn rượu sao?”

“Tôi không có uống, một giọt cũng không uống.” tôi như đứa con nít đang chứng minh với ông chủ Ngôn mình cực ngoan cực kì nghe lời.

Một tiếng cười trầm thấp truyền đến, ông chủ Ngôn nói: “Ừ, em rất ngoan.”

“Anh... đang làm gì vậy?” tôi lấy tay quần quần sợi tóc buông xuống trên vai, vô ý thức đá thứ dưới chân.

Còn chưa nghe được câu trả lời của ông chủ Ngôn, bên tai liền vang lên một trận gào thét.

“Nhậm Minh Bích, cô muốn ăn đòn đúng không! Cứ nhiên dám đập tay tôi!”

Tôi giật mình, phát hiện Ngôn Tô Kính vẫn còn nằm trên mặt đất... nói chính xác là bị Liễu Lam Lam áp ở trên đất, mà tay của anh ta thì bị tôi giẫm bẹp dưới chân...

Tôi rút chân về, đi sang một bên cầm điện thoại tiếp tục nói chuyện.

“Vừa rồi là giọng của Ngôn Tô Kính?”

Tôi nhìn Ngôn Tô Kính khuróc từ đến phản kháng cùng Liễu Lam Lam nằm trên mặt đất, suy đoán nói: “Ách... phải... đoán chừng lớp anh ta cũng tụ họp ở đây...”

“Ừ, kết thúc liền ra đây, tôi ở dưới lầu chờ em.”

Tôi cao hứng phấn khởi chuẩn bị gác điện thoại, Ngôn Tô Kính đột nhiên hét lớn về phía tôi một tiếng: “Chú nhỏ!!! Cứu mạng đi!!!!”

Trong điện thoại truyền đến một giọng nghi hoặc: “Cậu ta làm sao vậy?”

“Anh ta đang cùng bạn gái trước ôm ôm ấp ấp...” Tôi chân chừ rồi vẫn nói ra ‘hiện trạng’(tình trạng hiện tại) của Ngôn Tô Kính.

“Chú nhỏ!!! Cứu mạng đi!!!” Lại một tiếng kêu la khàn mồm liệt.

Khách cùng phục vụ trong 2BKTV đều bị Ngôn Tô Kính hấp dẫn đến...

“Ông chủ Ngôn, anh vẫn nên lên một phen đi...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Tối hôm qua lúc ông chủ Ngôn tận mắt nhìn thấy Liễu Lam Lam và Ngôn Tô Kính quần nhau thành một khối, hàng mày nghiêm trọng quần cùng một

chỗ, đoán chừng ấn tượng về Liễu Lam Lam càng thêm không tốt.

Tôi vội vã giải thích Liễu Lam Lam là vị tôi mới bị chuốc say mềm nổi điên, lòng mảy của ông chủ Ngôn mới thả lỏng một chút, mới cho phép Ngôn Tô Kính đỡ Liễu Lam Lam say như chết lên xe yêu dấu của ông chủ Ngôn.

Ngôn Tô Kính cảm giận bỏ đi trước, thấp giọng nói ở bên tai tôi: Nhậm Minh Bích, cô cầu nguyện vì những ngày tiếp theo của cô đi.

Tôi nhìn bóng lưng đi xa của Ngôn Tô Kính, suy tư: Đây là anh ta uy hiếp hay là nguyên rủa hay là khuyên bảo hay là...

Suy tư không có kết quả

Tôi liền bỏ việc lý giải lời nói của Ngôn Tô Kính rồi cuộc có ý điều gì.

Mãi đến ba ngày sau tôi mới ‘đại triệt đại ngộ’(hoàn toàn hiểu ra)

Hôm nay ông chủ Ngôn đi làm như thường ngày, trong căn nhà to lớn thế này thường ngày chỉ có thừa một mình tôi, tôi vẫn như ngày thường nghĩ xem làm sao giết thời gian của ngày hôm nay. Nếu không thì đi làm... ách, nhưng đảo mắt nghĩ đến kì nghỉ hè khó có được phải trải qua một sống một chết, liền đổi với lựa chọn này chùn bước.

Trừ khi đến.....công ty của ông chủ Ngôn! Nhưng ông chủ Ngôn sẽ thu nhận một cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt này làm việc vặt sao....

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh----

Sớm vậy đã có người tới cửa..? chẳng lẽ là trộm?

Chẳng qua là hình như không có kẻ trộm sáng sớm tinh mơ quang minh chính đại gõ cửa đâu, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tôi ôm tâm trạng thả rằng tin là có không thể tin là không từ từ đến gần cửa lớn.

Cầm nắm cửa, tôi nhanh chóng kéo cửa ra đồng thời hét lớn một tiếng: “Ha-----! Kẻ đến là yêu ma phương nào!”

.....

Quý phu nhân ung dung sang trọng.

Đúng vậy, vị đứng ngoài cửa là một quý phu nhân ung dung sang trọng, lúc này vẻ mặt giật mình xem lẫn tức giận, xem ra là bị tôi dọa sợ rồi?

Tôi khẩn trương đứng vững người, vội vàng rút lại hai tay đang dang cùng với chân giờ cao với bà....

Quý phu nhân che dấu sắc mặt, trở về vẻ lạnh lùng cùng cao cao tại thượng liếc tôi: “Cô chính là Nhậm Minh Bích sao?”

“Ách, phải ạ con chính là Nhậm Minh Bích, Nhậm Minh Bích chính là con.” Tôi cười như một đóa hoa. Tâm trạng kinh hoàng: woa hóa ra tôi nổi tiếng như vậy! không ai không biết không ai không hiểu!

Khỏe miệng của quý phu nhân bỗng dung giật giật, ánh mắt hơi miệt thị: “Tôi là mẹ của Ngôn Siêu Kế.”

.....

Mẹ mẹ mẹ mẹ mẹ.....của ông chủ Ngôn.

Tôi như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than lén lút nghiêng đầu quan sát mẹ đại nhân của ông chủ Ngôn, dáng ngồi nghiêm chỉnh tao nhã giống như tượng điêu khắc sẽ không cựa quậy lung lay, trên mặt không biểu lộ tí cảm xúc, vẫn là giống tượng điêu khắc.

Khí thế mạnh mẽ giống với ông chủ Ngôn

Nhưng tôi thích là ông chủ Ngôn, không phải mẹ điêu khắc của ông chủ Ngôn....tôi lấy điện thoại ra chuẩn bị lén lút nhắn tin cho ông chủ Ngôn, nói với anh ta tôi bị mẹ anh ‘hoành đào đoạt ái’ bắt cóc rồi!

Lúc này mặt điêu khắc lạnh lùng phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Tôi căng thẳng cất điện thoại di động, ngồi nghiêm chỉnh.

Hóa ra mẹ đại nhân của ông chủ Ngôn quan sát nhạy cảm giống ông chủ Ngôn nha....

Hu hu, ông chủ Ngôn anh cảm ứng được nhịp đập kích động vui sướng nhảy nhót lung tung chưa, tôi cư nhiên bị người mẹ đại nhân trong truyền thuyết của anh bắt cóc! Oa oa oa

Chúa ơi! Đây là ‘kiểu đoạn’ thường xuyên chiếu trên tivi! Cư nhiên giáng lâm xuống người tôi!!

Không lâu sau đó tôi sẽ đáng thương tội nghiệp xuất hiện ở giữa một đồng cỏ mát, nước mắt lưng tròng là không muốn không muốn....kẻ bắt cóc tàn nhẫn hung ác bước từng bước một đến gần tôi....giây phút cấp bách ông chủ Ngôn hoa hoa lệ lệ sáng lòng lánh thu hoạch.....cuối cùng trên hình ảnh là cảnh xác chết của kẻ xấu khắp nơi tôi ngưng ngưng ngựa đầu đôi môi nhỏ mềm mại của ông chủ Ngôn....

Oa oa oa!!! Hình ảnh tốt đẹp cỡ nào a a a...

Mẹ điều khiển của ông chủ Ngôn gọi ba lần: “Xuống xe!” thấy tôi vẫn ở trạng thái như lạc vào cõi thần tiên không hề phản ứng với lời của bà, rốt cuộc không nhìn được phát hỏa: “Các anh đỡ cô ấy vào!”

Lúc tôi hoàn hồn phát hiện mình bị hai người cao to nâng lên, kinh hãi: quả nhiên như trong dự đoán của mình!

Nghiêng đầu nhìn chung quanh, cảm thấy nơi này có phần nhìn quen mắt nha...., nhất là cánh cổng kia...

Đầu óc như máy ép sinh tố chuyển động thần tốc....

A a a ! tôi nhớ ra rồi!

Tôi ngoái đầu nhìn về cánh cửa lớn nhà họ Ngôn----tôi đã từng “Phĩ” ở cửa lớn nhà họ Ngôn.

Bọn họ bắt tôi đến, sẽ không phải vì tôi từng “Phĩ” ở cửa nhà họ chứ...

Ách.

Khí thế thực mạnh mẽ..

Tôi lén lút đánh giá ông cụ ngồi ở chủ vị trong phòng khách, mà mẹ điều khiển của ông chủ Ngôn đứng bên cạnh ông ta, cung kính.

Yêu ma quỷ quái phương nào? Cự nhiên trong nháy mắt khiến mẹ của ông chủ Ngôn trở nên ngoan ngoãn.

Cha của ông chủ Ngôn....rất có thể..

Ông nội của ông chủ Ngôn....rất có thể...

Ông tổ của ông chủ Ngôn....rất có thể...

“Cháu biết ông là ai không?”

Lúc tôi đánh giá ông cụ, ông ta cũng đánh giá tôi, ông cụ nhặt hoa mỉm cười....ách, bởi vì trên tay ông ta đang cầm một đóa hoa hồng màu đỏ thắm.

Hình ảnh thật quý dị

Xóa phần đầu xóa phần cuối giữ lại phần giữa, tôi do dự nói: “Người là....ông nội của ông chủ Ngôn?”

“Ông chủ Ngôn? Ha ha, cháu chỉ Tiểu Siêu Kế sao, ừm không sai, ông chính là ông nội của ông chủ Ngôn.” Ông cụ vỗ tay cười lớn.

Tôi co co khoe miệng cười với ông ta.

Bỗng chốc ông cụ ngừng cười mặt hung dữ trừng tôi.

Trái tim tôi thiếu chút nữa ngừng đập, cũng lập tức ra về hung dữ trừng ông ta.

Ông cụ vuốt ve cằm không có râu, trầm giọng quát: “Ông đã gặp cháu.”

Tôi chớp mắt vài cái, nhìn ông ta kì quái. Ông ta từng gặp tôi khi nào.....trong trí nhớ, tôi khẳng định chưa từng gặp qua ông cụ có khí thế như vậy.

Ông cụ Ngôn ra vẻ cao thâm nhìn tôi, vô cùng thông thả nói: “Ông từng gặp cháu trên máy theo dõi *****, cháu nhỏ nước bọt ở cửa lớn nhà ông.”

囧囧囧.

Ông cụ Ngôn ra vẻ cao thâm nhìn tôi, vô cùng thông thả nói: “Ông từng gặp cháu trên máy theo dõi *****, cháu nhỏ nước bọt ở cửa lớn nhà ông.”

囧囧囧.

Tôi thoáng chốc hoảng sợ lo lắng, phụt một ngụm nước thôi lại có hậu quả nghiêm trọng như vậy...

Hu hu! Mọi người nhớ kĩ đừng học theo tôi, một ngụm nước bọt ‘thiên cổ hận’ á!

“Nhưng đây không phải là nguyên nhân chủ yếu mời cháu đến...” ông cụ Ngôn không nhanh không chậm bổ sung.

Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Nghe nói, cháu đã ‘đồng sàng cộng chẩm’ (cùng giường chung gối) với Siêu Kế hai tháng?”

Phụt!

Đồng sàng cộng chẩm?!

Tôi xấu hổ, vội vàng lắc đầu phủ nhận. thật ra tôi cũng rất muốn ‘đồng sàng cộng chẩm’ với ông chủ Ngôn, nhưng ông chủ Ngôn quá khép kín, không cho đại gia chiếm tiện nghi

Ông cụ Ngôn liếc nhìn tôi lắc đầu, nhất thời ánh mắt khinh bỉ: “Thật sự là vô dụng, hai người cũng đã ở chung hai tháng, còn chưa bắt được Tiểu Siêu Kế.”

Tôi vội vã lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Có một lần...” lần trước tôi ngủ với ông chủ Ngôn một đêm, mặc dù chỉ có một lần nhưng là ‘thiên chân vạn xác’(hoàn toàn xác thực)!

Nghe vậy, hai mắt ông cụ Ngôn nở rộ tinh quang.

Nghe vậy, hai mắt mẹ điều khắc của ông chủ Ngôn căm tức phun lửa.

“Vậy bây giờ có chưa?” ông cụ Ngôn xoa tay cười đến hai mắt híp thành một hàng ngang, nước miếng gần như muốn chảy ra ngoài.

Tôi ngây người.

Không hiểu rõ câu hỏi của ông chủ Ngôn lắm.

“Có em bé chưa?!” ông cụ Ngôn thấy tôi mặt dại ra, mắt kiên nhẫn lớn tiếng hỏi.

Em bé?!

Tôi theo bản năng lắc đầu mạnh mẽ.

Ông cụ Ngôn thấy thế xì một tiếng, lại mắng một câu thật vô dụng. Mẹ điều khắc của ông chủ Ngôn thoáng thả lỏng vẻ mặt căng thẳng, dường như cũng có thoáng hiện một tia thất vọng.

Tình hình gì đây...

Chẳng lẽ không có em bé chính là vô dụng? tôi rầu rĩ...

Lúc tôi đang nghĩ mãi không xong, có bóng dáng một lớn một nhỏ lọt vào trong tầm mắt tôi. Tôi biết lớn, là tên ‘hỗn cầu’(chắc là bồn cầu hỗn hợp...) Ngôn Tô Kính, nhỏ thì tôi cũng biết, là một đứa bé không quen....hu~~ đừng pía tôi!!

“Nhậm Minh Bích, đã lâu không gặp nha.” Ngôn Tô Kính cười tít mắt chào hỏi tôi, sau đó nói với đứa bé bên cạnh: “Đậu Đậu, mau gọi di.”

Di?

Di?!

Di!!!

Tôi hai mắt tóe lửa căm tức nhìn Ngôn Tô Kính: “Mẹ nó, anh mới là di, cả nhà anh đều là di.”

Toàn hiện trường cứng ngắc.

Tôi cũng cứng ngắc.

Có vẻ như “cá nhà” của Ngôn Tô Kính đều ở đây....hu hu....lại lỡ lời

Tôi xấu hổ cười gượng vài tiếng: “Tôi nói đùa thôi....ha ha....tôi mới chính là di...um, cả nhà tôi đều chính là di.”

“Anh, di kí quái này thật hung dữ....đáng vẻ lại xấu, đầu óc còn giống như bị co giật.” Đứa bé được gọi là Đậu Đậu dùng giọng mềm mại lớn tiếng nói.

Sấm sét giữa trời quang.

Cả người tôi run rẩy không ngừng được, lệ rơi.

Anh, đi kì quái này thật hung dữ...dáng vẻ lại xấu, đầu óc còn giống như bị co giật.

Anh, đi kì quái này thật hung dữ...dáng vẻ lại xấu, đầu óc còn giống như bị co giật.

Anh, đi kì quái này thật hung dữ...dáng vẻ lại xấu, đầu óc còn giống như bị co giật.

Những lời này ở trong đầu tôi tuần hoàn, tuần hoàn, tuần hoàn. ....vo hạn.

Trời ơi!

Đất ơi!

Một nữ sinh xinh đẹp như hoa trẻ tuổi hiền lành đáng yêu như tôi, cô gái vị thành niên cách thành niên còn nửa năm cư nhiên bị gọi là đi!!! Hôn nữa còn là đi kì quái!! Một đi đáng vẻ lại xấu!! một đi kì quái không chỉ có dáng vẻ xấu mà đầu óc còn co giật!!!

Sư cô ơi!!!

Ngôn Tô Kính!!!!

Bản thân anh hư hỏng thì thôi đi!!! còn dạy hư đứa bé!! Tôi đây Sailor Moon(thủy thủ mặt trăng) của nhân dân sớm hay muộn cũng sẽ thay mặt ánh trăng diệt anh!!!

Đột nhiên có một trận gió xào xạc một tiếng đẩy cửa cạch tiến vào.

Tôi mặt úy khuất ngẩng đầu tùy ý pia liếc mắt nhìn một cái lập tức cúi, ba giây sau tôi lại nhanh chóng ngẩng đầu ông. ông chủ Ngôn!!!

Ông chủ Ngôn trước giờ tao nhã cao quý lúc này nhìn qua có chút chật vật, anh ta thờ hỏn hển bước chầm chậm về phía tôi, trong mắt rõ ràng là lo lắng cùng tự trách.

Tôi “Ồa” một tiếng nhào vào trong ngực của anh ta.

Anh ta ôm lấy tôi, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, ánh mắt sắc bén lạnh lùng càng quét xung quanh.

“Ai bắt nạt em rồi sao? hừm? nói cho tôi biết.” ông chủ Ngôn đang nhẹ giọng hỏi bên tai tôi, hàn ý trong lời nói khiến người ta lạnh cả người.

“Nó” Tôi trực tiếp chỉ thẳng vào Ngôn Tô Kính đưa trẻ bên cạnh Ngôn Tô Kính.

Ngôn Tô Kính tưởng tôi chỉ anh ta, hoảng sợ liên tục lùi về sau.

Đứa bé từ lúc thấy ông chủ Ngôn xuất hiện liền tiến vào trạng thái hưng phấn, thấy ánh mắt của ông chủ Ngôn theo ngón tay tôi pia về phía nó, lập tức khoa tay múa chân kêu gào với ông chủ Ngôn: “Ba ba! Ba ba!”

Một khắc kia.

Người vật xung quanh đều biến mất không thấy đâu, để lại một mảnh đen tối.

Tôi nghe thấy tiếng trái tim tôi vỡ vụn trên đất

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ba ba...

Đứa bé tên Đậu Đậu cư nhiên gọi ông chủ Ngôn là ba ba. ....

Ông chủ Ngôn cư nhiên là ba ba của đứa bé tên Đậu Đậu...

A a a a a a a a a a ! !

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì A a a a a a a a a a ! !

Tôi kinh ngạc biến sắc nhìn về phía sắc mặt giận dữ của ông chủ Ngôn, sắc mặt anh ta có chút tái nhợt môi mỏng mím chặt.

“Nó thật sự... là con anh sao?” giọng của tôi run rẩy không kiềm chế được, máu trên mặt dần dần biến mất, cảm thấy tay chân cả người lạnh ngắt.

Tôi không tin ông chủ Ngôn luôn được tôi coi là tiền sinh tốt đã làm cha người ta, hơn nữa còn lừa gạt tôi!!

Nếu nói Đậu Đậu là con của ông cụ Ngôn----tôi cũng không khó hiểu!!

Nếu nói Đậu Đậu là con của Ngôn Tô Kính----tôi cũng không khó hiểu!!

Nếu nói Đậu Đậu là con của ông chủ Ngôn----tôi liền cực kì khó hiểu khó hiểu khó hiểu khó hiểu khó hiểu khó hiểu!!!

Ông cụ Ngôn mang theo ánh mắt đồng tình liếc về phía tôi, lạnh nhạt nói:

“Đậu Đậu quá thật là con trai của ông chủ Ngôn nhà cháu, trên hộ khẩu giấy trắng mực đen ghi rõ ràng.”

Tôi vẫn không tin, ánh mắt chất vấn gắt gao nhìn chăm chăm ông chủ Ngôn.

Tôi hi vọng anh ta nói cho tôi biết, toàn bộ này đều là chọc tôi chơi!!

Nhưng mà, ông chủ Ngôn gạt đầu nặng nề, cho dù độ cong rất nhỏ rất nhỏ, nhưng tôi vẫn tinh mắt phát hiện, đó là anh ta ra mặt thừa nhận...

Trái tim đột nhiên như bị người ta đâm vào một dao, khoét ra một lỗ hồng trần máu.

Ha ha, nếu đã như vậy, vì sao anh ta không sớm nói cho tôi biết?

Mọi người đều biết... chỉ mình tôi ngây ngốc chẳng biết gì... mọi người đều lừa gạt tôi...

Chẳng lẽ tôi ngu xuẩn dễ bắt nạt như vậy sao...

Chẳng lẽ tôi giống với kẻ đáng thương thê thảm cùng nức cười như vậy...

Hai mắt đầm lệ bỗng nhiên chảy ra.

Tôi liều mạng đánh đấm về phía ông chủ Ngôn, nghẹn ngào nói: “Vì sao anh không nói cho tôi biết! vì sao anh... không nói sớm cho tôi biết!!”

Ông chủ Ngôn để mặc tôi ẩu đả, trong giọng nói chứa đựng vô vàng áy náy: “Nhậm Minh Bích... thật xin lỗi... tôi, tôi chỉ là...”

Tôi gạt nước mắt hét lớn với anh ta: “Anh chỉ là cái gì! Anh chỉ là tên khốn kiếp! tên khốn kiếp giống như Ngôn Tô Kính!”

Ngôn Tô Kính ở một bên xem diễn trò nghe vậy mặt giật giật.

Ông chủ Ngôn nhẹ lau đi giọt nước mắt đọng trên mặt tôi, vuốt đầu tôi, nói khẽ: “Đừng khóc, không đáng thương tâm vì tên khốn kiếp như tôi, hửm?”

Tôi hất tay anh ta ra, lau đi nước mắt trên mặt, oán hận nói: “Tôi mới không thương tâm vì anh! Tôi mới không... thương tâm vì anh...” lời còn chưa nói xong trong lòng đã thấy khó chịu, vừa mới lau nước mắt xong, phút chốc lại lệ rơi đầy mặt.

Tiền sinh tốt gì! Đầu là gạt người! huh u... lại còn có đứa con trai tám chín tuổi, hu hu, thật đáng giận mà! đàn ông già chết tiệt, đàn ông xấu chết tiệt, lại còn luôn trêu tôi... thật sự tôi dễ lừa như... hu hu hu hu... hóa ra tôi thật sự dễ lừa như vậy... hu hu.

Kẻ lừa gạt! đại lừa gạt đáng giận!!

Ông chủ Ngôn là đại lừa gạt!! đại lừa gạt cực kì đáng giận... tàn nhẫn... vô tình... lừa gạt người có vóc người nhìn qua to lớn... tâm hồn lại rất nhỏ bé yếu ớt tôi đây... hu... chín năm trước đại gia đã được sinh con!!

Nếu anh ta...

Nếu anh ta... vậy tôi cũng không sống nữa!

Khóc khóc tôi liền nghĩ đến một vấn đề đặc biệt quan trọng.

Hít hít mũi, tôi túm lấy quần áo của anh ta lau nước mắt nước mũi, run rẩy sợ hãi nức nở nói: “Anh ngoại trừ có con trai... có phải... còn có... còn có vợ hay không?”

Ông chủ Ngôn kiên định lắc đầu, lập tức về mặt dịu dàng nhìn tôi.

Cũng may, tôi gạt đầu. nếu ông chủ Ngôn nói còn có vợ, tôi nhất định.....nhất định giết chết mình...về phần tại sao không giết ông chủ Ngôn.....tôi cũng rất muốn giết anh ta....nhưng, nhưng người ta, người ta không ra tay được!

Vì vậy, tôi chỉ có thể lấy áo sơ-mi của anh ta ra súc hi mũi.

Ngó áo sơ-mi vốn vuông vắn trắng ngần của anh ta bị tôi làm cho nhăn nhúm, bên trên còn dính nước mũi của tôi, tôi nín khóc mỉm cười, trong lòng có chút vui vẻ.

Ông chủ Ngôn mỉm cười.

Tôi tức giận trừng mắt anh ta: “Không cho cười! tôi còn chưa tha thứ cho anh!”

Rốt cuộc ông cụ Ngôn đang xem kịch hay ho khan vài tiếng, sau khi thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, mới nói nói:

“Nhậm Minh Bích, từ hôm nay bây giờ trở đi, cháu sẽ ở tại nhà họ Ngôn.”

“Dạ?” trên mặt còn dính lại chút nước mắt nước mũi mờ mờ nhìn về phía ông ta.

Về mặt anh tuấn của ông chủ Ngôn bỗng dưng rét lạnh, mặt không đổi sắc nhìn ông cụ Ngôn: “Cô ấy không cần phải ở đây.”

Ông cụ Ngôn thấy cháu trai phản đối, vỗ một phát nặng nề xuống bàn, tức giận nói: “Tôi nói cô ta phải ở đây, thì phải ở đây!”

“Ông nội, ông thật biết nài nỉ, cô ấy cũng không phải người nhà họ Ngôn, ông không có quyền chi phối sự đi hay ở của cô ấy.” ông chủ Ngôn cười lạnh, tiếp tục không âm không nóng phản bác chủ nghĩa bá đạo của ông cụ Ngôn.

Ông cụ Ngôn bị lời cháu trai làm tức đến giận tái mặt, đang muốn phát nổ nhưng không biết thế nào lại chợt dè dặt xuống, hít một hơi lạnh giọng: “Hừ! tôi không có quyền, anh cũng không có quyền, vậy thì để chính cô ta lựa chọn!”

Sau đó ánh mắt của mọi người rốt cuộc dồn hết đến trên người tôi.

Ừm hừ, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào nhân vật chính....

“Vì sao cháu phải ở đây?” tôi hỏi ông cụ Ngôn.

“Vì sao tôi không thể ở đây?” tôi hỏi ông chủ Ngôn.

Hai người đều trầm mặt không nói.

Rất tốt.

Hóa ra chỉ là hai ông cháu đang tranh giành khí thế.

Ông nó! Bà nó! Ông bà nó!

Không có chút lo lắng gì đến tâm tình của đại gia ở giờ phút này đang bị thương đau xót!! Đại gia vừa mới biết được ông chủ Ngôn từng sinh con!! Đối với đại gia mà nói là đã kích nằng nề cỡ nào!!

Bọn người hiểu được không!!

Ông cụ Ngôn lẩm bẩm: “Cô gái, chẳng lẽ sau khi cô biết ông chủ Ngôn nhà cô có con liền không cần nó nữa?”

Sao có thể! Ai nói tôi không cần tôi cho hắn ta!! Nào tôi nóng lên không quan tâm tình hình hô to: “Chuyện hài, đừng nói ông chủ Ngôn có con, cho dù có cháu tôi cũng cần!”

Toàn hiện trường bị ‘lời tỏ tình chân thành’ của tôi dọa đến sững sờ, hô xong tôi cũng phát giác thấy lời của mình lại quá điên cuồng.....nếu ông chủ Ngôn có đứa cháu.....vậy đoán chừng ông chủ Ngôn cũng là mĩ nam già tóc trắng xóa....vậy vậy vậy....ông chủ Ngôn tuổi già phai sắc....tôi còn có thể sẽ.....ách xấu hổ...

Sau khi ông chủ Ngôn nghe được lời nói hùng hồn của tôi, trong ánh mắt nhìn tôi lại càng dịu dàng đến có thể nhỏ nước.

Mặc dù lời của đại gia có phần khoa trương lại không thật tế, nhưng mà ông chủ Ngôn vẫn rất cao hứng (*^◎^*) xem ra công lực nói lời ngon tiếng ngọt của đại gia lại tăng cao thêm một bậc rồi....

Nhưng mà----sao đại gia lại không dè dặt như vậy!!! ít nhiều cần treo treo khẩu vị của bọn họ, đùa đùa già mồm chi! Thật thất bại mà.....rầu rĩ lẫn lộn-ing....

“Ông chủ Ngôn nhà cô nói cô không phải người nhà họ Ngôn, ông không có quyền sai sử cô, vậy bây giờ cô lấy thân phận ‘cháu dâu chuẩn của nhà họ Ngôn’ vào nhà họ Ngôn, cô có vấn đề gì không?” ông cụ Ngôn truyền đạt ý định đầu ra đây, sự bá đạo trong câu giữa dòng không cho phép phản

kháng.

Mê điều khác của ông chủ Ngôn vốn định mở miệng ngăn cản, môi đỏ mọng khẽ mở liền khép lại dưới ánh mắt sắc bén của ông cụ Ngôn.

Mà ‘ngịch thần’(ngịch trong phản nghịch) ông chủ Ngôn chuẩn bị lên tiếng bác bỏ, thì liền lên tiếng trước: “Không thành vấn đề.”

Ông cụ NGôn thỏa mãn nở nụ cười đắc ý.

Ông chủ Ngôn nhú mày, nghiêng đầu quan sát tôi không có hé răng.

Sau đó, tôi lợi dụng danh nghĩa ‘cháu dâu chuẩn của nhà họ Ngôn’ chính thức vào ở nhà họ Ngôn.

-----tên nhóc Ngôn Đậu Đậu kia lên sân khấu-----

Hóa ra tên đứa nhỏ kia là Ngôn Thư Mặc, nữ danh(tên mới sinh) là Đậu Đậu

Nghe nói là kết tinh tinh yêu của ông chủ Ngôn cùng mối tình đầu. ....

Mẹ kiếp

Ông nó! Bà nó! Ông bà nó! Đại gia ghét cách nói này! Vô cùng ghét!

Phải nói là trái khổ qua mà lúc còn trẻ vô tri lên nằm thử trái cảm sinh ra mới đúng!

Hừ hừ hừ!

Đứa nhỏ Ngôn Đậu Đậu lúc này đang không biết lượng sức lời tôi chẳng biết đi đâu, nếu không phải thấy nó là đứa nhỏ, còn là đứa nhỏ của ông chủ Ngôn, tôi mới không phối hợp với bước chân của nó.

“Dì kì quái, dì có biết dì nặng giống heo không, khiến con thật khó xử mà?” Ngôn Đậu Đậu dừng bước lại thờ phỉ phò trừng mắt tôi.

Nghe nghe, nghe nghe!

Đây là giọng điệu của đứa nhỏ sao? chẳng phải đứa nhỏ đều rất đáng yêu sao? cái gì gọi là nặng giống heo? Còn khiến nó thật khó xử?!! thật đáng ghét mà!!!

Đừng tưởng rằng cậu là đứa nhỏ, thì đại gia không dám đánh cậu! nói không chừng sau này đại gia trở thành mẹ kế của cậu đấy! làm mẹ đánh con là ‘đạo lý hiển nhiên’!!

Tôi tức giận ngồi xổm xuống, trừng lớn hai mắt nhìn nó, đột nhiên để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn ‘hòa nhã dễ gần’: “Tiểu Đậu Đậu, em tìm chị có chuyện gì sao?”

Ngôn Đậu Đậu hoảng sợ lùi về sau vài bước: “Oa---dì kì quái, về mặt của dì thật khủng bố!”

Choáng, khủng bố cái mốc cậu!

Đại gia về mặt ôn hòa như vậy với cậu, cậu cư nhiên lại còn kén cá chọn canh, ghét bỏ đại gia khủng bố!

Kiểm nén oán hận trong lòng, tôi thu hồi cười lạnh một tiếng.

Ngôn Đậu Đậu vỗ vỗ ngực, giận dữ nói: “Dì kì quái, sau này dì đừng cười với con, con sẽ gặp ác mộng. ....còn thế này có vẻ bình thường, mặc dù vẫn là khủng bố!”

Tôi giận, vô cùng tức giận, lửa giận bốc cháy hừng hực.

Sur cô ời! Cũng may cậu là con trai của ông chủ Ngôn, nếu không thì đại gia nhất định hung hăng đánh cậu một trận.

Tôi cất bước chân bỏ đi, còn ở cùng đứa nhỏ ngốc này nữa trước sau gì phổi cũng nổ tung.

Tôi thật không hiểu, ông chủ Ngôn là tiên sinh tốt tốt xinh đẹp tao nhã cao quý thuần khiết như vậy. ....ách, hiện tại anh ta không được tính là tiên sinh tốt tốt. ....ừm, nên trừ bớt một chữ tốt---tiên sinh tốt! nói tiếp phần đầu, ông chủ Ngôn là tiên sinh tốt xinh đẹp tao nhã cao quý thuần khiết như vậy, sao có thể có đứa con trai đáng hận đáng giận gian ác đáng ghét như vậy chứ!

Chẳng lẽ đứa nhỏ Ngôn Đậu Đậu này là gen đột biến sao...? vô cùng có khả năng. ...

Đột nhiên phía sau truyền đến một giọng non nớt:

“Dì kì quái, dì không phải muốn làm mẹ kế của con chứ?”

Bước chân cứng đờ đứng thẳng ba giây, tiếp tục đi về phía trước.

Giọng non nớt tiếp tục truyền đến:

“Đi kì quái con nói cho đi biết! đi không thể nào trở thành mẹ kế của con! Đừng mở mộng hão huyền nữa!”

Dừng chân tôi xoay người, cười đến rạn rở: “Chị cũng nói cho em biết, chờ chị lên làm mẹ kế của em chuyện thứ nhất-----đánh vỡ mông đít em!”

Nghe vậy, bóng dáng đứa nhỏ run rẩy kịch liệt trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chuong 21

Tôi thật sự rất hối hận ngày đó đã nói với đứa nhỏ Ngôn Đậu Đậu một câu: “Chờ chị lên làm mẹ kế em chuyện thứ nhất----đánh vỡ mông em!” kia.

Sau đó câu nói “Cần rở vô tình cay nghiệt ác độc” này lợi dụng tốc độ ánh sáng truyền vào trong lỗ tai mọi người.

Ngày hôm sau người người trên dưới nhà họ Ngôn đều bàn luận về tôi: nói tôi là chó mặt người, nói tôi ác độc nham hiểm thủ đoạn độc ác, nói tôi là người đàn bà lòng dạ độc ác...đàn bà cái trứng chim á, đại gia rõ ràng vẫn còn thiếu nữ cộng xử nữ xuất thân trong sạch được chưa.

Người không thể nhìn bề ngoài, câu danh ngôn này hẳn là dùng ở trên người đứa nhỏ Đậu Đậu mới đúng, dẫn tôi đến một nơi nhìn có vẻ vắng lặng không người, thật ra trong góc tôi che dấu rất nhiều tai mắt, cuối cùng đào một cái hố lớn để tôi ngu ngốc nhảy vào.

Hình tượng cô gái hoàn mỹ của đại gia ở trong lòng mọi người còn chưa bắt đầu, liền sụp đổ hoàn toàn.

Ngôn Đậu Đậu, cậu chờ tôi đi nha, chờ tôi lên làm mẹ kế cậu chuyện thứ nhất, ngoại trừ đánh vỡ mông cậu tôi còn phải đánh tan ‘tròn tròn’ của cậu!

Ông chủ Ngôn không có bất kì thái độ gì đối với chuyện này, không phải mờ một mắt nhắm một mắt, mà là hai mắt giống mù coi như không có.

Chẳng lẽ anh ta không sợ tôi ăn hiếp con anh ta sao?

Tôi cũng từng chất vấn ông chủ Ngôn, nhưng anh ta chỉ mỉm cười: “Em vui thì được rồi.”

Tôi vui thì được?!

Tôi vui thì được?!

Đó chính là tôi thiên con trai anh ta thành thái giám cũng không có gì ư?

.....

Lại không lạnh lợi tôi cũng phát hiện, ông chủ Ngôn dường như không thích Ngôn Đậu Đậu? tôi cũng chưa từng thấy ông chủ Ngôn chủ động thân thiết quá với con của anh ta....dù cho Ngôn Đậu Đậu lên lút tiếp cận anh ta, ông chủ Ngôn cũng sẽ không để lại dấu vết dấy nó ra....

Chẳng phải Ngôn Đậu Đậu là kết tinh tình yêu của ông chủ Ngôn và mối tình đầu của anh ta sao.....

Nhưng thái độ của ông chủ Ngôn vậy lại làm đại gia cho rằng----thật ra Ngôn Đậu Đậu đúng là trái khổ qua?!

Oh my god!

Không được, đại gia nhất định phải điều tra rõ ràng chân tướng sự việc!

Tôi bỗng dung nhớ đến Thám tử lừng danh Conan từng nói: “Chân tướng vĩnh viễn chỉ có một.”

Còn có câu nói của Bao Thanh Thiên Bao Chửng: “Ta nhất định làm rõ chân tướng.”

Đúng vậy, Thám tử lừng danh Nhậm Minh Bích kiêm Nhậm Thanh Thiên Nhậm Minh Bích đại nhân nhất định sẽ làm rõ chân tướng sự việc!

Nhưng, ...tra án làm sao tra....có vẻ như bước đầu tiên trên TV biểu diễn hình như là hỏi người có liên quan hay là người tình nghi a?

Mặc kệ là người có liên quan hay người tình nghi. ....đều là ông chủ Ngôn. ....thách thức thật gian khổ mà

Tôi áp a áp ứng hỏi qua vài lần, mỗi lần đều ở dưới ánh mắt trong nháy mắt trở nên lạnh nhạt bằng giá của ông chủ Ngôn không giải quyết được gì, uy nghiêm của ông chủ Ngôn không để tôi xâm phạm mà mà mà...

Xem ra đường này không thông, chỉ có thể đi đường tắt khác.

Đối tượng thứ hai, chắc chắn là ông chủ lo liệu việc nhà ông cụ Nghiêm.(Có lẽ là nói ông cụ Ngôn nhưng nữ 9 gọi nam 9 là Nghiêm Sao Cơ nên gọi ông nam 9 là ông cụ Nghiêm, ông cụ Ngôn).

Làm thế nào mới có thể từ miệng ông cụ Nghiêm moi ra tình tiết vụ án Đại Trinh Thám khảo khát.

Nghe nói đồng chí Lão Dương—quản gia của nhà họ Ngôn tiết lộ ông cụ Nghiêm cực kì tham ăn, miệng lại xoi mói, đầu bếp chính của nhà họ là từ khách sạn Shangrila mắc mỏ đảo góc đến, nhưng mà ‘cao lương mỹ vị’ do đại đầu bếp cao cấp làm cũng vẫn nhận lấy sự xoi mói của ông cụ Nghiêm, nhiều lần đại đầu bếp vì sự xia xói của ông cụ Nghiêm thiếu chút nữa quăng thìa(muôi, giá làm đồ ăn) mà đi...

Ách, xem ra ông cụ Nghiêm rất khó hầu hạ nha.

Nhưng không thử thì một chút cơ hội cũng không có, thử một lần nói không chừng còn có một tia cơ hội. ....nói không chừng thử đại gia nấu hợp khẩu vị của ông cụ Nghiêm sao!

Tự an ủi mình một phen tôi tràn đầy lòng tin tìm đến vị đầu bếp cao cấp kia bàn bạc, để buổi tối ông ta nghỉ ngơi bữa tối do tôi cầm thìa(muôi). Đại đầu bếp lúc mới đầu cho rằng tôi chọc vui ông ta, mặt mày hớn hờ miệng đầy chữ được.

Chờ đến lúc sắp tối khi tôi xuất hiện ở nhà bếp, đại đầu bếp mặt mày biến sắc liên tục khua tay bảo tôi rút đi

Con mịa nó, đùa tôi à.

Chuyện hài, đại gia là người có thể gọi là đến xua là đi sao. ....mặt tôi trầm xuống lấy thân phận ‘Cháu dâu chuẩn của nhà họ Ngôn’ ra, đại đầu bếp mặt khó xử nhìn tôi, tận tình khuyên bảo nói: “Đại ***** của tôi ơi, cô không biết miệng của ông cụ Ngôn kén cỡ nào! Tôi cũng là muốn tốt cho cô, sợ đến lúc đó cô không ứng xử tốt được!”

“Không cần ông lo. Xảy ra chuyện hậu quả một mình tôi gánh chịu.” Tôi khóc khóc nói.

Bất đắc dĩ, đại đầu bếp kéo tay áo gấp trên khuỷu tay xuống, tháo tạp dề ở thân dưới, về mặt chán nản bước ra khỏi nhà bếp.

Chờ đến lúc ông ta hoàn toàn bước khỏi nhà bếp, biểu tình bi kịch trên mặt lập tức biến thành vui sướng khi người gặp họa, lại còn như hòa thượng chấp đôi bàn tay cúi đầu, miệng ;âm bẩm với tôi: “A di đà phật, thí chủ bảo trọng.”

Con mịa nó! Tự tin tràn đầy của đại gia bị một phát này của ông ta, toàn bộ bay hết rồi. ....

Con mịa nó! Tự tin tràn đầy của đại gia bị một phát này của ông ta, toàn bộ bay hết rồi. ....

Lúc cơm tối.

Trên bàn cơm của nhà họ Ngôn một mảnh yên tĩnh không tiếng nói, ai cũng không dám động đũa, đều thật cẩn thận đánh giá về mặt ‘âm tình bất định’ của ông cụ Ngôn, mà ông cụ Ngôn lúc này cũng tròn mắt trừng thẳng đồ ăn trên bàn cơm.

Tôi ngồi ở bên cạnh ông chủ Ngôn thấp thỏm không yên, không dám ngẩng đầu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lòng tôi vốn còn một tia may mắn cũng dần dần biến mất.

“Ông cố, tại sao không ăn cơm vậy..? cháu đói lắm rồi, những thức ăn này thơm quá!” Ngôn Đậu Đậu không nhận được nói, bàn tay nhỏ ẩn vào cái bụng khô quắp.

Những lời này dường như châm ngòi lửa giận của ông cụ Ngôn, vỗ mạnh bàn, chén đũa chấn động nhảy lên.

“Ai làm bàn đồ ăn thối nát này?!”

Ngôn Đậu Đậu sợ đến mức lập tức che kín miệng mình, những người còn lại đưa mắt nhìn nhau không ai trả lời.

Tôi sợ hãi theo bản năng kéo ống tay áo của ông chủ Ngôn. Hu, ông cụ Ngôn thật đáng sợ. ....hơn nữa còn nói thức ăn tôi làm là thối nát! Hu hu hu!!!!

Ông chủ Ngôn vỗ vỗ tay tôi an ủi, khẽ nháy nháy mắt với tôi, dùng khẩu hình không tiếng động nói: “Đừng sợ, không có chuyện gì!”

Sao không sợ!! bàn “Đồ ăn thói nát” này là tôi làm mà mà mà!!! không phải người khác đâu đâu đâu!!! Là tôi đó đó đó!!!!

Nhưng ông chủ Ngôn không biết bàn “Đồ ăn thói nát” này là do tôi làm, còn tưởng rằng tôi chỉ đơn thuần bị con giận của ông cụ Ngôn dọa

“Câm điếc hết rồi à??!” ông cụ Ngôn lại vỗ mạnh một cái xuống bàn giận dữ nói: “Quản gia! Ông nói!”

Mặt đồng chí Lão Dương 囧, lén lút nhìn tôi, lộ ra biểu cảm ‘xin lỗi’ với tôi.

Là phúc thì không phải họa, dù sao cũng không tránh khỏi. Tôi khép mắt, hạ quyết tâm nghiêng rằng: “Là con làm”

Thoáng chốc, ánh mắt mọi người toàn bộ tụ họp đến trên người tôi, kinh ngạc. lo lắng, khâm phục, không thể tin được, vui sướng khi người gặp họa cùng hết thấy các loại ánh mắt vút đến.

“Cô?” ông cụ Ngôn sững sốt, bất ngờ rồi nổi giận: “Nhậm Minh Bích! Chẳng lẽ cô không biết làm người phải yên phận! có chút tài mọn lên lấy lên sân khấu làm mất mặt!”

Tôi cúi đầu ịm lặng, trên mặt nóng gay gắt. Tôi cảm thấy phải luôn kiên cường không thúc giục lòng tự trọng chịu đựng đả kích, nhất là ở dưới ánh mắt đồng tình.

“Đủ rồi.” ông chủ Ngôn khẽ quát một tiếng sắc mặt không vui nhìn chằm chằm ông nội mình, bàn tay nắm chặt tay tôi.

Ông cụ Ngôn bị cháu trai sảng giọng, mặt càng thêm khó coi, lời nói ra cũng càng thêm khó nghe: “Ngôn Siêu Ké! ông nói cho cháu biết, nếu không có nhà họ Ngôn cháu có thể có được như ngày hôm nay sao! cháu đừng quá tự cho là đúng!”

Tôi lắc lắc tay anh ta, ý bảo anh ta đừng nói nữa. thật ra tôi bị mắng hai câu cũng có sao, cũng có mất miếng thịt nào đâu....

Đối với ý ngăn chặn của tôi, ông chủ Ngôn chỉ cười cười với tôi giây lát rồi lạnh giọng kiên cường: “Ông nội, cháu có thể trả lời ông rất rõ ràng, cho dù không có nhà họ Ngôn, cháu vẫn có thể có được như ngày hôm nay, nhà họ Ngôn với cháu mà nói...”

Mặt ông cụ Ngôn đã thối đến biến đen, tôi vội vã che miệng vàng của ông chủ Ngôn lại, ngăn cản anh ta nói lời khiến quan hệ của hai ông cháu cứng ngắc, tôi cười ngây ngô với ông cụ Ngôn: “Ý của anh ấy là nói, là nói-----nhà họ Ngôn với anh ấy mà nói là một sự kiêu ngạo! sự kiêu ngạo há!” cúi đầu, tôi lại tiếp tục: “Ông cụ Ngôn, bữa cơm này là cháu tự ý bày vẽ, không biết trời cao đất rộng. ....thật ra cháu chỉ muốn bày tỏ lòng tôn kính cùng sùng bái đối với ông. ....cháu đảm bảo sau này sẽ không tái phạm!”

Nét mặt giận dữ của ông cụ Ngôn dần dần trở lại bình thường, mặc dù vẫn như trước còn tức giận, ánh mắt trừng tôi càng lúc càng lớn.

Ách....chẳng lẽ như vậy còn không được sao.....đại gia cũng đã ăn nói khép nép như vậy.....tôi úy khuất chime ngưỡng ông chủ NGôn gần trong gan tấc, ông chủ Ngôn hí mắt phượng hẹp dài đang ẩn dấu không vui, đoán chừng là lời tôi nói đã kích đến anh ta-----

Từ từ, gần trong gan tấc.....(⊙o⊙)

Đúng thật là gần trong gan tấc!

gào! Tôi leo lên người ông chủ Ngôn từ khi nào? Thật kì lạ--

Tôi chớp mắt mấy cái, xúc cảm mềm mại ở lòng bàn tay.....tôi vội vàng thả móng heo đang che môi hồng của anh ta ra, từ trên người anh ta trèo xuống.

Lúc này mọi người mới thu hồi tầm mắt.

Ông cụ Ngôn dẫn đầu cầm lấy đĩa nói câu: “Ăn cơm.”

Lúc này mọi người mới cầm lấy đĩa ăn cơm, tướng ăn cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa thấy Ngôn Đậu Đậu ăn một miếng lớn một miếng lớn rất chi là ngon! Căn bản không nhớ thói nát như ông cụ Ngôn nói.....nhưng mà lại quan sát nét mặt của ông cụ Ngôn, tôi lại nghi ngờ.

Thức ăn tôi làm có khó ăn thế sao, ông cụ Ngôn có cần phải ăn một miếng cơm liền bày ra biểu cảm ta đang ăn c-t hay không?!

Mặc kệ thế nào cuối cùng thờ phảo một cái.

Ông chủ Ngôn, vì tôi cũng ở lại nhà họ Ngôn, vì tôi con nhiều lần tranh cãi với ông nội.

Hu~ đại gia rất cảm động~ đại gia quyết định không ghét bỏ đứa nhỏ ông chủ Ngôn từng sinh

Tôi gấp một cục thịt mỡ bỏ vào trong chén của ông chủ Ngôn, cười ngây ngốc đần độn với anh ta.

Ông chủ Ngôn nhú nhú mày, ánh mắt kì quái trừng cục thịt mỡ trong chén, tựa như nó là một cục đá.

Nhưng cục đá làm sao mềm mại như thế được! tôi bấu môi, ông chủ Ngôn gấp cục thịt mỡ, gương mặt anh tuấn mơ hồ đau đớn bỏ thịt vào miệng, sau đó tôi thấy ông chủ Ngôn không cần nhai liền trực tiếp nuốt vào!

Cách ăn thịt mỡ của ông chủ Ngôn gọn gang sạch sẽ nha, nhưng mà tôi thấy có chút không rõ ràng, vì thế tôi lại gấp một cục thịt mỡ lên.

Lông mày của ông chủ Ngôn nhíu chặt, gắt gao trừng mắt thịt mỡ trên đĩa của tôi, giống như muốn dùng ánh mắt để cục thịt mỡ dầu chi chít kia hư không biến mất. ha ha ha! Làm sao có thể! Đại gia tuyệt đối không để xảy ra loại chuyện này!

Sau đó ở trong ánh mắt kinh ngạc của anh ta tôi vút thịt mỡ vào miệng, nuốt xuống

Ách.

Có vẻ như mắc nghẹn, tôi hoảng sợ nắm chặt lấy cổ mình ra sức lắc, hi vọng nó trôi xuống. ....con mịa nó! đại gia cứ nhiên đau đớn như thế!!

Một lần, hai lần, ba lần. ....

Rốt cuộc xuống rồi. ....

Đại gia thế sau này tuyệt đối không ăn thịt mỡ nữa!! tặng toàn bộ thịt mỡ cho ông chủ Ngôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Đối tượng điều tra thứ hai, tuyên bố thất bại.

Bản Đại trình thám một mình một cõi ngồi trong phòng khách tôi đen âm thầm rầu rĩ. Tuy nói đại gia không ghét bỏ đứa nhỏ của ông chủ Ngôn, nhưng không có nghĩa là bỏ qua việc điều tra ra sự thật, đại gia nhất định phải làm rõ rốt cuộc Ngôn Đậu Đậu này là kết tinh tình yêu hay là trái khô qua?

Đối tượng thứ ba.....mẹ điều khắc của ông chủ Ngôn?

Ách....cái này cái này cái này cái này.....nhìn thấy người mẹ điều khắc của ông chủ nhất định tôi sẽ nhớ đến ông chủ Ngôn, hơn nữa khí thế của hai người đều rất giống nhau.....pass! pass!

Đối tượng thứ tư---- đồng chí quản gia Lão Dương hay là ‘hỗn cầu’ Ngôn Tô Kính?

Lúc tôi đang bối rối phải ra tay với người nào, lỗ tai bỗng nghe tiếng bước chân lộc cộc lộc cộc cực kì nhỏ.

Bởi vì đại gia cũng từng lén lút lút lút, cho nên đối với loại âm thanh này vô cùng nhạy cảm quen thuộc.

Đêm tối, phòng khách tối, tôi tối. ....tiếng bước chân vụng trộm trong bóng tối....

Gắn kết mọi thứ lại-----

Trong óc hiện lên một chùm sáng, mí mắt rũ xuống chợt nâng lên.

Ha, Bản đại trình thám hiểu ra rồi!!

Nhà họ Ngôn có trộm đến rồi!!

Không thể tưởng tượng được một gia tộc to lớn như nhà họ Ngôn, ‘đại hán’(người đàn ông cao lớn) mãnh nam vệ sĩ đóng quân ở từng ngõ ngách, hệ thống Bảo an cũng xưng là bậc nhất.....có thể biết được có khả năng vào được nhà họ Ngôn cũng không phải tên ***** bình thường!! mà là một đạo tặc!!

Nếu----đại gia có thể tự tay bắt đạo tặc!!! vậy danh tiếng bị hủy hoại trước đó của đại gia!!! Sẽ không cần thuốc mà hồi phục rồi!!!!

Tôi hưng phấn cầm lấy vũ khí hắc ám (vũ khí hắc ám vũ khí trong đêm tối)----cái ly...

Tiếng bước chân lộc cộc lộc cộc lộc cộc dần dần tiến gần về phía tôi, tôi không tiếng động cười dâm dăng, trong đầu hiện ra tương lai sáng ngời vô hạn...

.....

Dựa vào khả năng nghe ngóng nhạy cảm của Bản đại trình thám, ước lượng lúc ‘đạo tặc’ cách tôi một thước tôi cảm cái ly đã nắm chặt thật lâu trong tay nện qua.

âm---

Trong bóng tối truyền đến một tiếng trầm đục--

Đánh trúng mục tiêu! Hoan hô!

Công lực xạ kích Tiểu Lý Phi Dao của đại gia quả nhiên mạnh mẽ! cho dù ở trong đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón tí xuất trúng mục tiêu vẫn là 100%! *gào khóc*---tôi quá vĩ đại.

‘Đạo tặc’ vừa rên rỉ vừa thấp giọng mắng: “A!.....mẹ nó ai đánh lên tao!”

Ai cha cha! Vị ‘cường đạo’ này thật liêu lĩnh, bị người ta bắt được còn dám hung hăng như vậy. ....nhưng rơi vào tay Bản đại gia chỉ có thể coi như hấn xui xẻo cộng mồm meo.

Chẳng qua là...giọng của ‘cường đạo’ này khá quen nha.....dường như ban sáng còn nghe qua ấy.....thật tàn ác dọa người.....ông cụ Ngôn!!

Làm sao có thể!!

Cả người tôi chấn động liên tục lùi về sau.

‘Cường đạo’ lại mắng, trong giọng tang thương bí mật mang theo căm phẫn.

Hiện tại tôi có thể hoàn toàn xác định nhất định cùng khẳng định, ‘cường đạo’ chính là ông ông ông ông cụ Ngôn...

Tin tức lớn kinh thiên động địa sóng to gió lớn chấn động lòng người!!!

Ông cụ Ngôn cư nhiên là đạo tặc!! tự mình trộm đồ của nhà mình!!! Đây nhất định là bí mật không muốn người biết của ông cụ Ngôn.....nhưng mà bây giờ tôi đã biết.....có thể bị giết người diệt khẩu hay không?!

Lúc này ‘nguyệt hắc phong cao’(trắng đen gió mạnh) một mảnh tối đen, chắc chắn ông cụ Ngôn không thấy rõ là tôi đánh lên ông ta, lúc này không rút lui thì còn chờ lúc nào.

Tôi nhẹ nhàng nâng bước chân, chuẩn bị biến mất ở trong bóng tối.

“Nhậm Minh Bích, cô đứng lại đó cho tôi!”

Đứng thẳng không nhúc nhích.

Sao ông cụ Ngôn biết là tôi?

Tôi nắm cổ họng dùng giọng hát kinh kịch trả lời: “À—khách quan----ngài nhận lầm người rồi=----tôi không phải Nhậm Minh Bích.....”

Ông cụ Ngôn căn bản không để bản thân bị xoay vòng vòng, đề thấp giọng nói mang theo tức giận: “Con bé chết tiệt kia, lăn đi bật đèn.”

.....

..... Ngụy trang thất bại hu~ vì sao đại gia không có công cụ bướm bướm biến đổi giọng của bạn học Conan?!

Cam chịu số phận đi mò mẫn tìm công tác, trong lòng thầm khóc. Ông trời lại lần nữa để tôi đi đến tình cảnh vô thổ thê thảm thế này.....

Án công tác bóp một tiếng, phòng khách nháy mắt sáng ngời chói mắt.

Ông cụ Ngôn nằm trên mặt đất, một tay che khuất cái trán của mình, cái ly lẳng lẳng nằm bên cạnh ông ta.

Tôi kinh ngạc. Cái ly kia chất liệu gì vậy, không phải thủy tinh sao, cư nhiên đập không bể?

“Còn ở đó phát ngốc cái gì, không mau qua đỡ ta.”

Tôi vội vàng hấp ta hấp tấp chạy đến, đỡ ông cụ Ngôn dậy, ông ta tức giận hung hăng tròn mắt nhìn chăm chăm vào tôi, hận không thể ăn tôi.

Tôi co rúm lại, tiếp theo ưỡn ngực giành biện bạch trước: “Ngài ban đêm không ngủ, ra ngoài cũng không bật đèn, con tưởng rằng.....là kẻ

trộm...liền không cần thận....”

Ông cụ Ngôn bị lời của tôi làm tức đến run lên, mắt trừng vừa lớn vừa tròn: “Chẳng phải cô cũng không bật đèn à!”

Ách, hình như cũng phải.

Tôi sờ sờ cái mũi ngượng ngùng nói: “Vậy chúng ta hòa nhau đi.”

Ông cụ Ngôn bỗng đứng lấy tay che trán ra, chỉ vào cục u lớn trên trán, tức giận bất công nói: “Này có thể hòa nhau sao?! này có thể hòa nhau sao?!”

Ách...có thể mà, chỉ cần ông người lớn rộng lượng, đừng so đo với với tôi là được.....tôi biết điều nuốt lời nói vào trong bụng, vịn ngón tay bấu môi: “Vậy ngài muốn sao? nếu không con cho ngài đập lại?”

Ông cụ Ngôn khinh thường ngả về phía tôi, bỏ lại một câu: “Cô đi nấu chút đồ cho ta ăn.” Liền đến ngồi xuống sofa, thấy vẻ mặt tôi đại ra đứng tại chỗ, cầm lấy cái ly trên bộ đồ trà liền ném về phía tôi--

Tôi theo bản năng né sang bên cạnh, trợn mắt nhìn ông cụ Ngôn, vẻ mặt ông ta xem thường: “Còn không đi mau!”

.....

Tôi theo bản năng né sang bên cạnh, trợn mắt nhìn ông cụ Ngôn, vẻ mặt ông ta xem thường: “Còn không đi mau!”

.....

Mười phút sau.

Tôi cầm tô đĩa nặng nề đặt xuống trước mặt ông cụ Ngôn, ngồi vào vị trí bên cạnh bất chéo chân.

Ông cụ Ngôn liếc mắt pia đồ trong tô, không dám tin: “Cô bảo ta ăn cái này?”

“Thích ăn thì ăn.” Tôi hừ lạnh, tôi cũng chưa quên chuyện lúc này ông ta lấy lý chọn tôi, nếu không phải tay chân đại gia nhanh nhẹn, nói không chừng bây giờ nằm trong bệnh viện rồi.

Nghe vậy, ông cụ Ngôn tức đến dựng râu trừng mắt: “Ta luôn nắm chắc góc độ, nếu cô không tránh cái ly cũng không đập vào cô!”

Tôi cắt, không tin tưởng chút nào liếc ông ta: “Không đánh trúng, ông nói sao cũng được.”

Ông cụ Ngôn càng tức giận, ác thanh ác khí: “Cô cô cô! Không nói lý! Dù sao ta cũng không ăn cái quỷ này!”

Không ăn đẹp đi, tôi lấy tô qua chuẩn bị tự mình ăn.

Ông cụ Ngôn cho rằng tôi nấu lại lần nữa cho ông ta, hải lòng gật đầu. tôi quay đầu làm mặt quỷ với ông ta, đập tan mộng tưởng của ông ta: “Ông không ăn thì tự con ăn.”

“Nhậm Minh Bích!” ông cụ Ngôn tức không kiềm được lại gọi tôi, nghiến răng nghiến lợi: “Đưa mì qua đây!”

Khinh bỉ, như vậy sớm chẳng phải không có chuyện gì rồi sao.

Chẳng qua là tôi vẫn ngoan ngoãn bưng mì đến trước mặt ông ta, ông cụ Ngôn nặng nề hừ một tiếng, nhỏ giọng than thở nào là cả đời cũng chưa từng ném qua thức ăn rác rưởi như vậy, sau đó lại có biểu cảm ta đang ăn c-t chó kẹp sợi mì cho vào miệng---

Bỗng nhiên vẻ mặt của ông ta xảy ra biến hóa, như là c-t chó biến thành thiên sứ.

Tiếp theo dường như không tin tưởng lắm lại kẹp lên một ngụm cho vào miệng---thiên sứ biến thành Thượng đế.

Tiếp theo nữa một ngụm lại một ngụm....

Tôi vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm ông cụ Ngôn say sưa ngon lành ăn mì ăn liền. kì quái, chẳng phải miệng ông ta rất soi mói hay sao, sao lại không phản cảm với mì ăn liền, trái lại còn rất thích?

Ông cụ Ngôn húp xong ngụm nước sau cùng, cau mày nhìn tô trống rỗng.

“Ăn ngon không?” Tôi hưng phấn bưng bưng hỏi.

Ông cụ Ngôn rút lại nét mặt này lòng tham còn chưa thỏa mãn, tặc tặc lưỡi: “Không tệ....bình thường.....miễn cưỡng.....”

Vịt chết còn cứng mồm, tôi bấu môi khinh thường.

“Mì này rốt cuộc là thú quý gì?” ông cụ Ngôn cố gắng để mình tỏ ra bình thường, cả đời này son hào hải vị gì ông ta chưa từng ăn, nhưng mì này thật đúng là ‘thiên chân vạn xác’(hoàn toàn chính xác) chưa nếm qua, có thể thêm tô nữa thì tốt rồi...

“Mì ăn liền đó.”

“Mì ăn liền?” ông cụ Ngôn nhú lông mày, một lát sau mọi lại khó nghe nói: “Mì ăn liền. ....chính là đồ ăn không tốt cho sức khỏe trong truyền thuyết sao?”

Ách.

Thật đúng là, quả thật ăn nhiều mì ăn liền là không tốt, tôi gật gật đầu.

Nét mặt ông cụ Ngôn trong nháy mắt cực kì xoắn xuyết, lẩm bẩm tự nói: “Hóa ra hương vị đồ rác rưởi cũng không tệ...”

Trong lúc bất chợt tôi nghĩ đến vấn đề lớn Ngôn Đậu Đậu là kết tinh tinh yêu hay là trái khổ qua!

Hiện tại đúng là một cơ hội tốt để đặt câu hỏi, ha ha ha.

Tôi nuốt ngụm nước bọt, cố gắng để mình tỏ ra chân thành: “Ông cụ Ngôn---

Ông cụ Ngôn vung bàn tay to lên cắt ngang lời của tôi, ve mặt ban ơn: “Cô cứ theo Tiểu Siêu Kế gọi ta là ông nội đi!”

Không thể để tôi nói dứt lời trước được sao

Con mịa nó, tôi nhin.

Tôi im lặng vài giây, hỏi tiếp: “Ông nội, cháu có thể hỏi ông một chuyện không?”

“Không thể, ông không thể trả lời câu hỏi của cháu.”

Về tui cười nịnh nọt trên mặt cứng lại: “Ông nội. ....cháu còn chưa nói ra câu hỏi. ....”

Ông cụ Ngôn mặt hiểu rõ: “Chẳng phải cháu muốn hỏi chuyện tình của mẹ Đậu Đậu sao?”

“Ông nội ông thật thông minh!” tôi kinh ngạc.

Ông cụ Ngôn cười đắc ý hả hê: “Ai nhìn thấy vẻ mặt ngu xuẩn của cháu đều biết.”

Về mặt ngu xuẩn?

Con mịa nó! cư nhiên dám dă kích đại gia như vậy! tôi kiềm nén oán giận trong lòng, lôi kéo tay áo của ông ta cầu xin:

“Vậy ông nói cho cháu biết liền đi, cháu sẽ cảm kích ông, cảm kích cả nhà ông, cảm kích tổ tiên mười tám đời của ông!”

Nghe lời nói của tôi ông cụ Ngôn chẳng những không thấy cảm động, lại còn nghiêm mặt già nua: “Không thể.”

“Vì sao?!!?”

“KHông thể chính là không thể.”

Xù lông!!!

Tôi vỗ bàn tức giận nói: “Vậy ông ới mì ăn vào ra cho cháu!!” chẳng lẽ ông già chết tiết này không biết cắn người miệng mềm bắt người tay ngắn sao!! Fck, tức chết tôi rồi!!

Khỏe miệng ông cụ Ngôn giật giật: “Không thể.”

Lại là không thể! Không thể không thể! Không thể cái cái quý!

“Bé con, ứng xử không thể hẹp hòi như vậy, nhất là làm con gái.” Ông cụ Ngôn ý vị sâu xa nói.

“Ông không hẹp hòi vậy ông nói cho cháu biết đi! Đừng cứ không thể không thể, cháu sẽ chỉ co rằng ông bất lực!” Tôi vô cùng khinh thường quét nhìn ông ta từ trên xuống dưới.

Có lẽ là ánh mắt trắng trợn của tôi kích đến ông cụ Ngôn bỗng chốc nhảy dựng lên, tức giận trở vào mũi tôi: “Ông nói cho cháu biết!”

Hai mắt tôi phát ra tia sáng long lánh, thẳng thừng gật đầu với ông cụ Ngôn, ánh mắt tràn ngập cổ vũ. Mau chứng minh cho đại gia xem, ông có thể!

Thấy thế, ông cụ Ngôn rút ngón tay bỏ vào túi quần: “Ông nói cho cháu biết-----ông sẽ không nói!” nói xong ông ta ngửa mặt lên trời cười ha ha.. con mịa nó! con ba nó! tình cảm đùa bỡn đại gia chơi à.

Đại gia mới không cho ông nắm mũi dắt đi, không nói đẹp đi! tôi phòng khoáng xoay người rồi đi, trời biết đất rõ trái tim tôi đang tức giận co rút.

“Bé con.”

Tôi dừng lại quay đầu nhìn ông ta, chẳng lẽ đột nhiên thay đổi ý định muốn nói với tôi rồi hả?

“Tô! Cháu còn không mang đi, mau mang đi rửa!”

Mẹ kiếp, còn muốn để gại gia rửa tô?

Tôi lập tức tròn mắt, tức giận nói: “Tự ông rửa đi!” bỏ đi không thèm quan tâm ông cụ Ngôn ở sau lưng tức giận giậm chân

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Hôm sau, ánh mắt nghi hoặc nhiều chuyện của mọi người tụ tập vào cục sừng chù dù trên trán của ông cụ, lúc đầu ông cụ Ngôn còn trốn trốn tránh tránh che cái trán lại, cuối cùng phiền muộn dứt khoát bày ra gương mặt uy nghiêm, mọi người lập tức ngưng ngưng thu hồi tầm mắt tò mò.

Trên bàn cơm, ông cụ Ngôn không được tự nhiên ho khan vài tiếng: “Đêm qua lúc ta đi ngủ không cẩn thận va vào vách tường. ....mọi người không cần lo lắng đâu! Ta không sao!”

Mọi người nửa tin nửa ngờ, một mình tôi cười trộm.

Ông chủ Ngôn như có như không nhìn tôi một cái, tôi vội vã thu hồi nụ cười ăn cơm.

Nhưng mà ông cụ Ngôn bới vài ngụm cơm liền tuyên bố no rồi, sau khi chờ ông ta đi, mọi người không thể tin được thảo luận sôi nổi hẳn lên, dù sao ông cụ Ngôn bao giờ cũng thích ăn như mạng khác thường như vậy, nhất định có mờ ám.

Tôi đột nhiên có dự cảm không lành.

Quả nhiên, buổi tối ông cụ Ngôn gõ cửa phòng tôi, đập nát hình ảnh tôi và ông chủ Ngôn nồng ấm ở trong mộng đẹp, cứng rắn lôi kéo ra ngoài.

Đại gia còn chưa hôn miệng nhỏ của ông chủ Ngôn, còn chưa chạm đến ngực nhỏ của ông chủ Ngôn, còn chưa chạm đến sáu múi cơ bụng của ông chủ Ngôn. ....còn chưa chạm đến bộ vị quan trọng của ông chủ Ngôn!

Lại bị lừa rồi. ....

Tôi vô cùng khó chịu cảm thấy ông cụ Ngôn, trái lại đáng sợ ông ta đương nhiên, lại còn khí thế hào hùng hạ lệnh: “Đi, nấu tô mì ăn liền cho ông!”

.....

Liên tục mấy ngày nay ông cụ Ngôn đều cố ý không ăn cơm tối, đặc biệt nửa đêm kêu tôi dậy nấu mì ăn liền cho ông ta = = vì thế hằng đêm cắt ngang cuộc hẹn hò của tôi và ông chủ Ngôn ở trong mộng. ....

Đại gia tức giận đẩy nha, đại gia khó chịu đẩy nha, cảm giác đẩy tựa như lúc cùng ông chủ Ngôn XXOO lập tức đạt đến cao-triều, ông chủ Ngôn đột nhiên biến mất. ....mà đại gia lại mắc nghẹn lưng chừng lưng giữa ông trung

Sớm muộn gì đại gia cũng bị lãnh cảm! tính năng quan hệ gặp trở ngại!

F-ck! Không nói với đại gia chân tướng của sự việc thì thôi đi, còn vọng tưởng đại gia làm trâu làm ngựa cho ông ta, trên đời có chuyện tốt đẹp như vậy sao! Hiển nhiên-----

Hiển nhiên là có.

Tha thứ cho sự đầu hàng quy phục của đại gia đi, ông cụ Ngôn lên tiếng, nếu đại gia không nấu mì ăn liền cho ông ta. ....ông ông ông ta liền

không cho tôi làm cháu dâu của ông ta! Không cho tôi làm bà xã của ông chủ Ngôn! Không cho tôi làm mẹ kế của Ngôn Đậu Đậu! cuối cùng tôi muốn đánh vỡ mông đít của Ngôn Đậu Đậu chỉ có thể là giấc mộng xa vời!

Đây làm sao có thể!!! Tôi lập tức đồng ý mỗi ngày nấu mì ăn liền cho ông cụ Ngôn, hơn nữa còn chủ động chân chó(đeo bám nịnh nọt) nhận thầu rửa chén thu dọn hết thảy.

Ông cụ Ngôn hết sức hài lòng.

Như vậy, tôi liền tiến bước mạnh mẽ một bước dài trên khoảng cách đến làm cháu dâu của ông cụ Ngôn, bà xã của ông chủ Ngôn, mẹ kế của Ngôn Đậu Đậu cùng mấy nhân vật. Quan trọng nhất là có một bước tiến mạnh như bay vọt trên khoảng cách đến đánh vỡ mông đít và tròn tròn của Ngôn Đậu Đậu!

Sau đó ông cụ Ngôn lại nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao ông ta không nói với chuyện tình của mẹ Ngôn Đậu Đậu.

“Bé con, chuyện cũ của mẹ Tiểu Đậu Đậu, ông không nói với cháu là vì muốn để Tiểu Siêu Kế tự mình nói với cháu, ông đoán nó cũng không hi vọng cháu biết được sự kiện đó từ miệng người khác.”

Tất nhiên tất nhiên tất nhiên, tôi rối rắm phát điên.

Một bên là dáng vẻ trái đắng của Ngôn Đậu Đậu, một bên là nét mặt như trái đắng của ông chủ Ngôn.

A a a a!!!

Thật lựa chọn trái đắng mà!

Tôi vừa muốn biết chuyện của mẹ Ngôn Đậu Đậu trái đắng, vừa không nỡ biến ông chủ Ngôn thành trái đắng. ....cá và chân gấu không thể gồm hết được, chẳng qua ai nặng ai nhẹ tôi còn phải phân rõ ràng.

Cuối cùng tôi chọn ông chủ Ngôn, nhắc nhở bản thân mình chớ có đi tổn hại xem Ngôn Đậu Đậu rốt cuộc có phải trái đắng hay không, cho dù tôi đã sắp biến thành trái đắng. mà ông chủ Ngôn căn bản không hề biết nội tâm tôi trải qua một phen giãy giụa vật lộn, mỉm cười sờ sờ đầu tôi rồi đi làm rồi.

Tôi ôm hận nghĩ thầm: A! đại gia không cần sờ sờ! đại gia cần ôm ôm! Đại gia cần hôn hôn!

Mãi đến khi bóng dáng yếu điệu của chiếc xe ông chủ Ngôn biến mất trong tầm mắt, tôi mới lưu luyến không thôi thu hồi tầm mắt.

Nghĩ lại trong khoảng thời gian này ở tại nhà họ Ngôn, tôi kinh hãi phát hiện, mặc dù chúng tôi đều ở nhà họ Ngôn, nhưng thời gian ở chung đụng của chúng tôi kém xa lúc ở nhà ông chủ Ngôn rất nhiều.

Khó trách!! Ánh mắt của ông chủ Ngôn trước lúc rời đi!!! Lại cô đơn như vậy !!!!!

Oh no! oh no! oh no! oh oh oh no no no!!!!

Kết quả này tuyệt đối không phải thứ đại gia muốn !!

Đại gia tuyệt đối không muốn dần dần sinh ra khe hở với Ngôn đại gia, sau đó khe hở dần dần mở rộng thành rãnh vết ngang, mãi đến cuối cùng mỗi người một ngã !!

Tuyệt đối tuyệt đối không muốn !!!

Bởi vậy đại gia quyết định, mặc kệ ông chủ Ngôn có đồng ý hay không, tôi nhất định phải đến công ty của ông chủ Ngôn làm việc!!

Tôi muốn cùng ông chủ Ngôn ở trong văn phòng của anh ta cọ xát ra đóm lửa tình yêu!!! Cùi khô lửa mạnh!! Thiêu cháy rừng rực!! cuối cùng đưa đến nhà máy phân bón làm phân hóa học!!

“Chị, chị Nhậm!”

Tôi bị một cái lôi kéo lung lay trở về hiện thực, phát hiện Ngôn Đậu Đậu đang níu lấy cánh tay tôi, gương mặt nhỏ nhắn cười rực rỡ.

Ách....tôi nghe làm sao.....duyệt như trái đắng Ngôn Đậu Đậu vừa mới gọi tôi là.....chị?

“Chị!”

Tôi giật mình, không có nghe lầm!

“Chị Nhậm! chị Nhậm!”

Lại là hai tiếng chị kêu đến thật thân thiết, tôi hất mạnh tay cậu ta ra, liên tục lùi về sau, run rẩy giờ móng heo lên chỉ về phía cậu ta: “Em em em. ...em có âm mưu gì?!”

Gương mặt nhỏ nhắn vốn tràn đầy tươi cười trong nháy mắt biến mất, Ngón Đậu Đậu nước mắt lưng tròng nhìn tôi, giọng nói non nớt tràn đầy ủy khuất: “Người ta biết trước kia có chút không lễ phép với chị....”

Con mịa nó! Cậu chỉ là có chút không lễ phép?! Vậy đại gia chính là thực nữ dịu dàng ít nói!

Chỉ nghe Ngón Đậu Đậu lại nói: “Người ta biết sai rồi. ....cho nên đặc biệt đến xin chị Nhậm tha thứ.”

Con mịa nó nha!

Sấm sét giữa trời quang!

Đứa nhỏ Ngón Đậu Đậu cư nhiên đến nhận lỗi với tôi xin tôi tha thứ?!!

Chẳng lẽ cậu ta....

“Đau đau đau!! Chị...chị buông mặt em ra!” Ngón Đậu Đậu để mặc tôi ngắt xoa mặt cậu ta, không phản kháng má chỉ kêu đau, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

“A! là da thật! không phải Ngón Đậu Đậu giả.” Buông móng heo, tôi kinh hô.

Trán của Ngón Đậu Đậu vạch ra mấy lằn đen, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia khinh bỉ, lại lập tức khôi phục bộ dạng thiếu nhi đáng yêu: “Chị, vậy chị tha thứ cho em sao?”

Tôi vuốt cằm, ra vẻ suy tư: “Em nói tha thứ chị liền tha thứ à...?”

Ngón Đậu Đậu lại kéo lấy tay tôi, lôi tôi vào trong phòng khách: “Chị, em biết chị là người rất tốt mà! Nhất định sẽ tha thứ cho em. ....em đi rót trà cho chị uống, chị liền tha thứ cho em được không?!”

Tôi dừng bước chân, Ngón Đậu Đậu bị ép dừng lại, đáng vẻ ‘chị lại làm sao vậy’.

Tôi ngồi xổm xuống đến sát bên lỗ tai cậu ta lén lút hỏi: “Chắc không phải em sợ chị đánh vỡ móng đất cộng tròn tròn của em nên mới giờ cò trắng đầu hàng chứ?”

Gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Ngón Đậu Đậu trong nháy mắt đỏ bừng, tựa như thẹn thùng lại tựa như tức giận, cuối cùng không cam tâm tình nguyện gật đầu.

Thấy thế, tôi ngira mặt lên trời cười ha hả, cả người co rúm đặc ý ở trong gió.

Trong phòng khách.

Tôi cố gắng duỗi cổ ra nhìn lên hai tiểu ‘hỗn cầu’ trong phòng bếp, Ngón Đậu Đậu và Ngón Tô Kính ở bên trong đó loay hoay làm gì đó, tiếng bình bình bang bang thường xuyên truyền ra. Tôi hít mắt lại, tôi liền biết Ngón Đậu Đậu không có ý tốt, còn nhận lỗi với tôi. ....nhất định là âm mưu quỷ kế của bọn họ.

Hừ hừ hừ! cư nhiên dám ở trước mặt bản Đại trình thám mứa riu qua mắt thợ, thật sự là không biết trời cao đất rộng, xem đại gia ‘gặp chiêu phá chiêu’ ‘trương kế tựu kế’ thế nào.

Ngón Đậu Đậu từ trong phòng bếp đi ra, trong tay bung một ly trà, không biết có phải là có tật giật mình hay không, tay chân của cậu ta hơi hơi run.

Tầm mắt của tôi dính chặt vào ly trà trong tay cậu ta.

Bản đại trình thám kết luận ly trà này nhất định có vấn đề, thế là bị bỏ ****, cũng có thể là bỏ thuốc xổ, càng có thể là thuốc độc!

Ngón Đậu Đậu chạy đến bên cạnh tôi, cậu ta cố tỏ ra bình tĩnh: “Chị, ngồi xuống uống trà đi.”

Uống trà?

Uống cái mốc cậu!

Nhưng mà tôi vẫn cười tí mắt đón nhận trà trong tay cậu ta, cả người tao nhả ngồi xuống ghé dựa bên cạnh, nghĩ thầm phải làm thế nào để ‘xoay chuyển Căn Khôn’ làm cho Ngón Đậu Đậu uống hết ly trà này-----

Lúc móng đất của tôi ngồi vào ghế dựa, ly trà trong tay rơi xuống đất, tôi vốn định giả vờ giật mình nói: ai da xin lỗi, trượt tay liền thôi rồi.

Nhưng mà miệng của tôi nhanh chóng phát ra một tiếng thét chói tai hơn: “A-----“

Cổ họng phát ra tiếng gào rú như giết heo, trong lòng tôi chỉ còn một ý niệm: bản đại trình thám ‘lật thuyền trong mương’ rồi!

Dưới mông truyền đến đau đớn, tôi nhào về phía Ngôn Đậu Đậu-----đại gia muốn giết cậu ta!!!!

Ngôn Đậu Đậu bị tôi dọa, nhanh chóng bỏ chạy đến sau lưng Ngôn Tô Kính, Ngôn Tô Kính cười cực kì quỷ dị.

Tôi cảm tức quay đầu, hoảng sợ phát hiện trên ghế dựa bất thành linh có một con ong mật bị ngòì bẹp!

Dáng vẻ ghé vào trên giường vô cùng không chịu nổi, tôi nhìn đau bấm số điện thoại của ông chủ Ngôn.

Tút tut tut.....

Thời gian chờ đợi vô cùng dài đằng, mỗi một giây đều là dây vô, cho nên trong nháy mắt điện thoại được kết nối, tôi liền gào to khóc lớn:

“Oa hu.....ông chủ Ngôn.....oa hu hu.....khi nào thì anh hu.....trở về oa hu.....”

Ông chủ Ngôn nhẹ giọng an ủi tôi vài câu, kiên trì hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi sao? Là ai bắt nạt em?”

Tôi càng khóc lớn hơn, chẳng thèm trả lời câu hỏi của ông chủ Ngôn, trên mông truyền đến cơn đau đớn nhức nhối khiến tôi khóc đến quên hết tất cả, quên cả biểu hiện, quên cả động tác nam bắc.

“Hu hu.....Ngôn Đậu Đậu.....thật đáng ghét.....oa hu thật đáng ghét mà....”

Trong điện thoại ông chủ Ngôn nhẹ giọng dỗ tôi, tôi nghe giọng nói dịu dàng mê người của anh ta, đột nhiên cảm thấy trên mông cũng không còn đau như thế.

Tôi lau nước mắt, bởi vì nằm sấp lâu nên thân thể có phần run lên, di chuyển thân thể chuẩn bị đổi tư thế.

Rầm---

Cửa chốt bị đẩy ra, phát ra một tiếng vang lớn.

Thân thể tôi đang đổi tư thế run lên, mất đi năng lực phản ứng, cứ như thế lăn một phát từ bệ cửa sổ xuống đất.

“A.” tôi đau đến nhe răng trợn mắt hít một hơi mạnh, trong lòng ngửa mặt lên trời thờ dài đại gia muốn đổi tư thế mà thôi! Không phải đổi chỗ mà mà mà!

Họa đến dồn dập trong truyền thuyết, lẽ roi.

Ông chủ Ngôn đứng tại chỗ dường như không phản ứng kịp, trên mặt vẫn có thể thấy được vẻ lo lắng, trong ánh mắt lo lắng mang theo một tia nghi hoặc. đoán chừng anh ta tưởng là tôi lăn từ trên giường xuống đất hành đại lễ với anh ta == hay chính là biểu diễn kĩ năng đặc biệt.

Tầm mắt của anh ta quét từ đầu đến chân tôi, lại đánh giá từ chân lên trên, sau cùng ánh mắt dừng lại ở nửa cái mông bên trái của tôi, ông chủ Ngôn hỏi bất đắc dĩ: “Em có nhét cái gì vào trong quần à? Gối?”

Tôi rung rung khóc ròng.

Hóa ra mông bên trái của đại gia trúng độc quá nặng, sưng phù đến giống như cái gối đầu. hu, Ngôn Đậu Đậu đại gia hận cậu!

Ông chủ Ngôn đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, sờ sờ đầu tôi nhẹ giọng nói nhỏ: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Tôi ngẩng gương mặt thấm đẫm nước mắt lên, khóc lóc kể lể: “Ông chủ Ngôn! Hu hu.....tôi không có nhét gối trong quần.....hu hu, mông của tôi là vì...hu hu hu!!”

Ông chủ Ngôn nhú mày, ánh mắt hẹp dài lại liếc về mông tôi: “Là gì?”

“Bởi vì tôi.....ngồi chết một con ong mật!”

Ánh mắt ông chủ Ngôn nhìn Ngôn Đậu Đậu từ trước đến nay là lạnh nhạt quanh quẩn, rốt cuộc hôm nay xảy ra biến hóa, Ngôn Đậu Đậu có chút phản chấn nhưng càng nhiều sợ hãi. Bởi vì ánh mắt của cha cậu ta thật lạnh thật rét, tựa như ánh mắt nhìn thấy kẻ thù trên tivi.

Dáng người nhỏ bé non nớt của Ngôn Đậu Đậu không ngừng run rẩy, gương mặt nhỏ nhắn vẫn tỏ vẻ không sao cả.

Về mặt ông chủ Ngôn nghiêm khắc, lạnh giọng khiển trách: “Ngôn Thư Mặc, con có biết con làm chuyện tốt gì không?”

Ngôn Đậu Đậu càng run rẩy kịch liệt hơn, mạnh miệng: “Là chị ta quá dốt---“ còn chưa nói xong, ông chủ Ngôn liền cầm cái ly bên cạnh tẩn nhẵn ném xuống đất, phát ra một tiếng vang dữ dội.

Tôi vuốt ngực, kinh ngạc nhìn kĩ ông chủ Ngôn, tức giận sức lực thật mạnh mẽ. lại nói cái ly này chính là cái ly lần trước tôi ném vào đầu ông cụ Ngôn, cư nhiên lại bị ông chủ Ngôn đập nát dễ dàng như vậy.

gào khóc! Ông chủ Ngôn thật đẹp trai quá nha nha nha!

Chẳng qua là nói đi nói lại, ở trước mặt một đứa nhỏ đập đồ, có vẻ như không phải là chuyện đáng khen ngợi gì. Nhìn Ngôn Đậu Đậu luôn ở trước mặt tôi giờ nhanh múa vuốt cuồng vọng tư đại (mọi người: thật ra kẻ giương nhanh múa vuốt đe dọa đứa nhỏ là cô mà) hiện tại như đóa hoa nhỏ trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuốn đi.

A di đà phật, ngã phật từ bi, đại gia tôi có tám lòng Bồ Tát, thấy Ngôn Đậu Đậu đáng thương đáng xót như vậy trong lòng có phần không nỡ, đại gia quyết định ‘đại phát từ bi’.

Tôi giật nhẹ quần của ông chủ Ngôn, bĩu môi: “Ông chủ Ngôn!”

Ông chủ Ngôn xoay người ngồi bên cạnh tôi, sắc mặt tức giận rút đi: “Sao vậy?”

Tôi nhào vào trong ngực anh ta, cọ lưng tung: “Thật ra.....thật ra tôi cảm thấy Ngôn Đậu Đậu không phải chủ mưu.”

Ông chủ Ngôn híp mắt, bàn tay to ấm áp từng cái từng cái vuốt lưng tôi, giống như vuốt thẳng lông cho động vật vậy, giọng nhẹ nhàng: “Đó là à?”

“Tôi cảm thấy là---Ngôn Tô Kính.”

Nghe vậy, Ngôn Đậu Đậu trừng mắt nhìn tôi, gương mặt nhỏ nhắn non nớt tràn ngập phẫn nộ: “Chủ mưu không phải là anh trai, chính là con! Chính là con không ưa chị ta! Chị ta cũng giống những người phụ nữ khác, không! Chị ta càng gốc càng dốt hơn những người phụ nữ trước! cho dù hai người kết hôn, con cũng tuyệt đối không thừa nhận chị ta!”

Oa oa oa oa.....Ngôn Đậu Đậu lại còn nói tôi gốc dốt!!

đại gia thông minh như vậy, thông minh tuyệt đỉnh như vậy, cư nhiên bị cho rằng là ngu dốt?! chẳng lẽ thật sự muốn đại gia đưa ra chứng cứ cho bọn cậu mở mang kiến thức sao?!

Chờ đại gia đưa chứng cứ ra, bọn cậu sẽ ngậm miệng không nói được!! chỉ cần, chỉ cần chờ đại gia để đầu trục.....đại gia liền thông minh tuyệt đỉnh

Ông chủ Ngôn nghe lời bính luận của con trai, gương mặt tuần tú dần xanh mét, gân xanh trên trán mờ hồ nhảy lên, bàn tay ta vuốt ve lưng tôi cùng biến thành nắm chặt lấy cánh tay tôi, lực mạnh đến nỗi tôi đau.

Lần đầu tiên thấy ông chủ Ngôn đáng sợ như vậy, trong lòng thâm mắng Ngôn Đậu Đậu không biết suy xét, chịu đựng đau đớn trên cánh tay tôi run run rẩy rẩy mở miệng: “Ông chủ Ngôn ~ cái kia ~ anh đừng dọa đứa nhỏ mà ~!” cũng đừng dọa đại gia oa!

Ông chủ Ngôn còn chưa đáp lại lời tôi, đứa nhỏ Ngôn Đậu Đậu kia lại rút gần hết to với tôi

“Chị là di kì quái vừa xấu vừa đàn! tôi mới không cần chị ‘giả mù sa mưa’(giả vờ) thương hại!”

bất đắc dĩ thờ dài, tôi đã không tức giận được, âm thầm buồn bực đứa nhỏ này sao cứ va vào nòng súng vậy.

Ông chủ Ngôn u ám không rõ thấp giọng tuyên bố: “Ngôn Thư Mặc, con cút ra ngoài cho cha.”

Trong mắt Ngôn Đậu Đậu hiện lên một tia bi thương, bàn tay nhỏ lau đi nước mắt cạnh hốc mắt, nhanh chân chạy khỏi phòng.

Lòng tôi thả lỏng một hơi, cuối cùng cũng không cần phải đối diện với quan hệ cha con vô cùng không được tự nhiên của bọn họ nữa, chẳng lẽ ông chủ Ngôn không biết tôi mắc kẹt ở giữa rất khó xử sao

Ai ngờ chuyện còn chưa kết thúc, ông chủ Ngôn mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm tôi, môi mòng khề mở: “Bây giờ, em cởi quần.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Cởi quần....

Tôi nghe làm sao? Ông chủ Ngôn cư, cư nhiên bảo tôi cởi quần!!!!

Oh my god!!

Oh my god!!

Thấy đáng về si dại của tôi, sắc mặt ông chủ Ngôn không vui: “Em cởi quần ra, tôi sẽ không nói lại lần thứ ba. ....đến lúc đó tôi sẽ cởi giúp em.” Cuối cùng, khoe môi của anh ta gọn lên một nụ cười sâu xa.

Tức khắc hai mắt tôi tỏa ra tình yêu, tim đập loạn thành thịch. Ừm. ...ông chủ Ngôn xấu xa cũng thật đẹp trai. ....thật muốn đẩy ngã

Nhưng mà ông chủ Ngôn muốn cởi quần của tôi đó, chẳng phải anh ta sẽ thấy cái mông sưng như cái gối sao-----oh no! oh no! oh no! oh oh oh no no no!!!

Mông của đại gia trước mắt đang ở trong tình huống không thể gặp người nha, huống chi đối tượng lại là ông chủ Ngôn á. ....chẳng qua là nói đi nói lại, thật ra tôi càng muốn cởi quần của ông chủ Ngôn. ....giờ trở với anh ta. ....

Ừm! Thật ngại mà, bị mọi người phát hiện ra ‘bản chất’ của đại gia.

Thấy vẻ mặt như đi vào vũ trụ Thần Du(cõi mộng) của tôi, ông chủ Ngôn cúi người ở bên tai tôi thì thầm thủ thi: “Thật sự muốn tôi. ....tự mình cởi quần của em sao?”

Oanh

Trong nháy mắt mắt tôi đỏ đến đủ để so sánh với mông khi.

Ông chủ Ngôn. ....ông chủ Ngôn. ....ông chủ Ngôn. ....lại. ....muốn. ....tự mình. ....cởi. ....quần. ....của. ....đại gia. ....

Thật không biết rụt rè mà!! Thật kích-tình mà!! Thật trẻ nhỏ không nên mà!!!

Nhưng mà đại gia cư nhiên tim đập nhanh!!! Trong đầu không tự chủ hiện ra một cảnh tượng.

Ông chủ Ngôn chậm rãi cởi xong quần của tôi, tôi gấp không thể đợi mà xé rách quần của ông chủ Ngôn.

gào khóc!!!!

Hình ảnh thật của đồng!!!

Ách, chờ đại gia từ vũ trụ trở về Địa Cầu, phát hiện ông chủ Ngôn đã biến mất không thấy đâu.

Ông chủ Ngôn chạy đi đâu rồi nhờ ? chẳng lẽ bị người ngoài hành tinh bắt đi. ...

Tôi đang định cao giọng hò hét tên của ông chủ Ngôn, cách...một tiếng, cửa bị đẩy ra. Thật ra....thật ra cửa vốn luôn mở, một tiếng cách đơn giản chỉ là bản thân tôi tự thêm thôi

Trên tay ông chủ Ngôn xách theo hộp cứu thương.

Tôi chợt có cảm giác chuyện lớn không ổn.

Quả nhiên, một giây sau, chỉ thấy ông chủ Ngôn lấy từ trong hộp cứu thương ra một cây kềm, quan sát hình dạng xung quanh, độ mạnh yếu, màu sắc....

Ách cái kềm này sẽ không phải sử dụng trên người tôi chứ.

Ông chủ Ngôn tay cầm kềm đi đến bên cạnh giường tôi ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc: “Nằm xuống.”

“Anh muốn làm chi??!” Tôi hoảng sợ che cái mông lớn nhỏ không cân xứng của mình liên tục lùi về sau, trực giác nói cho tôi biết cái kềm của anh ta sắp ‘hạ độc thủ; với tôi!!

Ông chủ Ngôn bình tĩnh vững vàng.

“Gai độc mà ông mật chích vào da cần phải nhổ ra.”

Hu hu. ....gai độc của ông mật...thật đáng hận mà!! Trong lòng tôi thầm mắng hai tên hỗn cầu lớn nhỏ Ngôn Tô Kính và Ngôn Đậu Đậu mấy lần, khổ hình triều Mãn Thanh xoát xoát hầu hạ bọn họ.

Ông chủ Ngôn bắt lấy cánh tay tôi kéo về phía anh ta.

“Tôi không muốn mà!!” tôi gãy giữa, kĩ thuật của ông chủ Ngôn thật không đáng tin mà mà mà, hình dạng, độ mạnh yếu, màu sắc vũ khí kĩ thuật của anh ta cũng không tệ lắm. ....nhưng mà tôi không muốn làm vật thí nghiệm

Trong trí nhớ, lần trước vịn mắt cá chân, cũng là bàn tay của ông chủ Ngôn chữa trị, kết quả là----Đau!Không!Muốn!Sống!

Đại gia tuyệt đối không muốn trải qua lần hành hạ đầy dọa như vậy lần nữa.

“Tôi muốn đến bệnh viện!” Tôi hô lớn trước lúc ông chủ Ngôn sắp cởi quần của tôi.

Ông chủ Ngôn dừng động tác, trầm mặc.

“Tôi muốn đến bệnh viện!” tôi lại nhấn mạnh, ánh mắt kiên định kiên quyết kiên trì nhìn ông chủ Ngôn.

Ông chủ Ngôn vẫn như cũ trầm mặc không nói.

Sau một lúc lâu, tôi cho rằng cuối cùng ông chủ Ngôn cũng buông tha chuyện hăm hại tôi, ông chủ Ngôn chán nản hé răng: “Em thả rằng mông của em phơi bày trước mắt những người khác, cũng không bằng lòng để tôi xem.”

Tôi cứng ngắc.

Xin ai đến nói cho tôi biết! cái gì gọi là tôi thả rằng phơi bày mông của tôi trước mắt những người khác, cũng không bằng lòng để anh ta xem. ....a a a!!! đây rồi cuộc là chuyện gì a!! lại còn bày ra biểu cảm cô đơn tôi vứt bỏ anh ta ghét bỏ anh ta, kích thích thật sâu đến lòng dạ y hệt Bò Tát của tôi kia mà.....

Nếu đây là chính sách mềm lòng của ông chủ Ngôn, anh ta thành công rồi!

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Ông chủ Ngôn, tôi cực kì bằng lòng phơi bày mông của tôi ở trước mặt anh!”

Nghe vậy, ông chủ Ngôn nở nụ cười, còn tôi, khóc.

Địu dàng cởi quần của tôi ra, động tác của ông chủ Ngôn dường như rất dè dặt cẩn thận. tôi cắn gối, rung rung chờ đợi đau đớn đến.

Vì sao vì sao vì sao.....vì sao ông trời luôn để tôi ở trước mặt ông chủ Ngôn yêu dấu kính mến từng bước một đi đến tình cảnh xấu hổ mất hết thể diện mặt mũi không còn.

Tôi bị phần.

Quần tuột đến đầu gối, ngón tay thon dài sạch sẽ của ông chủ Ngôn nhẹ xoa mông của tôi, một khắc đó, cả người tôi run rẩy, rất mất hồn.

Bỗng dưng, một trận cười nhẹ truyền đến tai tôi.

". . .

Ông chủ Ngôn đang cười cái gì. . .

Chẳng lẽ là cười cười cười phản ứng của tôi tôi tôi sao.....um, che mặt, thật ngượng! người ta không kiềm lòng được mà!

“Quần lót của em, ngoại trừ hình quái thú thì không còn hình khác sao?”

Hóa ra ông chủ Ngôn đang đùa cợt giấu cợt cười cợt quần lót quái thú của tôi! Lật bàn! Quần lót quái thú của đại gia sao có thể tùy tiện tiện tiện bị người ta đùa cợt giấu cợt cười cợt!

Tôi muốn lật người mặt đối mặt với ông chủ Ngôn tranh luận cãi lại. Quần lót của đại gia là vĩ đại! Là mạnh mẽ! Không bị của đồng!

“Đừng nhúc nhích.” Ông chủ Ngôn áp chế người của tôi, giọng nói mang theo an ủi: “Sẽ không đau lắm, đừng sợ.”

a..a...a...a...oh my god.

Ông chủ Ngôn muốn dùng hung khí của anh ta với tôi.....ngược tôi.....cơ thể của tôi không kiềm chế được bắt đầu căng thẳng, thật giống như là sắp đối mặt chính là đêm kích-tình đầu tiên của tôi và ông chủ Ngôn.

“Ngoan, thả lỏng, thả lỏng!”

“Hu hu.....em sợ...”

“Sẽ không đau, tin anh, hửm?”

“Em....em tin anh...”

“Vậy sao em còn chưa thả lỏng?”

“Em không không chế được....”

Giữa trán ông chủ Ngón vạch xuống 3 vạch đen, rất không kiên nhẫn đánh một cái tát xuống nửa mông phải bình an vô sự của tôi.

“Bốp!”

Cả người tôi chấn động, ủy khuất bĩu môi.

Ông chủ Ngón vậy mà đánh mông tôi, hu hu hu, người ta không muốn sống, ông chủ Ngón làm sao có thể như vậy! Tùy tùy tiện tiện chế nhạo quần lót quái thú của đại gia thì thôi đi, lại còn tùy tùy tiện tiện đánh mông đại gia

Tôi rung rung cần ngón tay, thê lương quay đầu lại ngắm nhìn ông chủ Ngón.

Ông chủ Ngón mặt không xấu hổ, chỉ thấy anh ta cúi đầu, bỏ đi quần lót quái thú của tôi bên cạnh, cảm xúc lạnh lẽo chạm đến làn da, tôi sờn gai ốc một trận.

Sau đó tôi liền phát hiện trên mông truyền đến một trận đau đớn-----

Tôi cắn gỏi, lại thả miệng la lên: “Ông chú Ngón! Tôi muốn đến công ty anh-----đi làm!” la xong tiếp tục cắn gỏi.

Im lặng ba giây, giọng của ông chủ Ngón truyền đến.

“Được.”

Đáp ứng đơn giản như vậy? Tôi thả miệng hỏi tiếp:

“Tôi còn muốn ở cùng một phòng làm việc với anh!” Nói xong cắn gỏi tiếp.

“Có thể.”

Nói chuyện tốt vậy sao? Tôi tắc lưỡi: “Vây....vây tôi....còn muốn hôn anh!”

Im lặng vài giây, ông chủ Ngón thay tôi mặc quần, lẳng lặng tuyên bố: “Trước khi em cứ cắn gỏi là tôi đã lấy gai độc của ong mật ra rồi.”

... Như thế à. ....

Tôi trầm ngâm không nói, mỉm cười gật đầu, trong lòng có hờn 囧囧

Dù sao tôi cũng mặc kệ, ông chủ Ngón cũng đã nhìn cảnh mông của tôi, tôi cũng cần phải chiếm lại chút tiện nghi!

Tôi ngoác ngoác ngón tay với ông chủ Ngón, chớp chớp mắt với anh ta. Ông chủ Ngón ‘văn phong bất động, trên tuần nhan viết’: có việc cứ nói, có rắm cứ phóng.

Tôi giận, phẫn nộ.

Lần nọ anh ta gọi tôi, chẳng phải tôi hấp ta hấp tấp chạy đến, bây giờ đại gia không đi được hầu như một bước, cư nhiên không phối hợp với đại gia, thật khi dễ người! Thật khi dễ người Địa Cầu! Thật khi dễ bên mông bị thương của người Địa Cầu!

Tôi lập tức lăn qua lăn lại ở trên giường, miệng la làng: “Ông chủ Ngón không yêu tôi chút nào! Hu hu ông chủ Ngón không yêu người ta chút nào!”

Cho nên lúc ông chủ Ngón bắt đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi cười vô cùng hả hê----

Ông chủ Ngón vẫn là thật yêu tôi mà ----- mọi người nói đúng không nào---ha ha ha!!!

Tôi đẩy ngã nửa người trên của ông chủ Ngón, đến mức nửa người dưới đã ở trên giường, không cần tôi đẩy ngã.

Móng hao của tôi mò nắn gương mặt trắng nõn bóng loáng của ông chủ Ngón, ánh mắt trắng trợn cường-gian từ trên xuống dưới tới tới lui lui thân thể của ông chủ Ngón, đoán chừng ông chủ Ngón bị ánh mắt cường-bạo mạnh mẽ quả quyết của tôi dọa sợ, không dám có chút phản kháng nào, ngoan ngoãn để mặc cho tôi giờ trò sờ trái sờ phải.

Cuối cùng lần thứ hai! Vuốt ve thân thể của ông chủ Ngón rồi! Thật kích động lòng người mà!*gào khóc*

Tôi chu miệng hôn lên miệng nhỏ nõn nà của ông chủ Ngón, ông chủ Ngón nhũ mảy, nhưng không có dòi đầu, cho nên mồm to như bồn cầu của đại gia chuẩn xác không chút lênh lạc hôn lên miệng nhỏ nõn nà của anh ta.

Mồ vài cái, liếm vài cái, cắn vài cái...

Đại gia bị phần bị thương bị thảm bị ai rồi!

Kỹ thuật hôn cao siêu của đại gia cư nhiên không hôn ra cảm giác lâng lâng như lên trời! Thật là đã kích lớn!

Liếc mắt liềm nhìn thấu bối rối của tôi, ông chủ Ngôn cười quyến rũ, đè đầu tôi lại, môi mỏng nhẹ nhàng phủ lên tôi, chậm rãi mút lấy cánh môi của tôi, cảm giác tê tê ngứa ngứa khiến tôi không nhận được động động môi, đầu lưỡi ảm áp nhân cơ hội tiến vào không tốn chút công sức cạy mở khớp hàm của tôi....

Hai tay vô thức níu chặt quần áo của ông chủ Ngôn, ý thức mơ hồ đến mơ hồ đi, vô cùng ngây ngất.

Chính là loại cảm giác này.....vì sao tôi hôn không ra loại cảm giác này vậy ???!

Trên môi đau xót, tôi trợn mắt mê man nhìn ánh mắt thoáng không vui của ông chủ Ngôn.

Ưm ~ ông chủ Ngôn ghét bỏ tôi không tập trung—

Tôi cười khúc khích ôm lấy thắt lưng của ông chủ Ngôn, dùng kỹ xảo học được từ chỗ anh ta nhiệt tình đáp trả anh ta, cổ họng ông chủ Ngôn phát ra một tiếng than nhẹ.

Bầm sinh trời ban của đại gia đúng không!! Ha ha ha4!!

Hai tay của tôi không an phận chậm rãi trượt, mãi đến cái mông vênh cao rắn chắc của ông chủ Ngôn!!!

Mất phương mê người của ông chủ Ngôn hơi mờ to, mặt nhẵn như tờ nhìn chăm chăm tôi.

Nhất thời đại gia bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hận không thể lột hết đồ của ông chủ Ngôn, hung hăng chà đạp làm nhục anh ta!!

Ưm, chẳng qua là trước mắt đại gia vẫn không có to gan lớn mật đến mức ấy, chỉ có dám hung hăng ngất cái mông của ông chủ Ngôn.

Ông chủ Ngôn hung hăng tức giận liếc mắt tôi.

Tôi nhón miệng cười, móng heo lấy lòng xoa xoa cái mông bị ngất đau của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Hôm sau.

Tôi rất muốn cùng đi làm với ông chủ Ngôn. ...nhưng mà cái mông của tôi vẫn vô cùng thấm thương. Tuy rằng đã được ngón tay quý thon thon của ông chủ Ngôn ngọt ngào an ủi. ...được rồi, thật ra chỉ đơn giản là bôi thuốc, đã bôi sưng rất nhiều, nhưng chỉ cần nghĩa một cái liền có thể phát hiện ra cái mông lớn nhỏ không đồng đều của tôi.

Ông chủ Ngôn vì ngăn cản tôi ra ngoài gây trở ngại cho đáng phở mặt phở, liền dứt khoát hạ lệnh chờ mông của tôi hoàn toàn khỏe như lúc ban đầu mới cho phép đến công ty của anh ta làm.

Còn chức vụ của tôi là gì, anh ta nói đến lúc đó tôi sẽ biết.

Hà hà hà, mặc kệ là chức vụ gì, dù sao đại gia đã buông lời nói muốn sống cùng một phòng với anh ta, ông chủ Ngôn từng vui vẻ đồng ý với tôi.

Theo như ông cụ Ngôn tiết lộ, hình như tên Ngôn Tô Kính hỗn cầu kia cũng sẽ đến công ty của ông chủ Ngôn thực tập tích lũy kinh nghiệm.

Nghe thấy tên Ngôn Tô Kính, tôi liền hận nghiêng răng nghiêng lợi, người này thật quá nham hiểm ác độc, dù cho lần này không phải là chủ mưu sát hại mông tôi, thì cũng là đồng lõa.

Lại nhiều lần mượn tay người khác để đẩy đổ khiến thân xác tôi chịu khổ, trước là Lão Thái Hậu, sau là đứa nhỏ. Càng nghĩ đại gia càng tức giận, Ngôn Tô Kính ngoại trừ lừa gạt phụ nữ già yếu và trẻ em ra, cậu ta còn có thể làm gì!

Thật, quá, ác, mà!

Các người chờ xem

Chờ tôi lên làm cháu dâu của ông cụ Ngôn, phu nhân của ông chủ Ngôn, mẹ kế của Ngôn Đậu Đậu, cuối cùng trở thành thím của Ngôn Tô Kính!

Vậy đó là lúc Thủy Thủ Mặt Trăng trừng phạt các người!

Sau ba ngày, móng của tôi cuối cùng cũng vẹn toàn lớn nhỏ đồng nhất như lúc ban đầu, tin tức khiến người ta phấn khích biết bao á! Một buổi sáng tinh mơ tôi liền rời giường sắp xếp thu dọn chính mình, đem phong thái rạng ngời sáng bóng trang điểm đầy mặt mình.

Lúc điểm tâm, tôi hài lòng phát hiện mặt tôi so với dầu cháo quẩy còn đầy mỡ hơn, hoàn toàn thể hiện kỹ năng trang điểm vô cùng cao siêu của tôi, oa oa oa~!

Khẩu vị lập tức tăng nhiều, ba hai lần liền giải quyết xong dầu cháo quẩy, cuối cùng còn chưa thỏa mãn liềm liềm khỏe môi, vút một ánh mắt quyến rũ về phía ông chủ Ngôn, khiến anh ta chú ý đến tôi đây còn đầy mỡ hơn dầu cháo quẩy, đồng thời chứng minh sau khi đối mặt càng khiến người ta tăng thêm ngon miệng so hơn với dầu cháo quẩy.

Nhưng không ngờ ông chủ Ngôn liếc nhìn phần trang điểm đầy mỡ trên mặt tôi, thả cái dầu cháo quẩy vừa cầm lên, không nói hai lời kéo tôi vào phòng tắm, tẩy rửa hết toàn bộ thành quả sáng sớm dậy cố gắng trên mặt tôi, nếp nhăn giữa lông mày mới hài lòng nhặt đi.

Thấy tôi đang cam tức bất mãn phần hận, ông chủ Ngôn nâng cằm của tôi lên: “Vẫn là thế này có vẻ đáng yêu.”

Ừm, được rồi! thấy ông chủ Ngôn ca ngợi đại gia thành tâm như vậy, đại gia liền rũ lòng từ bi tha thứ cho ông chủ Ngôn hi hi. . . . .

Tôi đánh giá trái phải chính mình trong gương. Đáng yêu, ông chủ Ngôn nói đại gia đáng yêuY

Không chờ tôi tán thưởng bản thân xong, ông chủ Ngôn kéo móng heo của tôi rời đi.

Ngồi trên xe của ông chủ Ngôn, tôi phát hiện chỗ ngồi sau xe còn có một người người-----Ngôn Tô Kính.

Ngôn Tô Kính trắng trợn khinh bỉ tôi có vẻ cực kì bình tĩnh, chỉ nghiêng liếc tôi một cái tầm mắt liền chuyển ra ngoài cửa sổ.

Ôi chào, thằng nhãi này gần đây công tục tăng mạnh à...? Đổi thành lúc trước còn không giậm chân nổi nóng à.

Ông chủ Ngôn không mạnh không nhẹ vỗ tôi một cái: “Thắt dây an toàn lên.”

Tôi vội vã xoay người, luống cuống tay chân thắt dây an toàn. Thấy thế, ông chủ Ngôn nghiêng người qua giúp tôi, tôi chớp mắt vài cái, đột nhiên nhớ đến một sự kiện.

“Ông chủ Ngôn, anh còn chưa hôn chào buổi sáng em á!”

Thắt xong dây an toàn, hai tay tôi ôm chặt lấy cánh tay muốn rút lại của ông chủ Ngôn, thật ra tôi càng muốn bắt lấy quần áo của ông chủ Ngôn á, nhưng mà nhìn âu phục vương vãi không nếp nhăn của ông chủ Ngôn, lại nhìn móng heo của mình, cuối cùng vẫn lựa chọn ôm lấy cánh tay là được.

Ông chủ Ngôn cười, nhẹ nhàng hôn lên miệng tôi một cái.

Trước khi cái đầu cao quý của ông chủ Ngôn rời đi, tôi cũng nhanh chóng chọt một cái lên môi anh ta.

Trao đổi nụ hôn chào buổi sáng xong xuôi, phía sau lưng truyền đến giọng hừ mũi nặng nề.

Ai da, tôi cũng quên ở đây còn có người đứng xem!

Tôi quay đầu tức giận trừng cậu ta, cậu ta cũng dựng râu trừng tôi, trên mặt hiện rõ bốn chữ: gian-phu-dâm-phụ.

Bỗng dưng tôi cười, cười đắc ý vênh vao: “Hâm mộ ghen tị thì cứ việc nói thẳng, tôi cũng không cười anh.” Tôi chỉ sẽ châm chọc trêu chọc cười cợt đùa cợt anh!

Ai cha cha, thật đáng tiếc, uống công để Ngôn Tô Kính mở mang kiến thức bằng hình ảnh nóng bỏng, không thu phí vào cửa của cậu ta thật sự là đáng tiếc, ôi cha cha!

“Quý mới hâm mộ ghen tị với các người, mới sáng sớm đã làm ô nhiễm không khí, thật sự là thói đời bạc bẽo....” lời của Ngôn Tô Kính dần dần tan biến dưới mắt lạnh của chủ nhỏ cậu ta.

Ông chủ Ngôn gọi tên tôi, giọng điệu tuy nhẹ nhàng, nhưng ở chung lâu như vậy tôi đã có thể hiểu ý tứ cảnh cáo trong câu nói của anh ta.

Được thôi được thôi, không nói thì không nói, tôi ngậm miệng lại cười ngây ngô lấy lòng ông chủ Ngôn.

Ông chủ Ngôn nghiêng liếc nhìn tôi một cái, khỏe môi hơi nhếch.

Xe bắt đầu chuyển động vững vàng hướng đến điểm đích! Tiến lên ! tiến lên tiến lên !

Ừm...đây là công ty của ông chủ Ngôn sao?

ừm...có phần hơi cũ nát nha...ừm bề ngoài không quan trọng...quan trọng là bên trong...tin chắc nhân viên bên trong căn nhà lầu lung lay sắp đổ này hẳn đều là bạch cốt tinh (bạch lĩnh(thành phần tri thức) + nồng cốt + tinh anh)...

Lúc này một người đàn ông đậm đầu đi đến, vừa nhìn liền vô cùng đặc biệt.

Tóc dài rối bời tung bay trong gió, quần áo cao bồi trên người giống như mặc mấy trăm năm chưa giặt, còn có phía dưới nhấc chân liền có thể nhìn thấy bản giấy rơi xuống, năm đầu ngón chân trắng trợn phơi bày trước ánh nắng.

Người đàn ông bản thân chính là là bạch cốt tinh truyền thuyết trong công ty truyền thuyết của ông chủ Ngôn sao.....thật ra có vẻ giống như cái bang(ấn mây) trong truyền thuyết...

Thật đặc biệt mà

Người đàn ông cái bang kia đứng ở trước mặt chúng tôi, lạnh nhạt pia liếc nhìn ông chủ Ngôn một cái, tiếp tục lướt qua Ngôn Tô Kính nhảy đến trên người tôi hung hăng trừng tôi.

Mẹ tôi ơi !

Tôi sợ đến mức lập tức nhảy đến sau lưng của ông chủ Ngôn.

Hu hu...nhân viên của ông chủ Ngôn còn đáng sợ hơn cả Bạch Cốt Tinh...cư nhiên giống như muốn ăn thịt tôi vậy.....đại gia không phải Đường Tam Tạng !!!

Trong nháy mắt, xung quanh tràn ngập mùi thối.

“Ông chủ Ngôn.....nhân viên của anh đều ‘đặc biệt’ như vậy sao?” tôi run run rẩy rẩy hỏi.

Ông chủ Ngôn ngăn ra, sau đó dờ khóc dờ cười: “Anh ta không phải nhân viên của tôi.”

Ách...không phải nhân viên của anh...chẳng lẽ nhân viên của tôi sao?!!

Tôi chỉ chỉ cao ốc cũ nát không thể tả trước mắt, do dự hỏi: “Đây cũng không phải công ty của anh?”

Ông chủ Ngôn thấy buồn cười, xoay người của tôi sang hướng bên kia.

Ách, bên cạnh cao ốc rách nát, là một tòa cao ốc thanh lịch khí khái, hiện ra ánh sáng bạc lóng lánh dưới ánh mặt trời, ánh sáng rực rỡ lan tràn.

Đây mới đúng là...công ty trong truyền thuyết.....của ông chủ Ngôn ..... oa!

Nguy nga lộng lẫy nha, lại quay lại quan sát bên cạnh ách, vô cùng thâm thúy! hai cao ốc cạnh nhau, kết quả so sánh tôn lên lẫn nhau rõ ràng cỡ nào.

Chẳng qua là vừa rồi hình như ông chủ Ngôn đi ra từ bãi đậu xe của cao ốc rách nát nha...chẳng lẽ ông chủ Ngôn sợ lòng tự trọng bị tổn thương, sợ tôi khinh thường anh ta, mới nói bừa tòa cao ốc xinh đẹp kia là của anh ta.....chẳng lẽ ông chủ Ngôn không biết kết quả của lời nói dối sau khi bị chọc phá càng thêm thương tâm sao huống chi đại gia là người vì nhà chọn người sao, cho dù là vậy, nếu đối tượng là ông chủ Ngôn, lòng ngưỡng mộ của tôi cũng chỉ có tăng chứ không giảm!

Nếu lại đối một đối tượng, thí dụ người đàn ông cái bang trước mắt hay Ngôn Tô Kính, đại gia sẽ phát huy vô cùng nhuần nhuyễn hàng loạt kiểu Look down on(nhìn khinh bỉ) khinh thường coi thường khinh bỉ kì thị!

Ánh mắt sắc bén của ông chủ Ngôn xuyên thấu suy nghĩ của tôi, bắt đầu dĩ giải thích: “Anh và công ty của vị tiên sinh vừa rồi kia dùng chung một bãi đậu xe.”

☹️, thì ra sự thật là thế.

Thận trọng đi theo phía sau ông chủ Ngôn bước vào công ty, suốt đường hết lén lút nhìn đông lại nhìn tây.

“Ông chủ, chào buổi sáng.” Quầy ***** nụ cười đầy mặt khẽ cúi người với ông chủ Ngôn.

Ông chủ NGôn mặt không đổi sắc gật đầu.

Tôi chọc chọc người bên cạnh lén lút nói thầm: ai da, cô bé thật xinh mà !

Ngôn Tô Kính tròn trắng mắt, gạt bỏ móng heo của tôi ở thất lưng của cậu ta rra.

Một soái ca đi qua, tôi không nhịn được thấp giọng kinh hô: ai cha cha, ‘mắt trắng nhỏ’ thật tuấn.”

Hành động chọc ngón tay lại bị dùng sức gạt bỏ, tôi quay đầu muốn kháng nghị với ông chủ Ngôn, cho tôi chọc chọc cũng không mất cục thịt nào!

Thoáng nhìn mặt của Ngôn Tô Kính hốt cầu kia, tôi im bật.

Ách, tôi tưởng là tôi chọc ông chủ Ngôn chứ.....tôi ra sức chà lau ngón tay từng chọc Ngôn Tô Kính trên quần áo.

Ông chủ Ngôn nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén hung hăng trợn nhìn tôi một cái, tôi vội vã rút lại móng heo ở trên quần áo của Ngôn Tô Kính, theo bản năng che dấu ở phía sau lưng. Ngôn Tô Kính cũng không có chú ý đến ông chủ Ngôn, không những bày ra vẻ mặt hung ác dữ tợn, lại còn nắm tay khua trước mặt tôi uy hiếp.

Ông chủ Ngôn dùng bước chân về mặt anh tuấn nghiêm túc nhìn theo cậu ta, lúc này Ngôn Tô Kính mới phát hiện về mặt nguy hiểm vô cùng của chú nhỏ, móng vuốt khua giữa không trung chậm chậm động vài cái rồi chậm rãi rút lại đặt sau lưng, mà vẻ mặt của cậu ta rất giống như-----táo bón.

.....

Vẫn phòng xa hoa khiêm tốn

Tôi và Ngôn Tô Kính lần lượt là đáng về học sinh tiểu học biết lỗi, cúi đầu ngoan ngoãn đứng vững.

“Cuối cùng tôi nhấn mạnh một lần, ở trong công ty không thể tùy ý như ở nhà, nếu hai người còn làm loạn như vậy, tôi liền cho về nhà họ Ngôn.”

“Em đảm bảo sẽ không tái phạm” tôi vội vã lên tiếng, giọng tay lên thề.

Ánh mắt trong veo mà lạnh lùng của ông chủ Ngôn bắn về phía Ngôn Tô Kính, cậu ta nghiêng người liếc tôi một cái: “Người không phạm ta ta không phạm người.”

Ách...

F-ck! Nói giống như là đại gia chủ sẽ chủ động trên chọc cậu ta vậy, cảm giác này thật---khó chịu.

Đầu óc như máy ép trái cây của tôi nhanh chóng xoay chuyển, cố gắng tìm từ ngữ càng có tính áp đảo, chờ lúc tôi cuối cùng tìm ra một câu càng mạnh mẽ: chớ không cần người người không cần chó! Chuẩn bị ném bom cho chết cậu ta, người Ngôn Tô Kính đã biến mất tăm.

Trong không gian to như vậy chỉ còn lại tôi và ông chủ Ngôn giương mắt nhìn.

“Người anh ta đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi rồi?! lời ngoan độc của em còn chưa nói.....” ông chủ Ngôn nhướn mày, tôi thức thời nuốt câu kế tiếp xuống, lần nữa nghẹn ra một câu: “Ông chủ Ngôn, công việc của em là gì?”

Ông chủ Ngôn vuốt cằm: “Điều kiện của em là cùng một phòng với anh.”

Ừ ừ ừ, tôi gật đầu gật đầu lại gật đầu.

Ông chủ Ngôn cười khuyh thành, ánh mắt tràn ngập mỉa mai: “Chức vụ của em chính là-----trợ lý nhỏ bên cạnh Tổng giám đốc.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Trợ lý nhỏ.....bên cạnh....bên cạnh....bên cạnh....tổng giám đốc!

Cái từ ‘bên cạnh’ này không ngừng lặp lại trong óc tôi, ngay sau đó trong đầu tôi hiện ra rất nhiều hình ảnh thân thể tôi và ông chủ Ngôn kề nhau sát sao.... nước miếng không nhịn được đổ xuống....

Trong giây phút này, tôi rất muốn đắm ngực gào to tuyên bố với toàn thế giới: oa oa oa! Tôi là trợ lý bên cạnh ông chủ Ngôn.

Văn phòng...trợ lý bên cạnh...thế giới hai người...cọ sát ra đốm lửa...lửa gần rom!

Không được! đại gia phải rụt rè! Đại gia phải ‘dục cự hoàn nghênh’(muốn mà tỏ vẻ không cần)!

Kết quả là tôi làm ra vẻ khó xử: “Vậy không tốt làm đâu...”

“Có gì không tốt?”

Lông mày tuấn lãng của ông chủ Ngôn hơi nhướng lên, đôi mắt chọc người khẽ chớp, lông mi dày liền vì khó hiểu kích động mà hơi nhếch lên, con nai trong lòng tôi đập loạn thành thạch, nói chuyện càng thêm hỗn loạn: “Ừm...anh không tốt...không phải! là em không tốt!”

Ái haiz! Đại gia nói gì cũng không xong hu hu

“Em không muốn làm trợ lý bên cạnh anh?” gương mặt tuấn tú của ông chủ Ngôn hiện lên vẻ ta đã hiểu, không nhanh không chậm bổ sung: “Vậy anh chỉ có thể tìm chọn người khác.”

Tìm chọn người khác ?!

Oh no! oh no! oh no! oh oh oh no no no!

Đây tuyệt đối không phải kết quả mà đại gia muốn!

Tôi lập tức quên ‘dục cự hoàn nghênh’, vút bỏ rụt rè, bất chấp hết thầy bỏ nhào vào trên người ông chủ Ngôn, ôm lấy cánh tay anh ta cao giọng la hét: “Em bằng lòng! Em bằng lòng làm trợ lý bên cạnh anh!” cuối cùng còn ra sức cọ ròi cọ trên người anh ta, bày tỏ tình yêu sâu nặng tôi dành cho anh ta.

Ông chủ Ngôn hài lòng gật đầu mỉm cười, vuốt vuốt đầu tôi dặn dò: “Như vậy, bây giờ đi ngâm cho anh một ly cà phê, không cần bỏ đường”

Nhân khoảng thời gian ông chủ Ngôn chuyên tâm xử lý công việc, tôi ưỡn ngực trắng trợn đánh giá văn phòng của anh ta, sắc thái trang trí cơ bản đều lấy đen xám trắng làm chủ đạo, cảm thấy lạnh lạnh rét rét y hệt ông chủ Ngôn, một chút tình thú cũng không có, nghĩ thầm lần sau nhất định phải mang chút ‘Vật dụng tình thú’ đến làm đẹp cho văn phòng của ông chủ Ngôn!

Đây chính là nơi chúng tôi phải cọ sát ra đốm lửa tình yêu mà, gian-tình bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh, sao có thể thiếu tình yếu chứ.

Tầm mắt rơi vào vật thể sáng ngời nhất trong văn phòng----cửa sổ sát đất, thủy tinh trong suốt thật to kéo dài thẳng đến sàn nhà trong văn phòng, cần thận quan sát, thậm chí phát hiện một mảng lớn nền đất đều là khám thủy tinh mà thành.

Tôi vụng trộm đi từ từ đến bên cạnh thủy tinh, tò mò len lén đi xuống nhìn một cái, thiếu chút nữa chân mềm nhũn.

Oh my god! Loại cảm giác này giống như sắp rớt xuống vách núi! Thật đáng sợ!

Ừm, thật cao, ít nhất 500 mét....phổ biến bán đông nghịt người đến người đi chi chít bên dưới, giống như con kiến chuyển nhà á...nếu tôi từ nơi này té xuống không biết sẽ đè bẹp chết bao nhiêu con kiến nhỉ?

Ông chủ Ngôn nhìn tôi như đi vào cõi mộng trước cửa sổ sát đất, ho nhẹ một tiếng tỏ vẻ không vui: “Nhậm Minh Bích, cà phê của anh đâu?”

Tôi giật mình, vội vàng chạy ra ngoài: “Cà phê đến ngay! Đến ngay!”

Thu hồi tầm mắt nhìn bóng dáng tôi hấp ta hấp tấp chạy ra ngoài, anh ta tiếp tục cúi đầu lật xem công văn, khóe môi hơi nhếch lên.

Cà phê, cà phê.

Tôi chặn đường một người đàn ông còn đang xem văn kiện, lịch sự hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi máy pha cà phê ở đâu?”

Anh ta đầu không quay mắt không nhìn chỉ phương hướng, liền vội vàng tránh ra.

Ách, thật lợi hại.

Tôi nhìn theo bóng lưng của tiên sinh tốt bụng rồi đi, thầm than: trong công ty của ông chủ Ngôn quả nhiên có nhiều bạch cốt tinh! Không cần nhìn cũng có thể xác định chỉ rõ phương hướng!

Oa oa oa~~! Chẳng biết bao giờ tôi mới có thể tu luyện lên đến trình độ này! Cách mạng chưa thành công, đại gia vẫn phải cố gắng!

Men theo phương hướng anh ta chỉ, tôi đi đến vị trí hiện tại đang đứng, trước một cánh cửa đang khép kín chặt chẽ.

Máy pha cà phê ở bên trong? Một lần nữa đánh giá lại cách trang hoàng bày trí của cửa phòng.

Đưa ra một kết luận: đây là một phòng nghỉ không giống phòng nghỉ lắm!

Cả phòng nghỉ cũng trang hoàng công khai khiêm tốn như vậy ~ ông chủ Ngôn quả thật sự quá lãng phí Nhân dân tệ nha~ anh ta nên giao Nhân dân tệ cho Nhậm Minh Bích mới phải à.

Tôi vừa miên mang suy nghĩ vừa ca hát vừa đẩy cửa ra---

Không khí bên trong an tĩnh vang vang khúc hát---

Lúc tôi thấy rõ hết thầy trước mắt, tim đập trong nháy mắt đứng lại.

F-ck! Tôi bị người ta lừa rồi!

Nơi này căn bản không phải phòng nghỉ, mà là phòng họp đang họp!

Các loại ánh mắt phóng tới tập đến, tôi ngượng ngùng lùi về sau không ngừng, chợt phát hiện dưới chân đang giẫm lên tấm bảng ghi ‘Đang họp’.

Bọn họ cũng đúng lúc nhìn đến tấm bảng tôi giẫm dưới chân, ánh mắt bọn họ bỗng chốc trở nên tức giận.

Ách, bọn họ sẽ không cho rằng tôi đến đá bảng hiệu gây hấn chứ....

Tôi vội vã dõn chân, nhặt tấm bảng màu vàng lấp lánh dưới đất lên, phía trên rõ ràng có dấu chân cực bụi, vội vã dùng tay áo lau đi bụi bặm bên trên.

Một người đàn ông dáng vẻ béo chắc có vẻ là quản lý chợt đứng lên, quát lớn: “Cô thuộc bộ phận nào?”

Ách....bộ phận nào...

Tôi lau mồ hôi trên trán: “Tôi là tổng giám đốc---

“Quản lý, cô ta nói cô ta là tổng giám đốc.”

Con mịa nó! Tôi còn chưa nói xong có được hay không!! Tôi là trợ lý nhỏ bên cạnh Tổng giám đốc!!! đừng có ‘cắt câu lấy nghĩa’(lấy một câu trong lời nói của người khác rồi giải thích theo ý mình) được hay không

Quản lý này nghe thấy tôi ‘đồng dạng’ sắc mặt liền trắng bệch: “Gọi bảo vệ đi!”

Bảo vệ?! chẳng lẽ bọn họ muốn bắt tôi lại nghiêm hình tra tấn?! oh no! oh no! oh no! oh oh oh no no no!!!

Thấy tình huống không ổn, tôi nhanh chân bỏ chạy lấy người.

“Mau bắt lấy cô ta! Cô ta nhất định là gián điệp!”

“Bảo vệ đâu? Mau bảo bọn họ đến bắt người!”

Tôi bị phần nghĩ: Gián cái móc điệp ấy! các người mới là gián điệp! cả nhà các người đều là gián điệp!

.....

Đơn giản trí nhớ tôi không tệ, một đường không bị cản trở chạy vội về văn phòng của ông chủ Ngôn. ầm một tiếng đóng sầm cửa, dựa vào cửa thở hổn hển.

Ông chủ Ngôn bị một loạt động tác kịch liệt quấy nhiễu, gương mặt xinh đẹp từ trong văn kiện ngược lên, giọng điệu không vui: “Nhậm Minh Bích, anh bảo em đi pha cà phê, am làm như đi đánh giặc vậy? còn nữa, cà phê của anh đâu?”

Tôi há miệng muốn giải thích, tiếng đập cửa vang lên.

“Tổng giám đốc, cho hỏi có nhìn thấy một cô gái khả nghi mặc đồ màu trắng không?”

Tôi đánh giá bản thân từ trên xuống dưới một lần, bỗng dung hét về phía ngoài cửa: “Các người mù màu à! Trên người tôi mặc là màu vải ka-ki! Không phải màu trắng!”

“Cô ấy thật sự ở bên trong!”

“Cô ta cư nhiên trốn trong phòng Tổng giám đốc!”

Oh my god! Để lộ rồi!

Tôi vội vã bịt miệng mình, vụng trộm nghĩa ông chủ Ngôn một cái, không may phát hiện gương mặt của anh ta trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm tôi.

Bạch cốt tỉnh ngoài cửa có vẻ ngu ngốc mà lại như không ngu ngốc đang choai choai.

“Tổng giám đốc, cô gái khả nghi trong văn phòng anh--- vừa rồi đột nhập phòng họp đánh cắp tư liệu.”

Đánh cắp tư liệu cái mốc á á! Tôi nghiêng rặng oán hận, ép buột chính mình nhin xuống lời mắng chửi châm chọc phun từ miệng ra.

Ông chủ Ngôn đứng dậy đi đến, tôi vội vã lùi sang một bên, ông chủ Ngôn kéo cửa ra bình bình tĩnh tĩnh hạ lệnh: “Các người xuống đi, cô ấy giao cho tôi xử lý.”

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cúi đầu với ông chủ Ngôn rồi rút lui.

Tôi nghe răng nhếch miệng làm mặt quỷ với bóng lưng bọn họ: một đám ngu xuẩn!

“Nhậm Minh Bích!”

“Đến đây!”

Ông chủ Ngôn bắt đầu xoa mũi, trong giọng nói là ý tứ hàm xúc hận rèn sắt không thành thép,: “Bảo em đi pha một ly cà phê, em cũng có thể gây rối loạn, em cho rằng đang đóng phim truyền hình sao?”

“Em không biết máy pha cà phê ở đâu...” Tôi yếu ớt giải thích.

“Tiếp đó em đi hỏi người khác, có người chỉ em đi về hướng phòng họp đúng không?”

“Bóp bóp bóp!!!” tôi dùng sức vỗ tay, tâm tác: “Wow! Ông chủ Ngôn anh thật thông minh!”

Ông chủ Ngôn bỗng nhiên nở nụ cười, lộ ra biểu cảm giống như bị tôi đánh bại, ngoắc ngoắc ngón tay với tôi.

Tôi hấp ta hấp tấp chạy đến, tựa như chó Nhật nhìn ông chủ Ngôn.

Đột nhiên một trận choáng váng, chờ lúc tôi kịp phản ứng, kính ngạc phát hiện tôi đang bị ông chủ Ngôn ôm trong lòng, ừm...thật là ‘kiều đoạn’(khúc hay) trong tiểu thuyết ngôn tình!

Thiên thời Địa lợi, lúc này không ăn đậu hủ ông chủ Ngôn, còn chờ lúc nào!

Móng heo của tôi vừa mới bò lên trên thân thể mềm mại đã lâu của ông chủ Ngôn, anh ta bỗng nhiên nâng cằm của tôi lên, tôi hơi kinh ngạc chớp mắt vài cái, quan sát làn da không tỳ vết, cùng ngũ quan xinh xắn đẹp đẽ gần sát của ông chủ Ngôn, nhất là lông mi dài dài kia, run run như vẫn luôn đang câu dẫn trái tim rộn rạo của đại gia.

“Minh Bích.” Ông chủ Ngôn đột nhiên cất tiếng khẽ gọi tên tôi.

Tôi trầm luân trong sắc đẹp-quyến rũ của anh ta không cách nào thoát khỏi, qua một hồi lâu mới: “Ủm? à, à? anh gọi em?”

Ông chủ Ngôn một tay kéo thân thể tôi, một tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi, nhẹ giọng nỉ non: “Nếu tướng mạo của anh không giống như bộ dạng bây giờ, mà là một vẻ mặt rất bình thường, em có thích anh như bây giờ hay không?”

Ách...thật quần...

Ý ông chủ Ngôn nói là, nếu anh ta không xinh đẹp, tôi có thể thích anh ta hay không?

Ông chủ Ngôn chịu đã kích gì rồi! cư nhiên hỏi tôi vấn đề mà chỉ có nữ sinh mới có thể đề ý!

ừm, tôi trầm tư, nhất định phải trả lời thật tốt, không thể đã kích lòng tự trọng của ông chủ Ngôn.

“Ông chủ Ngôn, thật ra, thật ra...”

Anh ta vén tóc rơi ra ở giữa trán tôi, cực kì dịu dàng: “Không có gì, em nói đi.”

“Em cảm thấy, nếu anh là người thật xấu xí, em hẳn sẽ không thích anh.” Tôi vô cùng kiên định nhìn anh ta, vẻ mặt ông chủ Ngôn không thay đổi, chỉ là lông mi khẽ co rúm

Thật ra lời của tôi còn chưa nói hết, nghĩ đến lời tiếp theo, da mặt tôi từ đó lên lỗ tai nóng lên.

“Nhưng mà cho dù anh thật xấu xí, ông chủ Ngôn...sau cùng em nhất định sẽ yêu!”

Lúc này cửa bỗng nhiên bị mở ra, một đám người ngã xuống đè lên nhau, vẻ mặt kinh hãi không thể tin được nhìn chúng tôi.

Tôi hoảng sợ tự nhiên ở đâu ra nhiều người vậy, oh my god! Những người này sẽ không phải là vấn trốn ở cửa nghe lén chứ!?

“Tổng giám đốc! cái này, chúng tôi sợ vị ***** này gây bất lợi cho anh, cho nên mới. ....bây giờ xem ra. ....chỉ là hiểu lầm thôi há... há há. ....hai người cứ tiếp tục! tiếp tục!”

Ừm hu~! Mất hết mặt dày, đại gia lại lần nữa vinh quang vút bỏ rụt rè vút bỏ thể diện, bày tỏ tình yêu với ông chủ Ngôn ở trước mặt mọi người!

Hôm sau.

Trên dưới công ty đều lưu truyền câu chuyện tình yêu của tôi và ông chủ Ngôn cùng ‘lời chân tình’ của tôi.

Mà câu nói ‘tôi là tổng giám đốc----’ lúc đầu ở phòng họp cũng bị bọn họ tự giác bỏ sung.

Phiên bản mới chính là: “Tôi là Tổng giám đốc----phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Toàn bộ những ngày ở tại công ty của ông chủ Ngôn đối với tôi mà nói có lẽ như cá gặp nước, nhưng ngoài ý muốn xảy ra một sự kiện, nó nghiêm trọng quấy nhiễu tôi hai tháng, mãi đến khi bắt đầu cuộc sống đại học, tôi vẫn như cũ hoàn toàn không biết gì về nó cả.

Nó chính là---- trên bàn làm việc trong văn phòng của ông chủ Ngôn, một cô bé cực kì ngốc nghếch với nụ cười rất ngốc bên trong khung ảnh!

Tôi phát hiện mỗi khi tầm mắt của ông chủ Ngôn chạm đến cô bé trong khung ảnh liền trở nên dịu dàng không thể tin được ! tràn ngập tình cảm nồng nàn thâm thía. ....gần như giống hệt ánh mắt nhìn tôi!

Who is she?! Cô gái ấy rốt cuộc là ai vậy vậy vậy vậy!

Hóa nhân kim tinh của tôi xuyên suốt cô bé vẫn luôn giữ nụ cười ngốc nghếch trong ảnh, dần dần tôi phát hiện ra có một bàn tay to chọt xuất hiện trước khung hình, bóp một tiếng mặt ảnh hướng xuống.

Tôi hậm hực hờn dỗi thu hồi tầm mắt, trở về cương vị của mình. Nhặt khăn lau cùn cù lau cửa sổ.

Tâm tư dĩ nhiên bay đến trên ảnh chụp, trong lòng không thoải mái lắm.

Bé gái ngơ ngếch trong ảnh chụp có gì đẹp chứ? Bé ấy có thể so đáng yêu với tôi sao?! Bé ấy có thể so xinh đẹp với tôi sao?! Bé ấy có thể so hiền lành thông minh với tôi sao? Cuối cùng, bé ấy có thể so ngốc nghếch với tôi à?!

Nói đi nói lại, tôi luôn cảm thấy cô bé ấy rất quen mặt nha, dường như từng gặp?!

Rốt cuộc từng gặp ở đâu. ....hay là rất giống một người nào đó....

Trong giây lát tôi quay đầu tỉ mỉ đánh giá ngũ quan của ông chủ Ngôn, lại đột nhiên đánh giá mặt mũi của đứa nhỏ trong ảnh. ....ách, khung hình đã bị ông chủ Ngôn giấu trong ngăn kéo, được rồi, vậy Bản đại trình thám liền dùng trí nhớ cường đại nhớ lại. ...

Sét đánh đá xẹt lửa.

Tôi kinh hãi phát hiện, mức độ giống nhau của họ đạt đến 100%! Có mặt có lông mi có cái mũi còn có cái miệng như nhau! Màu da cũng giống nhau, màu tóc cũng hệt nhau!

Trong phòng tối đen, một tia sét lóe lên, tôi bị đánh trúng.

Chẳng lẽ cô bé là con gái của ông chủ Ngôn?! Mẹ của Ngôn Đậu Đậu sinh ra một nam một nữ, bởi vì nhà họ Ngôn trọng nam khinh nữ, cho nên đẻ mẹ của Ngôn Đậu Đậu ký một khoảng phí sinh con giá trên trời! liền đẻ chị ta dẫn con gái cút xéo!!!

Như vậy, hoàn toàn có thể giải thích hợp lý vì sao ông chủ Ngôn chán ghét nhà họ Ngôn như thế?

Càng nghĩ càng cảm thấy thấy khả năng này rất không lờ!

A a a a a-----

Hóa ra ông chủ Ngôn còn có con gái !!!!

“Nhậm Minh Bích, anh mặc kệ bây giờ trong đầu em đang loạn xà ngầu gì đó, lập tức ngừng ngay cho anh.”

Bên tai truyền đến tiếng mắng mỏ tức giận của ông chủ Ngôn, tôi hoàn hồn phát hiện gương mặt anh tuấn của ông chủ Ngôn gần ngay trước mắt đang tràn đầy tức giận, thoáng nhìn thấy tôi cứ nhiên đặt khăn lau trên người anh ta, móng heo còn vô ý thức chà lau.

Tôi chấn động, luống cuống tay chân vứt khăn lau trên người anh ta đi.

Về-----

Chuẩn không cần chỉnh rơi xuống trên đầu cao quý.....

A, oa, oe!

Tôi biến sắc, hoang mang lo sợ rút khăn lau từ trên đầu anh ta đi, lúc này nhớ kỹ ném phía bên cạnh chứ không phải ném phía trước.

Mặt ông chủ Ngôn đã thối đến hết thuốc chữa, tôi sợ hãi liên tục lùi về sau, yếu yếu ớt ớt cầu xin tha thứ: “Ông chủ Ngôn, xin lỗi, em không phải cố ý...”

“Ai bảo em làm vệ sinh?”

“Là em xưng phong nhận việc---“

“Là em mạnh mẽ cướp đi công cụ của cô vệ sinh thì có.” Ông chủ Ngôn cắt ngang lời tôi, không chút thương tiếc vạch trần lời nói dối có ý tốt mà tôi vẫn chưa nói xong.

“.....”

Tôi không nói lời nào, quay đầu là tôi thì sao! Hừ! ai bảo bác gái vệ sinh kia một đồng tuổi rồi còn chẳng biết xấu hổ ở trong phòng rửa tay lớn tiếng bàn tán anh! Nói gì mà đây là công việc bà thích nhất, có thể gần gũi nhìn dung nhan trời sinh của ông chủ Ngôn!

Ai cũng không thể nghĩ đến ông chủ Ngôn của tôi, nếu không---hừ, tôi liền cướp sạch công cụ vệ sinh nhà ai đó!

“Em có thể hiểu chuyện một chút hay không---“

Không hiểu sao tôi nghe câu này, cả người tản ra dũng khí cùng tức giận hùng mạnh.

“Không thể!!” tôi lớn tiếng gào ra hai chữ này với anh ta, co chân chạy khỏi văn phòng anh ta.

Cửa gỗ nguyên chất xa hoa bị vung mạnh mẽ mà chấn động lắc lư, phát ra âm thanh kèn kẹt.

Từ cầu thang xông cộc cộc cộc xuống dưới, hoàn toàn chẳng quan tâm đến an toàn nguy hiểm, không biết xuống bao nhiêu tầng lầu, ở chỗ rẽ của tầng nào đấy không chú ý ngã nhào xuống đất, thoáng chốc nước mắt lộp bộp chảy xuống.

Tôi cất tiếng khóc lớn, chỉ thoáng nửa giây, trong hành lang đều là âm vang tiếng khóc của tôi.

Khóc một hồi, tôi dần dần ngừng khóc thất thanh rạn phổi, chỉ còn chậm rãi nức nở. bởi vì.....bởi vì người mệt mỏi quá.....hơn nữa ông chủ Ngôn còn không có ở đây.....khóc anh ta cũng không thấy!

Mu bàn tay ra sức lau đi nước mắt trên mặt, ủy khuất vạn phần. cái gì gọi là em có thể hiểu chuyện chút hay không?! Chẳng lẽ tôi có không hiểu chuyện như thế sao! Hu hu...ông chủ Ngôn thật đáng ghét! Tôi chỉ cướp đi vũ khí của ‘Tinh địch già’ muốn tiếp cận ông chủ Ngôn mà thôi.....tôi chỉ là bảo vệ ông chủ Ngôn mà thôi.....cứ nhiên còn nói tôi không hiểu chuyện oa oa hu hu....

Có lẽ ở trong mắt anh ta biết đâu tôi vẫn luôn là cố tình gây sự tùy hứng làm bậy, hôm nay anh ta chỉ nói ra lời anh ta chôn giấu trong lòng đã lâu thôi....

Nghĩ tới đây, tôi liền khóc càng thêm in ỏi.

Hu hu...nước mắt của tôi một chút cũng không đáng giá.....không ai đau lòng...hu hu....

“Ngu ngốc! bảo cậu sửa số liệu một chút liền trăm ngàn lỗ hò! công ty không phải chỗ cậu đến chơi đùa....”

Trong lúc mơ hồ tôi nghe thấy một tiếng nói thô quặng không ngừng quở trách, tôi theo tiếng nói nhìn lại, hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn thấy cách đó không xa sau cửa cầu thang, một tên mập đang ‘làm dữ’ với một tên ốm, thường lấy văn kiện trong tay gõ đầu của cậu ta.

Thật quá đáng mà....

Tôi hít hít mũi, rất chi là đồng tình với tên ốm bị đánh bị mắng.

Không được, đại gia không thể ngồi yên phớt lờ.

Cởi giày trên chân, tôi lau sạch nước mắt trong hốc mắt, nhắm đầu của tên mập, ra sức ném đến.

Tỉ suất bắn trúng mục tiêu của đại gia mọi người biết mà, luôn mà bách phát bách trúng.

Nghe thấy tên mập kinh hô nửa một tiếng, tôi vội vàng trốn phía sau cửa, không đến ba giây sau tên mập vọt vào hành lang.

“Là đứa khốn nạn nào không không muốn sống lấy giày ném tôi! Mau lăn ra đây!”

Cách ván cửa, tiếng gầm thét của tên mập chấn màng tai tôi phát đau, tôi ngừng thở tận lực để mình không phát ra tiếng vang.

Lộc lộc lộc cộc lộc cộc.

Bước chân nặng nề hậm hực chạy lên lầu.

Tôi thả lỏng một hơi, nhưng một giây sau, cánh cửa hợp kim nhôm che giấu tôi phút chốc bị kéo ra.

Mặt trời phản quang chói mắt, một bóng dáng cao lớn xuất hiện trước mắt tôi, trên tay cầm chiếc giày mới vừa rồi bị tôi vứt đi.

Um?

Hóa ra tên ồm ồm bị đánh bị mắng là Ngôn Tô Kính. Có chút kì quái nha, với cá tính của cậu ta thì làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho người khác khoa chân múa tay với cậu ta.....nói chính xác là động tay động chân.....hơn nữa không có tí mây may xu hướng muốn phản kháng, cho dù lúc ấy nắm đầm của cậu ta siết chặt....

“Vi sao cô phải giúp tôi?” Ngôn Tô Kính nhú chặt mày lại, có vẻ như tôi là người đánh chửi anh ta.

Ách....tôi có thể nói tôi không thấy rõ người.....biết đâu thấy rõ là anh.....đối tượng tôi ném giày nhất định là anh rồi....

Cuối cùng tôi lựa chọn trầm mặc, tâm tình tuy tốt chút nhưng vẫn như cũ rầu rĩ không vui, không muốn trả lời câu hỏi của cậu ta.

Ngôn Tô Kính cũng phát hiện hốc mắt tôi khóc hồng, vẻ mặt có chút kinh ngạc, hơi há mồm nhưng không nói ra lời.

Tôi biết cậu ta muốn nói gì, chẳng phải cậu ta cảm thấy nữ cường nhân tôi sẽ không khóc sao! (Ngôn Tô Kính: chính đúng! Là tiểu nhân....dứt lời bị Nhậm Minh Bích pia cho chiếc giày còn lại -)

Tâm tình càng thêm buồn bực.

Vì sao tôi chạy lâu như vậy, ông chủ Ngôn cũng không tới tìm tôi....chẳng lẽ anh ta cũng cho rằng tôi là nữ cường nhân sẽ không khóc sao?

Ông chủ Ngôn thối tha, rắm thúi! Ông chủ Ngôn hư hỏng, bại hoại!

“Muốn uống rượu không?”

Đang thâm oán ông chủ Ngôn tôi sừng sốt, chân chừ lặp lại: “Uống, uống rượu?”

Ngôn Tô Kính gật gật đầu.

Tôi lắc đầu.

Ngôn Tô Kính xù lông: “Cô lắc đầu làm gì!”

“Tôi sẽ không uống rượu đâu....”

“Uống xong sẽ biết.”

“Tôi sẽ không uống rượu mà....”

“....”

Kết quả là Ngôn Tô Kính trắng trợn lôi kéo tôi trốn việc, chạy hai con đường ra một quán rượu nhỏ.

“Tiểu Tô, cậu đến à.” Ông chủ quán rượu nhỏ thật nhiệt tình chào hỏi Ngôn Tô Kính, thấy tôi ở sau lưng cậu ta lại nháy mắt trêu chọc cậu ta: “Bạn gái cậu à? Đáng vẻ rất xinh đẹp nhà...!”

Tôi tò mò đánh giá cách bày trí bốn phía của quán rượu nhỏ, chợt nghe hai chữ là bạn gái cậu ta tôi xù lông, vừa định phát cáu lại nghe thấy ông chủ

quán rượu còn nói tôi xinh đẹp!

Nét mặt hung dữ trong nháy mắt ngượng ngừng, tôi xấu hổ cúi đầu, ừm, trước mặt mọi người lại.....nói tôi xinh đẹp~! thật xấu hổ xấu hổ mà ~!

Ngôn Tô Kính cười xấu hổ, nhìn tôi một cái: “Ông chủ, cho tôi mười chai rượu trắng.”

Ông chủ nhú mồm, tròng Ngôn Tô Kính: “Dẫn bạn gái tới thì tốt, nhưng uống rượu không tốt!”

“Cô ấy không phải bạn gái tôi.”

“Tôi không phải bạn gái anh ta!”

Đối với lời chúng tôi cùng lúc nói ra, ông chủ bật cười: “Vợ chồng son còn thật ăn ý!”

Tôi và Ngôn Tô Kính bốn mắt trừng nhau.

“Ai vợ chồng son với cô ta!”

“Quý mới vợ chồng son với anh ta!”

Ông chủ cười càng thêm sáng lạn, vui vẻ hơn hỏ lấy cho chúng tôi một chai nước chanh và hai cái ống hút!

“Nữ sinh xinh đẹp uống rượu không tốt đâu...” ông chủ nháy mắt mấy cái với tôi.

Lúc đầu tôi muốn chất vấn ông chủ: quán rượu của ông đóng cửa hay là phá sản à, chỉ còn một chai nước chanh?! Muốn lấy cũng phải hai chai chứ! Không thấy nơi này có hai người à! Còn hai ống chút là sao hả! muốn tôi và tên hỗn cầu kia chia đều nước trái cây à?!

Chẳng qua là lời ca ngợi của ông chủ khiến tôi liên tục nuốt bất mãn xuống bao tử, lại cúi đầu ngượng ngừng che mặt.

Ngôn Tô Kính vút cho tôi về mặt khinh bỉ.

Vút lông á, hâm mộ ghen tị à, anh là tên hỗn cầu, còn muốn người ta ca ngợi anh, mộng đi!

Ngôn Tô Kính thu hồi tầm mắt, lại cùng ông chủ đòi 10 chai rượu trắng, ông chủ vẫn như cũ không chịu, cuối cùng Ngôn Tô Kính tuyên bố nếu ông không mang rượu lên, cậu ta liền đến quán khác uống 20 chai rượu trắng!

Ông chủ mặt đầy ủy khuất, không cam tâm tình nguyện đi lấy rượu.

Dưới bàn tôi giằng giằng chân của Ngôn Tô Kính, giận dữ: “Sao anh có thể không lễ phép với ông chủ như vậy!”

Ngôn Tô Kính tròn trắng mắt: “Nhậm Minh Bích à Nhậm Minh Bích, cô chỉ có chút tiền đồ như vậy? chẳng phải được người ta khen một câu xinh đẹp thôi sao! Tôi nói cho cô biết, ông chủ kia lần trước nhìn thấy một con chó cũng khen là xinh đẹp đấy, cô liền cùng đẳng cấp với con chó kia -----A!”

Con mịa nó!! Cưng nhiên đánh đồng đại gia với chó!!!!

Tôi hung hăng đập cậu ta một cước, đằng đằng sát khí: “Anh mới cùng đẳng cấp với chó!! Cả nhà anh mới cùng đẳng cấp với chó!!”

“Sao vậy?” Ông chủ quay đầu hỏi Ngôn Tô Kính.

Ngôn Tô Kính vội vàng xua tay ý bảo không có gì, chờ ông chủ quay đầu, lập tức cúi người xoa nắn chân mình, về mặt giận dữ trừng tôi.

.....

Tôi cảm lấy cái ly khẽ nhấp một ngụm, một cổ chua sót lập tức lan khắp khoang miệng, tôi bị sặc ho khan không ngừng.

Sắc mặt ánh mắt của Ngôn Tô Kính, không cần tôi nhiều lời chắc chắn là khinh bỉ. cậu ta cầm lấy ly rượu ngửa đầu lên một ngụm uống xuống, sau đó tẩm ta tẩm tác miệng.

Ách, đây là cách uống rượu sao?

Tôi vừa định đặt câu hỏi, chỉ thấy về mặt Ngôn Tô Kính khó chịu, hô to về phía ông chủ: “Ông Lâm! Con mẹ nó ông trộn nước trong rượu làm gì!”

ông chủ trộn nước trong rượu nha! Ừm~ ông chủ thật đáng yêu!

“Cậu không quan tâm mình thì thôi đi, nhưng phải săn sóc bạn gái xinh đẹp của cậu chứ!”

Xinh đẹp!

F-ck! Đai gia lại nghĩ tới chó rồi!!

-----ba giờ sau-----

“Lại đây! Chúng ta---uống nữa! ách!”

“Cô say! Đừng uống.....Nhậm Minh Bích!”

Tôi đẩy bàn tay lung la lung lay trước mắt ra, xiên xiên vẹo vẹo đứng lên, chỉ vào mũi mình hỏi: “Ủm? Nhân dân tề gọi tôi phải không? Đai gia không phải gọi là nhân dân tề! đại gia gọi là.....đại gia gọi là Nhậm Minh Bích!”

Tầm mắt của tôi chuyển qua trên bàn, phát hiện cái ly cư nhiên đang khiêu vũ!

Ha ha! Thật vui! Thật vui!

“Phải Phải! cô là Nhậm Minh Bích, Nhậm Minh Bích!” Ngôn Tô Kính thoáng nhìn tôi đưa tay muốn lấy ly rượu, không chịu nổi rống to: “Ông đây bảo cô không được uống!”

Thét to điếc tai, làm cho móng heo của tôi dừng lại giữa không trung, giằng co ba giây, tôi tát miệng một cái, bắt đầu gào khóc.

Ngôn Tô Kính giật mình, không ngờ vậy mà làm tôi khóc, đứng tại chỗ luống cuống tay chân.

“Hu hu hu~! Oa hu hu~!”

Âm thanh càng khóc càng lớn, cũng may lúc này quán rượu không có khách gì, ông chủ nghe tiếng chạy đến, thấy tôi khóc rồi tỉnh rồi mù và Ngôn Tô Kính ngây ngốc, cuối cùng hung hăng gõ đầu của cậu ta: “Ai cho cậu bắt nạt cô ấy!”

“Tôi không...”

“Anh----“ tôi chỉ vào cái mũi của Ngôn Tô Kính, ngắt lời biện bạch của cậu ta.

Ông chủ cho rằng tôi là tố cáo Ngôn Tô Kính ăn hiếp tôi, vừa định trách cứ cậu ta, lại thấy tôi chỉ ngón tay về phía ông ta, mắt trừng lớn: “Ông--“

Ông chủ cũng chỉ vào mũi mình, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

“Ông nói tôi xinh đẹp giống chó! Hu hu hu!”

“...”

“...”

Tôi lung la lung lay đi đến trước mặt họ, lại ợ một hơi rượu, trên mặt vất đầy nước mắt nước mũi dí sát vào họ, sắc mặt họ đều thay đổi, tôi xì cười nhạo: “Các người có phải vợ...ách! Có phải đảm nhiệm tìm đàn ông...”

Quả nhiên, sắc mặt bọn họ càng thêm kinh hãi.

Tôi càng cười vui sướng, cười cười liền khóc: “Hu hu.....ông chủ Ngôn ghét bỏ tôi.....các người nói! Có phải tôi rất không hiểu chuyện không! nói đi! Ách!”

Mùi rượu phả rắc vào trước mặt họ, bọn họ hoảng sợ lắc đầu.

Ha ha , tôi đã nói mà! .....hu hu hu.....ông chủ Ngôn.....bây giờ còn chưa tới tìm tôi.....có phải không cần tôi rồi không.....oa hu.....

Buồn ngủ quá.....đầu thật choáng.....rất muốn đi ngủ.....

Thân thể tôi nghiêng ngã xuống bên cạnh, Ngôn Tô Kính vội vàng đón được thân thể ngã xuống của tôi.

Mơ mơ màng màng mờ to mắt, phút chốc nhìn thấy gương mặt xinh đẹp nhiều nếp nhăn như cụ già của ‘ông chủ Ngôn’, tôi nhếch môi cười: “Ông chủ Ngôn! Anh đến tìm em à ~!” nâng mặt của ‘ông chủ Ngôn’, chọt một cái ở trên môi trắng nõn nà của anh ta rồi nhắm mắt lại, miệng nỉ non: “Ông chủ Ngôn....em ngủ nha....”

Ngôn Tô Kính mặt kinh ngạc, một tay đỡ thân thể tôi một tay khẽ xoa môi mình, dường như nhiệt độ vừa rồi còn chưa tan đi.

Phút chốc di động của tôi vang lên.

Tôi nhóp nhép miệng um thật ồn, Ngôn Tô Kính lấy di động trong túi áo tôi ra, nhấn xuống nút nghe:

“Nhậm Minh Bích, quây đủ chưa nên trở về đây rồi!”

“Chú nhỏ...”

Nghe giọng của Ngôn Tô Kính, Ngôn Siêu Kế sùng sốt, tiếp đó giọng nói trở nên cực nhẹ: “Cô ấy đâu?”

“Uồng rượu rồi...”

Ngôn Tô Kính rõ ràng nghe thấy tiếng hô hấp trong điện thoại truyền đến trong phút chốc nặng nề, “Hai người ở đâu?”

Sau khi nói địa chỉ quán rượu nhỏ cho chú nhỏ, Ngôn Tô Kính để điện thoại lại vào túi tôi, khẽ vuốt tóc tôi.

Ông chủ quán rượu ngây ngốc hồi lâu cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, tìm về giọng mình:

“Cô ấy không phải bạn gái cậu sao...”

Ngôn Tô Kính lắc đầu, bỗng dưng cười ha hả: “Ông Lâm, ông ngốc sao, sao tôi có thể tìm bạn gái xinh đẹp giống chó chứ...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Nửa đêm mơ mơ màng màng tỉnh lại, tôi gõ trán rên rỉ, đầu thật đau mà.

Một cánh tay có lực nâng cơ thể tôi dứt tôi uống nước, tôi quay đầu than thở: “Đại gia muốn đi tiểu! không muốn uống nước!”

Cánh tay ôm lấy tôi cứng đờ, một giây sau bế tôi lên, tôi theo bản năng níu lấy quần áo anh ta, lọt vào trong mí mắt nặng nề mở ra là một mảnh tối đen.

Móng heo chụp lấy mặt anh ta, tôi theo bản năng nói chuyện: “Ông chủ Ngôn, đi tiểu.”

Đi vào phòng tắm, đèn cảm ứng sáng lên, ông chủ Ngôn đặt tôi trên bồn cầu rồi vỗ vỗ mặt tôi.

Ánh mắt khép hờ, tôi nghiêng nghiêng ngã ngã đứng lên, bỗng chốc kéo quần xuống ngồi lên bồn cầu.

Nét mặt ông chủ Ngôn khẽ co giật, xoay người đi ra phòng tắm, lãnh lãnh đậm đậm để lại một câu: “Trước không tỉnh táo, không cần ra ngoài.”

Hàn ý mây may bên trong giọng nói.

Cả người giật giật, tiểu xong, thật sướng ==

Tôi cao giọng la lên tên của ông chủ Ngôn, anh ta mở cửa phòng tắm, ngấm nhìn bốn phía một lần, cuối cùng ánh mắt rơi vào tôi đang ngồi ở bồn rửa tay, bàn chân trần-trồng run lên trong không khí, về mặt tôi đáng thương ủy khuất nhìn anh ta, đưa tay về phía anh ta: “Em muốn ôm ôm.”

Ông chủ Ngôn hết cách bước qua, một tay vòng qua khoen đầu gối một tay xuyên qua dưới nách, dễ dàng ôm lấy tôi.

Tôi ngấm nhìn gương mặt anh tuấn của anh ta, cười si ngốc. ông chủ Ngôn nhà tôi thật xinh đẹp, đẹp đến nhìn hoài không biết chán.

Trong trí nhớ mê man đứt quãng, hình như lúc tôi uống rượu ở quán rượu nhỏ còn cường hôn ‘Ông chủ Ngôn’ á, miệng nhỏ nồn nà, đại gia còn muốn hôn hôn!

Ông chủ Ngôn ôm tôi về phòng, vẫn như trước là một mảnh tối như mực, tôi ôm lấy cổ ông chủ Ngôn, yếu ớt nói: “Ông chủ Ngôn, người ta còn muốn hôn hôn!”

Ông chủ Ngôn không nặng không nhẹ hừ một tiếng.

Thân thể tôi vụn vụn trong lồng ngực anh ta, làm nũng nói: “Trước đó người ta vốn nghĩ cùng anh hôn sâu, chứ không phải như chuồn chuồn lướt nước, hiện tại chúng ta---“

Bỗng dưng ông chủ Ngôn cắt ngang lời tôi, giống như ngu ngốc vậy lập lại: “Trước đó? Hôn sâu? Chuồn chuồn lướt nước?”

“Phải rồi! Trước đó lúc ở quán rượu, em thấy anh đến tìm em, rất vui về liềm hôn anh một cái, anh sẽ không quên chứ!” tôi hoàn toàn không chú ý đến ý lạnh bên trong giọng nói trầm thấp của ông chủ Ngôn.

“Em chắc chắc trước đó em đã hôn ‘tôi’ sao?” giọng của ông chủ Ngôn rất nhẹ rất nhẹ, giống như từ phía chân trời truyền đến.

Một khắc đó tôi đau đầu, thân thể bị anh ta vút lên, tôi kinh hô một tiếng rơi vào trên giường.

Đầu óc vốn còn muốn hôn sâu, bị ném càng thêm rối loạn hoa mắt chóng mặt, trong đầu dòi sông lấp biển.

Um! Tình huống gì đây?!

Trong đêm tối, tôi không thấy rõ ông chủ Ngôn, chỉ có thể cảm nhận được tầm mắt của anh ta mang theo tức giận, ông chủ Ngôn bất chợt tức giận khó hiểu khiến tôi càng sợ hãi.

Thân thể nặng nề đè lên tôi, không khí trong phổi bị ép ra, không bao lâu liền cuống đi hô hấp của tôi, tôi kháng nghị đánh anh ta, hai tay lại bị một tay của ta ràng buộc đặt trên đỉnh đầu.

Ban đêm mất đi thị giác thần kinh càng thêm mờ mịt, trên môi truyền đến cái gặm cắn thô bạo, tôi quay đầu tránh thoát, không ngờ anh ta càng thêm thô lỗ, một tay cố định ót tôi, lực đạo của răng môi tựa như đang trừng phạt sự kháng cự của tôi.

Tôi bị ai phát hiện trên miệng truyền đến cảm giác nóng rất, hu hu! Ông chủ Ngôn cắn tôi!

Anh ta ra sức mút đi dòng máu nơi khoe miệng tôi, tôi lại bị thương phát hiện, ông chủ Ngôn biến thành Vampire rồi!

Không cho tôi quá nhiều thời gian suy nghĩ, đầu lưỡi linh hoạt khẽ cạy mở khớp hàm của tôi, phát họa thậm chí mỗi một hình dáng cái răng trong khoang miệng tôi, cuối cùng bà chủ không tha cho đầu lưỡi của tôi, hết sức làm càn trên chóc.

Ông chủ Ngôn đột nhiên nhiệt tình như núi lửa bùng nổ, tuy rằng tôi rất được yêu thương mà sợ mừng rỡ như điên, nhưng mà có thể.....ừm, có thể nhẹ nhàng chút hya không.....đừng khiến tôi giống như thuyền nhỏ chìm nổi đong đưa trong bão tố trên biển lớn.....bất cứ lúc nào cũng có thể lật thuyền....

Thuyền nhỏ thiếu khí sắp tắt thở.....

Bỗng dưng ông chủ Ngôn thả môi, tấn công về phía cần cổ trước ngực, tôi thờ phỉ phò từng ngum từng ngum khí, suy nghĩ không đuổi kịp bước đi của anh ta,. Mãi đến khi bên gáy truyền đến cảm giác vừa tê dại vừa đau, tôi rút cuộc tìm về chút ý thức và giọng nói: “Ông chủ Ngôn....sao anh....ừm....” lời còn chưa nói xong lại bị mút vào một cái, tôi không nhìn được phát ra tiếng rên rĩ trầm thấp, thân thể sợ run không ngừng.

Tay anh ta thô lỗ kéo áo tôi, nút thắt mở ra không biết đã bay đến nơi nào, chỉ nghe tiếng ‘tạch tạch’ rất nhỏ.

Trái tim tôi đập gần như muốn vỡ ra, cổ họng mang theo tiếng khóc kêu tên của ông chủ Ngôn, anh ta lại chẳng hề phản ứng coi như không có, môi mòng cực nóng quyến luyến trước ngực gần như trần trỗng của tôi, mút không biết chán một vết hồng. phút chốc, một bàn tay to không an phận xuất hiện trước ngực tôi, bàn tay ngày thường âm áp lúc này nhiệt độ nóng bỏng dị thường, nhất là lướt trên da tôi mang đến từng đợt cực nóng khiến tôi thiếu chút nữa thét chói tai ra tiếng.

Tôi kịch liệt vùng vẫy không ngừng vặn vẹo thân thể, kháng cự hết thấy những đôi không biết tên này, đáng tiếc hiệu quả rất nhỏ.

ở trước mặt ông chủ Ngôn bất kì động tác gì của tôi chắc chắn đều là lấy trứng chọi đá, không chỉ không đạt đến hiệu quả mong muốn, ngược lại càng thêm chọc khiến hô hấp của anh ta nặng nề thân thể cực nóng càng thêm dán chặt tôi, hận không thể khảm tôi vào trong người anh ta.

Tôi sớm đã không còn tâm tình kích động lúc đầu, chỉ còn sợ hãi, đầu óc lúc đầu rất không tỉnh táo cũng khôi phục thanh tỉnh, mà ông chủ Ngôn lại giống như kẻ uống say không kiêng nể gì.

Tôi nức nở vài tiếng, miệng vẫn la như trước: “Ông chủ Ngôn....em sợ...”

Tôi cho rằng anh ta vẫn sẽ bỏ mặt khăn cầu của tôi, không ngờ vậy mà anh ta ngừng lại, hô hấp không ổn định thờ dốt.

“Ông chủ NGôn...” tôi sợ hãi gọi anh ta, thân thể cứng ngắt không dám lộn xộn, hu hu.....tay của ông chủ Ngôn.....vẫn đặt trên ngực bé của tôi....

Ông chủ Ngôn không trả lời tôi, cũng không có lấy tay anh ta ra.

Trong đêm tối, chúng tôi cứ như vậy giằng co không thôi.

Không biết qua bao lâu, tôi cảm nhận được thân thể của tôi chết lặng không cảm giác, nhất là hai tay bị anh ta bóp chặt trên đỉnh đầu, chỉ cần hơi kéo động thần kinh cơ bắp, liền đau nhức một trận.

Hu hu hu! Rốt cuộc tôi sai ở chỗ nào.....vì sao ông chủ Ngôn đối với tôi như vậy....

“Khóc cái gì?” ông chủ Ngôn đột nhiên nói chuyện, giọng nói trầm thấp khàn khàn, anh ta buông hai tay tôi ra, bàn tay mang theo vết chai sạn xoa gương

mặt tôi lau đi nước mắt.

Ông chủ Ngôn cuối cùng cũng bình thường rồi!

Tôi nhào vào trong lòng anh ta, khóc lớn, nước mắt nước mũi đều chà lên quần áo anh ta, đầm đẩm lồng ngực anh ta: “Bại hoại! anh là kẻ bại hoại!”

Ông chủ Ngôn như có như không thờ dài một tiếng, ôm tôi vào ngực, lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc là anh bại hoại hay là em. ...”

“Đương nhiên là anh!”

“Nhậm Minh Bích!”

Tôi đáp lại anh ta chuyện gì, ông chủ Ngôn nâng cằm của tôi lên, giọng nói phứt chốc trở nên lạnh: “Nếu em còn dám uống rượu, anh liền chặt ngang chân của em”

.....

.....

Hết lần này đến lần khác cam đoan bảo đảm với ông chủ Ngôn, từ này về sau tôi không dính một giọt rượu, nếu mà có uống đừng nói chặt ngang chân tôi, dù cắt ngang miệng tôi cũng còn được!

Ông chủ Ngôn mới buông tha tôi một phen, đẩy tôi ra, về mặt chán ghét bảo tôi đi tắm rửa, nói nếu tôi không tẩy sạch mùi rượu khắp người thì đừng lên giường của anh ta!

Ách. ....vừa rồi như thế cũng không ghét bỏ tôi cả người mùi rượu, ngược lại giờ mới xoi mói ==

Thật khác thường mà. ....chẳng lẽ bởi vì tôi uống rượu? cho nên ông chủ Ngôn mới rút gân phát cuồng?!

Vừa ngồi trong bồn tắm thối bong bóng tôi vừa suy nghĩ nguyên nhân ông chủ Ngôn khác thường, nhưng mà vô cùng khó khăn, nhân vật mắc mớ như ông chủ Ngôn tôi sao có thể đoán được. .... Ai

Ngâm chơi tắm tôi đã thoải mái hơn, đầu không còn choáng váng, người cũng không khó chịu, một hơi lên năm tầng cũng không tốn sức! nhưng mà đại gia không muốn. ....thân thể trần trụi. ....leo năm lầu đầu!

Cư nhiên quên lấy quần áo vào, cả khăn tắm cũng không lấy, 囧 rz.

Ách, bây giờ làm sao ra ngoài. ....ông chủ Ngôn còn đang ở trong phòng á. ....

“Ông chủ Ngôn!” tôi cách cánh cửa gọi anh ta.

Một lát sau anh ta mới đáp: “Chuyện gì?”

Tôi háng giọng kêu lên: “Em muốn uống sữa!”

Ngoài cửa không có động tĩnh gì, có lẽ chắc là anh ta đi pha sữa rồi, tôi lén lút kéo cửa phòng tắm ra, thân thể không mảnh vải quanh mình chính đại bước ra ngoài.

Một giây sau, tôi chợt vật chạy về phòng tắm, nặng nề vút ngã cửa, dựa vào cửa vỗ vỗ lồng ngực.

Oh my god!---!!!!!!

Ông chủ Ngôn. ....sao anh ta còn đang ở bên ngoài?! Chẳng phải anh ta nên xuống lầu pha sữa rồi sao!!!

Vừa rồi có bị anh ta thấy được-----dáng người nổi bật của đại gia rồi hay không!!!!

A a a a a----!!!! Đại gia bị nhìn sạch sành sanh rồi!!!

Vốn chỉ có mong bị ông chủ Ngôn nhìn thấy, tối đa là ngực bé cũng bị anh ta nhìn, còn bị sờ mó. ....mà lúc này---!!!! Đại gia không mảnh vải che thân bị ông chủ Ngôn nhìn thấy hết. ....ông chủ Ngôn có cho rằng đại gia không chuẩn hay không?

Tôi hí mắt đánh giá bản thân trong gương. Ngực không đủ lớn, eo không đủ thon, mông thì sau khi bị ông mật ngủ đông liền cảm thấy hai bên lớn nhỏ không đồng đều

A a a a a a!!!!

Tại sao đại gia không phải là Busty ngực to! Tại sao đại gia không có thân hình như rắn nước! tại sao đại gia phải không mảnh vải che thân mất mặt ở trước mặt ông chủ Ngôn!

“Em làm sao vậy?” giọng của ông chủ Ngôn truyền đến, không thể bình tĩnh lại bình tĩnh, tôi cũng hoài nghi vừa rồi anh ta không có nhìn thấy thân thể trần truồng của bản đại gia.

“Không! Không!” tôi khẩn trương đáp. Sau đó lắp bắp nói: “Ông chủ Ngôn, anh có thể giúp em... lấy quần áo háy không?”

Ông chủ Ngôn không trả lời, một lát sau anh ta gõ cửa. tôi kéo ra một khe nhỏ, nhận lấy khăn tắm trên tay anh ta.....sao không phải quần áo?

Mặc kệ, dù sao cũng đã bị xem sạch sành sanh, che nhiều che ít cũng không có gì. Nghĩ vậy tôi liền thả lỏng rất nhiều.

Bọc lấy khăn tắm tôi liền như cục gói lớn bước ra ngoài.

Ông chủ Ngôn dựa vào tường bên cạnh phòng tắm, thấy tôi đi ra liền ôm ngang tôi lên, tôi giật mình, vội vàng ôm lấy cổ anh ta, anh ta đi nhanh về phía giường.

Anh ta nhẹ nhàng thả tôi xuống, một tay chống đỡ phía trên người tôi, tôi không dám đối diện với gương mặt tuấn mỹ vô hạn của ông chủ Ngôn, càng đừng nói nhìn kĩ đôi mắt sâu thẳm hẹp dài kia của anh ta, tôi khẩn trương nhắm mắt lại, lông mu run rẩy thân thể căng cứng, tuy sau khi tự an ủi trong lòng tôi không còn chột dạ xấu hổ như vậy nữa, nhưng chính thức đối mặt với ông chủ Ngôn từng ‘thường thức’ qua thân thể tôi, tôi vẫn thật khẩn trương vô thố nha nha nha.

Bỗng nhiên, tôi cảm nhận được ông chủ Ngôn đang vuốt ve gương mặt tôi, thân thể lại càng thêm buộc chặt cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích mặc động tác của anh ta.

Dần dần tay anh ta bắt đầu trượt, cổ, xương quai xanh, sau đó đến vị trí ngực của tôi, vẽ vòng tròn, thân thể tôi không cách nào nén xuống con run theo đầu ngón tay anh ta....

Thật sự nhìn không được bắt lấy bàn tay to càng ngày càng không kiêng kị chút nào của anh ta, tôi mở to mắt, kinh hoàng khiếp đảm nhìn anh ta.

Ông chủ Ngôn nhẹ nhàng cười, khẽ hôn trán tôi một cái, kéo lấy cánh tay tôi ôm tôi vào trong lòng anh ta, tôi kinh hô một tiếng.

“Đừng sợ, anh chỉ là...”

Ông chủ Ngôn ngồi trên giường, mà tôi ngồi ở trên đùi anh ta, tư thế thân mật xấu hổ muốn chết, tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng dụ hoặc của anh ta: “Chỉ là để em thích ứng trước thôi. ....”

Sau đó dán vào tai tôi nói ra mấy chữ khiến tôi trong nháy mắt đỏ bừng mặt dày. Um...ông chủ Ngôn.....hóa ra thật xấu.....

áp ứng hồi lâu, thật sự không biết nói cái gì, không biết thế nào tôi liền thốt ra một câu khiến tôi vô cùng muốn đập đầu:

“Sữa...của em đâu...” Tôi lắp bắp hỏi, nói xong phát hiện tầm của ông chủ Ngôn không đúng lắm, anh ta cười nhìn chăm chăm trước ngực tôi, tôi khẩn trương kéo khăn quàng cổ, một lần nữa nhấn mạnh: “Em nói sữa!”

Ông chủ Ngôn nâng cằm tôi, tôi nhìn thẳng vào trong đôi mắt tăm tối như chọc người của anh ta, môi mím hé mở:

“Trên bàn đấy.”

Quay đầu, quả nhiên thấy một ly sữa bốc hơi nóng. Chàì, ở trên bàn thì ở trên bàn, làm gì bày ra biểu tình ‘tôi chính là sữa’ vậy!

Ông chủ Ngôn cười ranh mãnh:

“Thật ra trước khi em lên tiếng sữa đã được pha xong.”

Tôi giận: “Vậy sao anh không nói!”

Ông chủ Ngôn vuốt cằm, trầm tư:

“Anh lại không biết em sẽ không mảnh vải che thân lao ra.”

Oanh! Mặt dày vô dụng lại đỏ bừng, tôi không cam lòng bị lép vế, tôi cố ý lớn tiếng ầm ĩ, “Em muốn uống sữa!!!”

“Muốn anh đút sao?”

Mặt dày vừa giảm nhiệt độ phút chốc lại lên cao, tôi khó khăn lựa chọn, một bên là rụt rè một bên là dục vọng, cuối cùng đại gia cực kì khó khăn nói: “Không cần!” thật ra người ta rất muốn á, nhưng mà đại gia không muốn cứ bị ông chủ Ngôn nắm mũi dắt đi đại gia muốn quyền chủ động!

“Không cần anh đút! Em đút anh uống sữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Hai tháng nghỉ hè ‘tình yêu bí mật’ của tôi và ông chủ Ngôn liên tục âm lên, thỉnh thoảng anh ta vẫn sẽ nói một câu: “Em có thể hiểu chuyện một chút không?” Trần ngập bị đánh bại, câu nói cam chịu, nhưng hoàn toàn không đá kích gì đến tôi, hơn nữa tôi chỉ mong sao anh ta mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút đều tức giận mắng đại gia không hiểu chuyện.

Bởi vì ông chủ Ngôn nói, nếu anh ta còn nói như thế với tôi, tôi có thể sử dụng một biện pháp giải quyết, đó chính là xông lên cho anh ta một nụ hôn nóng bỏng, đừng đóng sầm cửa bỏ đi, dù cho cửa văn phòng anh ta có rầm chắc đi nữa, cũng không chịu nổi sự tàn phá hủy hoại của tôi

Tóm lại, là biện pháp vẹn toàn đôi bên, vừa có thể ngăn chặn ông chủ Ngôn trách cứ, lại có thể chiếm tiện nghi của anh ta, *gào khóc*!

Tôi ngày càng quẫn anh ta nháo anh ta, cuối cùng ông chủ Ngôn không chịu nổi tôi tấn công mãnh liệt, rốt cuộc cũng nói cho tôi biết----cô bé tươi cười ngốc nghếch trong ảnh----là-----

Mối tình đầu trước đây của anh ta.

Biết được tin bất hạnh như thế, tôi nhìn trời thở dài. Mối tình đầu trước đây.....vậy không bằng làm con gái của ông chủ Ngôn đi.....ít nhất cô đây ít đi một đối thủ cạnh tranh.....

Nói đi nói lại, mối tình đầu thì tình là thứ gì chứ! Đại gia là----người yêu hiện tại, tương lai, cuối cùng của ông chủ Ngôn! Hừ!

Lại nói, Ngôn Tô Kính kia bây giờ thấy mặt tôi cũng không còn ‘thủy hỏa bất dung’ nữa, đôi khi đầu óc cậu ta bị rút gân ấy cư nhiên còn mỉm cười với đại gia....ách chắc đầu anh ta bị rút gân đi?

Chẳng lẽ anh ta cho rằng sau khi cười với đại gia thì chuyện gì cũng đều xóa bỏ? tôi không thể không nói, Ngôn Tô Kính quả thực là mơ mộng hão huyền suy nghĩ quái lạ. mỗi lần đại gia cười đáp lại, trong lòng thầm nghĩ: chờ đến ngày tôi lên làm thím nhỏ của anh, anh chờ không còn hải cẩu mạng về chôn vùi đi, hừ hừ!

Trở lại hôm nay, 4 giờ sáng ngày 20 tháng 8.

Nửa đêm Lão Thái Hậu Call Morning cho tôi, bảo tôi đứng 7 giờ hôm nay về nhà, nếu không vĩnh viễn đừng về.

Ách

Tiếng của Lão Thái Hậu lớn như tiếng chuông làm con buồn ngủ của tôi hoàn toàn biến mất, lập tức từ trên giường lăn xuống, rắc rắc rầm rầm lăn đến trước khuê phòng của ông chủ Ngôn.

Anh ta mở cửa phòng, nhìn xung quanh một vòng, không có một bóng người. về mặt anh ta cực kì bất đắc dĩ, cúi đầu, quả nhiên, thấy tôi ở trên mặt đất y hệt như cá chết.

Tôi hơi thở yếu ớt nói: “Ông chủ Ngôn, mẹ em muốn 7 giờ em chạy về nhà...”

Ông chủ Ngôn đáp lại một tiếng ừm nhẹ như không tiếng động.

Tôi rắc rắc rầm rầm lăn đến bên chân anh ta, kéo ống quần anh ta: “Ông chủ Ngôn, hôm nay em không thể cùng anh đi làm...”

Ông chủ Ngôn đáp lại một tiếng ừm nhẹ như không tiếng động.

Tôi ôm lấy chân anh ta, cọt xát: “Ông chủ Ngôn, anh phải vì em mà bảo vệ tốt trình-tiết của bản thân nha!!! Không được cười với cô bé xinh đẹp của quầy hàng! Không được nhìn di dạn về sinh! Cũng không được...”

Tôi dong dài một đóng điều, liệt kê tất cả người trong công ty có ý nghĩ kì quái với ông chủ Ngôn, cuối cùng ông chủ Ngôn vẫn là đáp lại một tiếng ừm nhẹ như không tiếng động.

Oa, thật kì lạ mà...

Tôi len lén quan sát sắc mặt ông chủ Ngôn, nét mặt anh ta vẫn là thanh thanh đạm đạm như bình thường, chỉ là hai mắt vô thần, sương mù mông lung.

Oa, hóa ra ông chủ Ngôn còn đang trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi hơi giật mình, một ý nghĩ xấu xa bị ỏi không khỏi hiện lên trong lòng. Móng heo ôm lấy

hai chân thẳng tắp thon dài của ông chủ Ngôn dần dần không có ý tốt trào lên, trào trào, trào trào...

Rốt cuộc móng heo của tôi dừng lại ở trên cái móng đất vênh cao rắn chắc của ông chủ Ngôn, tôi xấu xa cười tà nắn một cái, thân thể ông chủ Ngôn co rúm lại rất nhỏ, không có dấu hiệu phản kháng thanh tình khác.

gào khóc !!!

Giờ phút này đại gia rất muốn khoa tay muốn chân đầm ngực giậm chân hô to, cảm giác ông chủ Ngôn để mặc cho tôi xấu xí khinh bạc cướp đoạt thật sự quá tuyệt vời! quá phiêu phiêu như lên trời!!!

Nhưng mà chưa đạt đến mục đích vĩ đại của đại gia, đại gia phải cố gắng duy trì tâm lý phạm tội bình tĩnh tỉnh táo!

Móng heo nhẹ nhàng chậm rãi nắn quần của ông chủ Ngôn, tôi nhìn lên ông chủ Ngôn thân thể cao lớn, anh ta vẫn như cũ còn buồn ngủ.

Rất tốt! vô cùng tốt!

Tôi không kiềm chế được móng heo run rẩy, tinh thần vững vàng, cố gắng bình tĩnh trái tim kích động vạn phần của mình một chút.

Trong lòng đếm thầm 3 2 1 ----

Tôi dùng sức kéo quần ông chủ Ngôn xuống, cùng lúc đó một sức lực mạnh mẽ đẩy tôi ra, nháy mắt, ông chủ Ngôn vốn ở trong lòng đại gia không thấy đâu nữa....

F-ck! Mỹ nhân của đại gia đi đâu vậy.....vì sao trong tay đại gia chỉ còn lại quần của mỹ nhân.....

Nhìn trái nhìn phải nhìn trước nhìn sau nhìn chung quanh, đầu đón phát hiện khuê phòng của ông chủ Ngôn đã đóng chặt...

Hu hu hu hu!!!! Người ta còn chưa nhìn thấy em trai Tiểu Ngôn!!! vì sao ông chủ Ngôn sớm không tỉnh muộn không tỉnh, lại cứ tỉnh vào lúc trinh-tiết đang khó giữ vậy a a a a!!!

Tôi nhìn trời oán hận thở dài, nhìn sang quần của mỹ nhân trong tay....

Cầm lấy quần ngủ ông chủ Ngôn để lại, đại gia đưa đến trước mũi ngửi thật sâu, ngậy ngát thật lâu ngửi: sao một chút hương vị cũng không có....

Về sau qua nhiều năm quần ngủ này và quần lót trước kia tôi ăn cắp vẫn luôn đặt trong tủ quần áo của tôi, hơn nữa còn liên tục tặng thêm đồng bọn của chúng.

Sáu giờ rưỡi sáng ông chủ Ngôn liền đưa tôi về nhà mẹ đẻ, dưới ánh mắt tội nghiệp đáng thương hạ một nụ hôn lên trán tôi liền đi mất, tôi cắn góc áo thất hồn lạc phách bước vào cửa nhà.

Hu hu hu! Ông chủ Ngôn tức giận! từ lúc thức dậy đến giờ cũng chưa cho tôi một nét mặt hòa nhã, còn bỏ mặc không để ý đến tôi, cả nụ hôn chào buổi sáng cũng qua loa cho xong! Chẳng phải đại gia chỉ tuột quần anh ta thôi sao, hơn nữa căn bản không thấy em trai Tiểu Ngôn, cùng lắm thì coi như xem trộm bất thành! Cur nhiên tức giận....a hu.....đại gia bị phẫn.....nếu nhìn thấy em trai Tiểu Ngôn mà không để ý đến tôi thì thôi, nhưng mà tôi còn chưa nhìn thấy!

Lão Thái Hậu ở trong phòng khách bước thong thả quay lại, thấy tôi trở về cũng chỉ là nhìn chăm chăm, tiếp tục lo âu bước tới bước lui.....ách? tình huống gì đây?

Trang phục của Lão Thái Hậu hấp dẫn đoan trang, trang điểm trẻ tuổi quần áo tươi sáng, ừm, Lão Thái Hậu làm sao vậy, thật khiến người ta không thể tưởng tượng.

Lại nói, tình huống khiến Lão Thái Hậu nôn nóng bất an như vậy không vượt quá vài loại:

Một, Lão Thái Hậu phát hiện bà có nếp nhăn.

Nhưng mà Lão Thái Hậu trước mắt sau khi đặc biệt cải trang, có vẻ giống Hoàng Hậu, cao quý thanh lịch, So(vì thế), tình huống, một Pass(quả).

Hai, Lão Thái Hậu phát hiện đàn ông của bà ngoại tình.

Nếu đàn ông của bà ngoại tình, lấy tính tình cường hãn của Lão Thái Hậu, bây giờ hẳn là cầm dao đuổi đến trong nhà đối phương. Tình huống hai Pass.

Ba, đàn ông của Lão Thái Hậu trở về.

Lấy kinh nghiệm của người từng trải tổng kết, mỗi khi đàn ông của Lão Thái Hậu sắp trở về, biểu hiện của Lão Thái Hậu sẽ đặc biệt khác thường đặc biệt kì quái, tỷ như nửa đêm hát vang Tình yêu vô tận, lúc đó tôi giật mình cho rằng nghe thấy tiếng quỷ kêu, đến nay tôi còn nhớ rõ từng tiếng một thê lương: “Làm thế nào có thể yêu anh, tối nay anh nên hiểu rõ, duyên khó tình khó...” dựng tóc gáy á!

Không chỉ vậy, còn có Lão Thái Hậu mười ngón tay vẫn luôn không nhiễm nước mùa xuân, không làm việc nhà lại nửa đêm rời giường, đột nhiên giống

như nỗi điên dọn dẹp sạch sẽ mỗi một góc trong nhà, khi tôi sáng sớm rời giường nhìn đến nhà cửa rức rờ hẳn lên cùng một bàn đồ ăn hoàn toàn thay đổi, tôi quả thực hoài nghi tôi đang nằm mơ.

Ừm, có phải mọi người thấy rất quái lạ không, nếu Lão Thái Hậu không nấu cơm, khoảng thời gian hai tháng tôi rời đi lâu thế kia bà sống thế nào..... thật ra đáp án rất đơn giản, bà đều đến nhà bạn người đàn ông của bà xin cơm, ai bảo vợ của bạn người đàn ông của bà là đầu bếp cao cấp, hơn nữa dường như bà kia cũng giống như bà là phụ nữ mệnh khổ bị chồng vứt bỏ, hai người lại càng hình thành cách mạng tình cảm thâm thiết.

Thu hồi dòng suy nghĩ đang trôi nổi, tôi lần nữa đánh giá cảnh tượng bài trí trong nhà, dường như không có dấu vết gì là từng dọn dẹp, ngược lại đâu đâu cũng phủ một tầng bụi.

Trầm tư suy nghĩ không ra rốt cuộc Lão Thái Hậu là vì nguyên nhân gì, tôi sợ hãi đặt câu hỏi: “Mẹ, sao mẹ....”

“Đi! Lập tức quét dọn sạch sẽ từ trong ra ngoài căn nhà, mẹ không muốn nhuộm một hạt bụi!”

.....
== con mịa nó!! Có nhầm không vậy!? đại gia vừa mở miệng liền nhận được kết cục như vậy!!! Bị kịch lớn mà!!! Sớm biết vậy đại gia đã giữ im lặng!!!!

Người chết nói ngàn vàng khó mua ‘sớm biết’, đại gia chỉ có thể nhận lệnh bị kịch đi dọn dẹp, trong lòng lại đúc ra một kết luận: Cô bé lọ lem ở nhà mẹ đẻ liền bị mẹ áp bức!!

Lúc đại gia đang đứng trên ghế lưng lay sắp ngã lau bụi trên bóng đèn, bỗng nhiên ghế bị đá một cước nặng nề, tôi hét lên một tiếng lăn xuống ghế, khăn lau bay khỏi tầm tay---rơi xuống----

Chuẩn xác đến trên mặt của tôi...

Lệ rơi

Đau đớn trên móng truyền đến thần kinh não bộ, tôi khẳng định xác định và nhất định là tình huống thứ ba, đàn ông của Lão Thái Hậu trở về!!

“Ăn mặc như thổ dân, mau thay đồ theo mẹ đến sân bay.”

Trên đường đến sân bay, đại gia vẫn ở trong trạng thái buồn bực. Lão Thái Hậu còn nói tôi là thổ dân.

Oa, quá đã kích mà! Quá đã kích người! quá đã kích người Địa Cầu mà!! Đại gia nào giống thổ dân!!! Có thổ dân nào xinh đẹp hiền lành đáng yêu mỹ lệ động lòng người như đại gia không! Ít nhất cũng phải nói đại gia giống thôn nữ!

Trừ lần đó ra, Lão Thái Hậu còn hạ chỉ muốn đại gia làm tài xế....già kia, đại gia còn chưa có bằng lái mà.....tuy đại gia 15 tuổi đã lái xe.....tuy chiếc xe QQ trong nhà đại gia là đã bị đại gia bị đụng đến loạn xạ ngàu, thành sắt vụn.

Hơn nữa từ lần trước lúc đại gia lái xe ép vườn hoa nhà người ta thành một đồng tàn hoa bại liễu, thời gian đến nay cũng gần một năm, Lão Thái Hậu cứ như vậy tin tưởng tôi sao!!

Ừm...thật ra bà là vì đàn ông nhà bà trở về mà mất lý trí rồi.....nhưng thần trí đại gia thanh tỉnh cũng phải phải đánh mất lý trí cùng Lão Thái Hậu.....nếu không hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả lật xe.

Nom nóp lo sợ khởi động chiếc QQ rách nát, vượt mấy cái đèn đỏ trên đường, cuối cùng cũng bình yên vô sự đến sân bay.

Một đường đi chung còn có vợ của bạn người đàn ông của Lão Thái Hậu, di Đình Dao. Hai người phụ nữ này nắm chặt tay nhau, không ngừng siết siết lại siết, tôi thấy trên mặt hai người rõ ràng đau đến trắng bệnh, lại vẫn không thả đối phương, vẫn như cũ siết chặt đối phương....phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ, ôi, chao, người không biết còn tưởng rằng hai bà có thâm thù đại hận.

Đại sảnh sân bay.

Lúc radio vang lên thông báo chuyến bay số hiệu JQ1314 đã đến, về mặt hai người phụ nữ chấn động tiếp đó hoảng hốt.

Đám người trong sân bay tuôn ra, các bà Lão Thái Hậu ngẩn ngơ nhìn ra xa.

Tầm mắt của tôi tiếp theo phía đi.

Trong đám người ra khỏi cửa kiểm soát, rõ ràng có thể phát hiện hai người không có ai dám tiếp cận, khí thế của họ hình thành một lỗ trống di động, một người đàn ông trung niên cường tráng trong đó vầng vàng sai bước, về mặt nghiêm túc không giận mà tự uy, theo sau là một người đàn ông có chiều cao hơi thấp, tuổi cũng không trẻ, nhưng tinh thần cũng sáng lạng.

Bọn họ đang tiến gần về phía bọn tôi.

ừm hừ, đàn ông trong truyền thuyết của Lão Thái Hậu, đồng thời cũng là ba của đại gia.

Vứt một cái liếc mắt vào hai người phụ nữ đang ở trạng thái rút gân bên cạnh, ừm, thật sự là lợi hại mà. Lão Thái Hậu bị kích động đến sắp khóc, đáng về vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, về mặt của đi Đình Dao không khác Lão Thái Hậu mấy, khoe môi giương lên cổ gấn mỉm cười, hốc mắt lại hồng hồng như con thỏ.

Ai, đại gia nhìn mà phát chán! Chẳng phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, đến mức như vậy sao, không tiền đồ! (mọi người: nếu đổi thành ông chủ Ngôn. ....cô còn có thể nói thoải mái thế sao?)

Lại nói, lúc này đại khái không gặp ba hơn nửa năm, dường như tôi không nhớ ông chút nào, bởi vì tôi chưa từng có thói quen nhớ ba.

Không phải đại gia bất hiếu không có lương tâm, dù sao từ lúc bắt đầu có trí nhớ số lần thấy mặt ông có thể đếm trên đầu ngón tay, ừm, số lần thấy ông ta ở trên tivi có lẽ sẽ nhiều chút, khi đó tôi sẽ cảm thán: Ba đại nhân ơi, ba lại xuất hiện trong mắt con ở lúc con sắp quên đi dáng vẻ của ba.

Tình cảm của tôi và ba cũng không phải rất thân mật, có thể nói là người xa lạ có cùng huyết thống.

Có lẽ là vì từ nhỏ đến lớn gặp nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, có lẽ vì tuổi ông có thể làm ông nội tôi, có lẽ vì ký ức về ba rất ít tôi vẫn nhớ cảnh tượng bị ông đánh.

Ba lớn hơn Lão Thái Hậu mười sáu tuổi, Lão Thái Hậu xuân xanh 34, mà ba thì đang 50 tuổi.

.....

Trong lúc suy nghĩ lưu chuyển, Lão Thái Hậu đã nhào về phía ba, gương mặt từ trước đến nay y như người chết của ba cuối cùng cũng hiện lên ý cười, cho dù nhẹ đến không thể nhẹ hơn, làm ông trông trẻ tuổi rất nhiều.

Ba mở hai tay đón người phụ nữ yêu thương nhưng nhớ, vô cùng nhẹ nhàng nâng bà lên xoay tròn một vòng, lại tỉnh tể nói nhỏ ở bên tai bà.

Trộm nhìn một màn này tôi mới cảm thấy ba có chút vị tình người, có vẻ giống với đàn ông của Lão Thái Hậu.

Một giây sau, tầm mắt nghiêm túc sắc bén như có như không lờm về phía tôi.

Cả người tôi giật mình, dựng tóc gáy, một khắc đó tôi thừa nhận tôi cực kì vô dụng muốn chạy trốn

Ba nắm bàn tay nhỏ của Lão Thái Hậu đi về phái tôi, Lão Thái Hậu ngượng ngùng như một hoàng hoa khuê nữ chưa lấy chồng, căn bản không chú ý đến bầu không khí xấu hổ giữa tôi và ba.

Ba đứng trước mặt tôi, nhất là dáng người cường tráng cao 1m8 của ông, gương mặt mười phần uy nghiêm, tôi căn bản không dám ngẩng đầu nhìn ông, cúi đầu ngoan ngoan gọi một tiếng: “Ba.”

Ba ôn hòa đáp lại một tiếng.

Tôi do dự không biết nói gì cho phải phá sự lúng túng này. Lúc này người đàn ông kia dắt đi Đình Dao nước mắt đã sớm loang lổ đi qua, cúi đầu với ba: “Tham Mưu Trường, tôi có thể đi trước chứ?”

Ba gật đầu.

Tôi nhìn bóng lưng đi Đình Dao và người đàn ông kia, bi thống nghĩ, sao không dẫn tôi đi hả?

“Đi thôi, tiểu Quỳnh.” Ba nắm chặt tay nhỏ nhắn của Lão Thái Hậu, cất bước, sau vài bước thấy tôi mặt thất thần đứng tại chỗ bất động, không vui gọi tên tôi.

Tôi phục hồi tinh thần, liền nói xin lỗi vội vàng theo sau, nhưng trước sau luôn giữ một khoảng cách nhất định.

.....

Thật cẩn thận nắm chặt tay lái, ánh mắt không nhìn được xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn lên cặp vợ chồng ngồi phía sau.

Lão Thái Hậu giống như người vợ mới cưới quần lấy chồng, không ngừng nói này nói nọ, ba thì mặt không đổi sắc nghe thình thoảng mỉm cười. Có lẽ chỉ có ở trước mặt Lão Thái Hậu ba mới có sắc mặt hòa nhã đi.

“Nghiêm túc lái xe, đừng nhìn đông nhìn tây.”

Giọng nói tràn ngập uy nghiêm vang lên.

Tôi lập tức thu hồi tầm mắt, không dám phân tâm, tập trung lái xe.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng ‘chục’, tôi trượt tay, suýt chút nữa lại vượt đèn đỏ. Lão Thái Hậu cũng thật là, chẳng phân biệt trường hợp liền đàn ông của bà chàng chàng thiếp thiếp, thật là không chịu nổi!

Bỗng dung, trước mắt xuất hiện một-----cảnh sát giao thông mặc đồng phục đen, đang bước từng bước uy nghiêm về phía chúng tôi.

Lòng tôi cả kinh, mục tiêu của anh ta không phải là tôi đó chứ?!

Đáng tiếc từ trước đến nay đại gia cái tốt không linh, cái xấu thì linh.....cảnh sát giao thông đứng cạnh chiếc xe QQ rách nát không có di chuyển, tôi lệ rơi đầy mặt.

Cảnh sát giao thông có chút trẻ tuổi cúi người gõ gõ cửa kính xe, tôi mất ngơ tai điếc, anh ta lại gõ.

Ba lên tiếng: “Nhậm Minh Bích.”

Tiếng nói không nặng không nhẹ tràn ngập uy nghiêm, đương nhiên tôi, yếu ớt xoay hạ cửa kính xe.

“Mời trình bằng lái xe của cô.”

“Tôi không có----“ bằng lái mắc kẹt trong cổ họng, tôi cười cứng ngắc, miễn cưỡng nén ra: “Không có mang!”

Trên trán tiểu cảnh sát giao thông trượt xuống ba vạch đen.

Lão Thái Hậu đột nhiên đến bên tai của ba nói: “Em nhớ ra rồi, con bé không có bằng lái, vị thành niên không thể thi.”

Tiếng nói của Lão Thái Hậu đã nhỏ như con muỗi, không biết có phải lỗi tai của đồng chí cảnh sát này quá nhạy hay không, một giây sau hí mắt đánh giá tôi một lần, quyết đoán nói: “Mời trình chứng minh thư của cô!”

Con mịa nó!

Lệ rơi!!

Đại gia lần đầu tiên đụng phải tình huống này, trước kia vượt đèn đỏ cũng không ai ngăn đón tôi a a a a.....bây giờ còn chưa vượt mà!! Bắt ngay tôi rồi! bị thống!!! bị kịch mà!!!

Ba còn nói: “Gọi cấp trên của anh đến đây.”

Tiểu cảnh sát giao thông nhướng mày định nói gì đó, liếc nhìn gương mặt mười phần uy nghiêm của ba, không biết làm sao liền xoay người gọi điện thoại.

Chỉ lát sau cấp trên của tiểu cảnh sát giao thông liền thở hổn hển chạy đến-----xin lỗi ba.

Chính ủy chỉ đội cảnh sát giao thông hung hăng vỗ đầu tiểu cảnh sát giao thông: “Ngu ngốc, mau xin lỗi!”

Tiểu cảnh sát giao thông ủy khuất sờ sờ đầu, ngoan ngoãn nhận lỗi: “Xin lỗi!”

Nhìn tình cảnh này, tôi vui vẻ, lửa cháy đổ thêm dầu: “Vừa rồi anh ta còn muốn kiểm tra chứng minh thư của tôi!”

Chú Chính ủy nghe vậy, ánh mắt tròn tròn bốc lửa, lại vỗ mạnh vào đầu tiểu cảnh sát giao thông: “Mau xin lỗi *****!”

Tiểu cảnh sát giao thông càng thêm ủy khuất, rốt cuộc anh ta sai gì chứ! Nhưng mà không muốn mất chén cơm, anh ta chỉ có thể nhận lệnh xin lỗi: “Thật xin lỗi, đều là lỗi của tôi!”

Chính ủy hung hăng trừng mắt tiểu cảnh sát giao thông, quay đầu lại mặt tươi cười:

“Cậu ta vừa đến không hiểu biết gì, người lớn không chấp nhất sai lầm của kẻ nhỏ, đừng so đo với cậu ta.....đều là tôi không biết cách dạy dỗ...”

.....

Lúc ba bảo tôi tiếp tục lái xe, tôi vẫn chưa biết là tình hình gì. Xong rồi sao? Không tạm giam tôi sao? Cũng không giam xe sao? Cũng không phải nhận hóa đơn phạt sao?

Khởi động chiếc QQ rách nát, tôi hí ha hí hửng tiếp tục tiến về trước, phía sau mở hồ truyền đến lời đối thoại của tiểu cảnh sát giao thông và cấp trên của anh ta.

“Tôi không biết...”

“Đồ ngốc cậu!! mắt bị pháo đốt sao!!! Hải! quân A00003!!! Đó là Tham Mưu Trưởng của hải quân!!!”

Chương 30

Tôi vẫn biết ba đại nhân là một nhân vật lợi hại, nhưng không nghĩ đến lại lợi hại như vậy. Chẳng phải người chết từng nói, Thiên Từ phạm pháp đồng tội với thứ dân, nhưng mà thảo dân tôi cư nhiên vô tội được phóng thích, mà đây đều là nhờ ‘hồng phúc’ của ba đại nhân ban tặng.

Chẳng qua tôi sẽ không vì chuyện này liền cho rằng ba đại nhân cực kì cực kì yêu tôi, giống như yêu Lão Thái Hậu, ở trong mắt ông đoán chúng tôi không bằng một ngón chân của Lão Thái Hậu.

Trên bàn cơm.

Lão Thái Hậu vừa ăn cơm từng chút từng chút, vừa không chớp mắt nhìn chăm chăm người đàn ông của bà, tôi cũng hoài nghi Lão Thái Hậu có nhét cơm vào trong lỗ mũi hay không!

Mà ba cư nhiên cũng dung túng cho loại tình huống này, không hề có ý muốn ngăn chặn.

Vì vậy tôi cũng học tập Lão Thái Hậu ‘nhất tâm nhị dụng’(làm hai việc một lúc), vừa ăn cơm vừa xem tivi, lúc đang xem đến chỗ đặc sắc thì nghe được tiếng trách cứ.

“Ăn cơm không nên xem TV.”

Một miếng cơm nghẹn trong cổ họng, tôi bị phản muốn chết. Sao ba không nói với Lão Thái Hậu: ăn cơm không nên nhìn anh! Nghiêm trọng khinh bỉ các người! điển hình kiểu chỉ cho quan đốt lửa không cho dân thấp đèn!

Yên lặng rơi lệ đầy mặt, đại gia không dám phản kháng, cả cái rắm cũng không dám phóng.

Thoáng chốc mắt hết khẩu vị, tôi buông đũa lập địa thành Phật: “Chúng thí chủ từ từ thưởng thức, bản đạo no rồi.” đứng dậy, chuẩn bị hạ bàn.

Nét mặt ba trong nháy mắt xuất hiện rạn nứt, lập tức khôi phục lại như lúc đầu. Lão Thái Hậu hung dữ trừng tôi, điển hình kiểu trọng sắc khinh con gái.

“Con năm nay 17 tuổi sao?”

Giọng vẫn như cũ nhàn nhạt, tôi mơ hồ cũng hoài nghi tôi có phải nghe nhầm hay không. F-ck! Có người ba như vậy sao?! Cả con gái bao nhiêu tuổi cũng không biết?! thử hỏi thiên hạ có mấy người cha như vậy.....

Tôi rầu rĩ không vui gật đầu.

Lão Thái Hậu dường như cũng không mấy vui vẻ, thịt đã gấp đến trong chén của đàn ông bà, trong phút chốc gấp đến trong chén mình, vẻ mặt khó chịu: “Nhậm Hách, Minh Bích là con gái của chúng ta, con ruột! không phải là nhặt được! ông lại không biết con gái mình bao nhiêu tuổi?”

.....

Nhặt được == thật không dám khen tặng thí dụ của Lão Thái Hậu, nhưng mà cuối cùng bà cũng biết bệnh vực kẻ yếu thay con gái mình, đại gia thật cảm động

Ba thấy vẻ mặt phần nộ của Lão Thái Hậu, gấp đồ ăn bỏ vào trong chén của bà, nhẹ giọng chịu tội.

Lúc Lão Thái Hậu nhìn đến ba chủ động gấp rau cho bà thì sắc mặt đã khôi phục như lúc ban đầu, nghe ba giải thích lại càng tươi cười rạng rỡ: “Năm nay con bé quả thật 17 tuổi, hai tháng trước vừa kết thúc kì thi Đại học.”

.....

Con mịa nó! Không phải như vậy là xong chứ! Lão Thái Hậu! sao mẹ có thể! Dễ dàng tha thứ cho người đàn ông quên đi tuổi của con gái mẹ!! bức tường cũng không có ngã như vậy!!!

Ba gật đầu, hỏi: “Ghi danh trường gì?”

Lão Thái Hậu oa tiến vào trong ngực của ba, cố ý giả yếu ớt.

“Minh Bích à, thư tuyển của con đến rồi, trong phòng mẹ...um, tự con vào tìm xem, tìm ra cho ba con xem.”

Nghe vậy tôi hưng phấn một trận, hận không thể lập tức chạy đi, chẳng qua là ba đại nhân đang ở đây, tôi cần phải tỏ ra vô cùng bình tĩnh trấn tĩnh. Tôi vuốt cằm cười, thông thả rồi thông thả bước đi, bước từng bước nhỏ, qua góc rẽ, tôi lập tức nhanh chân chạy vọt vào trong ‘tám cung’ của Lão Thái

Hậu.

Thư thông báo của đại gia cuối cùng đến rồi!!!

‘Tâm cung’ của Lão Thái Hậu.

Tôi lục tung tìm kiếm thư trúng tuyển Đại học của tôi.

Tìm mỗi một góc trong ‘tâm cung’ của Lão Thái Hậu, không có kết quả. Tôi trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc tôi còn quên chỗ nào.....um! tủ bảo hiểm và thùng rác, chưa tra đến hai mục tiêu này.

Tủ bảo hiểm phải có mật mã, mà Lão Thái Hậu cũng sẽ không coi thư trúng tuyển đại học của tôi như bảo bối.....cho nên-----

Thư, thông báo, của, tôi, rất, có, thể, ở, trong, thùng, rác, của, Lão, Thái,Hậu!!!

Tôi nghĩ lại trước đó Lão Thái Hậu áp úng nửa ngày, chỉ nói ở trong phòng bà, không dám nói mình đặt ở đâu trong phòng. Lúc ấy đại gia rất cao hứng, căn bản không chú ý đến bieu63 cảm có tật giật mình của Lão Thái Hậu! F-ck!!

Tôi không dám tin bước từng bước một thông thả nặng nề hướng đến thùng rác ở góc sáng sủa, lòng như dao cắt không ngừng rỉ máu.Sao Lão Thái Hậu có thể đối xử với kết tinh do tôi và ông chủ Ngôn cùng nhau cô gắng phấn đấu!!?

Đó là thành quả lao động chứng minh đại gia và ông chủ Ngôn vất vả cực khổ, là kết tinh tràn ngập tình yêu.

Hu hu lúc tôi nhìn đến tờ giấy đỏ thắm kiều diễm ướt át hấp hối nằm trong thùng rác, nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

Bà nó! Mẹ nó! Bà mẹ nó!

Kìa đúng là thư trúng tuyển đại học của đại gia!!! Không phải rác!!! Không phải rác tiện tay có thể vứt bỏ!!!

Ngửa mặt lên trời rít dài---

Vì sao nhà tôi đều biến thái?! Chẳng lẽ không có một ai bình thường sao!!!

Ba nhìn kĩ tờ giấy màu đỏ mang mùi lạ trong tay, khẽ nhủ mảy mặt nghiêm túc. Trái tim tôi đập thình thịch, không đoán ra ý tứ của ông rốt cuộc là gì.

“Con bé lại có thể vào đại học T, không tệ, em cho rằng đầu óc con bé hư hỏng, có thể vào đại học S là a di đà Phật.....um, quả thật khiến em chán động.” Lão Thái Hậu cười hi hi ôm cánh tay cường trăn của ba, ra thần bí: “Đây đều là Tiểu Ngôn phụ đạo, đều là công lao của cậu ta, nếu không khuê nữ nhà anh nói không chừng bây giờ đang ôm đèn lồng đỏ oa oa khóc á.”

Lời Lão Thái Hậu khiến tôi kinh ngạc không thôi, đầu óc rối rắm. đại học T?! không phải đại học S sao? Sao có thể là đại học T!!! Lão Thái Hậu nói sai rồi đi! Đại học T chính là trường cao cấp nhất nha.....nghe nói tập hợp học sinh có IQ cao của cả nước.....tuy IQ của đại gia cũng cao.....nhưng lúc trước chẳng phải ghi danh đại học S sao?!

“Đại học T, cũng được.” ba ôn hòa cho kết luận.

Cả ba đại nhân cũng nói là đại học T! tôi chẳng thêm đề ý đến lễ phép tôn kính đoạt lấy thư thông báo trên tay ba, kẻ sát tờ giấy mang mùi lạ đến trước mũi, mắt trừng thật lớn----

Giấy trắng mực đen, không, giấy hồng chữ đen-----

Gửi bạn học mới 201X.

Xin chào! Chúc mừng bạn trúng tuyển vào học viện chúng tôi. Vì để bạn tiện đến trường báo danh, trường thông báo các hạng mục như sau, mời bạn kịp thời chuẩn bị sẵn.

Thời gian đưa tin: ngày 9 tháng 9, 9:00-19:00.

Địa điểm đưa tin: Đại học T [trung tâm thành phố T].

(lược bớt một đồng hạng mục phải chú ý)

Sắm sét giữa trời quang.

Lại, thật, là, đại, học, T.

Oh my gog oh my god oh my god oh my god...

Trong đầu nhanh chóng xuất hiện đủ kiểu nguyên nhân, chẳng lẽ lúc trước lúc bọn họ giúp tôi điền đại học T tay không cẩn thận vừa lệch viết lại thành đại

học T? hay là hệ thống trường học của đại học T bị hacker công kích? Hay là ông trời không đành lòng chôn vùi một nhân tài tài năng xuất chúng như tôi, làm phép bẻ S thành T...

“Nhậm Minh Bích!” Lão Thái Hậu giận dữ gầm lên kéo tôi đang dạo chơi phía chân trời về hiện thực, tôi nghi hoặc khó hiểu trừng bà, “Sao có thể là đại học T? sao có thể là đại học T!!”

“À!lúc trước mẹ nói với Tiểu Ngôn, con không ghi danh trường quân đội cũng được, chỉ cần con thi được đại học T.”

“sau đó?!”

“Sau đó cậu ấy đồng ý đó!”

“.....”

Lúc này ba trăm mặt đã lâu hé răng, giọng điệu bình tĩnh: “Bây giờ hai người có thể nói cho tôi biết, ‘Tiểu Ngôn’ là ai?”

Lúc Lão thái Hậu cực kì hứng thú mở miệng, muốn nói cho người đàn ông của bà biết ‘Tiểu Ngôn’ rất có thể là con rể tương lai của ông, thì tôi giành trước một bước nói: “Anh ấy là giáo viên giúp con học bổ túc!”

Nghe vậy, Lão Thái Hậu mặt nghi hoặc nhìn sang tôi, không có vạch trần lời nói dối của tôi. Ba thì về mặt suy nghĩ sau xa, ánh mắt không phân được là hoài nghi hay tin tưởng.

Là yên ắng trước con giống bão sao....

Không biết vì sao lúc Lão Thái Hậu muốn nói rõ thân phận của ông chủ Ngôn, tôi đột nhiên có chút sợ hãi, đầu óc nóng lên theo bản năng liền thốt ra một câu như vậy.

Giống như trong tiềm thức cảm thấy một khi ba biết được khúc mắt tình cảm giữa tôi và ông chủ Ngôn, nhất định sẽ vung một đao chém đứt liên hệ giữa chúng tôi, đánh gãy uyên ương. Còn tại sao tôi có loại cảm giác này, tôi cũng không nói lên được, dù sao chính là có loại trực giác này ==.

Quả nhiên, lời tiên đoán của đại gia trở thành sự thật.

Ba đại nhân hạ lệnh muốn gặp vị ‘giáo viên dạy bổ túc’ trong truyền thuyết này, bảo tôi mời ‘giáo viên dạy bổ túc’ của tôi tới đến nhà làm khách, ông muốn cảm tạ ‘Thầy Tiểu Ngôn’-kỹ sư diu đất tâm hồn- đã dạy dỗ con gái ông thành tài.

Ừm, xong đời.

Ba đại nhân quả nhiên anh minh, cư nhiên nhìn ra khó hiểu trong đó, chuẩn bị ra độc thủ, phá mối lương duyên này.

Người chết từng nói thà phá mười ngôi miếu không phá một lương duyên. Nếu ba nhất quyết phải chia rẽ đôi uyên ương số khổ bọn tôi, đại gia liền dẫn theo ông chủ Ngôn cao chạy xa bay, để lúc bọn họ xuôi tay trên đời không có người chăm sóc trước khi ra đi! Hối hận đến chết! chết không nhắm mắt!

Ừm.....nhưng mà.....tôi làm sao nói với...ông chủ Ngôn.....chuyện ‘Thầy trò’ này đây.....anh ta mà biết tôi nói anh là giáo viên dạy bổ túc.....um.....có thể đánh tôi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Trong điện thoại áp a áp ứng với ông chủ Ngôn hồi lâu, tôi vẫn chưa nói ra chuyện ba muốn gặp anh ta.

Từ trong nhà chạy vội mấy cây số đến chỗ chặn xe của ông chủ Ngôn, tôi vẫn chưa nói ra chuyện ba muốn gặp anh ta.

Sau khi ông chủ Ngôn kéo tôi lên xe, tiếp tục chạy hướng về phía nhà tôi, anh ta thấy nét mặt tôi muốn phóng rầm mà còn bướng liên tục nhịn xuống, mặt không đổi sắc khuyên tôi có gì cứ nói thẳng, tôi vẫn chưa nói ra chuyện ba muốn gặp anh ta.

Mãi đến khi xe anh ta dừng ở trước cửa nhà tôi, tôi trông thấy ba đại nhân đứng ở cạnh cửa sổ trên lầu. tôi giữ chặt tay ông chủ Ngôn, khúm núm nói một câu: “Ba em muốn gặp anh.”

Thân thể ông chủ Ngôn rõ ràng cứng đờ, giọng nói kèm theo nguy hiểm: “Nhậm Minh Bích, sao em không nói sớm một chút, điều gì làm cho em khó mở

miệng?”

Tôi úy khuất bữu môi: “Hu hu, người ta cũng không muốn đâu, người ta chỉ sợ anh tức giận thôi.”

Ông chủ Ngôn khẽ nâng cằm, đường cong cổ tuyệt đẹp, anh ta điều chỉnh tốt hô hấp bình tĩnh nhìn tôi: “Nói đi, rốt cuộc em còn lời vô sỉ gì chưa nói.”

Úm...lời vô sỉ...người ta cũng có muốn đâu...

Tôi cúi gầm đầu, cực kì nhỏ giọng nói: “Em nói anh là Thầy dạy bỏ tức của em”

Một mảnh trầm mặc.

Tôi vụng trộm giương mắt, mặt ông chủ Ngôn không chút thay đổi nhìn chăm chăm tôi, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên một loại cảm xúc tên là tan vỡ và tức giận.

“Em sai rồi....” tôi giật nhẹ tay áo của anh ta, đáng thương tội nghiệp nhận lỗi.

Ông chủ Ngôn lạnh lùng pia liếc tôi một cái, không lên tiếng.

Thường ngày trên bàn cơm chỉ có tôi và Lão Thái Hậu, lúc này xuất hiện thêm hai vị đại nhân, mỗi người một lửa.

Đặc biệt là bầu không khí không được tự nhiên, nhất là sắc mặt âm u không rõ của ba đại nhân, tôi nhìn mà trong lòng run sợ, giật mình, hoang mang lo sợ.

Chiến trường không tiếng động, tràn ngập khói thuốc súng.

Lão Thái Hậu không phát hiện chút nào, mặt mày vẫn hớn hở như cũ, ba hồi gấp thịt cho ba, bốn hồi gấp rau cho ông chủ Ngôn, gấp cho tôi-----xương cá.

= = xin hỏi mẹ đại nhân, ngài gấp xương cá cho con là vì nguyên nhân gì, hi vọng con sớm bị mắc xương cá mà chết sao.....đại gia vốn đã mắc kẹt chết đi sống lại trong ánh mắt đối nghịch giữa ba và ông chủ Ngôn, ngài còn cho con thêm một nét, ngài là có âm mưu gì hả ngài.

“Cậu chính là ‘giáo viên phụ đạo’ của Minh Bích đi.” Nét mặt ba nghiêm túc, trong lời nói có mây may lạnh lùng.

Ông chủ Ngôn ung dung bình tĩnh mỉm cười: “Chào bác.”

Ba không ấm không nóng gật đầu, mỗi câu nói chuyện cùng ông chủ Ngôn đều mang theo nhàn nhạt xa cách. Ông chủ Ngôn từ đầu đến cuối đều ở trạng thái vênh nhúc không sợ hãi, chỉ là khi ánh mắt bay đến chỗ tôi thì mơ hồ tràn ngập ý tính sổ sau.

Một trái bóng cao su đá tới đá lui giữa bọn họ, sau đó không biết làm sao liền đá về phía tôi-----

“Con bé nhất định gây thêm không ít phiền phức cho cậu.”

“Chuyện của em ấy đối với cháu mà nói tuyệt không phải phiền phức.”

“A...? quan hệ giữa hai người dường như rất tốt?”

“Bác trai, cái này người có thể hỏi Minh Bích.”

Sau đó, hai trông mắt lợi hại của ba đại nhân và ánh mắt tràn ngập uy hiếp đe dọa của ông chủ Ngôn bắn về phía tôi, trong lòng tôi, rung mình, không khỏi thầm kêu khổ không ngừng, đây là chuyện gì vậy!! Thảo dân tôi không có đắc tội gì với hai vị đại nhân, vì sao phải kéo tôi vào trong cuộc chiến của đàn ông bọn họ! đại gia không phải bia đỡ đạn mà!!!

Tôi thận trọng trả lời ba:

“Con và ‘Thầy Ngôn’...là tình cảm cách mạng vững vàng, ha ha ha.”

Ba mặt không đổi sắc, hỏi tiếp: “Đơn giản là bạn bè sao?”

Tôi giành mở miệng trước ông chủ Ngôn: “Tình bạn trong sáng thuần túy~”

Ba đại nhân hài lòng gật đầu, mà mặt ông chủ Ngôn vẫn như trước không thay đổi, trong đôi mắt rõ ràng hiện lên buồn bực tức giận.

Ách, đại gia tạm thời làm phản để ông chủ Ngôn ở tạm thể hạ phong.

Lần này ba trở về, dường như chỉ ở nhà một tuần, Lão Thái Hậu có thể vui vẻ, khổ cho tôi, ba ở nhà một ngày, tôi liền tiếp tục lặp lại sống không bằng chết không bằng sống.

Trong quá khứ khoảng thời gian ba về nhà cũng không quá ba ngày, hiện tại cư nhiên muốn ở lại một tuần. oh my god, sống một ngày bằng một năm đó nha, chừng tỏ đại gia sau này 7 năm không thể về nhà họ Ngôn, không thể quang minh chính đại cùng ông chủ Ngôn chàng chàng thiếp thiếp ôm ôm ấp ấp, thậm chí không thể giờ trò sở mó với anh ta.

Đây là hành hạ trắng trợn mà!!! Đại gia không có ông chủ Ngôn tựa như cá thiếu nước, sẽ khô héo mà chết!!! (tác giả: thí dụ của cô rớt cuộc cũng giống một chuyện rồi!! cô gái ngốc nghếch mới lớn của chúng tôi!!!)

Hu hu hu! Đại gia không muốn là bọ hung mất đi phân và nước tiểu(Tác giả:.....coi như trước đó ta chưa nói gì!)

Ngoài cửa.

Tôi về mặt cười nịnh nọt: “Ông chủ Ngôn, anh đừng tức giận có được không?”

Ông chủ Ngôn dịu dàng pia liếc tôi một cái, phui tay chuẩn bị rời đi.

Tôi chọt nhào lên ôm lấy thắt lưng của anh ta, sợ hãi reo lên: “Ông chủ Ngôn, người ta biết sai rồi! anh đừng không để ý đến người ta má!”

Ông chủ Ngôn dễ dàng gỡ móng heo của tôi ra, không nói lời nào tiếp tục đi.

Nhìn bóng lưng ông chủ Ngôn rời đi, nước mắt lạch cách lạch cách rơi xuống, không khỏi thống hận chính mình vì sao trước đó không trực tiếp thẳng thắn với ba, rõ ràng biết ông chủ Ngôn nhất định không thích bị ba nhận nhầm là thầy giáo, tôi vẫn như cũ không lo lắng cảm thụ của anh ta.

Hu hu, đại gia là đứa khốn nạn từ đầu đến chân! Bây giờ tốt rồi, ông chủ Ngôn tức giận, không để ý đến tôi rồi! không để ý đến tôi rồi!!!

Đại gia trở thành cá thiếu nước, sắp khô héo mà chết, đại gia trở thành bọ hung mất đi phân và nước tiểu, sắp chết đói!!

Oa hu hu...

Trong tầm mắt mờ lung bỗng xuất hiện một đôi chân, một đôi chân khiến đại gia kích động vô cùng, tôi nâng gương mặt dính lệ loang lổ, ánh mắt hi vọng nhìn về phía ông chủ Ngôn tràn ngập hết cách(bất đắc dĩ).

Anh ta đưa tay lau đi nước mắt nước mũi của tôi, trầm thấp nói: “Em khóc cái gì chứ.”

Không đợi tôi trả lời, anh ta lại nói: “Là tôi nên ủy khuất mới phải, là tôi nên khóc mới đúng.”

Tôi tiến lên muốn ôm anh ta, bàn tay đến giữa không trung lại dừng lại, sợ hãi lại bị anh ta đẩy ra. Thấy thế, ông chủ Ngôn nhủ mầy, trong con người sâu thẳm hiện lên tự trách, một tay kéo lấy tôi ôm chặt vào lòng.

Anh ta cúi người ở bên tai tôi, tầm thấp thờ dài: “Anh không có tức giận---“

Tôi ra sức ôm lấy anh ta, mang theo tiếng khóc cắt ngang lời anh ta: “Anh rõ ràng tức giận. anh không để ý đến em! Anh còn đẩy em ra!!!”

Ông chủ Ngôn thì thầm: “Thật xin lỗi, anh đảm bảo sau này tuyệt đối không có loại tình huống này.”

Tôi hít hít mũi gạt đầu, đầu cọ cọ trong ngực anh ta. Ông chủ Ngôn bỗng nhiên cười, cười cực kì bí hiểm sâu xa, khó hiểu.

Giọng nói tao nhã mê người của anh ta vang lên bên tai: “Ba em đang nhìn chúng ta----từ lúc anh đẩy em ra.”

.....

Cả người bỗng cứng cứng ngắc, trong đầu bỗng chốc trống không, đầu vùi vào trong ngực anh ta vẫn không nhúc nhích, đáy lòng nhanh chóng suy nghĩ làm sao giải thích với ba về hình ảnh chúng tôi chàng chàng thiếp thiếp ôm ôm ấp ấp này.

Lúc tiến “Thầy Ngôn” tôi lưu luyến không thôi lệ rơi là chã, cổ có một cái ôm ‘tràn ngập tình bạn bè’ với anh ta.....mọi lời giải thích sàng lọc loại bỏ như thể hiện lên trong đầu.

Hình ảnh ông chủ Ngôn không chút do dự đẩy tôi ra phút chốc hiện lên trong óc, lòng tôi co rút, từ trong ngực anh ta ló đầu ra nhìn về phía ba ở bên cạnh cửa sổ trên lầu. Rõ ràng như Sư Tử Hà Đông: “Ba! Anh ấy không phải thầy con! Anh ấy là---người đàn ông của con!”

Sắc mặt ba đại nhân âm trầm, tầm mắt sắc bén như dao từng cái bắn trên người tôi, tôi co rúm lại theo bản năng trốn vào trong ngực ông chủ Ngôn.

“Nhậm Minh Bích! Cô đứng yên đó cho tôi!” ba hét lớn một tiếng.

Tôi vội vàng đứng yên, đầu cúi thật thấp. trong lòng cực kì khinh bỉ ba, cổ làm ra vẻ, ông quan tâm cái gì chứ, cả tôi bao nhiêu tuổi ông cũng không nhớ được, dựa vào đâu đại gia thích ai còn phải được sự cho phép của ông!

“Bác trai---“

Ba lạnh giọng cắt ngang lời anh ta: “Đừng gọi tôi là bác trai, tôi nhận không nổi!”

“Ngôn Siêu Kế, 29 tuổi, tổng giám đốc công ty BMR, lại còn là người thừa kế thứ 5 của xí nghiệp Ngôn thị, hừm? thân phận như vậy, tôi có thể nhận nổi một tiếng bác trai của cậu sao.”

Trong không khí lan tràn ngầy ngầy mùi thuốc súng, yên lặng trầm mặc.

Tựa hồ đang chờ đợi cái gì đó phát nổ.

Nghe được giọng điệu châm chọc khiêu khích của ba gương mặt anh tuấn của ông chủ Ngôn cứng nhắc, tôi thấy liền bốc hỏa, ba dựa vào đâu mà dùng giọng điệu chế nhạo đó ca ngợi ông chủ Ngôn!

“Phải, anh ấy không nên gọi ba là bác trai.” Ánh mắt trùng càng lúc càng lớn, tôi tức chết: “Anh ấy nên gọi ba là ông nội mới đúng!”

Ông chủ Ngôn kéo lấy tay tôi ra sức nhéo, tôi biết là anh ta muốn tôi ngậm miệng, cứ nghe lời dạy của ba. Nhưng mà đại gia không cam làm không nổi, lúc đầu đại gia sợ ba biết ông chủ Ngôn, là vì sợ ông chia rẽ bọn tôi, mà lúc này nếu ông biết rồi, vậy tôi cũng không cần cố kỵ gì, ai cũng đừng mơ tưởng chia rẽ bọn tôi.

Quan trọng nhất là, ông chủ Ngôn nhà tôi chỉ được phép để tôi bắt nạt, tôi tuyệt đối không để người khác bắt nạt anh ta, cho dù người này là ba tôi.

Sắc mặt ba trong nháy mắt xanh mét, tức giận vô cùng, vỗ mạnh xuống bàn: “Nhậm Minh Bích! Con biết con đang nói gì không!”

“Con biết! ba vốn già, chẳng lẽ ba còn là tên nhóc trẻ tuổi sao?!” tôi không sợ chết cái lại.

“Phải rồi! con phản rồi!” ba thở hổn hển đứng lên, Lão Thái Hậu vội vàng xông đến ngăn cản ông, quay đầu trừng tôi: “Minh Bích, con nói ít một câu đi!”

“Ba không nói anh ấy, con liền không nói.”

“Con biết ba là gì của con không? Cứ nhiên dám nói chuyện như vậy với ba!”

“Ba là ai? Chẳng phải ba là Tham Mưu Trương tài giỏi của hải quân sao?”

“Lý Quỳnh! Lấy roi cho anh!”

Thoáng chốc người xung quanh đều biến mất, còn lại một mảnh tối đen. Thân thể không kiềm chế được phát run, tôi nhớ đến cảnh tượng trước đây, ba giờ cao roi đánh tôi. ....

Năm ấy, tôi khoảng 5 tuổi, rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho ba đánh tôi, đến nay tôi vẫn không rõ lắm.

Lúc ấy chúng tôi không hề sống ở khu nhà ở bây giờ, mà là ở tại trụ sở lớn quân khu Công Chính phía tây nam, khi đó ba cũng không phải Tham Mưu Trương của hải quân, là trung tướng của hải quân. Một ngày ba nổi giận dưng dưng từ bên ngoài trở về, trước kia còn không hiểu chuyện, tôi chỉ y theo tâm trạng của mình muốn làm gì thì làm đó, có lẽ vẫn còn có chút mong mỏi ba, tôi liền ngây thơ ngọt ngào kêu ba ba chạy về phía ông, sắc mặt ba có chút chuyển biến tốt đẹp.

“Nhậm Minh Bích! Nhậm Minh Bích!” đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của trẻ con, là Quý Tiểu Quang con trai dì Lý bên cạnh. Lúc này cậu ta cầm mấy cái kẹo que trên tay ngoắc ngoắc tôi, tôi mở hai tai của ba ra, nhanh chân chạy về phía tiểu Quang.

Ba giữ chặt áo của tôi, giọng trầm ngập thốt ra: “Không được đi.”

Tôi giãy thân thể nhỏ bé, miệng hô: “Con muốn kẹo que, con muốn kẹo que! Ba ba buông! Con muốn kẹo que!”

Bỗng dưng ông nhẹ buông ta, tôi té xuống đất, sững sờ nhìn ông.

Bỗng nhiên sắc mặt ba dữ tợn: “Con nghe ba nói, hay nghe nó nói?”

Tôi theo bản năng trả lời: “Kẹo que...”

Bỗng nhiên ba ngửa đầu lên cười to, hung ác nói: “Ha ha ha ha! Con chọn nó, mà không cần ba con?”

Không biết ba làm sao biến ra cây roi, tôi biết ông giờ roi lên, sau đó hung hăng quất vào trên người tôi, thân thể truyền đến đau đớn tôi òa một tiếng khóc lớn lên, Quý Tiểu Quang dường như cũng sùng sốt, kẹo que trên tay rơi xuống đất, sợ đến mức bất động đứng yên tại chỗ, trở mắt nhìn ba tôi một roi lại một roi đánh vào tôi ở trên mặt đất.

Mãi đến khi Lão Thái Hậu từ bên ngoài trở về, nhìn thấy tôi vết thương chằng chịt nằm trên mặt đất không nhúc nhích và người đàn ông che mặt quỳ trên mặt đất, giật mình hét chói tai ra tiếng.

Sau đó tôi nhập viện, theo lời Lão Thái Hậu, tôi từ nhỏ khỏe mạnh không tương nổi, cho đến bây giờ chưa từng đến bệnh viện. mà lần đầu tiên nằm viện, không phải vì bị bệnh, mà là bị chính ba mình đánh đến nhập viện, một lần đó Lão Thái Hậu không câu oán hận ba đề nghị ly hôn.

Sau này vì sao bọn họ ly hôn không thành, nguyên nhân trong đó tôi cũng không biết rõ. Tóm lại từ đó về sau, tôi liền sinh ra một loại khoảng cách cùng cách giấc sợ hãi với ba.

Bên tai vang lên tiếng thét chói tai của Lão Thái Hậu: “Nhậm Hách, tôi nói cho ông biết, nếu ông còn dám đánh con gái tôi, tôi không để yên cho ông.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Lão Thái Hậu đứng phía trước tôi giống như bà mẹ bảo vệ gà con, rất có cảm giác như muốn đánh tôi thì phải bước qua xác, sắc mặt ba càng thêm khó coi.

Tôi không kiềm chế được run rẩy, nét mặt vẫn không phục như trước. ông chủ Ngôn khẽ cau mày, cuối cùng nhân nhạ lên tiếng: “Minh Bích, em đi lấy roi thay bác gái.”

Nghe vậy, Lão Thái Hậu không thể tin được giận dữ nhìn ông chủ Ngôn.

Tôi cũng không dám tin vào câu nói mà lỗ tai mình nghe được, ông chủ Ngôn--- bảo tôi đi lấy roi?

“Tiểu Ngôn! Cậu ước gì vợ tương lai của cậu bị cha chồng tương lai đánh?!” Lão Thái Hậu lại hét một tiếng chói tai.

Tôi không chớp mắt theo dõi anh ta, ba có đánh tôi hay không không phải vấn đề quan trọng mà tôi quan tâm, Lão Thái Hậu nói cha vợ thành cha chồng cũng không phải vấn đề quan trọng mà tôi để ý, vấn đề quan trọng là vì sao ông chủ Ngôn phải vâng lời cha tôi, chẳng lẽ anh ta đang sử dụng ‘khổ nhục kế’? dùng chiến thuật vòng quanh? Mặc kệ là gì, tóm lại tôi tin tưởng ông chủ Ngôn sẽ không tổn thương tôi, cho dù trong lòng tôi thật lo lắng không yên.

“Tiểu Quỳnh! Anh nói muốn đánh con gái anh từ khi nào vậy?” ba tức giận nói.

Chúng tôi kinh ngạc một trận, đầu óc không xoay chuyển kịp, khốn đốn nhìn họ.

“Chuyện anh hứa với em, anh sẽ không nuốt lời.” ba thì trịnh trọng nhìn chằm chằm Lão Thái Hậu, còn Lão Thái Hậu thì ngây ngốc không hiểu tình huống thình lình gì xảy ra. Tiếp đó ba xoay người đối diện với tôi, nét mặt và giọng điệu nghiêm túc: “Về phần con, nói tiếp đi, con nói bao nhiêu câu lát nữa ba liền đánh ‘đàn ông’ của con bấy nhiêu roi.”

Tôi xù lông, tức giận nói: “Đánh cái cọng lông ba á!”

Khóe miệng ông chủ Ngôn run rẩy, lại vẫn không ngăn cản tôi nói.

“Ba câu.” Ba tuyên bố rất có trật tự.

Tôi tiếp tục xù lông: “Ba cái cọng lông ba á! đầu ba rút gân à!”

Ba nghiêng người thấp giọng nói nhỏ nhẹ vài câu với Lão Thái Hậu, Lão Thái Hậu liền đi ra, ông mặt không đổi sắc nhìn tôi: “Con muốn mắng tiếp?”

“Tóm lại con không cho ba đánh ông chủ Ngôn!” tôi ôm chặt lấy ông chủ Ngôn, giống dáng vẻ Lão Thái Hậu bảo vệ tôi trước đó.

“Cậu ấy bằng lòng cho ba đánh.”

Tôi hung hãn phản bác: “Làm sao có thể! Ba nói xạo!”

“Con không tin thì có thể hỏi ông chủ Ngôn nhà con một chút, hử!”

Tôi kéo kéo tay áo ông chủ Ngôn, tràn đầy tự tin: “Ông chủ Ngôn, anh nói với ông ấy, anh có đồng ý cho ông ấy đánh hay không?”

“Có thể được bác trai dạy dỗ, là vinh hạnh của anh.”

Một khắc đó, tôi lại lần nữa không dám tin vào câu nói mà lỗ tai mình nghe được. ông chủ Ngôn vậy mà bằng lòng... cho ba đánh? Vì sao.....vì sao....

Tôi đứng yên bất động tại chỗ, thật lâu không cách nào lên tiếng.

Bỗng nhiên nhớ đến trước kia, lần đầu tiên ông chủ Ngôn chạm mặt Lão Thái Hậu thật bất hạnh bị đánh, là vì tôi nói dối, mà câu trả lời của anh ta cũng là: “Có thể được bác gái dạy dỗ, là vinh hạnh của cháu.” Giờ phút này ông chủ Ngôn lại vì lời vô si của tôi mà chịu khổ cay độc.

Đi ông chủ Ngôn bước từng bước một về phía xe của anh ta, lòng tôi đau gần chết, hận không thể vãi miệng chết tiệt của mình mấy cái, vì sao luôn tranh luận với ba. Ba cũng thật sự kẻ lòng dạ độc ác, quát một roi vào người ông chủ Ngôn, mắt cũng không chớp một cái, ông ta tưởng đang đánh cướp biển Nhật lùn chắc, có giỏi thì về biển đánh kẻ địch đi, vì sao phải tra tấn ông chủ Ngôn nhà tôi.

Một bên quan sát Lão Thái Hậu, không chỉ không ra tay cứu vớt đôi uyên ương số khổ bọn tôi, còn giữ chặt tôi những lúc tôi muốn xông lên chấn roi thay ông chủ Ngôn, ngăn cản tôi anh hùng cứu mỹ nhân (chúng sinh: ông chủ Ngôn là mỹ nhân, là chắc chắn, còn cô không phải anh hùng mà là cầu hùng(người vô tích sự), cũng là chắc chắn).

Hu hu hu. ....đều tại tôi, ông chủ Ngôn gặp phải tôi chính là kẻ bất hạnh trên thế giới.

Nhất là sau khi ba đánh ông chủ Ngôn xong, còn cười nhẹ nhàng: “Sau này nếu khó chịu với ba cứ việc đến mắng ba, tuy rằng ba hứa với mẹ con, không động đến một cọng lông tơ của con, nhưng mà đàn ông của con tốt nhất là da đủ dày.”

Nhất thời tôi xù lông, lửa giận xông lên đầu, há mồm liền chửi: “TMD da ba dày!”

Pia một tiếng, roi của ba lại quất vào phần lưng của ông chủ Ngôn. Ông chủ Ngôn hét lớn một tiếng, giữa trán có một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống.

Tôi há mồm, ba thật bình tĩnh cầm lấy roi chĩa vào phần lưng chồng chất vết thương của ông chủ Ngôn, lời của tôi mắc kẹt ở cổ họng, không lên nổi cũng không xuống được.

Cầm hận nhe răng nhếch miệng với ba một phen, tôi cắn chặt môi mình, trên môi truyền đến đau đớn nhắc nhở tôi đừng nói nữa.

Ông chủ Ngôn nhìn đau gượng cười với tôi, ngón cái nhẹ nhàng xoa môi tôi, để tôi thả môi mình ra, trong mắt anh ta không có chút trách cứ.

Hu hu hu. .... vì sao ông chủ Ngôn đối xử tốt với tôi như vậy! vì sao vậy! đại gia có chỗ nào tốt!

Bởi vì ông chủ Ngôn bị thương, do đó tôi lo nghĩ cho thân thể anh ta mà đuổi anh ta đến vị trí tay lái phụ, vì vậy tôi ngồi ở vị trí tay lái của anh ta, vì vậy cuối cùng tôi cũng có thể ‘sùng hạnh’ chiếc xe hơi cao cấp sang trọng này. Cảm thấy kích động một trận, đại gia chưa từng lái xe cao cấp như vậy nha!

“Anh tin em biết lái xe.” Dừng một chút, anh ta nói: “Kỹ thuật của em thế nào?”

ách! Ông chủ Ngôn vẫn là không tin tôi sao, lật bàn!

Tôi xác thực: “Anh phải tin tưởng em, giống như em tin anh vậy!” tuy rằng tôi không tin bản thân mấy.

Ông chủ Ngôn nhún vai, động tác thất dây an toàn trắng trợn chọc mù mắt đại gia, anh ta cứ như vậy không tin đại gia.

Cho nên một giây sau nhào qua, dùng sức quá mạnh nên đè ông chủ Ngôn ở trên ghế dựa, anh ta đau hít một hơi.

Tôi vội vàng cởi bỏ dây an toàn anh ta thất lên, sau đó lùi về vị trí cũ, chột dạ không dám nhìn về mặt thâm trầm của anh ta.

Bởi vì trong lòng khẩn trương, lúc khởi động không biết sao chân tôi đạp phải tăng tốc, xe lập tức bay ra ngoài, ông chủ Ngôn không thất dây an toàn suýt chút nữa đập vào cửa kính, trái tim tôi sợ đến mức đập thình thịch lập tức thăng xe.

“Rầm--”

Đầu ông chủ Ngôn vẫn đập vào cửa kính. ....ô ô...thật bi đát.

“Nhậm! Minh! Bích!”

Ô ô, ông chủ Ngôn tức giận, tôi nhanh chóng nói sang chuyện khác.

“Ông chủ Ngôn, vì sao anh không nói với em, nguyện vọng thi đại học là đại học T?”

Qua thật lâu, ông chủ Ngôn mới rầu rĩ không vui trả lời:

“Bác gái không nói với em sao.”

“Mẹ nghĩ anh sẽ nói với em!”

“À, vậy bây giờ em biết cũng không muộn.”

“!!!!”

Thời gian trôi thật nhanh, chưa tới bảy ngày thì một cú điện thoại đã tới trước, liền báo ba về lo sự nghiệp hải quân của ông, Lão Thái Hậu không khỏi lại

khóc lóc một trận, lại không giữ được bước chân người đàn ông của bà.

Bà hôn lên trán bà, cúi đầu nói: lại chờ anh vài năm nữa, anh nhất định buông mọi thứ ở cùng em

Bà đi rồi, Lão Thái Hậu xa xa nói: đây là số của bà, ai kêu bà gả cho một quân nhân cống hiến vì nước.

Mặt khác Lão Thái Hậu lên nói với tôi, lúc đầu bà định tách chúng tôi ra. Bởi vì tuổi này của mình lớn hơn vợ rất nhiều, ông không hi vọng con gái mình cũng gả cho người đàn ông quá lớn tuổi, nhưng mà con luôn sợ ông sợ muốn chết lại để ông chủ Ngôn trong miệng, ngang nhiên chống lại ông. Trong phút chốc ông liền nghĩ thông suốt, tình cảm của con gái thì để tùy con gái vậy, ông đã miệt mài nhiều năm, không phải là một người chồng tốt, cũng không phải người cha tốt, vậy liền đành làm một người chồng mà không khiến vợ và con gái chán ghét.

Tôi hơi kinh ngạc, hóa ra bà thật rất thông tình đạt lý.

Lão Thái Hậu lập tức vỗ đầu tôi, tức giận nói: “TMD con đừng thăm oán đàn ông của mẹ, lần trước con mất ba già mẹ còn chưa tính với con, bây giờ con lập tức cút đi dọn dẹp sạch sẽ trong nhà, tiếp đó chạy về chỗ đàn ông của con!”

(´_`´) ách. . . .

Thời gian trôi qua thật mau.

Cách thời gian đến trường báo danh dần dần đến gần, tôi vô cùng buồn rầu, mỗi ngày nhìn gương mặt xinh đẹp của ông chủ Ngôn sưng sờ. tuy đại học T rất tốt đẹp rất tươi sáng, nhưng đại gia ngăn cản lần triệu lần không muốn rời khỏi ông chủ Ngôn đâu đâu đâu, đại gia không muốn tôi và ông chủ Ngôn mỗi người một nơi, đại gia không muốn xảy ra xích mích với ông chủ Ngôn, không muốn vì đại gia không ở đây mà có Tiểu Tam(kẻ thứ 3, hồ ly tinh) xen vào. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Lại là một buổi tối đen yên tĩnh đưa tay không thấy được năm ngón.

Nghĩ đến ngày mai sẽ đến thành phố T, tôi không hiểu sao phiền muộn.

Cho dù ông chủ Ngôn nói với tôi, mấy tháng sau công ty con của anh ta đã được đưa ra thị trường ở thành phố T, lúc đó anh ta đến xem tôi.

Tóm lại đại gia sẽ có khoảng mấy tháng không thấy bóng dáng của ông chủ Ngôn, không sờ được thân thể ông chủ Ngôn, không hôn được cái miệng nhỏ nhắn của ông chủ Ngôn, không chiếm được tiện nghi của ông chủ Ngôn. . . .hu hu!!!

Tin dữ(tin xấu á) động rồi! tin dữ trắng trợn!!

Cho nên tối hôm nay đại gia phải đòi ông chủ Ngôn hết thảy ‘đậu hủ’ không ăn được trong mấy tháng!! Hừ hừ hừ! ai bảo anh ta lừa tôi lên đổi nguyện vọng của tôi thành đại học T!! tuy rằng được trúng tuyển đại học T, tôi vô cùng kích động nhiệt huyết dâng trào. . . .nhưng mà xâm phạm chà đạp ông chủ Ngôn càng khiến tôi kích động sôi trào lửa dục thiêu thân.

Tôi thấy thời gian là 1 giờ, nói vậy lúc này ông chủ Ngôn đã ngủ rồi, *gào khóc*.

Ban đêm là thời cơ tốt nhất để làm chuyện xấu. ‘Hái hoa tặc’ cũng đều hành động vào ban đêm. Vì vậy đại gia quyết định diễn một màn đạo tặc hái hoa, ngắt đóa hoa xinh đẹp nũng nịu ông chủ Ngôn này xuống!

gào khóc~! Bông hoa xinh đẹp! đại gia đến đây!! Đại gia lập tức đến-----sùng hạnh ngơoi đây!!

Rón ra rón rén đẩy cửa phòng ông chủ Ngôn ra, một mảnh tối đen như trong trí nhớ.

Giống như trước kia, tôi ‘bịch’ một tiếng ngã nằm xuống đất, lê lét về phía trước.

Co mông, ngực hướng về trước, co mông, ngực hướng về trước. . . .bóng đèn trong đầu tỏa sáng tôi nghĩ đến một chuyện, ngực bé của tôi bị đè ép hủy hoại hủy hoại như thế, sau này, có bị rút lại hay không?

Đừng! tuyệt đối đừng! đại gia phải ngực bự! đại gia muốn dùng ngực bự để chết ông chủ Ngôn. . . . .vô cùng ngượng ngùng che mặt. . . . .

‘bịch’ một tiếng, đại gia như con cá lật người nằm trên đất, co đầu gối, lưng hướng về trước, lại co đầu gối-----

Đột nhiên.

Pắc một tiếng đèn bỗng sáng lên, chọc mù mắt tôi, kích thích trái tim tôi đập nhanh.

Tình huống xảy ra bất ngờ là thời điểm thử thách võ công của đại gia cao cường hay không!

Nghìn cân treo sợi tóc, trong giây phút ông chủ Ngôn đứng dậy đó, thân thủ tôi nhanh lẹ bay chui vào trong chăn của anh ta.

Thiên thời Địa lợi Nhân hòa, hết thấy hoàn mỹ cỡ nào.

Trong chăn tối như mực, tôi vỗ ngực trấn an trái tim đang nhảy kịch liệt. phù! May mà không phát hiện, qua nhiên đại gia công lực thâm hậu! nhưng mà muộn thế này ông chủ Ngôn dậy làm gì nha ....A~! đại gia biết rồi! ông chủ Ngôn dậy là muốn đi tiểu!

Tôi dựng tai nghe, tiếng bước chân ông chủ Ngôn, nhưng mà không có. Ách, ông chủ Ngôn không đi tiểu, không sợ ‘bằng quang’ nổ tung sao?!

Tôi nhấc một góc chăn lên lên nhìn tình huống bên ngoài, thỉnh linh phát hiện ông chủ Ngôn mặt không biểu cảm xuất hiện gần trong tầm mắt.

“Mẹ tôi ơi!” tôi thoáng chốc sợ đến mức lui mạnh về phía sau, căn bản không chú ý đã lui đến mép giường, bịch một tiếng cả người và chăn lẫn xuống giường.

Ông chủ Ngôn như có như không thờ dài một tiếng, cúi ôm cả tôi và đóng chăn đặt lên giữa giường.

Mông truyền đến đau đớn, tôi đau đến cả mặt nhăn thành một cục. thấy thế, lông mày anh tuấn của ông chủ Ngôn chau lại, bàn tay to nhẹ nhàng xoa mông tôi.

Bỗng chốc, mặt dày của đại gia đỏ bừng. đau đớn trên mông hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại bàn tay tràn ngập độ lực của ông chủ Ngôn....Ủm! ông chủ Ngôn thật không có mặt mũi mà! Cư nhiên vô lễ với mông người ta!!

Người chết từng nói một câu có qua có lại.

Móng heo lén chui khỏi chăn, lặng lẽ nhẹ nhàng đến gần ông chủ Ngôn, dần dần trèo đến cái mông rắn chắc vững cao của anh ta. ....

Bỗng nhiên, một bàn tay to thon dài sạch sẽ túm lấy móng heo sắp vô lễ với cái mông của anh ta, ông chủ Ngôn lạnh lùng nhìn tôi.

Ách! Bị túm rồi! bị kích. ....một giây sau đại gia tức giận bắt công, vì sao ông chủ Ngôn có thể sờ mông tôi, tôi không thể sờ của anh ta!

Tôi nhấc chăn lên vút qua một bên, bỗng dưng nhào qua áp đảo ông chủ Ngôn----

....

Vì sao anh ta chưa ngã xuống. ....

Vì sao anh ta vẫn đứng sừng sững như trước. ....

Vì sao vẻ mặt anh ta run rẩy không thôi. ....

Vì sao tư thế đại gia khó coi. ....

Vì sao. ....um. ....tôi ngồi trên cổ ông chủ Ngôn. ....um? vì sao???

.....

Hát khúc nhạc, tôi cao hứng phấn chấn dọn hành lý. Ngày mai là lúc phải đến trường báo danh, cho nên ngày mai ông chủ Ngôn sẽ đích thân lái xe đưa tôi đến thành phố T.

Sửa sang lại tủ quần áo, bỗng nhiên một cái quần lót và quần ngủ đàn ông rơi ra.

Là quần lót và quần ngủ của ông chủ Ngôn.

Run run nhặt chúng nó lên, hai mắt tôi đầm lệ kè sát chúng nó vào mặt chà chà: chúng cục cứng, đại gia sắp xa bọn người rồi---

Đang lúc đại gia muốn hôn chào tạm biệt chúng nó, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, tôi nhanh chóng tiện tay cất thứ trong tay.

Ông chủ Ngôn bước vào phòng, pia quần áo lộn xộn không chịu nổi trên đất, dừng bước ánh mắt cực kì không vui.

Tôi một đường nhặt quần áo lên một đường chạy về phía anh ta, lúc đi đến trước mặt anh ta, tôi tiện tay vút một đồng đồ tích lũy trong ngực đi, cột nhà

nhìn ông chủ Ngôn.

Không ngờ nhất là, lần này ông chủ Ngôn thấy hành động của tôi liền không chút do dự xoay người bỏ đi.

Đại gia thương tâm trên đất, định về tiếp tục thu dọn hánh lý, cúi đầu rõ ràng thấy đường đi bị quần cản khắp nơi.

Chẳng phải vừa rồi đại gia đều nhặt đến đây sao.....

Hôm sau trước cửa nhà họ Ngôn...

Ông cụ Ngôn chống gậy dẫn một đám lớn nhỏ đến tiền tôi.

Ông cụ Ngôn: “Cô bé, đọc nhiều sách mở mang đầu óc chút, đừng cả ngày cứ đàn độn mãi.”

Ông Dương đồng chí quản gia: “Ông chủ nói rất phải.”

Ngôn Đậu Đậu vô cùng khinh bỉ: “Chị ta căn bản không có đầu óc mà mở rộng!”

F-ck! Dám nói đại gia không đầu óc?!

Tôi xù lông, then quá hóa giận nhào tới Ngôn Đậu Đậu, lại bị ông chủ Ngôn níu cổ áo chỉ có thể đứng tại chỗ giương nanh múa vuốt.

Bà cậu ta! Mẹ cậu ta! Bà mẹ cậu ta! Trước khi đi còn phải đá kích châm chọc đại gia!

Ông chủ Ngôn lạnh lùng trừng mắt liếc Ngôn Đậu Đậu, đứa trẻ nhỏ lặng lẽ trốn sau lưng ông cụ Ngôn.

“Ông chủ Ngôn!” tôi phẫn hận lên tiếng, ông chủ Ngôn không nóng không lạnh đáp một tiếng.

Cái miệng vừa mới câu kinh trước đó thay đổi, tôi nũng nịu ôm cổ anh ta: “Bao giờ người ta mới có thể....làm mẹ kế của Tiểu Đậu Đậu vậy?”

Ông chủ Ngôn nhìn xuống mặt nịnh nọt của tôi, nhàn nhạt đáp lại: “Chờ em tốt nghiệp đại học.”

Tốt lắm! tốt nghiệp đại học! tôi quay đầu cười dữ tợn với Ngôn Đậu Đậu: nhóc con chờ đến ngày đó bản đại gia làm mẹ kế! không đánh nát mông đít cộng tròn tròn của nhóc là không được!

Như trước níu ở trên người ông chủ Ngôn tôi nhìn trái nhìn phải mấy lần, cứ nhiên không thấy hồn cậu Ngôn Tô Kính kia.

Cậu ta là không có mặt mũi gặp bản đại gia....oa ha ha ha, có lẽ bị uy nghiêm của đại gia dọa, không dám chọc mợ nhỏ tương lai của cậu ta.

Mấy giây sau, bóng dáng cao gầy của Ngôn Tô Kính liền ánh vào trong mắt.

Người chết từng nói: nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến nhưng mà vì sao trên tay ‘Ngôn Tào Tháo’ xách theo vali hành lý?!

Tôi pia pia vali bên cạnh, xác định một việc----hành lý Ngôn Tô Kính lấy không phải của tôi.

“Đi thôi.” Ông chủ Ngôn một tay tóm tôi đang như bạch tuột dán trên người anh ta, một tay xách hành lý trên đây.

Trước mắt bao người, chúng tôi bước trên con đường đến thành phố T

Trải qua một ngày bôn ba lao碌, cuối cùng chúng tôi cũng đến thành phố T.

Lúc vào khách sạn, quầy ***** hỏi chúng tôi cần mấy gian phòng, hai giọng nói cùng lúc cất lên:

“Ba căn.”

“Hai căn.”

“Ba căn!”

“Hai căn!” nói đòi ba căn phòng chính là Ngôn Tô Kính, hai căn chính là tôi.

Tôi lừa giận bùng bùng trừng mắt Ngôn Tô Kính. F-ck! Một khắc kia đại gia ngồi cùng cậu ta trên xe yêu quí của ông chủ Ngôn thì đã vô cùng khó chịu rồi, bây giờ cứ nhiên còn dám lên giọng với đại gia! Bà cậu ta, mẹ cậu ta, bà mẹ cậu ta đại học Ngôn Tô Kính ghi danh cư nhiên cũng ở thành phố T! may mà cậu không là đại học T, nếu không đại gia tuyệt đối sẽ bị làm tức chết. nhưng mà theo lời ông chủ Ngôn nói, cậu ta cũng đăng kí đại học T, chỉ là không trúng tuyển, ha ha ha ha ha ha, sự thật chứng minh cậu ta là một kẻ đàn!

Ngôn Tô Kính hài lòng nhìn tôi tức giận không thôi, đầu cũng không xoay nói: “Ba căn!!”

Quầy ***** cười vô cùng xấu hổ, bất đắc dĩ nhìn bọn tôi tranh chấp không xong, liền dời ánh mắt đến trên người ông chủ Ngôn, giọng điệu dịu dàng: “Xin hỏi ngài cần mấy gian phòng?” cuối cùng còn kèm theo một nụ cười vạn phần ngọt ngào trên môi.

Tôi bỗng đứng thò lỗ đẩy Ngôn Tô Kính ra, chặn ở phía trước ông chủ Ngôn vỗ quầy, quát to: “Hai căn!”

Nét mặt của cô nàng ở quầy cứng đờ, không mấy cao hứng với hành động tôi ngăn chặn tầm mắt cô ta, đầu cô lên lên di chuyển sang bên cạnh.

Vớ vẩn, chút động tác nhỏ ấy còn tưởng tránh thoát khỏi ‘pháp nhãn’(mắt thần) của bản đại gia. Tuy, mặc cô ta dời thế nào, tôi liền chặn thế ấy, cứ nhiên dăm tơ tưởng đến đàn ông của bản đại gia!

Cô nàng ở quầy có lẽ là rất khó chịu, rất lớn tiếng nói: “Tiên sinh, ngài cần mấy gian phòng?” ôi, vũ trụ nhỏ bùng nổ sao?

Ông chủ Ngôn mặt không đổi sắc: “Nghe theo cô ấy.”

“Chú nhỏ!” nét mặt Ngôn Tô Kính rất là tức giận: “Hai người còn chưa kết hôn đâu! Không thể ở một phòng!”

Ánh mắt cô nàng ở quầy nghe nói vậy lập tức tỏa sáng, tôi càng khó chịu.

“F-ck! Đại gia muốn ở một phòng hai phòng với ông chủ Ngôn, liên quan gì đến cộng đồng anh!”

Ngôn Tô Kính ghen hòng, lập tức phui tay tức giận bỏ đi. Tôi nhìn theo bóng lưng anh ta làm mặt quỷ, lại ra oai với cô nàng mặt thất vọng ở quầy hàng, khoắc khoải tay của ông chủ Ngôn nghênh ngang rời đi.

Ông trời à, mặt đất à, vì sao à!

Vì sao lại là tình huống này! Vì sao!! A a a!! ông chủ Ngôn cư nhiên ở một phòng với Ngôn Tô Kính! Đại gia tôi một mình ở một phòng!!!

Tôi nước mắt lưng tròng kéo lấy tay áo ông chủ Ngôn, ngăn chặn anh ta vứt tôi mà đi.

“Người ta muốn ở một phòng với anh!” tôi chết sống không tha quần áo anh ta ra, anh ta bất đắc dĩ ngồi bên cạnh tôi, vuốt đầu tôi dỗ: “Ngoan, em nên ngủ.”

“Không muốn, em muốn ngủ với anh!” nghĩ nghĩ tôi lại nói: “Em muốn anh cùng ngủ!” ừm, câu này cung rất có khí thế.

Giương mặt anh tuấn của ông chủ Ngôn run rẩy, thờ dài nhẹ giọng dụ dỗ: “Chờ em 18 tuổi tôi lại ngủ với em, được không?”

Lại là 18 tuổi!

Lại là 18 tuổi!

lại lấy 18 tuổi làm lệ trách tôi, đại gia dễ lừa thế sao!

Tôi chu miệng: “Em muốn thu lợi trước!” không cho ông chủ Ngôn trả lời, tôi liền nhào về phía anh ta, hôn nửa chuẩn không cần chỉnh đẩy ngã anh ta.

Rẹt rẹt một tiếng kéo mở áo khoác của anh ta, tiếp đó là áo sơ-mi. dùng sức kéo, toàn bộ nút áo sơ-mi lập tức ‘lạch cạch’ bay la liệt xung quanh.

Ông chủ Ngôn nhú mày nhìn động tác thô lỗ của tôi, nhưng không ngăn tôi, mãi đến lồng ngực của anh ta trần trụi hiện ra trong mắt tôi tôi mới hài lòng. Móng heo xoa trước ngực anh ta, nhiệt độ cơ thể ấm áp xuyên thấu qua đầu ngón tay truyền đến thần kinh não bộ của tôi, không tự chủ vuốt ve đường cong thân thể anh ta, từ bụng bằng phẳng rắn chắc dần dần hướng về trước, thân thể bên dưới tôi có chút cứng nhắc nhiệt độ dường như đã tăng cao.

‘Trái anh đào’ nho nhỏ ánh vào trong mắt tôi rất là ngon miệng, tôi nuốt ngụm nước bọt, nhớ tới lời Liễu Lam Lam nói: ‘Trái anh đào’ của đàn ông cũng rất hấp dẫn.

Tôi chạm vào trái anh đào nhỏ của anh ta, thân thể anh ta bỗng đứng run rẩy một trận, ánh mắt thoáng mê mang.

Lòng vui sướng, ông chủ Ngôn thật hấp dẫn.

Tôi cúi đầu cắn ‘trái anh đào’ của anh ta, đầu lưỡi đảo quanh sau đó dùng sức nuốt vào.

Ông chủ Ngôn phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, xoay người ngăn chặn tôi làm càn trên người anh ta, đôi mắt sâu thăm thẳm tràn ngập nguy hiểm.

Tôi vừa định kháng nghị bảo anh ta nằm lại đi, đại gia còn chưa chơi đã đâu...urm...

Môi cực nóng của anh ta phủ lên tôi, nặng nề cần, tôi chịu không nổi đánh anh ta.

Anh ta cạy mở khớp hàm trên chọc lưỡi tôi, tôi không cam lòng đáp lại, lưỡi của anh ta bỗng đứng rút đi, tôi bám theo đến trong miệng anh ta, răng của anh ta khép chặt ngăn chặn đường đi của tôi, tôi sốt ruột làm càn liếm cắn cắn môi anh ta.

Ông chủ Ngôn nhẹ nhàng cười, cuối cùng mở miệng, lưỡi của tôi vội vàng tiến vào trong khoang miệng anh ta tìm kiếm, mà anh ta lại vẫn né tránh, luôn cho tôi một chút ngon ngọt liền nhanh chân chạy lấy người. tôi thất bại buồn tha, quyết định không thể để ông chủ Ngôn trêu chọc chơi đùa nữa.

Bỗng nhiên lưỡi truyền đến đau đớn, tay không nhịn được nắm chặt tóc anh ta.

Sức lực anh ta nắm lấy lưỡi tôi rất lớn, tôi đau đến muốn rút đầu lưỡi lại, anh ta lại như trước chiếm không tha. Bàn tay to cũng không an phận trèo lên cơ thể tôi, chui vào trong áo tôi tình tế vuốt ve.

Bàn tay to tràn ngập ma lực một đường mon món, nhiệt độ của da thịt không tự chủ lên cao, lên cao. . .

Hai thân thể trên đất quấn chặt nhau, trao nhau nước miếng, quần áo lộn xộn.

Cửa bị đẩy ra, chúng tôi vẫn như trước không chút phát hiện, cho đến khi có một giọng nói hoảng sợ vang lên:

“Chú nhỏ. . . các người đang làm gì?!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Hôm nay thời tiết sáng sủa ánh nắng rực rỡ, chim chóc hót vang, thật là một ngày đẹp trời, điều kiện trước tiên là phải lo đi về mặt chết bầm của Ngôn Tô Kính. Sáng sớm đã trung cái mặt thối ra với đại gia, là muốn gì? Đại gia chẳng qua là để cậu ta mở rộng tầm mắt biết cái gì là kích-tình, còn chưa trách cậu ta tội qua phá hỏng đại sự của đại gia, cậu ta còn dám tỏ vẻ mặt tức giận hèn mọn khinh bỉ?

Rời khỏi khách sạn ông chủ Ngôn đưa Ngôn Tô Kính đến khu trường của cậu ta trước, đại học G ở ngoại ô, điểm chuẩn trúng tuyển vào đại học G chỉ thấp hơn đại học T 10 phân, nói vậy chú cũng không kém là bao. Ừm, không nhìn ra đầu óc Ngôn Tô Kính cũng không gốc đến thiếu hiểu biết. . . . lại nói điểm trúng tuyển của đại gia là điểm sát mức của đại học T, thật sự là số cực chó ha ha ha!

Ngôn Tô Kính rất không cam tâm tình nguyện xuống xe, về mặt tràn đầy oán hận liếc chúng tôi một cái hết cách liền nhấc hàng lý lên đi.

Ách. . . cậu ta rốt cuộc sao thế?

Tôi có chút tò mò hỏi ông chủ NGôn, ông chủ Ngôn vút cho tôi một cái liếc mắt không mấy vui vẻ.

Ách. . . ông chủ NGôn cũng sao thế?

Chín giờ chúng tôi đến đại học T trong truyền thuyết, tôi giật mình đánh giã vườn trường khổng lồ, giống như tổ kiến vĩ đại, mà bây giờ đang lục đục kéo đến.

Một người nam sinh mặc đồng phục chữ viết tình nguyện viên đến hỏi chúng tôi cần giúp gì, suy xét một lát tôi búng tay, nói: “Tôi muốn phục vụ toàn bộ!”

Nam sinh kia hơi ngạc nhiên, lập tức cười: “Mời theo tôi.”

Sau đó tôi không chút do dự lấy một loạt vali hành lý to này nọ trên tay ông chủ Ngôn đưa cho cậu ta, nam sinh kia mặt khiếp sợ kinh ngạc, tôi bừa môi hỏi nói: “Dẫn đường đi!”

Di động vang lên, ông chủ Ngôn đi đến bên cạnh nhận điện thoại. chờ anh ta cúp điện thoại đi lại, nói với tôi: “Anh có việc gấp phải về trước, em đi theo đàn anh này làm thủ tục.” anh ta sờ sờ đầu tôi rồi quay sang nói lời cảm ơn với nam sinh kia.

“Phiền cậu chăm sóc cô ấy một chút, cảm ơn.”

Nam sinh mặt đỏ bừng gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng ông chủ Ngôn rời đi, tôi lưu luyến không thôi thu hồi tầm mắt, quay đầu rõ ràng thấy ánh mắt nam sinh nhìn ra phương xa càng thêm thâm tình nồng nàn.

Tôi hí híp mắt đánh giá cậu ta từ trên xuống dưới một lần, tóc dài xéo che khuất gương mặt thanh tú, thân thể nhỏ bé yếu đuối tiện tay liền có thể bị gió thổi đi, cái miệng đi ngừng vận vẹo và ngón tay hoa hơi nâng lên.

Bản đại gia có thể cho ra một kết luận sâu sắc, cậu ta là gay!

Tôi khó chịu này này vài tiếng, sau khi nam sinh hoàn hồn thì lúng ta lúng túng cầm lấy hành lý của tôi, tốc độ rùa bộ cổ sức dẫn tôi đi làm thủ tục. trên đường đi lúc đầu cậu ta thật yên lặng trầm mặc, nửa đường liền không kìm nén được áp a áp ứng quanh co lòng vòng hỏi thăm số điện thoại của ông chủ Ngôn,

F-ck! Tình huống này nói rõ cậu ta ‘nhất kiến chung tình’(lần đầu gặp đã thương) ông chủ Ngôn nhà tôi?! Quyết định ‘nhị kiến hiến thân’(lần hai gặp là dâng hiến chính mình)?!

Suốt đường tôi làm bộ như nghe không hiểu, thẳng đến cửa ký túc xá nữ sinh, rốt cuộc cậu ta không nhịn được.

“Số điện thoại của anh ấy là gì?”

Tôi biết rõ còn cố hỏi: “Ai cơ?” còn dám hỏi số điện thoại? nếu không phải nhà anh còn giá trị lợi dụng, đại gia đã sớm một cước đá bay anh!

“Người đàn ông vừa nãy!” cậu ta then quá hóa giận gầm nhẹ: “Người đàn ông đưa cô đến trường!”

Mặt dày của tôi trầm xuống, hung dữ nói: “Anh ta là người đàn ông đưa tôi đến trường học! cũng là đàn ông của tôi!” dứt lời liền đá một cước về phía hông cậu ta.

Người đàn ông che hông thét chói tai, đại gia thu chân, cảm thấy đắc ý! Cúc hoa(e hèm là nơi mình thái á) chính giữa!

Hừ! đại gia đã sớm muốn làm thế rồi! nếu không phải thấy cậu ta có giá trị lợi dụng là dẫn đường và xách hành lý, thì đã sớm triển khai ‘Phật sơn vô ảnh cước’ của đại gia với cậu ta rồi.

Dám tơ tưởng đến ông chủ Ngôn của nhà đại gia đều bị bạo cúc hoa!

Dựa theo mã số trên tờ đơn, đẩy cửa phòng 303 của ký túc xá ra, bên trong có ba nữ sinh, thấy tôi đứng cười ngây ngô ở cửa, các cô ấy cũng đứng dậy cười ngây ngô.

Sau đó tôi biết sơ lược hoàn cảnh của họ.

Nữ sinh cười ngây ngô số 1: Lâm Kỳ, 18 tuổi, người Đông Bắc.

Nữ sinh cười ngây ngô số 2: Lê Lê, 19 tuổi, người phương Nam.

Nữ sinh cười ngây ngô số 3: Mạnh Mạnh, 17 tuổi, người địa phương.

Vì sao đại gia là người cười ngây ngô số 4 chứ? Ngốc 4 ngốc 4.....nghe qua rất giống tên ngốc! bị kịch

Ông trời không cho tôi nhiều thời gian rồi đấy vì sao tôi là ngốc thứ 4, ngày hôm sau điểm danh liền bắt đầu học quân sự, nghe nói thời gian học quân sự là nửa tháng, bất chấp mưa gió.

Ánh nắng trên cao chiếu rọi, trên sân thể dục không lò, học sinh mới đứng xếp hàng như những con kiến xếp thành đàn.

Buồn rầu ngược nhìn, ông mặt trời trên trời to lớn như thế, lửa nóng như thế, chói mắt như thế.....làm đại gia không nhìn được lên trời. chờ qua nửa tháng, không biết đại gia sẽ đến thành gì nữa.....trong đầu không tự chủ hiện ra cục than đen. Tôi lập tức hoảng sợ biến sắc, đại gia sắp biến thành cục than đen sao

Các học sinh đều nhìn một đội ngũ từ phía xa đi đến, nón màu xanh quân đội, quần áo màu xanh quân đội, giày màu xanh quân đội, chính mình bọn họ chính là những giáo viên huấn luyện màu xanh quân đội!

Lâm Kỳ lên tiến đến bên tai tôi: “Cậu xem trong những người tham gia quân ngũ này có soái ca hay không? Minh cận thị không thấy rõ.”

Tôi mở to hai mắt ra sức quan sát, bỗng dưng phát hiện tôi cũng cận thị, tôi hoàn toàn không nhìn thấy gương mặt các giáo viên huấn luyện, oh my god!

Mạnh Mạnh trừng mắt: “Đại Khoán, cậu không có việc gì làm hay sao mà nhìn chăm chăm mộng họ làm gì!” Đại Khoán là biệt danh mới mà các cô ấy đặt cho tôi, rất có khí thế ha, đại gia cũng cảm thấy như vậy.

Ách...được rồi, nhìn chăm chăm mộng người khác là rất không le6 phép. Tôi thu hồi tầm mắt, về mặt đứng đắn nói với Lâm Kỳ: “Dựa theo sự quan sát sâu sắc của mình, trong những người tham gia quân ngũ này không có soái ca!”

Lâm Kỳ ủ rũ nhún vai, Mạnh Mạnh nâng vai cô ấy dậy: “Đừng nghe cậu ấy nói xằng, cậu cảm thấy quan sát mộng một người có thể biết được diện mạo của người đó sao.”

Lời này đại gia không thích nghe rồi! tôi bỗng dưng đề bả vai dựng dậy của Lâm Kỳ xuống, đúng tình hợp lý: “Đại gia chính là căn cứ vào mộng phán đoán diện mạo!” từ sau khi mộng đại gia chịu sự đối xử bất bình thường, công lực đánh giá mộng của đại gia dần dần tăng lên, chỉ nhìn một cái liền biết

mông nhỏ hay lớn, hình dáng, độ rắn chắc thế nào.

Mà mông của những người tham gia quân ngũ này rõ ràng lớn nhỏ không đồng đều, nhất định là từng chịu sự hành hạ của con người, người nếu là mông lớn nhỏ không đều thì làm sao có thể xem là soái ca chứ!

Còn mông của ông chủ Ngôn----đại gia từng sờ qua. Cảm xúc, rắn chắc, vênh cao...ừm, không thể nghi ngờ chính là hàng cao cấp tốt nhất trong số mông!

Trong lúc nói chuyện, đã có một anh lính tư thế oai hùng bước hiên ngang về phía lớp chúng tôi. Các học sinh nhao nhao đứng thẳng người, mặt mỉm cười nhìn chăm chăm anh ta.

Khi đến trước mặt chúng tôi, anh ta dừng bước, chào lịch sự với chúng tôi, thô giọng nói: “Các học sinh, chào các bạn!”

“Huấn luyện viên khỏe!” bạn học cùng hướng ứng.

“Tôi họ Lâm, từ hôm nay trở đi đảm nhiệm vai trò huấn luyện viên lớp của Anh văn ngoại thương 1 các bạn.” bạn học bằng lòng không bằng lòng đều vỗ tay.

Mạnh Mạnh lên đi lại nói: “Đại Khoan à! Thực bị cậu đoán đúng, mình quan sát huấn luyện viên của các lớp khác, dường như không có một soái ca, có dáng cao, nhưng cao vô cùng thâm...”

Tôi vừa định trách cứ Mạnh Mạnh, đại gia sáng suốt, đoán đúng, đánh giá chính xác. Chỉ là huấn luyện viên Lâm trừng mắt liếc bọn tôi một cái: “Sau này nói chuyện trong lúc huấn luyện đều phải báo cáo trước! bây giờ người đó! Báo cáo một tiếng cho tôi!”

Mọi ánh mắt đều đặt trên người tôi, tôi chỉ cái mũi mình: “Ngài đang nói tôi sao?”

Huấn luyện viên Lâm lại rống to một tiếng: “Chính là nói cô!”

Giọng nói thô quặng dọa tôi sợ đến mức tim đập thình thịch, vừa định ngoan ngoãn la báo cáo, lập tức nghĩ đến đại gia luôn không ở dưới người khác, mặc gì anh ta bảo đại gia báo cáo, thì đại gia ngoan ngoãn nghe lời.

Nhất thời tôi khẽ hừ nặng nề, trả lời: “Tôi không biết báo cáo đọc thế nào!”

Huấn luyện viên Lâm đi về phía tôi, bạn học tự giác nhường ra một lối đường, để anh ta thuận lợi đến trước mặt tôi.

“Vi sao không báo cáo!” anh ta quát----Mạnh Mạnh bên cạnh tôi.

Mạnh Mạnh co rúm lại, nhanh chóng gấp gấp nói: “Báo cáo, báo cáo!”

“Lớn tiếng chút!”

“Báo cáo.”

“Quá nhỏ!!”

“Báo cáo----“

Mạnh mạnh gầm rú một tiếng tê tim liệt phổi, huấn luyện viên Lâm hài lòng gật đầu, nói với chúng tôi: “Sau này phải dùng loại giọng này nói với tôi!” mặt các học sinh thôn thức, anh ta xoay người nói với tôi: “Vừa rồi cô nói không biết đọc báo cáo thế nào?”

Trên trán tôi trượt xuống giọt mồ hôi lạnh, vội vàng lắc đầu. tôi còn tưởng rằng không có chuyện của tôi!

“Ngài nghe lầm rồi! ngài nghe lầm rồi! tôi không chỉ sẽ đọc báo cáo, còn bán báo!”

“Đừng đùa với tôi!”

Tôi lập tức bày ra vẻ mặt bài tú-lo-khơ cứng ngắt, vô cùng nghiêm túc nhìn anh ta. Trong lòng phi nhỏ: đại gia cười với người, là xem trọng người, cũng không nhìn lại mông của chính người đi, đức hạnh gì! Hừ!!

Xa xa trên sân thể dục bỗng truyền đến tiếng cười vang dội.

Huấn luyện viên Lâm trở về vị trí trước đó, lớn tiếng nói: “Bắt đầu huấn luyện!”

Buổi sáng chúng tôi chống chọi với cái nắng gay gắt huấn luyện, sống một ngày bằng một năm, trong lúc đó còn có bạn học té xỉu, huấn luyện viên cũng chỉ hạ lệnh khiến cậu ta đến một bên nghỉ ngơi, người còn lại tiếp tục huấn luyện.

Lúc huấn luyện viên đưa lưng về phía bạn học té xỉu, cậu ta bỗng nhiên ngồi dậy dùng tay quạt bản thân, lúc huấn luyện viên quay qua thì cậu ta lập tức ngã xuống, bộ dạng bất tỉnh nhân sự. tôi nhìn ngây mồm trừng mắt, huấn luyện viên Lâm lại chột rống bên tai tôi: “Cô! Lại là cô! Cô lại không tập trung!

Nếu ở trên chiến trường, cô đã sớm bị kẻ thù bắn chết!”

Tôi rụt đầu, cảm thấy ai oán, màng nhĩ sớm hay muộn cũng bị phá vỡ.

Lúc tiếng còi huấn luyện vang lên, chúng tôi háo hức muốn về, nhưng nhóm giáo viên huấn luyện còn chưa chịu thả người, giữ chặt chúng tôi dong dong dài dài thành quả buổi sáng thế nào, khuyết điểm gì cần thay đổi.

Các học sinh căn bản không có lòng lắng nghe, mặc kệ huấn luyện viên nói cái gì cũng đều gật đầu lớn tiếng đáp vâng.

Huấn luyện viên nói một câu: “Vây tiếp tục huấn luyện đi!” các học sinh không phản ứng kịp, tiếp tục thừa vâng, lúc sau giật mình mới lắc lắc đầu kêu không.

Giải phóng rồi. ....

Tôi phát hiện qua nữ sinh của ký túc xá tôi mệt giống như ‘cẩu’, gương mặt phơi nắng đến đỏ bừng, ngược lại bộ dạng tôi lại là tinh thần phấn chấn.

Lê Lê là một nữ sinh mảnh mai, thấy tôi tràn trề sức sống liền hâm mộ không thôi: “Đại Khoản, cậu không mệt à?”

“Không mệt!”

Ba đại nhân là một quân nhân, có thể nghĩ từ nhỏ đại gia chịu không ít huấn luyện, được xem như binh nhân siêu nhân dong nhân(người hầu) không phải người mà đối xử, chỉ là đứng thẳng đi nghiêm cúi chào làm sao có thể làm khó tôi.

Lúc đi ngang qua cuối sân thể dục, huấn luyện viên tụ lại với nhau, đứng thành một đường thẳng, nói thật, bọn họ có chút thu hút ánh mắt người, khiến người ta cảm thấy họ thật rất soái khí.

Lâm Kỳ đột nhiên kéo áo chúng tôi, lớn tiếng àm ỉ: “Cuối cùng mình cũng phát hiện một soái ca! các cậu mau nhìn!”

Bọn tôi nhìn theo hướng tay cô ấy chỉ về phía người đàn ông đang phát biểu trước các huấn luyện viên.

Dáng người anh tuấn thon dài, làn da trắng, ngũ quan thanh tú, mặt khác là trên người anh ta tỏa ra một loại cảm giác tôi rất quen thuộc, cụ thể là quen chỗ nào tôi cũng không nhớ nổi. . .hắc hắc, thật ra đại gia nhìn thấy soái ca đều cảm thấy rất quen thuộc, *Gào khóc*~!

Tôi giục ba cô gái không muốn rời đi, bất mãn nói: “Các cậu không đói à! Chỉ nhìn soái ca có thể nhìn no à?!” thật là, trai có đẹp cũng kém hơn ông chủ Ngõn nhà tôi, lần sau mang ông chủ Ngõn ra cho các người nhìn một cái! Để biết thế nào là đàn ông đẹp trai chân chính!

Ba cô gái vừa rề rề bước đi vừa thường ngoái đầu lại nhìn người đứng đầu huấn luyện viên.

Tôi khó chịu, vừa định tức giận mắng mỏ các cô ấy liền nghe phía sau truyền đến gọi.

“Tiểu Minh Bích!”

Giọng nói nam tính, tôi nghi hoặc quay đầu, rõ ràng phát hiện là vị huấn luyện viên đứng đầu đang kêu tôi. Trên mặt anh ta có phản kích động, tôi mê mẩn nhìn anh ta, anh ta phóng bước dài về phía tôi.

“Em không nhớ anh sao?” sắc mặt anh ta khó coi, thấy tôi nửa ngày không trả lời liền tức giận nói: “Anh là Quý Tiểu Quang!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Tôi đánh giá từ trên xuống dưới người đàn ông trước mặt, thật sự không cách nào gộp anh ta với Quý Tiểu Quang trong trí nhớ. Hồi nhỏ Quý Tiểu Quang là một bé mập mập nhất gan, bị người khác đánh mắng cũng chưa bao giờ dám đánh lại cãi trả, cho dù đối tượng là đứa bé nhỏ tuổi hơn cậu ta.

Lần đầu tiên gặp cậu ta, tôi năm tuổi cậu ta tám tuổi, mà cậu ta đang bị một đứa nhỏ bốn tuổi ăn hiếp. thật buồn cười ha, nhưng sự thật chính là thế, lúc ấy cậu ta bị đứa nhỏ 4 tuổi đè ở trên đất bắt nạt, gương mặt mập mập nhỏ nhắn đều là dấu răng của đứa bé kia, tóc bị đứa bé hung bạo kéo xuống sợi, cậu ta không dám phản kháng chút nào chỉ có nước mặt tí tách rơi xuống không ngừng.

Tôi luôn không vừa mắt người ta bắt nạt kẻ khác ở trước mặt tôi, cho đến bây giờ chỉ có tôi ăn hiếp người khác, vì vậy tôi nhất thời chạy tới đá mạnh một phát vào mông đứa bé kia, đứa bé bốn tuổi liền giống như ‘cẩu’ lăn sang một bên, che ‘cúc hoa’ của mình oa oa khóc lớn. tôi tím Quý Tiểu Quang

dậy nhanh chân bỏ chạy, từ đó về sau Quý Tiểu Quang liền thành người hầu của tôi, mỗi ngày đến tìm tôi chơi, mãi đến năm bảy tuổi ấy nhà tôi chuyển đi, Quý Tiểu Quang nước mắt lưng tròng níu quần áo tôi không buông, tôi vỗ mông cậu ta, tận tình khuyên nhủ nói với cậu ta: sau này ai bắt nạt cậu, cậu cứ đá vỡ cúc hoa của nó!

Cậu ta liền nghẹn lời gật đầu, tháo dây chuyền vàng trên cổ cậu ta xuống đeo cho tôi, cũng ngần ngần vịn dận tôi đến chỗ ở mới nhất định phải viết thư cho cậu ta. Tôi tùy tiện gật đầu, sau khi đến thành phố S tôi hoàn toàn quên chuyện này, hơn nữa sợi dây chuyền vàng kia cũng không biết chạy đến chỗ nào.

“Vẫn không nhớ ra anh sao?” giọng Quý Tiểu Quang hơi thất vọng.

Tôi gật đầu, thấy bộ dáng mất mát của anh ta đại gia không đành lòng, đối với soái ca tôi không tiếc lời ca ngợi: “Bé mập mập, anh gầy!”

Quý Tiểu Quang nở nụ cười, lại còn cười đến có chút khuynh thành, tôi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, lắc mạnh đầu. Có khuynh thành cũng không lật đổ được vị trí đệ nhất mỹ nam của ông chủ Ngôn trong cảm nhận của đại gia! Ông chủ Ngôn, ngài yên tâm! Trong lòng tôi ngài vĩnh viễn giữ vị trí thứ nhất!

Một màn kinh hãi xuất hiện, Quý Tiểu Quang cư nhiên đưa tay sờ sờ đầu tôi. ....anh ta cư nhiên dám can đảm sờ đầu đại gia?!

Tôi hung hăng hất tay anh ta ra, hí mắt nguy hiểm: “Tiểu người hầu, đừng ‘đi hạ phạm thượng’!”

Quý Tiểu Quang cười vui tươi hơn hờ.

Tôi chọc chọc bã vai anh ta, cười âm hiểm: “Anh là người đứng đầu nhóm huấn luyện viên bọn tôi?”

Quý Tiểu Quang gật đầu.

“Tôi không muốn phơi thành cục than đen, cho nên tiểu người hầu, anh hiểu....”

Anh ta cái hiểu cái không: “Em muốn anh xả nước?”

Tôi vỗ mạnh bờ vai anh ta: “Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Cho nên những ngày tiếp theo đại gia trải qua vô cùng thoải mái dễ chịu, nhân tiện mấy người của ký túc xá tôi cũng thom lây, các cô ấy vô cùng quan tâm đồng chí Quý Tiểu Quan có bạn gái chưa, nét mặt đều là thêm nhỏ dãi. Tôi đương nhiên rất tốt bụng hỏi giúp, không chút do dự đẩy Quý Tiểu Quang vào miệng cạp.

Ngày thứ năm học quân sự là tết Trung Thu, tôi gọi Quý Tiểu Quang lên, chuẩn bị cho anh ta đường nhân duyên quanh co ngàn dặm. lúc anh ta nhìn thấy ba hoa khôi trang điểm xinh đẹp sau lưng tôi, gương mặt tuấn tú rõ ràng run rẩy.

Ngày hội Trung thu, mỹ nhân làm bạn, là chuyện tuyệt vời bao nhiêu! Quý Tiểu Quang anh còn không mau thật cảm tạ đại gia tôi, tôi nháy mắt với Quý Tiểu Quang đang bị đoàn người vây quanh, anh ta tức giận trừng tôi một cái, tiếp đó trả lời vấn đề sắc bén của ba vị mỹ nhân ngưng ngừng không thôi bên cạnh. Thí dụ Lâm Kỳ hỏi: em có thể làm bạn gái anh không? Thí dụ Lê Lệ hỏi: anh cảm thấy em và mặt trăng ai hấp dẫn hơn? Thí dụ Mạnh Mạnh hỏi: anh vẫn là xử nam sao?

Lại nói ‘mỗi phùng giai tiết bội tư thân’*, hiện tại đại gia rất nhớ ông chủ Ngôn.

* 九月九日憶山東兄弟

獨在異鄉為異客，

每逢佳節倍思親。

遙知兄弟登高處，

遍插茱萸少一人。

Cửu nguyệt cửu nhật ức Sơn Đông huynh đệ

Độc tại dị hương vi dị khách,

Mỗi phùng giai tiết bội tư thân.

Dao tri huynh đệ đăng cao xứ,

Biến sấp thủ du thiếu nhất nhân.

Ngày trùng cửu nhớ huynh đệ ở Sơn Đông (Người dịch: Lê Văn Phong)

Quê người khách lạ mình ta,

Gặp thời tiết đẹp nghĩ mà nhớ nhau.

Non quê lên chắc âu sầu,

Vin tay bẻ nhánh thầu dầu vắng ai!

Lại nói gần đây ông chủ Ngôn bận gì đâu, mỗi lần gọi điện thoại cho anh ta đều không có người nhận, hoặc là nói hai ba câu liền xua đuổi đại gia, cuối cùng thêm câu ngoan, đại gia liền ngoan ngoãn cúp điện thoại không có tiếp tục quấy rầy anh ta.

Lại nói có phải ông chủ Ngôn ở sau lưng đại gia làm chuyện mờ ám không? Nếu không vì sao vội như thế! Tôi lấy điện thoại di động ra ấn xuống phím 1, đơ đơ đơ đợi điện thoại ông chủ Ngôn.

Một phút sau trong điện thoại truyền đến giọng nữ đại ác: Xin chào quý khách, số máy quý khách vừa gọi không có người nhận, xin gọi lại sau...

Bi phần!!!

Không người nhận!! chẳng lẽ ông chủ Ngôn và Tiểu tam độc ác đang lăn trên giường?!!

Lúc tôi đang lo lắng có cần xông về nhà xách dao chém chết tiểu tam, nhạc chuông di động vang lên, ông chủ Ngôn gọi lại rồi!

Tôi nhận điện thoại không khỏi làm nũng: “Ông chủ Ngôn, em rất nhớ anh đó!”

Không cho anh ta cơ hội trả lời, tôi đánh đòn phủ đầu: “Anh vừa mới cùng ai lăn trên giường!”

Một trận trầm mặc, đầu kia điện thoại rớt cuộc lên tiếng: “Nhậm Minh Bích, là tôi---“

“Ngôn Tô Kính!!” tôi kêu to hét điện thoại ra, nhìn chăm chăm màn hình, phía trên quả nhiên viết là tên Ngôn Tô Kính.

“Anh gọi tôi làm gì?”

Tôi tức giận hỏi, thật là, đại gia còn tưởng rằng là ông chủ Ngôn có lương tâm cảm thấy không nỡ gọi lại cho đại gia, mừng hụt rồi.

Đương nhiên Ngôn Tô Kính cũng tức giận, giọng điệu vô cùng ác liệt: “Ông đây muốn gọi thì gọi! cô quản sao?!”

Eo ơi, nguy thật! tôi lập tức cúp điện thoại, tức giận bắt bình phỉ nhỏ với điện thoại. tên đáng đánh đòn, gọi cho đại gia còn làm vẻ mặt cao cao tại thượng, khiếp! làm như đại gia mong lắm vậy? một chút tự hiểu bản thân cũng không có, đại gia là mong chờ điện thoại của chú nhỏ cậu ta được không!

Di động lại vang lên, lúc này tôi cẩn thận nhìn tên lóe sáng trên màn hình, rõ ràng là Ngôn Tô Kính, tôi bủi môi khinh thường, ấn xuống từ chối không nghe.

Ngôn Tô Kính chưa từ bỏ ý định cứ gọi, tôi liền cứ từ chối. cuối cùng cậu ta chán nản rốt cuộc không gọi nữa, đổi thành gửi tin nhắn.

Mở hộp thư ra.

--Cô có gan! Dám không nghe điện thoại của ông đây! Muốn chết hả?

Tôi tức giận bạch bạch ấn bàn phím: Anh quản đại gia! Đại gia không thích nghe điện thoại của anh! Suy nghĩ bao xa thì cút xa bấy nhiêu cho đại gia!

Ngon cái ấn xuống nút gửi đi dừng lại, đầu chuyển động, lập tức xóa tin nhắn hay vừa soạn. nghĩ đến liền thấy hay! Đại gia trả lời tin nhắn cậu ta chẳng phải là theo ý nguyện của cậu ta rồi sao?! Người thông minh như đại gia, chút tài mọn làm sao có thể lừa đại gia, ha ha ha.

Quả nhiên không lâu sau tin nhắn của Ngôn Tô Kính lại đến:

--Cả tin nhắn của ông đây cũng không trả lời? Nhậm Minh Bích, cô thật sự muốn chết sao!

Tôi vô cùng khinh bỉ cắt điện thoại. stop! Hồn cầu Ngôn Tô Kính này có bản lĩnh đến giết tôi sao! Đại gia là mợ nhỏ tương lai của cậu ta nha!

Lúc này Quý Tiểu Quang cũng thoát khỏi ba mẹ dạ xoa như sói như cọp, đi đến nặng nề gấp ngón tay gõ vào trán tôi, tức giận mắng mỏ: “Em nói lung tung gì đó với bạn học em!”

Tôi vừa định trách cứ tiểu người hầu sao có thể gõ cái trán tôn quý của đại tỷ, nghe lời anh ta liền chột dạ rụt rụt cổ, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Bọn họ đâu?”

“Anh thả một đám anh em đói khát đã lâu ra đi chơi cùng các em ấy rồi.”

Tôi không thể tin được trừng lớn hai mắt. anh em đói khát đã lâu? Chớ không phải chỉ đám huấn luyện viên chứ!

Quý Tiểu Quang túm chặt móng heo của tôi đi về phía trước, sâu xa nói: “Bây giờ, nên đến phiên chúng ta nói chuyện.”

“Nói? Chúng ta có gì để nói sao? Nói anh từ nhỏ mập ú giảm béo thành công thành đại soái ca? hay là nói đến bí mật vì sao anh vẫn độc thân đến bây giờ đi?”

Quý Tiểu Quang đột nhiên dừng bước, tôi đập mạnh vào lưng anh ta, anh ta cũng sờ không chút dao động giống như tảng đá, trán tôi bị đập mà phát đau.

“Tiểu người hầu! anh dừng lại cũng nên nói trước một tiếng chứ!”

Quý Tiểu Quang không có trả lời tôi, ánh mắt nhìn thẳng phía trước. tôi xoa cái trán đến cạnh anh ta, nhìn theo ánh mắt anh ta---

Một vị mỹ nữ khuynh thành đứng lặng phía trước bình tĩnh nhìn về phía chúng tôi, tôi vỗ mạnh đùi, la hét:

“Ai da tiểu người hầu! Đây là bạn gái anh sao? Bắt gian tại trận!”

Tại nhà hàng nào đó không khí thật lãng mạn.

Nhưng bàn chúng tôi ngồi bầu không khí vô cùng không lãng mạn, có thể nói là xấu hổ tưng quẫn.

Nửa ngày cũng không nói chuyện, làm gì thần bí vậy? nhất là tầm mắt của mỹ nhân còn luôn đảo quanh chúng tôi, tôi chọc chọc cánh tay Quý Tiểu Quang, nói thầm: “Mau giải thích với bạn gái anh, quan hệ giữa chúng ta còn trong sáng hơn cả sữa tiết trùng!”

Quý Tiểu Quang nhàn nhạt trả lời: “Cô ấy không phải bạn gái anh.”

Ách...không phải bạn gái của tiểu người hầu...chẳng lẽ bạn gái tôi sao?

Mỹ nhân cười dịu dàng, môi hồng khẽ mở: “Thật sự là đường đột làm phiền hai người, cho phép tôi tự giới thiệu, tôi tên Kỷ Hiểu Lan.”

Âm điệu nhẹ như hạt bụi quét qua lòng người, mỹ nhân quả nhiên là mỹ nhân, cả giọng nói cũng kiều mị làm người ta như đắm chìm trong gió xuân....nhưng mà Kỷ Hiểu Lan nghe qua thật quen tai nha, tôi vắt hết óc suy nghĩ cái tên này rốt cuộc nghe qua ở đâu, lúc tôi sắp nhớ ra, mỹ nhân Kỷ Hiểu Lan lại nói tiếp:

“Tôi là mẹ Đậu Đậu.”

....

....

Gi? Mẹ Đậu Đậu?

Trong đầu có một đường dây căng cứng chọt đứt ra, thoáng chốc trống rỗng.

Một giai điệu vang lên, tôi theo bản năng lấy điện thoại đi động ra nhận cuộc gọi thất thần lâm bầm nói: “Ngôn Tô Kính, mẹ của con trai chú nhỏ anh tìm tôi ở đây....”

Trong điện thoại nghẹn một trận, sau đó là giọng nói khẩn trương vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh: “Nhậm Minh Bích! Hay nghe anh nói, mặc kệ cô ấy nói gì với em em cũng không được tin---“

Giọng nói trầm thấp mê người này.....không phải của Ngôn Tô Kính.....là của ông chủ Ngôn.....tôi lượn chờ điện thoại của ông chủ Ngôn, cuối cùng lúc nghe được giọng anh ta lại không có chút vui vẻ nào.....

Ong ong rung động trong lỗ tai, đều là một câu ‘Tôi là mẹ Đậu Đậu’ kia của Kỷ Hiểu Lan, hoàn toàn không nghe được lời nói hấp tấp của ông chủ Ngôn, thất thần cúp điện thoại của anh ta, không nhìn ánh mắt lo lắng của Quý Tiểu Quang, tôi hít sâu một hơi hiếm khi nghiêm túc bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô ta: “Có gì chị cứ nói thẳng đi.”

“Anh ấy...ở trong ấn tượng của tôi vẫn là xấu xa như vậy.” trong nụ cười tươi của Kỷ Hiểu Lan an chứa mang theo vài phần chua xót.

Bà cô! Mẹ cô! Bà mẹ cô! Đại gia không rảnh nghe cô chi chít chi chít nói nhảm, đại gia muốn nghe trọng điểm!! tôi chịu đựng xúc động muốn nổi bão, cười đáp lại cô ta, tùy rằng cười rất khó coi.

Điện thoại luôn vang điên cuồng, đến cuối cùng tôi trực tiếp tháo pin xuống, nhìn thẳng vào cô ta.

Kỷ Hiểu Lan cười chưa sót, trong giọng nói có ngưỡng mộ: “Siêu Kế anh ấy thật quan tâm cô.”

Có nén xuống xúc động phát hỏa, tôi vẫn cười với cô ta, chính là cười càng khó coi và hung dữ, ngại có thể có lời mau nói có rầm mau thả không.

Kỷ Hiểu Lan dường như cũng phát hiện tôi không kiên nhẫn, cười xin lỗi, giọng nói em tai: “Tôi trở về vì Đậu Đậu.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Trở về ký túc xá tôi nhào lên giường lấy chăn quấn chặt mình, ba đóa hoa khô thấy thế nhao nhao nhảy lên đến an ủi hỏi, tôi không rên một tiếng không trả lời vấn đề của bọn họ, các cô ấy bắt đầu đi chỉ có thể rút lui. Con buồn ngủ dần kéo đến, tôi tiến vào mộng đẹp.

Đêm nay tôi mơ rất nhiều, mơ thấy rất nhiều người.

Trong mơ tôi và ông chủ Ngôn đang vui đùa âm ỉ trong phòng, tôi tranh cãi âm ỉ muốn hôn anh ta, ông chủ Ngôn thẹn thùng gật đầu nhắm mắt lại, tôi vui sướng vô cùng chu môi nhào lên, lúc sắp chạm đến môi hồng của anh ta, mặt ông chủ Ngôn đột nhiên biến thành Ngôn Đậu Đậu, cậu ta hoảng sợ kêu la đòi mẹ đòi mẹ. tôi chỉ vào mình hỏi cậu ta, vậy chị làm mẹ em được không, Ngôn Đậu Đậu không để ý đến tôi, cứ khóc nức nở đòi mẹ, tôi vừa định nằng Ngôn Đậu Đậu: mẹ em không cần mẹ nữa rồi!

Hoàn cảnh lại nháy mắt thay đổi đến một lễ đường xa hoa thiên liêng, chủ rể soái khí không thể nghi ngờ chính là ông chủ Ngôn, dáng người anh ta cao ngất anh tuấn trong khuy tay dắt theo một cô gái, cô gái đưa lưng với tôi, tôi không nhìn rõ dáng vẻ của cô ta, tôi từng bước một đi về phía cô ta, đột nhiên Ngôn Tô Kính xuất hiện trước mặt tôi ngăn cản lối đi của tôi, mặt cậu ta không biểu cảm tuyên bố: “Cô đã bị chủ nhỏ ruộng bỏ.”

Tôi tiện tay lấy cây chổi bên cạnh, tức giận đánh về phía Ngôn Tô Kính, ông chủ NGôn làm sao có thể bỏ tôi! Ngôn Tô Kính nhanh nhẹn né, cây chổi bay về phía cô dâu.

Cô dâu bị cây chổi đập trúng té ngã, Ngôn Đậu Đậu khóc kêu mẹ chạy về phía cô dâu, về mặt ông chủ Ngôn đau thương quay đầu nhìn chăm chăm tôi, trong đôi mắt sâu thẳm là sự tức giận vô tận, anh ta nhặt cây chổi đập chết cô dâu lên lập tức ném về phía tôi---

Tôi chợt bật dậy từ trên người, sờ cái trán mồ hôi ngập tay, ý thức hỗn loạn. lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, khoảng chừng 4 giờ rưỡi.

Bọn họ còn đang ngủ, mà tôi đã không cách nào ngủ nổi, dứt khoát xuống giường rón rén đến cửa.

Bình minh ngày hè, chẳng qua là người thức dậy cũng không sớm như vậy, tôi đi ra ký túc xá, con đường không một bóng người.

Đoán chừng sáng sớm cũng chỉ có tôi rút gân thôi. ....tôi không khỏi nhớ lại hết thấy cảnh tượng trong mơ. Từ đầu đến cuối tôi không thấy rõ dáng vẻ cô dâu, nhưng một màn cuối cùng lại khiến tôi nhớ rõ ràng là ông chủ Ngôn cầm chổi ném tôi.

Giấc mơ báo hiệu, là ông chủ Ngôn sẽ vứt bỏ tôi? Nhưng cũng không đúng, chân tướng sự thật cùng ông chủ Ngôn mà Kỷ Hiểu Lan nói với tôi thật ra...

Trong tầm mắt nhìn về phía trước bỗng xuất hiện một bóng dáng, bóng dáng kia thẳng tắp mà kiên định, anh ta dựa vào dùi cây hộc ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm tôi.

Tôi chà chà mắt, bóng dáng ấy vẫn đứng sừng sững như cũ dưới tàng cây không biến mất, không phải ảo giác sao, thật là ông chủ Ngôn.

Anh ta bước nhanh vững vàng về phía tôi, bước chân kiên định như thế.

Ánh mắt bỗng có chút chua chát, tôi bĩu môi, phát hiện quần áo ông chủ Ngôn ẩm ướt chưa khô, tôi nhớ tới qua nửa đêm dường như có cơn mưa tí tách.

Chẳng lẽ vì tôi cúp điện thoại của anh ta, suốt đêm anh ta liên tục từ thành phố S đến thành phố T, còn không biết anh ta đứng dưới ký túc xá tôi bao lâu.....

Nước mắt lách cách rơi xuống, ông chủ Ngôn đứng ở trước mặt tôi dang hai tay, một khắc này tôi liều lĩnh nhào vào lòng anh ta.

Ông chủ Ngôn ôm chặt tôi, than thở một tiếng.

Tôi ôm chặt eo anh ta, vùi đầu trong ngực anh ta, rầu rĩ nói: “Anh là đại ngốc!” người anh ta lạnh lẽo đến không có chút độ ấm nào, hơi lạnh lan sang người tôi, tôi không khỏi ôm anh ta càng chặt, hi vọng anh ta có thể ấm một chút.

Anh ta cúi đầu cười, bàn tay to sờ đầu tôi, giọng khàn khàn: “Cũng là ai làm hại vậy?”

Tôi! Là tôi không tìm không phải lòng lang dạ sói vân vân làm hại!

Tôi cắn môi, đau lòng: “Anh đứng ngây ngốc bao lâu?”

Cánh tay anh ta càng siết chặt, tôi nghe thấy giọng trầm thấp của anh ta: “Rất lâu, rất lâu.”

Lệ trong mắt rơi xuống càng nhiều, tôi vùi đầu trong lòng anh ta nỉ non.

Tôi biết ý rất lâu trong lời anh ta nói, không đơn giản chỉ anh ta lo lắng bất an đứng ỏi dưới ký túc xá của tôi mắc mưa, còn là chỉ thời gian tôi tùy hứng liều lĩnh ích kỷ khiến anh ta chờ, rất lâu rất lâu.

Sau đó tôi gọi cho Quý Tiểu Quang, nói với anh ta hôm nay tôi không đi huấn luyện, để tự anh ta xem xử lý. Đoán chừng anh ta còn đang trong mộng, mãi cho đến khi tôi cúp điện thoại anh ta cũng chưa thốt lên một lời.

Tôi kéo bàn tay lạnh lẽo của ông chủ Ngôn đến khách sạn thuê phòng, cho đến khi đẩy anh ta vào trong phòng tắm, trái tim đau lòng hơn nửa ngày của tôi mới dễ chịu một chút.

Anh ta vội đến rồi lại quên mang theo ví tiền, thẻ tín dụng, chính là không mang theo gì, một mình đến thành phố T.

Quan trọng nhất là ông chủ Ngôn lại không nói sớm với tôi, nếu sớm nói với đại gia, đại gia đã không dẫn anh ta đến một khách sạn năm sao....

Oa hu~! 8888 tệ đó.....túi tiền của đại gia sắp chảy máu! Thôi, vì ông chủ Ngôn cái gì cũng đáng giá! Huống chi....đại gia trở về có thể tìm anh ta thanh toán!

Ông chủ Ngôn đang ở trong phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, hiếm khi đại gia không mơ mộng, hiếm khi không có đi nhìn lên thân thể trắng trẻo thơm ngát của ông chủ Ngôn, lúc này ngập đầu đại gia đều là chuyện về Kỳ Hiểu Lan và Ngôn Đậu Đậu.

Nặng nề nhào lên giường lớn mềm mại lăn lộn, đại gia thật vui vẻ, thật vui vẻ. bởi vì Kỳ Hiểu Lan trở về là vì Đậu Đậu, mà không phải vì ông chủ Ngôn! Quá tuyệt vời~!

Mỹ nhân Kỳ Hiểu Lan nói với tôi, thật ra Ngôn Đậu Đậu không phải con trai ruột của ông chủ Ngôn, Đậu Đậu là con trai của cô ta và Trần Viên---bạn thân của ông chủ Ngôn!

Cụ thể là xảy ra chuyện gì, mọi người cứ thả lỏng nghe đại gia nói.

Theo lời của đương sự Kỳ Hiểu Lan, chín năm trước cô ta mang thai Đậu Đậu lại vì hiểu lầm Trần Viên ngoại tình, hai người cãi nhau âm ỉ một trận sau đó Kỳ Hiểu Lan tức giận bỏ nhà đi. Trần Viên đuổi theo vì muốn đuổi kịp cô ta, vượt đèn đỏ không may gặp tai nạn giao thông, bị kịch cứ thế xảy ra. Lúc Kỳ Hiểu Lan nói đến Trần Viên, khóe mắt như có lệ, cô ta ngừng đầu dừng lại một lát mới nói tiếp, ông chủ Ngôn và Trần Viên là bạn chơi từ nhỏ đến lớn, tình cảm đương nhiên không sao diễn tả được. chuyện Trần Viên, khiến anh ta rất hận Kỳ Hiểu Lan, cũng vì cô ta cố tình gây sự mới khiến anh em tốt của anh ta mất đi mạng sống, đây là chuyện làm sao anh ta cũng không tha thứ được.

Kỳ Hiểu Lan nói, ông chủ Ngôn không tha thứ cho cô ta cũng bình thường, bởi vì chính cô ta cũng không chách nào tha thứ cho bản thân. Sau khi sinh Đậu Đậu ra, liền nhẫn tâm bỏ đi, mỗi năm ở nước ngoài nghỉ ngơi dưỡng thương. Mà lần này về, thật sự là vì không chịu được sự khiển trách của lương tâm, ngày ngày đêm đêm cô ta đều mơ thấy Trần Viên ôm một bé trai mừng cô ta nhẫn tâm, cả con mình cũng không thêm lo.

Mà nguyên nhân cô ta đến tìm tôi, là muốn nhờ tôi giúp khuyên bảo ông chủ Ngôn, nhường quyền nuôi dưỡng Đậu Đậu cho cô ta, để cô ta tận tâm làm trách nhiệm của người mẹ.

Từ lúc biết được Kỳ Hiểu Lan không vì đến vì ông chủ Ngôn, tôi liền hủy bỏ định ý với cô ta, còn vô cùng cảm thông. Nhưng có phải cô ta quá xem trọng tôi không.....tôi không có bản lĩnh lớn như vậy được hay không....

Tôi đang suy nghĩ làm sao uyển chuyển từ chối lời thỉnh cầu của cô ta, mỹ nhân Kỳ Hiểu Lan liền lệ rơi là chẳng, như đổ máu: “Tôi cầu xin cô!”

Xin đại gia...

Cô ta cư nhiên cầu xin đại gia.....

Đại gia nhất thời kích động, liền đồng ý: “Giao hết thầy cho tôi!”

Ông chủ Ngôn nửa người dưới quần khăn tắm bước ra, mái tóc ướt nhẹp thấm nước không thôi, một giọt nước chảy từ tóc anh ta xuống đến ngực rắn chắc cường tráng, một đường cong duyên dáng cho đến khi biến mất ở cuối khăn tắm. sắc đẹp động lòng người như thể chọc cho miệng lưỡi đại gia khô đắng, nhiệt huyết sôi trào, lửa dục thiêu thân. Trong đầu chuyện về Ngôn Đậu Đậu hay Đậu Đậu, Kỳ Hiểu Lan hay hòa gì đó hết thấy lập tức ném ra sau đầu, một lòng dốc sức làm sao đẩy ngã ông chủ Ngôn.

Ông chủ Ngôn thoáng nhìn bộ dạng dê xồm của tôi, khẽ nhếch môi, chậm rãi tiến tới giường lớn.

Anh ta bước một bước, trái tim nhỏ bé của tôi lại nhảy loạn thành thạch, lỗ tai chậm rãi đỏ hồng. ông chủ Ngôn sao anh ta, anh ta đột nhiên trở nên câu hồn người như vậy.... gương mặt mỹ lệ, đáng người xinh đẹp, ánh mắt quyến rũ như tơ...phụt---!

Máu mũi đã lâu không thấy lại hoa hoa lệ lệ thấm thẫm lượng lượng chảy ra!

Tôi nhanh chóng bịt mũi, dòng nước nóng đang liên tục trào ra từ lỗ mũi, móng chậm rãi lết về sau. Không thể nhìn ông chủ Ngôn nữa, bằng không đang đẩy ngã anh ta, đại gia sẽ chết vì mất máu mũi!

Dòi tằm mắt, tìm kiếm khắp nơi thứ gì đó có thể khiến tôi phân tâm, phút chốc ánh mắt dừng ở trên đồng quần áo vứt bỏ trước cửa phòng tắm. Tôi rõ ràng nhìn thấy quần lót của anh ta, chất lỏng trong lỗ mũi chảy càng thêm hả hê.

Ông trời nhất định phải để đại gia chảy máu mũi chết sao.

Bàn tay to dịu dàng nhẹ nhàng lau sạch cái mũi tôi, ông chủ Ngôn cười khuynh thành: “Máu mũi này chảy vì tôi sao?”

Tôi không có tiền đồ gặt đầu mạnh, máu mũi theo động tác tôi chảy xuống lần nữa. F-ck! Máu mũi cũng là máu, cứ chảy không ngừng như vậy, sớm hay muộn đại gia cũng bỏ mạng tại đây!

Đẩy bàn tay chà lau của ông chủ Ngôn ra, ta hít mạnh, hịt dòng chất lỏng đang sắp chảy ra về, ngây ngô cười hắc hắc với anh ta. Mày đẹp của ông chủ Ngôn khề nhếch, tùy tiện vứt khăn giấy dính đầy máu tươi trong tay, ngón tay ngọc thon dài nâng cằm tôi, giọng trầm thấp mỉa mai.

“Nếu không thì, chúng ta làm trước khi em 18 tuổi?”

Tiếp đó! Máu mũi đại gia thật vất vả ngừng, lại hoa hoa lệ lệ thêm thêm xuất huyết lần nữa!

Buổi tối trước mười tám tuổi mất hồn thần bí của đại gia cuối cùng cũng không thành công, bởi vì mỗi khi nghĩ đến tuổi mười tám kích động lòng người, máu mũi liền không hề nghỉ ngừng chảy không ngừng, thế nên không cách nào tiếp tục xảy ra một đêm tuyệt vời.

Đại gia chưa bao giờ thống hận cái mũi mình như lúc này, vì sao phải làm hỏng đại sự của đại gia vào thời điểm máu chót, nếu không vì nó chảy máu không ngừng, ông chủ Ngôn bây giờ sớm đã trở thành người của tôi, từ nay về sau anh ta sống là người của đại gia chết là ma của đại gia, *gào khóc*! Chuyện tốt đẹp cỡ nào a... đại gia gia quyết định thống hận cái mũi mình một vạn năm!!

Ông chủ Ngôn lo lắng cho tôi bất an đứng một đêm không ngủ dưới ký túc xá chờ đợi, lúc này đang ngủ say, hô hấp vững vàng mà có quy luật.

Tôi rón rén trèo lên giường, nằm nghiêng bên cạnh anh ta, một tay chống đầu tỉ mỉ đánh giá ngủ quan ông chủ Ngôn đang ngủ say, nhẹ tay khẽ xoa mày tuần lã, tư thế có vẻ đặc biệt oai hùng bùng bùng phần chấn, lông mi thật dài dày đặc thỉnh thoảng khẽ run, lần lượt đến mũi cao thẳng...

Rồi kết luận: ông chủ Ngôn thật là đẹp mắt, nhìn hoài không chán, ngàn nhìn vạn xem cũng thấy thật đẹp.

Nhẹ nhàng tiến vào trong ngực anh ta, nằm ở vòng eo cường tráng của anh ta, tôi ngáp một cái, hạnh phúc nghĩ: Thật ra như vậy cũng thật mất hồn...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Mãi đến lúc tỉnh lại đã là năm giờ chiều, mặt trời dần dần lặn xuống phía Tây, tôi sờ vị trí bên cạnh, trống không. Bỗng chốc mở to mắt, quá nhiên bên cạnh không một bóng người.

Ông chủ Ngôn đâu? Sao không thấy ông chủ Ngôn nữa....chẳng lẽ là tôi đang nằm mơ, hơn nữa còn là tự mộng du đến khách sạn năm sao thuê phòng sao

Trong đầu lập tức hiện lên một---mắt người lần tiên!

Trong lúc tôi đang rối rắm vô cùng, ông chủ Ngôn áo nón chỉnh tề bước đến trước phòng ngủ.

Sắc mặt của tôi lập tức đổi 180 độ, thật giống như bị tào bôn đã lâu đột nhiên trong nháy mắt thông ruột vậy!

Tôi chọt từ trên giường nhảy phóng về phía ông chủ Ngôn, anh ta dang hai tay vững vàng đón được tôi.

Móc ở trên người anh ta, tôi ôm lấy cổ anh, tay chân quẩn lấy eo anh, tôi bĩu môi: “Người ta muốn hôn hôn!”

Anh ta bắt đầu dĩ chụt một cái lên môi tôi, tôi cũng chụt anh ta một tiếng vang dội, “Ông chủ Ngôn...” sự thật chứng minh đại gia không có nằm mơ cũng không có mộng du.

Anh ta nhúu mày, ý nói có chuyện gì.

Tôi cọ cọ vào cổ anh ta, ngượng ngùng nói: “Người ta muốn...”

“Hôn hôn?” anh ta hỏi.

Tôi ngượng ngùng lắc đầu.

“Vậy em muốn gì?”

“Người ta muốn---đi tiểu!”

Từ trong khách sạn đi ra tôi một đường nắm tay ông chủ Ngôn riu rít, thường quay đầu nhìn bóng dáng anh tuấn của anh ta. Nghĩ đến ông chủ Ngôn vì tôi làm chuyện ngốc nghếch, trái tim rung động từng hồi cùng hạnh phúc ngọt ngào.

Ông chủ Ngôn cũng dung túng tôi, khéo môi nhếch lên một nụ cười như có như không.

“Ông chủ Ngôn, chừng nào anh về thành phố S thế?”

“Không gấp, dù sao cũng đến đây, anh sẽ ở lại thành phố T một lúc.”

Nghe vậy tôi hứng phấn như lên thẳng thiên đường. oa!! Quá tuyệt vời! những ngày học quân sự kể tếp tôi phải chào hỏi Quý Tiểu Quang....học quân sự!! oa xấu hổ! tôi giật mình lập tức che mặt mơ hồ không rõ hỏi: “Em có đen hay không?” tuy rằng lúc huấn luyện cơ bản đại gia đều nhàn nhã trốn ở góc âm u, nhưng nhiều hay ít cũng có ánh mặt trời dữ-dội, tia tử ngoại cay-nghiệt lọt vào.

Ông chủ Ngôn dừng bước, có chút nghiêm túc tỉ mỉ đánh giá tôi.

“Không nghiêm trọng.”

Tôi ừ ừ vỗ ngực liên tục giậm chân tại chỗ, ông chủ Ngôn thần nhiên nói:

“Yên tâm, anh sẽ không ghét bỏ em.”

Cả người tôi chấn động, lời an ủi của ông chủ Ngôn chẳng những không khiến tôi an tâm, ngược lại còn khiến tôi lo lắng một trận. ghét bỏ....ông chủ Ngôn cư nhiên dùng từ nghiêm trọng như ghét bỏ!! tôi đen cỡ nào vậy a!!!

Lúc này một bà mẹ dắt đứa bé trai đi ngang qua bên người, tôi bỗng dưng nhớ đến chuyện Kỳ Hiểu Lan cầu xin đại gia!

Tôi lập tức vỗ mạnh đùi: “Thiếu chút quên còn chuyện này!”

Ông chủ Ngôn khẽ nhúu mày, không rõ vì sao tốc độ biến sắc mặt của tôi nhanh như vậy.

Hạ tầm mắt vắng lặng, tôi yếu ớt mở miệng: “Ông chủ Ngôn...”

“Sao vậy?”

“Hôm qua Kỳ Hiểu Lan đến tìm em...”

Phút chốc anh ta cầm chặt tay tôi, trong giọng nói có một tia khản trương: “Cô ấy nói gì với em?”

“Chị ta nói...”

“Chị ta nói.....chỉ cần anh trả Đậu Đậu cho chị ta.....chị ta sẽ không không....không làm tiểu tam(hồ ly tình, kẻ thứ 3)!”

Nói như vậy hẳn là có chút áp lực? ông chủ Ngôn không thích Ngôn Đậu Đậu, không thích Kỳ Hiểu Lan, trả Ngôn Đậu Đậu lại cho mẹ cậu ta chẳng phải là biện pháp vẹn cả đôi đường thập toàn thập mỹ sao!

Ông chủ Ngôn phải đồng ý nha.

Không khí căng thẳng ba giây.

Sắc mặt ông chủ Ngôn âm trầm: “Không thể.”

“Vì sao?”

“Tuyệt đối không thể.”

“Vì sao?!” chẳng lẽ ông chủ Ngôn không sợ Kỳ Hiểu Lan xem vào giữa chúng tôi!

“Dù sao anh cũng không thích Ngôn Đậu Đậu---“

“Nhậm Minh Bích!” ông chủ Ngôn đột nhiên hét lớn, quả nhiên kiềm chế giọng tôi, sắc mặt tôi tái nhợt trắng bệch, tim loạn nhịp.

Qua thật lâu tôi mới khúm núm lên tiếng: “Ngôn Đậu Đậu cũng cần mẹ...”

Nghe được lời kháng nghị của tôi, ông chủ Ngôn nhìn cũng không thèm nhìn tôi một cái, trực tiếp nhấc chân bỏ đi.

Bỏ lại tôi lẳng lặng đứng tại chỗ, chờ tôi bùng tỉnh, bóng dáng ông chủ Ngôn sớm đã biến mất trong biển người.

Ông chủ Ngôn tức giận? không nghi ngờ gì, đúng thế, là tôi chọc? không nghi ngờ gì, đúng thế, tôi vì Kỳ Hiểu Lan mà ‘đi hạ phạm thượng’? không nghi ngờ gì, đúng thế, các người cảm thấy tôi thật ngu xuẩn? không nghi ngờ gì, đúng thế!!!

Tôi thất bại gãi đầu, đại gia cư nhiên vì mẹ của Ngôn Đậu Đậu mà cãi nhau với ông chủ Ngôn. ....lần đầu tiên cãi nhau không vì mình, mà là vì người khác-----cảm giác này thực ‘mẹ nó’ khó chịu!!

Chạy không mục đích trên ngã tư đường, người đến người đi bên cạnh đều có đôi có cặp, chỉ có tôi lẻ loi một mình.

Bờ hồ Quảng trường.

Tôi tìm đại một chỗ ngồi xuống, cảm thấy sa sút nhìn đám người đang vui chơi giữa dòng nước phun, đoán chừng bọn họ là người yêu hay là vợ chồng.

Nếu là tôi và ông chủ Ngôn, sẽ bị người khác nhìn thành gì? Người yêu hay là vợ chồng hay là hồ ly tinh...

F-ck! Ai dám biến đại gia thành tiểu tam, đại gia xác định chắc chắn đánh chết kẻ đó, đánh đến hoàn toàn biến dạng cả ba mẹ nó cũng không nhận ra. ....nhưng mà ông chủ Ngôn tức giận không quan tâm tôi, ai có thể khiến anh ta xuất hiện trước mặt tôi, cho dù phải đánh tôi đến hoàn toàn biến dạng cả Lão Thái Hậu cũng không nhận ra cũng không sao!

Trong lúc thờ dài một đôi giày quân đội ánh vào trong mắt, tôi liếc mắt, Quý Tiểu Quang. Mắt mắt nổi lên trong lòng, trong nháy mắt tôi cứ ngỡ như ông chủ Ngôn trở về.

Anh ta ngồi xồm xuống, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ đầu tôi.

“Một mình em ở đây làm gì?”

Tôi hưng hăng hất tay anh ta ra, giọng điệu cay nghiệt: “Đừng chạm đầu em!” đầu sang quý của đại gia chỉ có ông chủ Ngôn mới có thể đụng chạm!

“Tiểu Minh Bích, ăn gì mà cục tức to vậy?”

“Tiểu cái đầu anh! Đại gia thất tình được không!”

Quý Tiểu Quang đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó giọng mườì phản nguy hiểm “Thất tình? Người đàn ông nào ăn hiếp em vậy? nói với anh, anh giúp em chinh anh ta!”

Chinh cái cọng lông anh ấy! ông chủ Ngôn chỉ có mình tôi có thể ăn hiếp! người khác ăn hiếp đều phải chết! tôi rất muốn rống lại, nhưng nước mắt không biết sai liền rơi xuống, tôi ra sức lau đi lệ trong hốc mắt, cúi đầu không nói.

Thấy thế, con giận trong mắt Quý Tiểu Quang càng sâu, nén xuống con giận của chính mình, anh ta khẽ dỗ:

“Anh tìm em cả ngày, gọi điện thoại cũng không bắt, em muốn giày vò tiểu mập mập à?”

Tuyệt không mắc cười, tôi bĩu môi: “Quý Tiểu Quang, anh thật sự đủ hư, công phu dỗ nữ sinh kém như vậy, sau này không ai thèm muốn anh!!!!”

“Vậy em muốn---“

“Nhậm Minh Bích!”

Một tiếng kêu to truyền đến, bọn tôi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Ngôn Tô Kính đứng ở chỗ xa 10 mét thờ hỏn hên, nỗi lo lắng trong mắt sáng trong trái rộng.

Quý Tiểu Quang bỗng đứng dậy, nhỏ giọng nói một câu thể nghe thấy: “Tốt lắm, tự động đưa đến cửa.”

Tôi nghi hoặc nhìn Quý Tiểu Quang bước từng bước một về phía Ngôn Tô Kính, tay nắm chặt. chẳng lẽ bọn họ biết nhau?

“A!!”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương làm tôi sợ giật mình, Ngôn Tô Kính rõ ràng chịu một đám của Quý Tiểu Quang té ngã xuống đất, Ngôn Tô Kính lập tức

từ trên đất đứng dậy nhào lên đánh với Quý Tiểu Quang.

Đám người vui chơi trên quảng trường nhao nhao sợ hãi tránh xa tai ương, nhưng không rời đi mà đang tụ lại ở khu an toàn chỉ trừ hai người đang đánh nhau.

Tôi giật mình nhìn chằm chằm hai người kia, không có chút nào muốn đi ngăn cản, cảm thấy khiếp sợ. Hóa ra Tiểu mập mập ‘thâm tàng bất lộ’ (giấu tài), đánh nhau lợi hại như vậy.

Tò te tò te tò te.....(Ta chả biết tiếng gì nữa)

Lúc chú cảnh sát mời hai người lên xe cảnh sát, có một vị quần chúng vô cùng ‘tốt bụng’ chỉ vào tôi đang ngồi bên cạnh reo lên: “Đồng chí cảnh sát, còn một người bên kia! Cô ấy chính là đương sự!”

Ánh mắt đồng chí cảnh sát xoát xoát qua lại, bước chân tiếp theo.

Tôi chửi ầm lên: “Anh mới là đương sự! cả nhà anh đều là đương sự!” rống xong tôi co cẳng chạy.

Đáng tiếc thần kinh vận động của tôi có phát triển thế nào cũng kém chú cảnh sát phục vụ vì nhân dân, rất nhanh tôi cũng bị giải lên xe cảnh sát. Ánh mắt sắc bén của tôi bắn về phía người vừa rồi báo cáo tôi trong đám người, đáng tiếc vẫn là không biết ai khốn nạn, vị thế tôi tức giận bất bình hô to: “Bảo cáo không có thương, là tên hỗn cầu nào làm, đứng ra cho đại gia!”

“Nhậm Minh Bích, là tôi!” một giọng nói rõ ràng quen thuộc lại không nhớ nổi.

Trước khi xe cảnh sát đóng cửa, tôi rõ ràng nhìn thấy lớp trưởng trung học ở trong đám người chen ra vẫy tay với tôi.

F-ck!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Từ lúc chào đời đến nay đây là lần tiên vào sở cảnh sát, tôi từ lúc đầu là thấp thỏm lo âu dần trở nên hưng phấn không thôi. Suốt đường đi Ngôn Tô Kính đau đến nhe răng trợn mắt, bởi vì học quân sự mà mặt không còn trắng nõn như lúc trước thêm vào đó là chỗ xanh chỗ tím, chứng tỏ Quý Tiểu Quang ra tay tàn nhẫn không chút lưu tình, so lại Quý Tiểu Quang chỉ có chút thương tổn. Ngôn Tô Kính nhìn chằm chằm như hồ rình mồi, nếu không phải bị đồng chí cảnh sát canh giữ, nói không chừng Ngôn Tô Kính đã xông tới đâm đá mắng miêng không ngừng.

“Tên tuổi nghề nghiệp...” một đồng chí lớn tuổi cảm ghi chép hỏi trình tự.

Hai người họ đều im lặng không nói.

“Nguyên nhân đánh nhau là gì?” ông ta lại hỏi.

Bọn họ cũng im lặng không nói, còn tôi thì ở một bên tò mò nhìn quanh bốn phía. Sở cảnh sát trong truyền thuyết oa~~~~ cảm thấy có chút nghèo rớt mồng tơi, rách nát tơi tả. Computer kiểu cũ rách nát, ghế ngồi rách nát, bàn công văn rách nát, đồng chí cảnh sát rách nát.

Chợt tầm mắt bị một người ngăn chặn, anh ta lên tiếng, lặp lại lần nữa câu hỏi của đồng chí lớn tuổi hỏi tuổi.

Tôi bỗng dưng nhớ đến lời kịch trên TV thường diễn, tôi thông thông cổ họng: “Tất cả chờ luật sư của tôi đến lại nói.” Hình như tôi nói vậy không sai đi, ừm, tuy rằng đại gia không có luật sư, nhưng mà vẫn muốn giả vờ.

Nghe được giọng tôi, đồng chí cảnh sát trước mặt hí hóp mắt tí mi đánh giá tôi từ trên xuống dưới một lần, tiếp đó lộ ra vẻ mặt giật mình vạn phần: “Sao cô lại ở đây!”

Đối với câu hỏi của vị đồng chí cảnh sát này, tôi rất thắc mắc, chẳng lẽ anh ta biết tôi hay sao? Tôi cũng không phải tôi phạm giết người tội ác tày trời gì mà!

Thấy vẻ mặt tôi mê mang, vị đồng chí cảnh sát này có chút thất vọng: “Là tôi nè! Tháng trước tôi còn chặn xe của cô!”

Nghe vậy, đến lượt tôi hí hóp mắt tí mi đánh giá anh ta từ trên xuống dưới một lần, rồi cuộc bùng tình hiểu ra: “Là anh à!” từ lúc chào đời đến nay đó là lần đầu tiên bị cảnh sát giao thông bắt được, đương nhiên đại gia suốt đời khó quên ấn tượng khó phai.

“Chẳng phải anh là cảnh sát giao thông sao? Bây giờ...?”

“Haiz! Bị điều đi rồi...à!”

“VẬY Ạ.”

“VẬY SAO CÔ Ở ĐÂY...”

“Một lời khó nói hết...”

Thấy thế, Quý Tiểu Quang và Ngôn Tô Kính giương mắt nhìn, những người liên can khác thấy hai người bọn tôi nói chuyện hăng say, đều có vẻ mặt không biết nói gì.

Không lâu sau, cục trưởng sở cảnh sát vô cùng lo lắng gấp gấp trở về, chưa đến gần đã trừng mắt Quý Tiểu Quang, chẳng qua ông ta cười rất hòa nhã dễ gần đáng yêu với chúng tôi.

Cục trưởng là một ông chú rất men, nhất là ông ta cười lộ lên quả thật chính là Hamtaro(1) phiên bản người thật, Kawaii(là tiếng Nhật nghĩa là: Dễ thương) thật đó đó đó.

Chú Ham đến bên cạnh Quý Tiểu Quang nói nhỏ vài câu, sắc mặt của anh ta phút chốc khó coi, ý vị không rõ nhìn tôi vài lần.

Tiếp đó bàn tay to của chú Ham vung lên cho chúng tôi biết có thể rời đi, Ngôn Tô Kính mặt mũi bầm dập đi qua kéo tôi, lại bị Quý Tiểu Quang ngăn cản, tầm mắt tức giận của hai người chạm nhau trong không khí, ma sát ra lửa.

Thấy khí thế của bọn bất cứ lúc nào cũng gây chiến, tôi nhanh chóng lên tiếng: “Hai anh đi trước đi!”

Bọn họ đều nhú mày, không hiểu cái gì gọi là ‘Hai anh đi trước đi.’?

Tôi phì nhổ, hai kẻ ngu xi tứ chi phát triển! quá rõ ràng để thấy đại gia không tính đi rồi!

Tôi lại nói rõ ràng rành mạch với bọn họ một lần, bọn họ không chút nào có ý muốn rời đi. Tức, hai tên này không nghe lời đại gia nói, muốn chết mà, ép đại gia sử dụng tuyệt chiêu!

Cuối cùng đại gia uy hiếp tuyên bố họ không đi thi tuyệt giao, hai người rút cuộc tức giận bỏ đi.

Tôi thật hài lòng, quay đầu nhìn mặt chú Ham thất thần si ngốc vẫy tay, ông ta vui vẻ chạy đến.

“Ba con khỏe chứ?”

Không đoán được chú Ham sẽ hỏi chuyện này, tôi theo bản năng trả lời: “Không tệ không tệ! tính phúc mỹ mãn, đoán chừng sang năm chú có thể ẵm cháu của ông ấy!”

Mặt chú Ham đen xì.

Ách...có vẻ như đại gia lại nói lời vô si rồi!

Nhanh chóng trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Chú Ham, con có một việc muốn xin chú giúp đỡ!”

“Không thành vấn đề! Chú có thể giúp nhất định giúp con, nhưng mà vì sao gọi chú là chứ Ham...?”

“Bởi vì chú là chú của Hamtaro!”

Lúc ông chủ Ngôn xông tới, tôi đang ở cùng một đám người bản xứ, lúc ánh mắt lo lắng gấp gấp nôn nóng vụn vặt của anh ta thoáng thấy tôi quăng con vua K xuống thì trở nên lạnh lùng trào phúng, không nói được lời nào xoay người bỏ đi.

Tôi nhanh chóng xả bài trên tay, vẫy tay qua loa với các đồng chí cảnh sát đánh bài, vội vàng đứng lên chạy theo. Bước chân của anh ta rất nhanh, tôi gần như phải chạy mới có thể đuổi kịp anh ta.

Hít sâu một hơi, tôi chột vọt tới trước mặt anh ta, ngăn cản đường đi của anh ta, chẳng thềm thờ, “Ông chủ Ngôn, anh đứng lại!” hô! Hô! Một chết đại gia!

Ông chủ Ngôn chuyển hướng đi tiếp, hoàn toàn không nhìn sự tồn tại của tôi, trong nháy mắt lòng lạnh thật lạnh, tôi chột xông lên ôm lấy anh ta từ phía sau, “Không được đi, em không cho anh đi!”

Anh ta dừng bước, giọng tựa như từ nơi thật xa truyền đến: “Nhậm Minh Bích, anh thật thất vọng với em.”

Thất vọng!

Từ thật nghiêm trọng! ông chủ Ngôn cứ nhiên thất vọng với tôi. ....ách! chẳng lẽ anh ta từng kỳ vọng ở tôi? Còn đại gia phụ một lòng kỳ vọng của anh ta, làm anh ta thất vọng?

“Em có từng đứng ở lập trường của anh mà thay anh lo lắng chưa?” giọng phản phát từ Bắc cực bay đến.

Có mà.....mà hình như.....không có.....chuyện Kỳ Hiểu Lan dường như tôi thật sự không đứng ở lập trường của ông chủ Ngôn suy xét.....ai! cho nên ông chủ Ngôn thất vọng với tôi.

“Em rất ích kỷ!” giọng bây giờ là từ Thổ nh truyền đến!

Được rồi....đại gia thừa nhận quả thật đại gia ích kỷ.....một lòng nghĩ cho Kỳ Hiểu Lan dẫn Ngôn Đậu Đậu cắt đi.....không có nghĩ thay ông chủ Ngôn.....

“Em biết sai rồi!!”

“Em biết sao? Khi anh nghe nói em một mình ở sở cảnh sát.....em hiểu tâm trạng anh lúc ấy sao?”

Ách?? . . không phải chuyện Kỳ Hiểu Lan sao??! Ông chủ Ngôn thất vọng về tôi là vì tôi lừa anh ta đến sở cảnh sát sao.....đại gia đã kêu Ham gọi cho ông chủ Ngôn, miêu tả tình cảnh tôi ở sở cảnh sát khoa trương một chút chút....tuy rằng lúc đó mơ hồ nghe được Hamtaro nói với ông chủ Ngôn.....tôi bị đánh này nọ nhưng không có cản ngăn!

Cho nên ông chủ Ngôn vì lời đồn tôi bị đánh thành tàn phế nhưng trên thực tế là tứ chi hoàn chỉnh mà thất vọng! hóa ra là như vậy!

“Em biết! em biết! nếu đối tượng đổi lại, em nhất định sẽ xách dao vọt vào sở cảnh sát cứu anh!” nhưng nếu ông chủ Ngôn không bị đánh cho tàn phế, tôi sẽ thật vui vẻ, cho nên rốt cuộc ông chủ Ngôn tức giận là vì cái gì chứ chứ chứ ?

Người chung quanh tôi lui, đi ngang qua bên cạnh chúng tôi đều ghé mắt nhìn lại. ông chủ Ngôn trầm mặc, không đưa ra bất kì bình luận gì đối với lời nói hùng hồn của tôi, tôi chỉ có thể ôm chặt người anh ta không buông.

Tôi như chó mất chủ yếu ớt trở lại trường, ba đóa hoa khô phi nhanh đến bao vây tấn công ép hỏi tôi biến mất một ngày đã làm chuyện ‘thương thiên hại lý’ gì. Đối mặt với lời truy hỏi khốc lốc của các cô, tôi thờ dãi, cuối cùng rề rề nói ra chuyện của chúng tôi.

Sau khi các cô nàng nghe xong bài trình bày vui buồn lộn lộn của tôi, ánh mắt người người gần như một trọn ra, miệng cũng mở thật to.

Lâm Kỳ nói: “Đại Khoan à! Cậu quả nhiên dũng mãnh!”

Lê Lệ mặt đỏ bừng: “Đại Khoan à! Cậu thật không biết ngượng ngùng mà!”

Mạnh Mạnh tròn trắn mắt khinh bỉ nói: “Cậu ấy đức hạnh này! Thật sự diệt đàn ông nhà lành!”

Ba đóa hoa khô đánh gia tôi thế nào, tôi không thêm quan tâm, đại gia quan tâm chính là ông chủ Ngôn thôi, vì sao anh ta phải giận tôi, vì sao anh ta phải bỏ đại gia chứ, đại gia nên làm sao cứu vãn trái tim nhiệt tình như lửa với đại gia của anh ta đây???

Buồn bã rầu rĩ lục ra đồ anh ta làm mất... được được được! là tôi trộm là tôi trộm! lúc ra quần lót và quần ngủ tôi trộm, bên trên sợi vải mỏng manh giống như còn lưu lại hơi ấm của anh ta, móng heo run run nâng chúng đến bên mặt, chà chà.

Ba đóa hoa khô phút chốc mặt tái nhợt, mặt ngai ngừng.

Ngai ngừng? Ngai cái mốc á! Đại gia lười nhìn các cô, tiếp tục chà rồi chà bảo bối của tôi...

Mạnh Mạnh là người đầu tiên không chịu nổi nào tới muốn lấy đi chúng nó, cũng may tôi phản ứng nhanh nhẹn, lập tức nhanh chóng kéo cổ áo ta nhét chúng nó vào, mặt giận dữ: “Cậu muốn làm gì?! Mạnh Mạnh mình nói cho cậu biết! cậu muốn cướp gì cũng được, nhưng nếu cậu cả gan dám cướp đồ có liên quan đến ông chủ Ngôn, mình không thể không liều mạng với cậu!”

Mạnh Mạnh cướp không thành, sắc mặt càng khó chịu, giọng điệu là ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’: “Nhậm Minh Bích! Cậu có chút tiền đồ được không! Chẳng phải chỉ là một người đàn ông thôi sao!! Đến nỗi cậu cậu cậu.....cậu!” có lẽ đối với hành vi của tôi không còn lời nào để nói, Mạnh Mạnh ‘cậu cậu’ cả buổi không ra nguyên do vì sao, lập tức hung hăng phui tay.

Lâm Kỳ Lê Lệ cũng nhao nhao gật đầu, tỏ vẻ đồng tình lời Mạnh Mạnh.

Tôi lưu luyến không thôi sờ bảo bối bên trong ngực bé, bĩu môi: “Mà mình chỉ thích anh ta! Thích đến cả quần lót của anh ta cũng trở thành bảo bối!” bỗng dưng nhớ đến lời Liễu Lam Lam từng nói, lời tiên đoán của cô ả trở thành sự thật, bây giờ đại gia chính là lấy quần lót của ông chủ Ngôn nhìn vật nhớ người! oa hu hu hu! Quạ đen Liễu Lam Lam! !

Có lẽ động tác vuốt ve bảo bối trong ngực bé quá mức khoa trương, khiến cho thoát nhìn đồng tác rất giống như tự xoa ngực an ủi, sắc mặt ba cô nàng rõ ràng càng trắng bệch.

Lê Lệ run run mở miệng:

“Cậu đi nhận sai với anh ta đi, mình tin nhất định anh ta sẽ tha thứ cho cậu...”

“Mình cam đoan là đã mình rất thành tâm nhận sai! Nhưng mà anh ta vẫn...” tôi nản lòng ừ ừ.

Mạnh Mạnh túm lấy di động của tôi, ở trong danh bạ điện thoại tìm được số của ông chủ Ngôn, cười chặc chặc ấn xuống nút gọi điện.

Tút tut tut...

Tút tut tut...

Tôi im lặng thờ dài, tiếp tục vuốt ve bảo bối bên trong ngực bé. Vô ích, ông chủ Ngôn chắc chắn không nghe điện thoại của tôi, bây giờ anh ta chính là đứa nhỏ khó chịu nhất, làm sao có thể nghe điện thoại của tôi chứ? Nói không chừng tôi lấy cớ đi đồ đồ anh ta còn có thể tha thứ...

Đột nhiên ba cô nàng kích động: “Kết.. kết nối rồi!!”

“Ừm ừm, kết nối rồi!”

“Thật sự kết nối rồi!”

Tôi hơi run sợ, rõ ràng nghe giọng điện thoại phát ra tiếng nói quanh quẩn xa lạ: “Alo, xin chào.”

“...” Mạnh Mạnh ngẩng người, không biết nên làm gì. Lâm Kỳ đoạt lấy điện thoại, khu nhẹ vài tiếng rồi nói: “Xin chào! Tôi là bạn của Đại Khoán...không không phải! tôi là bạn học của Nhậm Minh Bích!”

“Cô ấy đâu?”

“Cậu ấy sao! Cậu ấy đang khóc lóc vô cùng thương tâm! Chúng tôi thật sự khuyên không được, đành phải gọi cho anh...”

“Xin cô giao điện thoại cho cô ấy, cảm ơn.” Dừng một chút, anh ta lại bổ sung: “Tôi khuyên cô ấy.”

Lâm Kỳ đưa điện thoại đến trước mặt tôi, tôi run rẩy nhận điện thoại đưa đến bên tai, lại không biết nói gì.

“Anh biết em không khóc.”

“Ông chủ Ngôn! Em em---“

“Đừng gấp, hãy nghe anh nói xong.”

Tôi im lặng, ngoãn ngoãn chờ đợi câu tiếp theo của anh ta, chỉ nghe giọng nói vắng lặng của anh ta:

“Bây giờ anh ở sân bay, tối 11h sẽ về thành phố S....em đừng nghĩ lung tung, anh có việc gấp phải về xử lý.”

Chờ đầu óc tiêu hóa xong lời anh ta nói, điện thoại đã sớm cắt đứt, tôi kinh ngạc, nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động đã trở lại màn hình chờ, nước mắt lạch cách lạch cách rơi xuống. từ lúc biết ông chủ Ngôn đến nay, nước mắt tôi hoàn toàn bị giảm giá trị. Ông chủ Ngôn thật đáng ghét, không giết người người lại vì hấn mà tôi lệ, anh ta có biết không...tức giận có thể mắng tôi, có thể đánh tôi, tôi thà rằng thân thể bị hành hạ cũng không muốn tâm tình bị dày vò.

“Đại Khoán!! cậu làm sao vậy?! sao cậu khóc?? Anh ta nói gì???”

“Đại Khoán! Đại Khoán cậu đừng khóc mà, có việc cứ nói, bọn mình giúp cậu nghĩ cách!”

“Đàn ông quả biên không có ai tốt!”

Tôi đứng dậy lau nước mắt, kiên định nói với các cô: “Mình phải đến sân bay.”

Đúng vậy! đại gia nhất định phải cứu vãn trái tim đối với đại gia nhiệt tình như lửa của ông chủ Ngôn!! Đại gia phải dùng một loại nhiệt tình như lửa mạnh hùng hực hòa tan trái tim thất vọng lạnh như băng của anh ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Trên đường đến sân bay tôi không ngừng hỏi Quý Tiểu Quang tăng tốc, hận không thể một cước đá bay anh ta khỏi vị trí tay lái. Giữa đường phố lần đầu tiên cảm thấy dân số Trung Quốc thật sự là nhiều đến đáng sợ, xe chạy một lát thì tắc nghẽn, hoặc là đèn đỏ. Lòng tôi buồn phiền rối loạn, chỉ có thể không ngừng thêm dầu vào lửa khiến Quý Tiểu Quang vượt đèn đỏ, anh ta không chịu, tôi liền mắng anh ta nhát gan vô dụng. Quý Tiểu Quang cũng rất không bình tĩnh thấp giọng mắng, suýt nữa đụng vào chiếc xe phía trước.

F-ck! Thời khắc quan trọng Quý Tiểu Quang thắng lại, chờ đợi dòng người tản ra hết mới chạy tiếp, Audi A8 màu đen chạy với tốc độ con rùa, trong lúc đó tôi lại dứt quãng mắng Quý Tiểu Quang. Cuối cùng lúc 10 giờ đến sân bay. Đẩy cửa xe ra, tôi phóng nhanh lao ra, mặc Quý Tiểu Quang ở sau lưng hô to gọi nhỏ.

Tôi vừa mù quáng tìm kiếm bóng dáng ông chủ Ngôn vừa cẩn thận nghe thông báo cất cánh trong radio vang lên.

Ông chủ Ngôn đang ở đâu...đang ở đâu...ông chủ Ngôn của tôi đang ở đâu!

Lòng tôi nóng như lửa đốt nhìn xung quanh, từng giây từng phút trôi qua, tôi vẫn như ruồi bọ không đầu đập loạn nơi nơi. Thoáng bình ổn lại tâm trạng của mình, tôi tận lực nói với bản thân, ông chủ Ngôn cũng không khó tìm, anh ta nhất định đang ở góc nào đấy. Anh ta không thích tranh cãi âm ỉ, sẽ phải tìm một góc khuất vắng vẻ.

Tôi bắt đầu tìm kiếm xem xét mỗi một nơi trông có vẻ yên tĩnh.

20 phút đã qua, máy bay sẽ đăng ký vé trước nửa tiếng, tôi cũng chỉ còn 10 phút. Tăng nhanh cước bộ, Quý Tiểu Quang đồng ý theo sau tôi lặn lội chung quanh. Năm phút đồng hồ lại qua đi, rốt cuộc tôi phát hiện bóng dáng cao ngất của anh ta, ngồi dựa lưng về phía tôi.

Tôi thở một cái phi nhanh vọt đến trước mặt anh ta, nghe tiếng động ông chủ Ngôn ngược mắt nhìn tôi khẽ sững sờ.

“Anh đừng tức giận có được không?”

“Em biết sai rồi, anh tha thứ cho em được không?”

“Sắc mặt ông chủ Ngôn thả lỏng, bàn tay to giữ hai bên vai tôi: “Em đừng nghĩ lung tung...”

“Siêu Ké, em đăng ký rồi----“Kỷ Hiểu Lan không biết từ đâu đi ra, tiếng cô ta lúc nhìn thấy tôi thì ngừng, cô ta có chút xấu hổ tay cầm vé chỉ chỉ bên cạnh, ý bảo cô ta sang bên cạnh chờ, để lại không gian cho hai người bọn tôi nói chuyện.

Kỷ Hiểu Lan? Sao chị ta ở đây! Tôi thấy rõ ràng trên tay chị ta cầm hai vé máy bay.....bọn họ muốn bỏ đi cùng nhau....

Ông chủ Ngôn còn bảo tôi đừng nghĩ lung tung! Sao có thể không nghĩ lung tung! Bọn họ không chỉ ở cùng nhau, lại còn định cùng nhau về thành phố S? Thế này sao bảo tôi đừng nghĩ lung tung!

“Hai người...hai người!!”

“Nhậm Minh Bích! Anh nói rồi, bảo em đừng nghĩ lung tung!”

“Vậy vì sao hai người ở chung! Anh cũng không nói với em!” tôi bỗng dung rống to, hốc mắt dần dần phồng hờn.

Cũng may chung quanh không có ai, bằng không chắc chắn bọn họ sẽ cho rằng chúng tôi đang quay phim truyền hình? Có lẽ đại gia chính là vật hi sinh trong phim truyền hình, mãi mãi không có happy end. Mà đại mỹ nhân nhu nhu nhược nhược Kỷ Hiểu Lan, mới là nữ chính đã định trong sinh mệnh của anh ta.

Ông chủ Ngôn cúi đầu thở dài một tiếng kéo tôi ôm vào trong ngực, chạm nhẹ mái tóc tôi trấn an cảm xúc đang bộc phát của tôi.

“Anh không cần em nữa rồi sao?” nếu không sao anh ta có thể ở cùng Kỷ Hiểu Lan, chẳng phải anh ta luôn thật ghét Kỷ Hiểu Lan à!

Ông chủ Ngôn không chịu giao quyền nuôi dưỡng Ngôn Đậu Đậu, Kỷ Hiểu Lan cũng không chịu buông tha, bây giờ bọn họ lại cùng về, chẳng lẽ quyết định muốn cho Ngôn Đậu Đậu một gia đình mỹ mãn?

Tuy rằng Kỷ Hiểu Lan là vợ của Trần Viên đã mất, nhưng chung quy Trần Viên cũng đã chết, mà con anh ta chính là nguyên nhân đưa bọn họ đến với nhau. Có lẽ, có lẽ ông chủ Ngôn cũng từng thích Kỷ Hiểu Lan? Chỉ là không thể khi dễ vợ bạn, vì vậy mới yên lặng chôn vùi tình yêu say đắm của mình. Bây giờ, Thiên thời Địa lợi Nhân hòa, cuối cùng bọn họ ‘hoạn nạn gặp chân tình’?

Cả người anh ta cứng đờ càng ôm chặt lấy tôi, trong giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ: “Thật hết cách với em, anh không hề không cần em.” Sao có thể không có thể không cần em? Sao có thể bỏ không cần em?

“Mọi khi nhìn thấy Thư Mặc(Ai? Ai? Chính là Ngôn Đậu Đậu chứ à) anh lại bất giác nghĩ tới Kỷ Hiểu Lan, còn có Trần Viên là vì sao mà chết, khiến từ nhỏ đến lớn anh không cho nó một chút tình thương của cha....em nói không sai, có lẽ Thư Mặc thật sự cần một người mẹ, chứ không phải người cha không có chút trách nhiệm nào là anh.

“Anh đối với nó....thật sự đủ xấu rồi!”

Trong câu nói của ông chủ Ngôn tràn đầy buồn bã cùng ảo não áy náy, tôi ôm chặt anh ta, không chút nghĩ ngợi phản bác anh ta tự hạ thấp bản thân.

“Anh tuyệt đối không xấu! Tuyệt đối không! Anh tốt nhá, anh tốt nhất thế giới!”

Ông chủ Ngôn mỉm cười bung chặt gò má tôi, trong giọng nói tràn ngập sự dịu dàng.

“Lý do anh và Kỳ Hiểu Lan cùng về thành phố S, là anh quyết định...” Anh ta tạm dừng, trầm ngâm: “Anh quyết định để Thư Mặc lựa chọn cho chính mình.”

Nhìn theo họ đi vào lối kiểm soát, mãi đến khi bóng dáng anh ta biến mất tôi mới quay đầu bỏ đi, chợt một gương mặt phóng đại xuất hiện trong mắt, tôi rõ ràng giật mình lùi về sau vài bước.

Tiếp theo tôi nghe thấy giọng âm dương quái khí của Quý Tiểu Quang.

“Đó, anh ta mới thật sự là tên khốn kiếp khiến em thương tâm nước nỡ?”

“Anh mới khốn kiếp! cả nhà anh mới khốn kiếp!” tôi tức giận chửi ầm lên, cư nhiên dám mắng ông chủ Ngôn nhà tôi, đáng đánh đòn.

Sắc mặt Quý Tiểu Quang lại thay đổi, cuối cùng nặng nề hừ một tiếng.

“Kể anh nghe chuyện của hai người một chút đi.” Trên đường về Quý Tiểu Quang nói thế.

Tôi vô cùng kinh ngạc, không ngờ Quý Tiểu Quang cũng bà tám như thế, mơ tưởng đào ra bí mật tình yêu của tôi và ông chủ Ngôn, nhưng mà thấy anh có chút ham học hỏi khao khát thế, đại qua lòng dạ Bồ Tát thỏa mãn anh ta.

Sau khi kết thúc huấn luyện, Quý Tiểu Quang về đơn vị của anh ta tiếp tục đào tạo sâu, còn cuộc sống đại học của tôi chính thức tiến vào quỹ đạo. bình thường việc học không nhiều lắm có thể nói là rảnh rỗi, thời gian trôi thật nhanh một tuần lại một tuần trong nháy mắt trôi qua, tôi không có tham gia bất kì CLB nào, bởi vì không lâu nữa ông chủ Ngôn sẽ về thành phố T. có câu nói rất hay, thời gian tựa như sữa-vắt là có cả sông, cho nên đại gia muốn vắt ra một dòng sông rộng lớn mệnh mông chờ đợi ông chủ Ngôn về.

Hằng đêm trò chuyện với anh ta căn bản không đủ, đại gia không thỏa mãn dục vọng nghiêm trọng, đại gia không chỉ muốn nghe giọng anh ta, càng muốn nghe tiếng rên rỉ khó nhịn của anh ta khi được đại gia vuốt ve!

Gào khóc!! Đại gia chỉ cần nghĩ đến cái miệng nhỏ ướt át của ông chủ Ngôn phát ra tiếng: rên rỉ “Ừm...a....đừng...nhẹ chút...” như thế này, máu mũi không nhịn được xìt ra, thật! Kinh! Bạo! mà!

Vì thế đại gia quyết định, phải khiến ông chủ Ngôn phát ra tiếng rên rỉ âm-đăng-mị-hoặc dưới sự khiêu khích của đại gia chính là-----mục tiêu phấn đấu của đại gia trong cuộc đời này.

Cần rõ ngửa mặt lên trời cười to.

Như thường lệ sau khi tan học tôi liền cùng ba đóa hoa khô ra công trường ăn cơm, mọi người đừng hiểu lầm, ra ngoài ăn cơm tuyệt đối không phải vì đồ ăn của căn-tin trường không ăn được, lại nói thức ăn của trường chúng tôi rất không tệ, nhưng mà thức ăn vô cùng lừa bịp, thí dụ như một lạng cơm tẻ hai tệ, thí dụ như một chén canh cải trắng nhỏ 3 tệ, thí dụ như một miếng thịt nhỏ 5 tệ. cũng may đại gia bây giờ có tiền!

Lần trước ông chủ Ngôn người không một xu dính túi vào ở khách sạn năm sao, là đại gia nhìn đâu trả tiền thay anh ta, nếu không anh ta đã sớm bị chủ khách sạn bắt rửa chén trả nợ. vì thế ông chủ Ngôn rất cảm động, rồi viết chi phiếu cho tôi, 10 vạn tệ lập tức vào trong túi đại gia, oa ha ha ha ha ah.

Đại gia là bá hộ mười vạn đó đó đó! Chuyện tuyệt với biết bao!! *gào khóc*, cho dù ông chủ Ngôn nói là đưa dư tiền cho tôi, để phòng lần sau có chuyện giống vậy xảy ra. Hừ hừ hừ, nghĩ đến liền thấy đẹp, lần sau anh ta lại người một xu dính túi tôi chỉ cần dẫn anh ta đến khách sạn không sao, nếu không cứ cho trực tiếp ngủ ngoài đường cũng không tệ.

Tuy rằng thật không nỡ để anh ta ăn gió nằm sương, nhưng mà ông chủ Ngôn ngại cứ yên tâm đi! Trời lạnh, không cần sợ! em sẽ dùng thân thể lửa nóng của em sưởi ấm cho anh! Đói khát, không phải sợ! em sẽ mua vài cái bánh bao nhét vào trong quần áo, bất cứ lúc nào ngại cũng có đồ ăn nóng.

Cho nên mười vạn tệ chắc chắn nhất định và xác định là vật nằm trong tay đại gia! Tôi sẽ sống chết cương quyết giữ gìn!

Một lần lúc nhanh miệng bất cẩn nói chuyện này với ba đóa hoa khô, các cô ấy liền như ‘sur từ miệng rộng’ đòi phí trấn an, phí lo lắng, phí nước bọt....

F-ck! Các cô ấy còn Liều Lam Lam hơn cả Liều Lam Lam!

Dưới sự bàn bạc, cuối cùng quyết định mời các cô nàng ăn một bữa lớn, về phần địa điểm là chọn phố thương mại mỗi người ăn bít-tết 1000 tệ. Đại gia đau lòng bước khỏi trường học, mỗi bước đi đều có xúc động nhanh chân chạy trốn. liên tục nói với bản thân, quyết không để ba người kia coi thường.

Trong tầm mắt bức tức bỗng xuất hiện một bóng dáng cao gầy, vóc người cao lớn đứng sừng sững ở cạnh cổng trường rất chói mắt, làn da anh ta vì phơi

nặng mà ngâm đen lại có vẻ rất có hương vị đàn ông, khiến nữ sinh ra vào cửa nhao nhao liếc nhìn.

Ngôn Tô Kính! Tôi nghi hoặc thẳng bước chân. Sao cậu ta ở đây, chắc không phải đến tán gái ở trường tôi chứ?

Ba đóa hoa khôi thấy tôi dừng bước, cho rằng tôi đổi ý không muốn đi, vẻ mặt lập tức nhao nhao biến sắc nhéo cánh ta ra sức kéo đi, tôi mặt tức giận giữa. không biết một màn này rơi vào trong mắt Ngôn Tô Kính, trở thành ba nữ Bá Vương ban ngày ban mặt bắt nạt cô gái nhỏ yếu ớt. mặt cậu ta lạnh ngắt bước tới, trên người phát ra hơi thở nguy hiểm.

“Thả cô ấy ra!”

Tiếng quát vang dội khiến ba đóa hoa khôi sững sờ, theo bản năng nói tay. Ngôn Tô Kính túm chặt cánh tay tôi dùng sức kéo một cái về sau lưng, giống như gà trống bảo vệ gà con, rất tức giận liếc nhìn các cô ấy: “Các cô muốn bắt nạt cô ấy? là ngứa da muốn ăn đánh à?”

Hoa khôi nghe vậy biến sắc, hoảng sợ run rẩy không thôi. tôi có chút cảm động, Ngôn Tô Kính cư nhiên ra tay giúp tôi, cho dù sai đối tượng, nhưng cũng chứng minh cậu ta vẫn rất quan tâm mọi nhỏ tương lai của cậu ta, hu hu hu, cháu nhỏ yên tâm! Mặc kệ cháu thật lòng hay giả vờ, chờ lúc tôi thực sự trở thành mọi nhỏ của cậu, tôi sẽ nhớ chuyện ngày hôm nay thoáng mở một mắt xử lý khoan dung cho cậu.

“Đại Khoan! cậu đừng ngăn người nữa! anh ta không tin chúng mình là bạn học của cậu. ...hu hu! Anh ta muốn đánh bọn mình!!”

“Nhậm Minh Bích!! Cậu mau giải thích rõ ràng cho bà!”

Bị tiếng kêu gọi riu rít gọi về thực tế, tôi giật nhẹ áo Ngôn Tô Kính, khúm núm giải thích: “Bọn họ là bạn của tôi...”

Ngôn Tô Kính căn bản không tin, hung tợn trừng các cô nàng, xoay người đỡ lấy vai tôi, tựa như cho tôi sức mạnh? Đôi mắt sáng quắc của cậu ta bình tĩnh nhìn tôi.

“Đừng sợ! không phải sợ lời uy hiếp của bọn họ, có tôi ở đây, xem ai dám bắt nạt cô!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Phí hết sức chín trâu hai hổ, tôi lại thuyết phục Ngôn Tô Kính tin tưởng ba cô nàng là bạn của tôi, chứ không phải kẻ thù không cần anh ta báo thù rửa hận cho tôi. Cậu ta nửa nghi nửa tin, tiếp đó đòi phải đi theo ăn cơm với tôi. Chẳng phải cậu ta đến trường tôi tán gái à? Sao có thể bỏ dở giữa chừng, nhưng mà trước đó vì thuyết phục cậu ta mà tôi đã miệng khô lưỡi đắng, không còn sức lực ngăn cản cậu ta, chỉ có thể để mặc cậu ta đi theo.

Đào mắt, thật ra cậu ta muốn đi theo cũng được, chỉ cần cậu ta trả tiền. lập tức đưa ra điều kiện này với cậu ta, vốn nghĩ cậu ta sẽ tức giận mắng tôi, ai ngờ cậu ta không nói hai lời đồng ý ngay.

Nhà hàng Tây Tuyệt Tôn.

Nơi trả tiền quá cha, hèn gì tên ‘Tuyệt chủng’, món ăn ngon lấp đầy bao tử, mỗi người 1000 tệ lên gia, thật sự khiến bá hộ 10 vạn không theo kịp, cũng may có người coi tiền như rác tự động đưa đến cửa để bị xâu xé.

Có lẽ là hành vi kiêu ngạo trước đó của Ngôn Tô Kính khiến ba đóa hoa khôi tức giận, các cô nàng gọi món thật sự là không chút lưu tình, chọn toàn thứ mắc nhất, cuối cùng còn gọi một chai rượu đỏ Dulwich Fort.

Ngôn Tô Kính mặt không đổi sắc, tuyệt đối không lo lắng túi tiền của mình có đủ trả hay không, đoán chừng vị huynh đệ này cũng là một chủ nhỏ có tiền. so sánh, có phải đại gia thật nghèo túng hay không?”

Ba đóa hoa khôi càng khó chịu hơn, Mạnh Mạnh chột cười quý dị: “Đại Khoan à, người này là ai, cậu không giới thiệu một chút sao?”

Đúng nha, còn chưa giới thiệu họ với nhau nữa. tôi đứng dậy, cười liên tục chỉ về Ngôn Tô Kính.

“Anh ta là cháu tương lai của mình, Ngôn Tô Kính!”

Sao đó lại chỉ ba cô nàng giới thiệu theo thứ tự.

“Bên trái là di Lâm tương lai của anh!”

“Ở giữa là di Lê tương lai của anh!”

“Bên phải là di Mạnh tương lai của anh!”

Đội tôi giới thiệu họ với nhau xong, mặt bọn họ đều đen xì, Mạnh Mạnh khôi phục trước tiên, nở nụ cười tú bà thật tươi: “Hóa ra là cháu nhỏ à---“

Mặt râm đen của Ngôn Tô Kính càng thêm âm u, cậu ta hung dữ trừng tôi, không chút khách khí nói với Mạnh Mạnh: “Không muốn đi đánh thì cầm miếng cho ông.”

Uy lực này, khí thế này, lời này! Tính quyết đoán áp đảo chiến thắng Mạnh Mạnh, cậu ấy ghen hòng mặt kính ngạc tái nhợt. tôi âm thầm vui vẻ, tên nhóc này cả mớ nhỏ của cậu ta cũng không để trong mắt, thì làm sao có thể coi trọng các cậu chứ

Ba đóa hoa khôi sợ đến mức miệng nhỏ nhắn đóng chặt, không nói một lời. tiếp theo tôi liền ra mặt giữ vai trò người hòa giải.

“Haiz thằng bé này thật là! Không lễ phép mà, các cậu đừng để ý, cậu ta chỉ nói thôi chứ không đánh thật đâu!”

“Cô coi ông đây có dám đánh hay không!”

“Không dám không dám, cậu ta chắc chắn không dám!”

Vừa dứt lời bỗng nhiên phát ra một tiếng vang ‘bịch’, tôi sửng sốt. hình như tôi không có thả bom nha... này này là...

Trên miệng truyền đến đau đớn, dần hiểu ra-----Ngôn Tô Kính cư nhiên đánh miệng tôi!!!

Đại gia f-ck!

Trong khi ba đóa hoa khôi che mặt cười trộm, tức giận đứng lên, đại gia tức giận chỉ vào mũi cậu ta kêu gào: “Ngôn Tô Kính! Anh tạo---phản à!!!

“Rút lại móng heo của cô.” Mặt Ngôn Tô Kính không biểu cảm giờ tay lên nhắm ngay-----miệng của tôi.

Bà cậu ta!! Mẹ cậu ta!! Bà mẹ cậu ta!! Còn, còn dám uy hiếp đại gia, cực kì đáng giận!! cái gì có thể nhin cái gì không thể nhin, đại gia nhin. tôi oán hận rút ngón tay, giậm chân một cái chạy ra nhà hàng Tây ‘Tuyệt Chúng’.

Ngôn Tô Kính, xem như anh lợi hại! không thể trêu vào đại gia mà còn yên được!!

Trong lúc chạy lòng tôi nảy ra một kế, bỗng dừng quay đầu hô to với mọi người trong nhà hàng: “Tên đàn ông ngồi bàn 013---là thái giám!”

Tiếp đó tầm mắt mọi người đều đặt trên người ‘thái giám’, cả người ‘thái giám’ chấn động, lập tức vỗ bàn đứng dậy. nổi giận dùng dùng chạy về phía tôi.

ở cửa cầu thang tầng nào đó, tôi thờ hồng học như trâu, Ngôn Tô Kính kéo cổ áo tôi cười lạnh. Đại gia, tôi tuyệt đối không ngờ tên nhóc này khỏe mạnh như vậy, nói trên ở trên giường nhất định cũng rất...ách, phi phi phi, tôi đang miên man nghĩ gì thế!

“Sao không chạy nữa đi?” cậu ta chăm chọc.

Anh ngu à, anh nắm áo tôi rồi sao chạy, ngu ngốc! nhưng mà yên lặng không nói mới là hành động thoát thân sáng suốt, tôi không thèm quan tâm câu hỏi của cậu ta. Cậu ta càng buồn bực, dựa sát vào tôi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô còn hủy hoại thanh danh của tôi, nói tôi là thái giám, lá gan cô to thật đấy?”

Này này này, nói chuyện thì nói chuyện, anh dựa sát như vậy làm gì chứ??

Ngôn Tô Kính đến gần tôi một bước, tôi liền lùi hai bước, mãi đến khi tôi hoàn toàn dán lên vách tường, anh ta cũng hoàn toàn dán lên người tôi!

Tôi xấu hổ hô to: “Anh muốn làm gì! Cút xa một chút!” nam nữ thụ thụ bất thân được không! Nam nữ hữu biệt được không!

Hoàn toàn không đếm xỉa đến lời trách cứ của tôi, cậu ta cười âm u: “Chẳng phải cô nói tôi là thái giám sao? Tôi nhất định phải chứng minh với cô rốt cuộc tôi là thái giám hay là---đàn ông.” Tôi lại muốn cãi nhau: “Anh là thái giám hay đàn ông cũng không liên quan đến đại gia.”, trong nháy mắt chỉ thấy cậu ta cúi đầu đến gần tôi, nhanh chóng ngậm lấy môi tôi. ...

Sấm sét giữa trời quang!

Một khắc này đầu óc tôi trống rỗng, không biết làm sao với hành động bất ngờ của cậu ta.

Cũng may Ngôn Tô Kính chỉ giới hạn ở ngậm môi tôi, không có hành động khác. Chờ phản ứng lại, nặng nề đánh cậu ta, mơ hồ không rõ nói: “Tôi là mớ nhỏ tương lai của anh...”

Oanh---!

Không biết là phải lời tôi kích thích cậu ta hay không, nụ hôn vốn chỉ là lướt qua dừng lại, cậu ta chọt cắn lên môi tôi, cực kì thô lỗ không hề có chút kỹ

xảo đáng nói, không biết vì sao tôi lại có thể cảm nhận được trên người cậu ta tàn ra sự đau thương giầy gũa sâu sắc.

Nhưng mà thế này không đúng! Tôi kịch liệt đẩy người cậu ta: “Buông. ....um!” đầu lưỡi ảm áp của cậu ta tiến vào khoang miệng tôi, mãnh liệt càn quét chung quanh, ngang ngược dùng sức mút đầu lưỡi của tôi.

Ngôn Tô Kính căn bản không quan tâm đến sự chống cự vô ích, càng hôn mãnh liệt hơn, tôi rõ ràng cảm nhận được tay cậu ta dao động chung quanh ở sau lưng tôi, tôi sợ hãi gần như muốn khóc lên.

Hu hu hu. . .

Tại sao có thể như vậy. ....tại sao có thể như vậy!!

1 phút, 2 phút, 3 phút. ....cảm thấy lúc bị cưỡng hôn trái đất quay một vòng thật lâu, cuối cùng anh ta cũng buông tha đôi môi sưng đỏ của tôi ra, bàn tay thô ráp lau đi lệ ở hốc mắt tôi.

Tôi co rúm lại, làn da trên mặt bị chà lau mà sinh đau: “Đau. ....” Tay cậu ta làm từ xương rồng à. ....hu hu, giả tốt bụng mà!!

Cậu ta cười, trong nụ cười tràn đầy diu dàng, tôi gần như cho rằng bản thân nhìn lầm, không đợi tôi kịp xác nhận, cậu ta lại cúi đầu hôn tôi. .

.....???

.....???

Nói với tôi rằng Ngôn Tô Kính đã bị rút gân đi.

Lần thứ hai cậu ta hôn diu dàng rất nhiều, thời gian lần này cũng duy trì như trái đất quay mấy vòng. . .

Chờ sau khi thần trí Ngôn Tô Kính thoáng tỉnh táo, tôi nâng tay liền muốn cho cậu ta cái tát, để cậu ta nếm thử mùi vị ‘phi lễ’ mợ nhỏ nhà mình. Cậu ta không né, hung hăng đón nhận bàn tay tôi, dấu vết năm ngón tay lập tức hiện lên. Lòng tôi mềm xuống, chẳng phải phản ứng của cậu ta nhanh nhẹn lắm sao, thời khắc quan trọng sao không nhảy?

Không cho tôi có quá nhiều thời gian rồi rẫm, cậu ta tím móng heo tôi chạy lấy người, tôi lảng lảng cúi đầu quan sát, kinh sợ phát hiện không chỉ cậu ta nắm tay tôi, mà là mười ngón tay đan nhau!!!

Càng kinh sợ chính là, sau đó cậu ta đến khu trung tâm mua sắm lớn, ép tôi mặc quần áo tình nhân với cậu ta, tôi sống chết không chịu.

Tiếp đó, giữa ban ngày ban mặt, vũ trụ sáng soi, cậu ta cúi đầu nói nhỏ bên tai tôi: “Nếu cô không ngoan ngoãn thay cho ông, đợi lát nữa ông sẽ tìm một chỗ cượng-bức cô!”

.....

.....

Có lần, tôi từng dùng chiêu này uy hiếp ông chủ Ngôn, hơn nữa còn thành công. Bây giờ ‘phong thủy luân chuyển’, báo ứng chuyển tới trên người đại gia! Tuyệt đối thành công!! Ngôn Tô Kính, tôi tuyệt đối không ngờ anh cảm thú như vậy! cưỡng-bức đại gia cũng thô, còn là tùy tiện tìm chỗ!!

Nén lệ, tôi thay quần áo trong tay người bán hàng. Ông chủ Ngôn, em xin lỗi anh nha, nhưng mà anh phải tin em, em là cô gái yếu ớt bị ép bức, không có cách nào phản kháng Ngôn thiếu gia bất cứ lúc nào bất cứ đâu cũng có thể cưỡng-bức, a hu~!

Chuyện càng áp bức còn có, cậu ta cưỡng ép tôi liên tục chụp hình thân mật, càng không ít là cảnh hôn môi, tôi vốn sống chết không thuận theo, nhưng hồn cầu Ngôn Tô Kính này lại dùng cùng một chiêu uy hiếp tôi. ....trong lúc nước mắt rơi, Ngôn Tô Kính không ngừng kéo tôi làm xong hết những việc mà chỉ có người yêu nhau mới có thể làm.

Sau đó. Lúc chia tay, Ngôn Tô Kính mặt không đổi sắc nói với tôi.

“Ông thất tình, hôm nay coi như cô an ủi tôi đi.”

Nhậm Minh Bích, tôi sẽ không bao giờ có cơ hội ở bên cạnh em nữa, sẽ không bao giờ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Hai ngày sau lúc tôi đang trông trước ngóng sau thì ông chủ Ngôn thông thả đến, cuối cùng đại gia cũng trông đến mây mờ trắng tỏ, ngóng thấy bóng dáng tiền đồ xán lạn của ông chủ Ngôn.

Hôm nay ánh nắng tươi sáng, tôi lái chiếc xe yêu quý ông chủ Ngôn để lại thành phố T nom nóp lo sợ đến sân bay, cũng may suốt chặng đường coi như an toàn, không có đụng người không đụng tường cũng không đụng vào cảnh sát giao thông, cùng lắm chỉ là ép chết một 'tiểu cường' (con gián) đi ngang qua đường. Thế được chiếc xe yêu quý của ông chủ Ngôn nghiền chết là một loại hạnh phúc, thượng đế sẽ phù hộ cho mây kiếp sau không đầu thai làm gián, sẽ trở thành một con bọ hung, amen!

Lúc tận mắt nhìn thấy bước chân mạnh mẽ của anh ta đi về phía tôi, đại gia không khỏi nước mắt là chả, lấy từ trong túi áo ra khăn giấy trắng nõn không tỳ vết, tôi hưng hăng lau sạch nước mũi, tiện tay vứt khăn giấy đục ngầu không chịu nổi vào thùng rác bảo vệ môi trường, tôi vội vã nhào vào vòng tay anh ta.

Trên đường đi đến khách sạn nào đó.

“Ông chủ Ngôn, người ta thật nhớ anh nha.” tôi đuối miệng thật dài thật dài, đáng thương nhìn anh ta.

“Tập trung lái xe, mắt nhìn phía trước.” tuy anh ta không chút lưu tình đẩy tôi ra, còn chinh người tôi. Tức giận rút miệng bạch tuột về, tôi oán hận nghĩ, xem tôi sau này làm sao thu phục cái dạng này của anh, cứ nhiên dám từ chối nư hôn đại gia cầu!

“Nhậm Minh Bích, đừng thất thần.”

lời cảnh cáo trong trẻo mà lạnh lùng kéo suy nghĩ tôi về với chánh đạo, tôi càng tức giận hơn. A, còn chí chí chớ chớ, để xem sau này đại gia làm sao hôn cái miệng nhỏ nhắn nõn nà đến đỏ tươi ướt át!

Đến 20 phút sau, xe chạy đến trước khách sạn, đến trước bãi đậu xe tiểu đệ tôi dừng lại.

Tôi luống cuống tay chân cởi dây an toàn ra, ngậm bực thật mất công. Nếu không phải ông chủ Ngôn tuyên bố nếu tôi không thắt dây an toàn sẽ không để tôi lái xe, với kỹ năng lái xe cao siêu của đại gia, đã không cần thứ ràng buộc nhỏ nhỏ này.

Rốt cuộc cởi bỏ thứ trói buộc đáng ghét kia, tôi chọt vào trên người anh ta, ôm cổ anh ta làm một trận 'cầu sục'. Anh ta không có cự tuyệt tôi, đỡ lấy gáy tôi khiến cái hôn này dần sâu hơn. Anh ta ngậm chặt cánh môi dưới của tôi chầm rãi liếm mát, thậm chí khẽ cắn một cái khiến tôi không nhịn được phát r a tiếng rên rì rất nhỏ, lưỡi anh ta nhẹ nhàng treu đùa an ủi. Sau một lúc lâu, anh ta buông cánh môi tôi, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào miệng tôi, mang theo sự cuồng dã bắt ngờ.

Cuối cùng, anh ta còn chưa thỏa mãn liếm liếm khoe miệng tôi, cười mỉ hoặc, còn tôi như chó tàn hơi hít vào thở ra, mất hết cả mặt mũi. Uống cho trước đó đại gia còn tuyên bố phải hôn anh ta đến đỏ tươi ướt át, thật ra người bị hôn choáng váng đầu óc quay mòng mòng là tôi mới đúng. 囧rz

không biết sao, ánh mắt hẹp dài của ông chủ Ngôn bỗng nheo lại, vẻ mặt âm trầm, bàn tay to chọt kéo cổ áo tôi, nhìn thấy dấu hồng hồng trên cần cổ tôi, vẻ mặt của anh ta càng thêm âm trầm.

“Sao lại thế này!”

tôi hé miệng, mờ mịt nhìn anh ta, không rõ vì sao anh ta thay đổi nhanh như vậy, bất tri bất giác mới chú ý đến dấu hôn anh ta phát hiện trên cổ tôi, vội vàng che cổ, lấp ba lấp bấp giải thích: “Muối chích...” trong lòng thầm kêu không ổn, Ngôn Tô Kính đáng chết, trước đó cường ép để lại loại dấu tây này trên người tôi.....bây giờ thôi rồi chết chắc rồi! Bị ông chủ Ngôn phát hiện rồi!

“Nhậm! Minh! Bích!”

Anh ta trầm thấp hét lớn, trong mắt là sự tức giận khiến người ta sợ hãi, tim tôi đập thình thịch tăng tốc, sợ hãi lùi lên vị trí tay lái, lại bị anh ta vừa vặn bắt được, gương mặt hung dữ như muốn lột da tôi vậy. Tôi thấp thỏm lo âu biện bạch: “Không phải....không phải em....em không có 'hồng hành xuất tường' (ngoại tình)!”

Mặt anh ta vẫn tối đến đáng sợ, hoàn toàn không tin tưởng lý do chối cãi của tôi, tôi khóc không ra nước mắt, nhất thời càng thêm thống hận Ngôn Tô Kính tùy hứng làm bậy. Cậu ta thất tình vì sao phải tìm đại gia trút giận, còn lưu lại chứng cứ phạm tội rõ ràng trắng trợn, cậu ta muốn chết vì sao còn muốn kéo theo đại gia

“Là ail” anh ta lại hét lớn một tiếng, dB gần như phá vỡ màng nhĩ của tôi. Lại nói, lần đầu tiên mở rộng tầm mắt chứng kiến sức nổi nóng của ông chủ Ngôn thật mạnh, nhưng mà dưới tình huống như vậy, tôi không cần không cần mà mà mà.

“Là, là....” tôi do dự bất an, không biết nên nói ra Ngôn Tô Kính hay không.

“Là, Ngôn, Tô, Kính?” anh ta gần từng tiếng nói, ánh mắt anh ta gần như tóe ra lửa, gương mặt nghiêm nghị càng khiến người ta sợ hãi, tôi chò có thể gạt đầu thật nhẹ.

Bỗng dưng anh ta nở nụ cười, nụ cười đen tối không rõ, cười đến tôi dựng tóc gáy.

Lúc Ngôn Tô kính nhận điện thoại của chú nhỏ nhà mình, bắt đầu dĩ cười khổ, nên đến cuối cùng cũng đến. Cậu ta không ở trường, ở nhà trọ bên ngoài, chính là chú nhỏ cậu to xử lý thay cậu ta. Nghe chuông vang lên, Ngôn Tô Kính thông thả bước đến mở cửa, đúng là về mặt phần nộ của chú nhỏ.

Cửa mở Ngôn Siêu Kế nhìn thấy về mặt Ngôn Tô Kính tươi cười nhìn anh, ánh mắt không sợ chết nói với anh, cháu nhỏ của anh hiểu rõ ý đồ anh đến, con tức vừa nén xuống không bao lâu phút chốc trào lên trong lòng, Ngôn Siêu Kế nắm chặt nắm tay đã lâu đánh vào mặt Ngôn Tô Kính, Ngôn Tô Kính chợt bị đánh té xuống đất, che cằm đau đến hít không khí.

Ngôn Siêu Kế bước vào, xách cổ áo cậu ta lên, trầm thấp tức giận nói: “Cháu đáng chết! Lập tức một đám lại đập vào mặt cậu ta.

Lần này Ngôn Tô Kính phản ứng nhanh nhẹn chặn đứng nắm tay của Ngôn Siêu Kế, không biết sống chết trên tức: “Bởi vì con làm chuyện không nên làm với 'mợ'?”

Nghe vậy Ngôn Siêu Kế càng giận ra mặt, túm cả người cậu ta hung hăng ném lên vách tường, trên lưng đau đớn kịch liệt khiến Ngôn Tô Kính hét lớn một tiếng, quỳ xuống đất, sự buồn đau trong lồng ngực khiến cậu ta ho khan vài tiếng, cậu ta ngẩng đầu nhìn về phía chú nhỏ đang bị vấy trong trạng thái điên cuồng: “Ha chú nhỏ, chú lại đánh con, con phải đánh trả.” giọng điệu vui đùa trái lại ẩn chứa sự nghiêm túc.

Thật ra, Ngôn Tô Kính biết lời bản thân nói có chút ngông cuồng tự đại, bởi vì bản lĩnh võ thuật của cậu ta đa số đều là chú nhỏ dạy, đánh nhau với sư phụ cậu ta chẳng phải là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình? Biết rõ là thế, cho dù kết quả là bản thân bị đánh đến thê thảm vô cùng, Ngôn Tô Kính vẫn muốn thử, trong lòng cậu ta trước sau không hề cam tâm, có lẽ vì cô ấy cũng có lẽ về chính mình.

Đối với lời cảnh cáo của Ngôn Tô Kính, Ngôn Siêu Kế chẳng thèm ngó đến, nâng nắm đấm lại xông lên. Sau đó hai người đánh qua đánh lại, nhất thời căn phòng hỗn loạn.

Nửa tiếng sau.

Pia liếc mắt Ngôn Tô Kính chong chắt vết thương trên đất, Ngôn Siêu Kế nắm lấy áo khoác trên sofa bởi vì đánh nhau mà phải cời ra chuẩn bị bỏ đi, dư quang nhìn thấy một chồng ảnh chụp trên bàn, anh nhắc chân đi đến, đợi anh nhìn rõ thứ trên ảnh là gì, con giận vừa tắt lập tức lại dấy lên, hai người trong ảnh vô cùng thân mật cũng rất chói mắt, lấy toàn bộ ảnh chụp bỏ vào trong túi, Ngôn Siêu Kế xoay người ra khỏi nhà trọ. Ngôn Tô Kính giằng giũa đứng dậy từ trên đất, đứng lên đánh về phía Ngôn Siêu Kế, muốn cướp lại 'Kỷ niệm' của cậu ta, nhưng lại bị Ngôn Siêu Kế không chút lưu tình đánh ngã xuống đất.

Trước khi đi Ngôn Siêu Kế lạnh lùng bỏ lại một câu: “Cháu nhớ đi bệnh viện.”

nằm trên đất thật lâu thật lâu, Ngôn Tô Kính nhìn trần nhà, chợt nở nụ cười, một giọt trong suốt lướt qua khóe mắt.

Tôi ở trong phòng khách sạn lo lắng không yên chờ đợi hồi lâu, rốt cuộc ba tiếng sau ông chủ Ngôn trở lại, quần áo không chỉnh tề thậm chí có chút chật vật, tôi vội vàng xông lên nhìn khắp người anh ta, cũng may không kiểm tra thấy bất kì vết thương gì, tiếp đó tôi mới chú ý đến về khó chịu, ánh mắt âm trầm trầm tôi của anh ta.

Ách.....tôi lùi về sau vài bước lại bị anh ta giữ chặt, anh ta lấy từ trong túi áo ra mấy tấm ảnh chụp ném vào trong lòng tôi, tôi nom nớp lo sợ cầm lấy chúng nó, nhìn chăm chăm, quả nhiên là một chồng hình bị chụp dưới sự áp bức, khoai lang phòng tay trong truyền thuyết ném đến trên tay tôi đây mà mà mà, tôi rất muốn xé nát bọn nó để mình giám cho tấm lòng nhật nguyệt của tôi, nhưng mà ông chủ Ngôn nắm tay tôi, tôi không thể hành động. Rơi vào đường cùng, tôi dùng miệng cắn một góc hình, dùng sức xé, lại cắn lại xé, cho đến khi thành công phanh thây chúng nó.....

về mặt ông chủ Ngôn vẫn xanh mét như trước, so với trước đó đã có chút cải thiện, tôi vội vã ôm lấy eo anh ta, đáng thương tội nghiệp cầu xin tha thứ: “Đây không phải do em băng lòng....anh đừng tức giận được không, sau này em nhất định cắt đứt qua lại Ngôn Tô Kính.” Thật ra tôi rất muốn hỏi anh ta, ảnh chụp cầm về chỉ có mấy tấm sao, lần đó Ngôn Tô Kính là chụp vền vẹn cả bộ á!!!

nhưng mà vấn đề này đánh chết tôi cũng không dám hỏi, đại gia không nên ngu ngốc va vào nòng súng, tiếp đó để ông chủ Ngôn xử tử tại chỗ.

Bỗng nhiên ông chủ Ngôn gió và gia súc không cùng cấp nói thêm một câu: “Ngày mai là sinh nhật mười tám tuổi của em”

cả người tôi chấn động, chợt nghẹn họng

Tuổi mười tám đại gia mong chờ đã lâu, tuổi mười tám mỗi khi nghĩ đến liền nhiệt huyết sôi trào, vì sao hiện tại lại có cảm giác như bị dội nước lạnh vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Tuổi mười tám...

Đêm tuổi mười tám....

Đêm tuổi mười tám thân bí....

Đêm mà đại gia đã chờ rất lâu...

Vì sao tôi có loại xúc động muốn bỏ chạy lấy người vậy, có lẽ là vì tôi nhìn thấy ông chủ Ngôn có vẻ nguy hiểm, hai chân liền không kiềm chế được run lên như nhún ra. Thử hỏi, dưới loại tình cảnh thế này, sao đại gia có thể đùa cợt xử lý ông chủ Ngôn vào đêm mười tám tuổi? hơn nữa khả năng đại gia bị lãng nhục lại rất cao.

Bởi vậy đại gia quyết định, đại gia phải chạy trốn!

"Ông chủ Ngôn! em chợt nhớ hôm nay còn phải lên lớp!" đầu óc tôi đã rối tinh rối mù, anh ta đi tắm rửa tôi lập tức liên tưởng đến bước tiếp theo sau khi anh ta tắm xong, lãng trí xử tử tôi.

Nghe vậy đang định đi tắm thì anh ta dừng bước, không nói được lời nào nhìn tôi, có ý thật sâu xa. Tầm mắt của anh ta nhìn đến đồng hồ điện tử treo trên tường, bên trên ghi rõ ràng là thứ bảy, ngày 17 tháng 11.

A thật ngại, tôi lập tức hận không thể vả mảy cái vào cái miệng chết tiệt của mình. Vì sao trước đó nói với anh ta chủ nhật không có tiết, cũng không tham gia CLB gì, vì anh ta mà sắp xếp một đồng sửa thời gian như sóng tràn bờ.

Gượng cười vài tiếng, rút lại bước chân giẫm tại cửa, tỏ vẻ bình tĩnh đi về phòng khách vẫy vẫy tay với anh ta: "Em đùa! ha ha ha~! anh đi tắm đi, nhanh đi!"

Trong lòng tôi đang tính toán. Chờ anh ta vừa đi tắm, tôi liền chạy lấy người.

Một lúc lâu anh ta không có hành động gì, luôn nhìn chăm chăm tôi, cả người tôi rất không tự nhiên, vừa định mở miệng hỏi anh ta đi tắm, anh ta đã mở miệng trước một bước: "Không thì, chúng ta tắm chung."

....

.....

Một tia sét xẹt qua, tôi khiếp sợ đứng bất động tại chỗ, cả người sợ hãi kinh hoàng đến run lên. Đại gia không nghe lầm chứ?? anh ta cứ nhiên nói, nói! chúng ta tắm chung!!! ông trời ạ, ông chủ Ngôn trở nên phóng túng dâm-đăng như vậy từ lúc nào! đại gia nhất thời, nhất thời khí có thể đón nhận á!

Không lâu sau, tôi khát vọng thân thể ông chủ Ngôn biết bao biết bao biết bao, tuy rằng hiện tại đại gia vẫn thêm khát giẫm đạp thân thể tươi non nhiều nước của anh ta, nhưng tuyệt đối không cho anh ta nắm quyền chủ động, tuyệt đối không phải ở dưới tình huống bị anh ta bắt gian a a ....mục tiêu của đại gia là Bá Vương, 'ngành thượng ông chủ Ngôn', không để bị người áp!

"Ngài tắm, ngài tắm! đáng người tiểu nhân khó coi, thật sự không dám làm bản ánh mắt đẹp cao quý của ngài!"

Anh ta lạnh lùng pia tôi, cả người tôi nhất thời run rẩy chỉ có thể tro mắt nhìn anh ta cời áo, lộ ra ngực trần khỏe đẹp, từng bước bước qua, tôi không cách nào cử động. Oh may god oh my god, chắc ông chủ Ngôn sẽ không cưỡng ép tôi vào tắm yên ương chứ....hu hu....đại gia không cần ~!

Lúc cơ bụng sáu múi trắng bóng gần như xuất hiện trước tôi, tôi nhịn xuống xúc động muốn vuron ma churong, ép buộc tầm mắt chính mình sang chỗ khác. Cách tay có sức bỗng dưng xẹt ngang qua trước mắt tôi, rồi nhanh chóng rút lại, tốc độ nhanh đến mức khiến tiếng thét chói tai của tôi mắc kẹt trong cổ họng. gì? tình huống gì?

Chỉ thấy anh ta đi chân không đến cửa, cách một tiếng, dường như là tiếng khóa trái cửa, tiếp đó anh ta cũng không thèm nhìn tôi một cái đi vào phòng tắm.

....

Chẳng phải anh ta muốn cưỡng ép tôi cùng tắm yên ương sao? vừa thờ dài, tôi lại có chút mất mát, một giây sau lắc lắc đầu, thậm chí mất mát cái rắm á, đại gia hẳn là may mắn, tạm thời tránh được một kiếp.

Dùng sức kéo nắm tay cửa, không chút nhúc nhích, xoay tròn, vẫn cứ bất động. Quả nhiên anh ta biết tôi muốn chạy trốn, khóa trái cửa 'đánh phủ đầu'.

Vì sao a ! Vì sao phải phong tỏa đường ta duy nhất của đại gia, bảo đại gia làm sao chịu nổi cái này chó chó chó!

Đi đến cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới, nghĩ nếu không thì từ đây nhảy xuống----ô! mẹ tôi, cao thế này là muốn hù chết trái tim bé bỏng của đại gia ngừng hoạt động à!

Không còn đường rút lui...

Ủ rũ ngồi lại trên sofa, tôi bày ra bộ dạng trầm tư táo bạo, thật ra là đang ngăn người mộng du. Xem ra đại gia nhất định khó giữ được trong sạch, nhất định bị ông chủ Ngón nuốt vào bụng.

Anh ta từ phòng tắm đi ra vừa lau tóc mình, mặc áo tắm rộng thùng thình, chỉ tùy tiện thắt ở bên hông, lộ ra một khoảng ngực trắng nõn, bộ vị quan trọng khó che khuất.

Thấy tôi mặt ngây ngốc ngồi trên sofa, nhấp nhô dưới chân là đồng mảnh vụn ánh chụp, không vui hí mắt, vút khăn lông trên tay nhanh chóng đi về phía tôi.

Cả người chột bay lên không trung, lúc tôi hoàn hồn thì đã bị anh ta quăng mạnh lên giường, chưa kịp kinh hô ra miệng, cả người nặng nề của anh ta đã đè lên người tôi, gần như không thở tôi, tôi há miệng hít vào mạnh mẽ, không dự đoán được hít lấy môi anh ta, môi mềm mại, đầu lưỡi ấm nóng mang theo sự cuồng dã trước nay chưa từng có xâm chiếm mỗi một tấc của tôi, quán lấy đầu lưỡi tôi không tha ra sức mút vào, mãi đến khi tôi cầu xin tha thứ nịnh nọt đáp lại anh ta, theo sự dẫn dắt của anh ta dè dặt cẩn trọng đưa đầu lưỡi vào miệng anh ta, nhẹ nhàng đụng chạm răng cửa của anh ta, liếm lưỡi anh ta từng chút từng chút, chột không cẩn thận chạm đến hãm trên khoang miệng của anh ta, anh ta chột giữ chặt gây tôi ra sức mút lấy đầu lưỡi tôi, lưỡi đau đớn, như bị đứt ra vậy.

Tôi vận vẹo giấy giữa kháng nghị sự thô bạo của anh ta, hô hấp của anh ta càng nặng nề, bàn tay to chui vào dưới áo vuốt ve ở trên bụng tôi lúc nặng lúc nhẹ, tôi không nhịn được sợ run một hồi. Tay anh ta dường như mang theo một dòng điện, da thịt bị đụng chạm đều sẽ có cảm giác tê dại.

Lòng bàn tay mang theo vết chai sạn chậm rãi trượt lên, đến bộ ngực thì dừng lại nhẹ nhàng lượn vờn, tôi run rẩy càng kịch liệt, chỉ có thể túm tóc anh ta không buông.

Chột môi anh ta rút đi, tôi thở gấp từng ngum từng ngum khí, ánh mắt mờ mịt nhìn xuống, chỉ thấy đầu anh ta chôn ở trước ngực tôi, dùng răng nanh cắn cỏi từng nút áo, mông da thịt trắng nõn trơn bóng liên lộ ra trong không khí.

Bàn tay vốn đặt ở ngực luồn vào sau lưng tôi, nháy mắt linh hoạt cời bỏ móc áo ngực, anh ta cười xấu xa với tôi, một giây sau đẩy áo ngực đã cời của tôi lên cao.

Hầu như là thân thể hoạt động theo bản năng, tôi nhanh chóng che lấy bộ ngực mình, nhưng không ngờ động tác của anh ta còn nhanh hơn cả tôi, bắt chuẩn xác tay hai tay tôi, ở trong tầm mắt hoảng loạn của tôi chậm rãi đặt hai tay tôi lên đầu.

Ánh mắt lửa nóng của anh ta tập trung ở trên ngực sữa hoàn toàn lộ ra của tôi, không biết phải do tư thế của tôi không mà chúng nó có vẻ càng tròn và cao nhọn hơn. Anh ta nghiêng người nặng nề hôn xuống môi tôi, giọng khàn khàn: "Đừng sợ..." không chờ tôi trả lời, anh ta cúi người ngậm chặt lấy ngực trái của tôi, trong nháy mắt, dòng điện mãnh liệt lan khắp toàn thân, tôi không nhịn được bật ra tiếng than nhẹ: "Ừm a....đừng..."

Trả lời tôi là anh ta càng mút kịch liệt hơn, một bàn tay lại cũng dính lấy ngực phải tôi, tùy ý vuốt ve, tôi hoàn toàn không cách nào chống cự hết thấy cảm giác không biết tên này. Ông chủ Ngón sao....sao kích động.....không cho đại gia chút không gian thích ứng....hu..

Phát hiện tôi sợ hãi, anh ta dùng lại động tác ngoài miệng, nói tay tôi, ôm tôi vào trong ngực anh ta, tức cười nói: "Bé ngốc, đây là chuyện 'nước chảy thành sông' giữa nam nữ, đừng sợ."

Nước chảy thành sông cái rắm! tôi nhìn xuống xúc động muốn nói tục, mạnh miệng phản bác anh ta: "Em không thêm sợ! Em chỉ khản, khản trương!"

"Vậy chúng ta tiếp tục?"

"Không! Không!.....ý của em là giờ còn sớm! phải đợi đến 12 đêm mới là sinh nhật mười tám tuổi của em!"

Anh ta buồn cười nhìn tôi, bỗng nhiên anh ta giữ chặt tay tôi kéo đến giữa hai chân anh ta!

Tôi rõ ràng cảm nhận được vật thể cứng rắn vô cùng trong tay! nháy mắt, mặt dày của tôi đỏ bừng, không thể tin được trùng mắt ông chủ Ngón.

Mặt anh ta thản nhiên không hề xấu hổ, coi như việc làm 'thiên kinh địa nghĩa'(hiển nhiên), cuối cùng, anh ta tiến sát bên tai tôi, nhẹ nhàng thổi một hơi: "Buổi tối, anh chờ em"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Ông chủ Ngón mặc quần áo xong dắt tay tôi ra khỏi khách sạn, ngồi trên xe khởi động máy, cũng không nói cho tôi biết đi đâu chơi. Tôi không hiểu gì cả, bây giờ rốt cuộc là tình hình gì, chẳng lẽ anh ta quyết định buông tha cho tôi rồi? hay là ông chủ Ngón thích---'dã chiến'? tôi lên nghĩa anh ta đang

chuyên tâm lái xe, càng thấy rất có thể! Chẳng lẽ anh ta muốn dắt tôi đi dạo-dâm-dã-ngoại?

Oh my god! oh my god! rất kinh rồi!!

Hóa ra ông chủ Ngôn vốn là khẩu vị nặng trong truyền thuyết a a a .....

Sau khoảng nửa tiếng, xe dừng lại, tôi nhìn chung quanh. Một căn hộ bất động sản theo phong cách Bắc Âu, chung quanh tao nhã yên tĩnh, rõ ràng chính là khu vực kẻ giàu sống.

"Ông chủ Ngôn, nhà của bạn anh sao?" Tôi thấy anh ta xuống xe thì thắc mắc đặt câu hỏi, trong lòng lại nhanh chóng thay bằng ý tưởng khác, hóa ra ông chủ Ngôn thích yêu đương vụng trộm ở nhà người ta? như thế sẽ càng kích thích?

Anh ta không trả lời tôi, trực tiếp đi vòng qua phía tôi mở cửa xe, cách tay có lực chia nhau vòng xuống dưới đầu gối và dưới nách, dùng sức ôm lấy tôi, vững vàng đi về tòa nhà xinh đẹp được vây quanh bởi hàng rào.

Hôm nay số lần được công chúa ôm thật nhiều mà mà mà.....nhưng mà, ông chủ Ngôn đến đây là muốn gì quái gì? chẳng lẽ thật sự định lên vào nhà người ta yêu đương vụng trộm à à à.....

Trước cánh cửa màu trắng gạo, ông chủ Ngôn nhẹ nhàng thả người tôi xuống, cúi người nói nhỏ bên tai tôi: "Đây là món quà đầu tiên anh tặng em." Phút chốc, anh ta cúi bàn tay to đến trước mặt tôi rồi mở ra, có một xâu chìa khóa quái thú nằm trong lòng bàn tay anh ta.

Cả người tôi chấn động, không dám tin tưởng anh ta. Anh ta nói, căn nhà này là tặng cho đại gia?????!!!! không phải nhà của bạn anh ta??? cũng không phải nơi chúng tôi yêu đương vụng trộm??

Tôi khiếp sợ đánh giá bốn phía, lời anh ta nói quanh quẩn trong đầu: Đây là món quà đầu tiên anh tặng em. Hóa ra căn nhà tràn ngập phong cách nước khác là của đại gia??? Vườn hoa nhỏ tràn ngập hương hoa trước mắt là của đại gia???

Anh ta mỉm cười gật đầu với tôi, không tiếng động chứng tỏ: nó là của em, em là nữ chủ nhân căn nhà.

"Mở cửa." Ông chủ Ngôn nhẹ nhàng dụ dỗ dành nói, lắc lắc chìa khóa trong tay.

Run run nhận lấy chìa khóa, tôi nơm nớp lo sợ nhét chìa khóa vào ổ, chậm rãi xoay----ách? không mở được?

Ông chủ Ngôn cười xì một tiếng, tôi mới phát hiện nhét ngược chìa khóa, mặt hơi nóng lên, tôi vội vàng đặt đúng chìa khóa, nhanh chóng mở cửa.

Tôi ngừng thở, nhắc chân sải bước tiến vào căn nhà thuộc về tôi, trong lòng thầm than đây là món quà sang quý nhất mà đại gia nhận được từ lúc chào đời đến nay.....

Bữa tối cũng do chính tay ông chủ Ngôn nấu, cao lương mỹ vị, lúc này ăn vào càng thấy ngon.

Sau khi com no rượu say đại gia sờ cái bụng phình, nhàn nhã thờ dài. Ngày thật đẹp, đại gia hận không thể ngày nào cũng là sinh nhật. Trước đó ông chủ Ngôn nói căn nhà là món quà đầu tiên, nói vậy còn có món thứ 2!!

Oa oa oa quá tuyệt vời!

Món quà thứ 2 sẽ là thứ đắt tiền nào đây? *****? Nhẫn? Châu báu?

Bất kể là gì, đại gia nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Ông chủ Ngôn rửa chén đĩa xong, cời tạp dề ra khỏi nhà bếp, từ phía sau ôm lấy tôi, cầm đặt trên bả vai tôi hỏi: "Ăn no rồi sao?"

"Ừ ừ." Tôi liền gật đầu, cho nên mau chóng tặng món quà sang quý thứ 2 cho tôi đi!

Anh ta cúi đầu cười, hôn vành tai tôi, cả người tôi chấn động, chỉ nghe anh ta nói: "Vây đến lượt em cho anh ăn no rồi."

Trong nháy mắt, trong đầu chợt hiện lên một từ ngữ, no đủ nghĩ ham muốn.

Hành động của anh ta còn nhanh hơn, lập tức ôm lấy tôi vuốt ve trên chọc.

"Đừng....ông chủ Ngôn....đừng..."

Anh ta hừ một tiếng đáp lại, động tác dưới tay không chút buông lỏng. tiếp tục trên chọc thân thể mẫn cảm của tôi, nghiêng đầu cho tôi một cái hôn thật sâu, lúc buông ra đầu óc tôi đã có chút choáng váng, tôi miễn cưỡng tìm về một chút ý thức nói đứt quãng: "Chúng ta.....nói chuyện, chuyện chính, được không?"

"Ừm....anh đã nói....mười tám tuổi là đủ....đừng....em xử lý anh...."

Nghe vậy anh ta dừng động tác, như có như không cười nhìn tôi, trong đôi mắt tối đen sâu thẳm lóe lên tinh quang, sau một lúc lâu anh ta khàn khàn nói:

"Chờ anh làm mẫu xong, em có thể noi theo làm một lần." Anh ta rõ ràng nhấn mạnh chữ 'Làm'.

Thân thể không mảnh vải của tôi chấn động, hoảng sợ vô cùng. Con mịa nó!!! Ý là tối nay anh ta không chỉ làm một lần?? Đại gia f-ck!!

Chưa kịp kháng nghị, anh ta lại bắt đầu thi triển ma pháp trên thân thể tôi, khiến tôi run rẩy từng cơn. Bàn tay thô ráp nắm lấy ngực bé của tôi tùy ý đùa bỡn, lúc thì tạo ra bánh bao tròn, lúc thì tạo thành bánh bao phẳng, lúc lại tạo thành bánh bao có hình dạng không biết miêu tả thế nào....

Tôi giận, anh ta thực sự cho rằng hai cái này là bột mì! Có thể nhào phẳng xoa tròn à!!! nhưng không thể không thừa nhận. Kỹ thuật nhào bột của ông chủ Ngôn thật tốt đó đó đó, nhào đến đại gia thật thích.

Bỗng nhiên tôi cảm nhận được tay kia của anh ta đang không ngừng vuốt ve bấp đùi tôi, nhẹ nhàng lượn vòng, thân thể không kiềm chế nổi càng run kịch liệt hơn, tôi bám vào thân thể cường tráng của anh ta hấp thụ nhiệt độ cơ thể anh ta.

Chẳng biết từ lúc nào anh ta đã cởi đi quần áo còn sót lại của tôi, giờ phút này đang cởi bỏ quần áo của chính mình, ngay lập tức, chúng tôi liền trần truồng đối diện nhau. Tôi run run, ánh mắt không nhìn được liếc đến giữa hai chân của anh ta, em trai Tiểu Ngôn...

Mẹ kiếp! Đó là cái gì vậy! Tôi kinh hãi vô cùng, có chut giật mình nhìn thoáng qua, tôi phát hiện em trai Tiểu Ngôn vốn không hề nhỏ, hơn nữa còn very very strong, mà ánh mắt chăm chú của tôi càng khiến nó trở nên very very very strong hơn nữa, dáng vẻ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang giống như đang ra oai với tôi.

Một giây sau, tôi chợt nghĩ đồ chơi khổng lồ như thế nếu xuyên vào trong cơ thể tôi, chẳng phải tôi sẽ bị xuyên đến chết đi sống lại sao.....No no no, đại gia không muốn làm, không muốn làm!

Anh ta giữ chặt mắt cá chân của tôi ngăn chặn thân thể tôi chạy trốn, chợt kéo một cái, liền đè ờ trên người tôi, anh ta nắm cầm tôi vô cùng xấu xa: "Em còn muốn đi đâu?"

"Em mắc tiểu! Em muốn đi toilet!" Tôi bất chấp mặc kệ kêu lên, tim đập rộn lên, máu chảy ngược, quả thật muốn tẩu hỏa nhập ma.

Khỏe môi anh ta run rẩy, một lát sau, đến gần tôi, anh ta chậm rãi lên tiếng: "Anh đi với em, đúng lúc để anh mở rộng tầm mắt xem em giải quyết nhu cầu sinh lý thế nào."

.....

.....

F-ck! Quả thật nhìn người không thể nhìn bề ngoài!! Tôi thật sự không thể nào ngờ ông chủ Ngôn luôn lịch sự tao nhã cư nhiên có khẩu vị nặng như vậy! Còn muốn trở mắt nhìn tôi tiểu tiện! ! 囧rz

"Không cần, không cần, thật ra em có nhịn!"

"Thật sao?"

Đại gia còn có thể nói gì, chỉ có thể bắt đắc dĩ lại ừm khua tay gạt đầu. Anh ta hài lòng vuốt cằm. Lại đến sát bên tai tôi cúi đầu nói lời nhỏ nhẹ, nghe nghe tôi quả thật muốn hưng phấn bật dậy. Ông chủ Ngôn nói, bởi vì tình huống thường xuyên của tôi, em trai Tiểu Ngôn của anh ta đã tàn lụi rồi!!! &Gào khóc&

Thật lớn...hả?? anh ta muốn làm gì?!

Giữa ánh mắt kinh ngạc, ông chủ Ngôn kéo tay tôi qua đặt lên trên người em trai nhà anh ta, di chuyển lên xuống.

Ba giây? E rằng còn ngắn hơn thế, em trai tiểu Ngôn lớn mạnh với tốc độ kinh người.

Không chỉ vậy, tay ông chủ Ngôn cũng sờ lên em gái tiểu Nhậm của tôi trêu đùa, cả người chấn động, chợt trào lên một dòng nhiệt nóng, anh ta càng lúc càng đưa ngón tay tiến vào trong cái miệng nhỏ của em gái tiểu Nhậm, động tác chậm chậm trêu người, tiếp đó em gái tiểu Nhậm ồ ạt phun nước miếng loạn.

Tôi bầu vú người anh ta, không nhìn được phát ra tiếng than nhẹ ư ư a a, cảnh-tượng-thật-sắc-tình á á á.....nhưng mà vì sao đại gia cảm thấy ông chủ Ngôn thật-gọi-cảm vậy, rất muốn đẩy ngã anh ta nha....đúng vậy, nếu sự thật OXXX không thể thay đổi, đại gia nhất định cũng phải làm O không làm X!

Sau khi hạ quyết tâm, tôi chợt đẩy thân thể trần truồng của anh ta, ngồi trên bụng bằng phẳng rắn chắc của anh ta, cố gắng lơ đi em trai tiểu Ngôn cứng-rắn-nóng-bỏng ở dưới mông, hít vào điều chỉnh tốt hơi thở, tôi lộ ra nụ cười dâm-đăng sờ đồng sờ tây, anh ta cũng không phản kháng, để mặc tôi làm loạn.

Ba phút qua đi...

Mười phút qua đi..

Hai mươi phút qua đi....

Tôi sờ mó cả buổi, da ông chủ Ngôn đã sớm sờ ngán, tôi dừng động tác, không muốn sờ sờ mó mó nữa, lén nhìn anh ta một cái, sắc mặt không có chút nào là không kiên nhẫn, vẫn ý cười nhàn nhạt như trước.

Cười, nụ cười chói mắt không nghi ngờ gì nữa chính là đang châm chọc đại gia!!

Bà anh ta, mẹ anh ta, bà mẹ anh ta!!! Lúc trước nếu để tôi xem hết 'phim heo', bây giờ cũng sẽ không 'đâm lao theo lao', mặt mặt xấu hổ.....đại gia không biết bước tiếp theo phải làm gì

“Không tiếp tục?” Anh ta trầm thấp lên tiếng, kèm theo một tia nguy hiểm. Tôi đang trong lúc bị phần buồn bã nên không chú ý, thất bại gât đầu.

Ngay sau đó, trời đất đảo lộn, tôi bị anh ta đè dưới thân, anh ta nhìn tôi với vẻ sâu xa: “Nếu em nói nữa, anh thật sự không cam đoan tiếp theo có bộc-phát-thú-tính hay không.”

Lời nói hùng hồn của anh ta khiến tôi cứng lưỡi trở mắt. Bộc-phát-thú-tính....ông chủ Ngôn thật oai phong oa

Không cho tôi lại có cơ hội làm loạn, anh ta chọt nhào lên, nụ hôn sôi đến liên tục, bàn tay to chầm ngòai thổi gió chung quanh, cảm giác này còn lên trời hơn cả lên trời.

Sau đó, trong mơ màng ông chủ Ngôn dường như giữ lấy thân thể tôi, vũ khí của anh ta đến gần tôi đang run lấy bầy.

“A~!! chết cha mà!! A~~!” tôi đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tim liệt phổi, tiếng vang kéo dài rất lâu rất lâu trong phòng, ông chủ Ngôn mặt không biểu cảm nhìn tôi, nhàn nhạt châm chọc: “Anh còn chưa đưa vào em la gì?”

Ách...

Ách...

Chưa đưa vào....!!!

Tôi cho rằng đưa vào..... mặt dày của tôi nguỵng nguỵng đỏ bừng, không biết là vì anh ta dùng từ lớn mật, hay vì bản thân kêu thảm thiết lung tung.

“Nhậm Minh Bích, anh nói cho em biết, đừng mang theo tư tưởng rối loạn của em đi làm tình.”

Ách...

Ách....

Trời ạ, đất ạ, ông chủ Ngôn ạ, anh có thể dùng từ văn nhã một chút không, đừng khiến đại gia em xấu hổ cùng chứ chứ chứ.

Một lát sau anh ta đột nhiên nói:

“Sao em không la?”

“Chẳng phải anh noi không cho phép em la bừa sao...” tôi ủy khuất bĩu môi.

“Trước đó là vì chưa đưa vào em la cái gì, bây giờ...” Anh ta hơi cúi đầu nhìn về hai nơi liên kết chặt chẽ: “Đã đi vào.”

Thân thể tôi chấn động mạnh, không thể tin được lỗ tai của mình, tôi thét chói tai “Anh nói anh đã đưa vào??!!”

Anh ra không phủ nhận gât đầu, tôi lập tức khóc không ra nước mắt, bị phần muốn chết, đại gia còn chưa kêu thảm thiết vài tiếng thì đã từ biệt kiếp sống xử nữ của tôi, cư nhiên cứ kết thú như vậy!!!

Không được, tôi nhất định phải kêu to một lần để diễn tả tâm trạng đau kịch liệt vô cùng của đại gia!!

Bỗng dung miệng bị che chặt, ông chủ Ngôn lạnh lẽo nhìn xuống tôi: “Anh mới nói xong, đừng mang tư tưởng rút gân của em đặt vào việc làm tình...” Hai chữ 'của đồng' này, anh ta nói cực kì thông thả chọc người, buông miệng tôi ra, anh ta hôn đến nỗi tôi nức nở kháng nghị.

Cả người truyền đến từng đợt khoái cảm tê dại khác thường, tôi như chìm đắm ôm lấy thân thể anh ta, theo mỗi động tác của anh ta mà run rẩy.

Hu hu hu....đại gia chính là bị kịch cuối cùng của năm 2011.....oa hu hu....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Hôm sau thức dậy, cả người chua xót đau đớn như bị xe tải nghiền tới tới lui lui, tôi khó chịu rên rỉ ra tiếng. Chồng đỡ mí mắt nặng nề, ánh vào trong mắt là một lồng ngực trắng bóng, bên trên còn có dấu ấn, vết cào vết cắn các loại hồng hồng.

Tiếp theo trong đầu hiện lên một vài hình ảnh, các dạng tư thế vô cùng kì quái cấm trẻ em....cho nên tôi qua rồi cuộc làm bao nhiêu lần?! Một hai ba bốn năm sau.....hay ông chủ Ngôn chính sỏi một đêm bảy lần trong truyền thuyết!

“Em tỉnh.” Giọng khàn khàn âm trầm từ trên đầu truyền đến.

Tôi không dám ngẩng đầu nhìn anh ta, mặt dày xấu hổ, đáp cực kì nhỏ ừm.

“Thân thể còn đau không?”

Tôi ngượng ngùng lắc đầu, chung quy không muốn để anh ta áy náy tự trách. Anh ta hẳn là đang tự trách buồn bã đi, ai bảo tôi qua anh ta tuyệt không chăm sóc tuyệt không dịu dàng, suýt chút ép chết tôi.

“Thật sự không đau?”

“Không đau---”

Nhưng vì sao là loại tình huống này?!!

Nghe thấy tôi phủ nhận, một giây sau anh ta chợt nhào lên, bàn tay to giờ trở xấu sợ loạn, dường như lại chuẩn bị đến một lần!

Tôi luống cuống tay chân đẩy đá anh ta, trên miệng kêu: “Ông chủ Ngôn dừng tay! Dừng tay...ừm....thật ra em đau lắm đau lắm!”

“Ngoan, dừng cậu bé chặn cừu.”

.....hu hu hu.....cậu bé chặn cừu chó má gì.....đại gia là nói dối có ý tốt được không....

Nhẹ nhàng áp chế 'dục cụ hoàn nguyên'(muốn mà đẩy ra) của tôi, anh ta lật người tôi, tôi rơi lệ đầy mặt nằm sấp trên giường, anh ta nâng thất lưng tôi thẳng người tiến vào.

Kết quả là sáng sớm hôm nay, tôi vốn có ý tốt lại bị chà đạp cả người, bị xe tải tên là ông chủ Ngôn lần nữa hung hăng nghiền.

Hơn nữa tương lai nội trong một tuần chúng tôi đều chưa từng bước ra khỏi nhà, nếu đói khát có lẽ anh ta sẽ nấu chút gì đó lấp đầy bụng, hay là kêu thức ăn bên ngoài. Thời gian còn lại chúng tôi đều ở trên giường quấn lấy nhau, trừ lần đó tắm rửa anh ta cũng phải gắng mang kéo theo tôi, tiếp đó đại chiến rầm rộ vài hiệp trong phòng tắm. Anh ta không đi làm cũng không cho tôi đi học, quả thật ứng với câu danh ngôn chí lý mà người chết nói: xuân tiêu khổ đoàn nhật cao khôi, tông thủ quân vương bất tảo triều(Vua chỉ lo đam mê hưởng lạc bỏ mặc triều chính).

Quyết định khổ không thể tả, thời kì tôi bị anh ta ép buộc đến chết đi sống lại, sống không bằng chết, chết không bằng sống. Tôi càng không ngừng tự hỏi mình vì sao vì sao vì sao vì sao vì sao anh ta anh ta anh ta anh ta anh ta lại biến thành như như như như vậy..... ông chủ Ngôn chẳng phải là một chính nhân quân tử quang minh lỗi lạc sao??? vì sao ở trên giường lại cuồng dã như thế?? cảm thú như thế??

Quyết định cuộc sống không phải của mình, bất cứ lúc nào tôi cũng chuẩn bị nhắc chân chạy lấy người, những lúc anh ta ngủ sau khi 'vận động' xong, tôi liền lén rời giường rón ra rón rén đi khỏi phòng ngủ, đi qua phòng khách, cửa lớn gần ngay trước mắt, vì thế anh ta cũng gần ngay trước mắt, nhìn tôi với vẻ sâu xa.

Tôi yên lặng rơi lệ, ngoan ngoãn quay đầu đi về phía phòng ngủ.

Kết quả rõ ràng, không biết là lần thứ mấy bỏ trốn kết thúc bằng thất bại, kết cục nhất định là lại lần nữa bị anh ta nghiền đến chết đi sống lại.

Sau đó bốn năm đại học, anh ta dụ dỗ đe dọa rành rành lừa tôi ra khỏi ký túc xá trường học, định cư ở ngôi nhà tràn ngập tình yêu của chúng tôi, thật ra tôi rất muốn nói là ngôi nhà tràn ngập làm-tình mới đúng.

Chẳng qua là ông chủ Ngôn cũng bót phóng túng rất nhiều, bởi vì có một lần sau khi làm tình xong, tôi thật sự không chịu nổi liền dùng sức túm chặt tóc anh ta, hung hăng cho anh ta mấy bạt tay, tức giận nói: “Nếu anh còn dám chạm vào đại gia chút nào nữa, đại gia liền thiên anh!” ông chủ Ngôn giật mình, vội vàng quỳ xuống xin tha thứ.....

..... buồn cười không?

Được rồi, mọi người đoán đúng rồi, đây chỉ là ảo tưởng của tôi

Ông chủ Ngôn vẫn làm theo ý mình ép buộc tôi như trước kia, chẳng phân biệt được ngày đêm bình thường càng vất vả thì công lao càng lớn.

Hai năm sau nữa, chúng tôi kết hôn rồi.

Ông chủ Ngôn cầu hôn rất đơn giản, chính là làm làm đến sau đó đeo nhẫn vào tay tôi, tùy tiện nói: “Gả cho anh đi.”

Tôi đang bị anh ta nghiền đến chết đi sống lại, căn bản không chú ý anh ta đang nói bậy bạ gì, tức tiếp lên tiếng trả lời: “Ừm...ừm a...”

Đến nước này, đại gia chính thức tuyên bố ảo tưởng màn cầu hôn lãng mạn tan biến.

Theo lời ông chủ Ngôn nói: một là, cầu hôn trước, làm tình sau, hai là, làm tình trước, cầu hôn sau, anh ta chọn cái thứ ba, vừa làm vừa tình, sẵn tiện cầu hôn.

Oa hu hu hu, căn bản chính là qua loa cho xong thôi, nhưng mà ở dưới ánh mắt nóng bỏng của anh ta, tôi không dám có dị nghị gì, rung rung tiến lên cung điện của buổi lễ kết hôn.

Cũng may, luôn có một việc để cho đại gia hả giận. Hôm kết hôn, Ngôn Đậu Đậu vốn theo Kỳ Hiểu Lan đến nước khác trở về làm 'thiên thần rải hoa; cho hôn lễ của đại gia, sau một trận quần quít làm phiền cuối cùng đuổi ông chủ Ngôn dẫn Kỳ Hiểu Lan rời đi. Tôi cười gian tảo mọi người ra, để lại một mình Ngôn Đậu Đậu ở trong phòng.

Tôi cười cực kì dịu dàng, vẫy tay với Ngôn Đậu Đậu đang mặc âu phục nhỏ, cậu ta khinh thường trừng tôi, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đến gần tôi. Ai biểu hôm nay đại gia là cô dâu, đại là đại của đại ca, ha ha ha ha....

“Tiểu Đậu Đậu nào, nào, kêu ột tiếng mẹ nuôi nghe xem”

ngôn Đậu Đậu mở miệng dường như định gọi tôi 'dì kì quái', lại cố kị vì hôm nay tôi là nhân vật chính, cuối cùng không có hé răng, đôi mắt nhỏ tròn vo tức giận trừng tôi, tôi càng cười thoải mái hơn.

Tôi đưa tay hung hăng bưng khuôn mặt tròn mềm của cậu ta, Ngôn Đậu Đậu nâng tay nhỏ bé lên muốn phản kháng, tôi nhanh chóng ra tay: “Hôm nay chị là cô dâu nha, em phải chiều theo chị.”

Động tác gãy thoát của cậu ta kiềm hãm, không cam tâm tình nguyện trừng tôi. Lòng tôi lại vui thầm, hiện tại thì trừng tôi, đợi lát nữa cậu còn không muốn giết tôi? Nga ha ha ha!

Không chậm chạp, tôi túm người cậu ta ném tới trên giường, hèn mọn xoa xoa tay, trên mặt hiện lên nụ cười dâm trèo lên giường, hai tay tà ác tiến tới quần cậu ta----

Ngôn Đậu Đậu hoảng sợ, liên tục lùi về sau, gương mặt nhỏ nhẩn dần dần xuống sắc, run run chỉ vào tôi: “Chị, chị muốn làm gì?!”

“Chị muốn làm gì? Hời rất hay! Ha ha ah aha!” tôi căn rờ ngựa mặt lên trời cười to, phút chốc ngừng cười, hung dữ vô cùng: “Đương nhiên là đánh nát mông đít + tròn tròn của em!” dứt lời, tôi chọt kéo quần cậu ta xuống, lộ ra cẳng chân trắng bóng và mông đít nhỏ thật tròn.

“A!! đừng mà!!! mẹ.....cứu mạng!!!!” một tiếng kêu thảm thiết thê lương bật ra.

Lúc Kỳ Hiểu Lan mơ hồ nghe được, có lẽ nói là cảm nhận được tiếng kêu cứu của con trai yêu dấu, nói câu thật xin lỗi với ông chủ Ngôn liền liêu lĩnh xông lên lầu, thẳng tiến về trước đây cửa phòng nghỉ ra, vội vội vàng vàng nhìn trái phải: “Đậu Đậu! Đậu Đậu!”

“Mẹ...con ở đây...hu~~~~” gương mặt nhỏ nhẩn ủy khuất mang theo nước mắt từ trong chăn chui ra, Kỳ Hiểu Lan vội vàng đến bên giường ngồi xuống, ôm cả người và chần vào trong ngực, dịu dàng hỏi: “Đậu Đậu sao vậy? Sao lại khóc thế?”

Thân thể nhỏ nhẩn vì sợ hãi mà co rúm lại liếc mắt nhìn tôi, tôi nheo mắt nhìn lại cậu ta, sắc mặt cậu ta trắng bệch, vội vàng lắc đầu: “Không có không có! Con không khóc! Chỉ là hạt cát không cẩn thận bay vào trong mắt...”

nghe vậy tôi hài lòng gật đầu, mặt tươi cười nói với Kỳ Hiểu Lan: “Chị đừng lo lắng, em đã thổi cát ra dùm thằng bé rồi.”

Kỳ Hiểu Lan thả lỏng một hơi, cười sờ đầu cậu ta: “Vậy còn không mau cảm ơn dì Nhậm.”

Ngôn Đậu Đậu ôm chặt mẹ không hé răng, gương mặt Kỳ Hiểu Lan khẽ ần dẫu vẻ nghiêm túc không tiếng động gây áp lực cho cậu ta, sau một hồi lâu, cuối cùng Ngôn Đậu Đậu rầu rĩ không vui nói: “Cảm ơn dì Nhậm.”

nhất thời miệng tôi quả thật kéo tới lỗ tai, ha ha ha ha ha ha, người cầm uống Hoàng Liên(thuốc) có đáng không nói được, ha ha ha ha, đại gia thích, cuối cùng báo thù rửa hận tầy si nhục.

Lúc cử hành hôn lễ, dáng đi của thiên thần rải hoa Ngôn Đậu Đậu rõ ràng chân thấp chân cao, mọi người nhìn không khỏi lo lắng, hỏi cậu ta lại không có kết quả. Tôi dương dương tự đắc, cậu ta làm sao có thể nói với các người, cậu ta bị người ta hung hăng đánh vô mông đít một trận? Nga ha ha ha a.

Đêm hôn lễ đó, ông chủ Ngôn đè trên người tôi, bật hơi như tơ, giọng ngập tràn mị hoặc: “Sang để em mãn nguyện rồi, đêm nay em nên để anh mãn nguyện.”

cả người chấn động, nhất thời lệ rơi đầy mặt. Tôi tra tấn con anh ta, à không, tra tấn con trai nuôi của anh ta báo ứng nhanh chóng rớt xuống trên người tôi.

Kết quả là, tôi đã biết, mọi người cũng biết rồi.

Thật ra, ông chủ Ngôn là một con sói, một con sói háu sắc chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Yêu Nhân Dân Tệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.